

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR OF THE GAME CHANGER

LANA FERGUSON

Overruled

This time,
it's love on trial.

A NOVEL

"I have and will always devour
anything Lana Ferguson writes."
—New York Times bestselling
author ELENA ARMAS

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

İÇİN ÖVGÜ

Th Gam Değişim

"Lana Ferguson'un yazdığı her şeyi yuttuğum ve her zaman yutacağım bir sır değil. *Oyun Değiştirici* onun spor romantizmindeki ilk hamlesi ve ben hemen takıntı haline getirdim. Bu kitapta Ferguson'un bağımlılık yaratan lezzetli baharatı ve hikâye anlatıcılığının yanı sıra okumaktan asla bıkmayacağım mecazlardan biri var: kardeşin en iyi arkadaşı. Ayrıca, buzda patenle dolaşan dev bir kızıl ve ona Cupcake diyen bir fırıncıyı takip ediyoruz. Bundan daha iyisi olamaz."

-Elena Armas, *The Fiancé Dilemma* kitabının *New York Times* çoksatan yazarı

"*Oyunu Değiştiren*, hokey ve fırıncılık dünyası etrafında dönen eğlenceli bir hikâye. Ian ve Delilah, etrafındakiler onlara ne yapmaları gerektiğini söylemeye çalışsa da doğru olanı yapmaya çalışan iki sevimli karakter. Okurlar onların şakalaşmalarından ve aşık olmalarını izlemekten keyif alacaklar. Bu keyifli hikâyeyi kaçırmayın."

-Romance Reviews Today

"Buharlı romantizm okurlarının yaz TBR listelerine harika bir katkı!"

-The Nerd Daily

"Gerçek bir banger.... *Oyunu Değiştiren*'de duygusallık, şaka, zekâ ve romantizm fazlasıyla var ve okumaya başladığınızda elinizden bırakamayacağınıza söz veriyorum."

-Romance by the Book

"Bu kitabı yalayıp yuttum. Çok baharatlı, çok eğlenceli, çok swoony ve okumak için çok eğlenceliydi. Hem çok derin hem de son derece eğlenceli."

-Read & Wright

İÇİN ÖVGÜ

Th Fak Mat

"Genel olarak keyifli bir deneyim.... Komik, tatlı ve çok ateşli olan *Sahte Eş*, mistik romantizm için ideal bir girişim."

-Shondaland

"Popüler huysuz-güneş ışığıyla tanışır tiplemesine uygun, bol şakalaşmalı, ateşli ve değerli bir aşk romanı."

-Kirkus Reviews

"Büyüleyici. Komik. İlkel. Ferguson'un paranormal romantizmi aynı anda hem tatlı hem de baharatlı olmayı başarıyor ve kurtsu dürtülerini görmezden gelemeyen iki sevimli başrol oyuncusu.... Okurlar bu omegaverse romanı yırtıp atacaklar."

-Booklist

"*Grey's Anatomy*, Ali Hazelwood ve ateşli Reylo hayran kurgusunun bu karışımı, en deneyimli romantizm okurlarının bile kalplerinin biraz daha hızlı atmasını sağlayacak."

-Raf Bilinci

İÇİN ÖVGÜ

Th Nann

"*Dadı* gibi kitaplara daha çok ihtiyacım var. Zeki, eğitilmiş bir kadın kahraman (Evet, lütfen!) azimli, kariyer odaklı bekâr bir babayla tanışıyor. Kıvılcımlar uçuşuyor... ve uçuşuyor, ve uçuşuyor. Cidden, bu kitap Ali Hazelwood ve Tessa Bailey'nin müstehcen bir bebekleri olması gibi. Her sayfasını yuttum ve bittiğini gördüğüm için üzuldüm. Bu kitap

baharat BookTok istiyor! Şimdi Lana Ferguson'un daha hızlı çalışmasını istiyorum çünkü yazdığı her şeyi görmek istiyorum."

-Ruby Dixon, *Bull Moon Rising*'in *New York Times* çoksatan yazarı

"Ferguson karmaşık duygusal tonlamalar ve kahramanlarının bağlantılarında güçlü bir kaçınılmazlık duygusuyla olacaklar-olmayacaklar şarkısını söylüyor.... Rosie Danan hayranları bu kitabı kapışmalı."

-*Publishers Weekly* (yıldızlı eleştiri)

"Bu ateşli romantik komedi geleneksel mecazlara modern bir yorum getirerek dadıya düşme ve gizli geçmiş hikâyelerini yirmi birinci yüzyıla taşıyor.... Julie Murphy ve Sierra Simone'un *A Merry Little Meet Cute* kitabını beğenen okurlar bu pozitif, neşeli ve seks dolu romana bayılacaklar."

-*Library Journal*

"*Dadı* ile ilgili her şey keyifli: olay örgüsü, tempo, ilgi çekici karakterler ve özellikle Ferguson'un bilge ve komik sesi. Ayrıca yakınlığa olgunlukla yaklaşan seks-pozitif karakterler görmek son derece canlandırıcı.... Eğer edepsiz konuşmaları ve yavaş yavaş alevlenen kimyayı seviyorsanız *Dadı*'ya bayılacaksınız."

-*BookPage* (yıldızlı eleştiri)

LANA FERGUSON'DAN BERKLEY BAŞLIKLARI

Dadı Sahte Eş
Loch ve Key
Yönetiminde Oyunu
Değiştiren Karar İptal
Edildi

Overruled

LAH A FERGUSOH

BERKLEY ROİ-1ANCE NEW
YORK

BERKLEY ROMANTİZM
Berkley tarafından yayınlandı
An imprint of Penguin Random House LLC 1745
Broadway, New York, NY 10019
penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı© 2025 yazar Lana Ferguson

Çiftleşme Oyunu'ndan alıntıdır, telif hakkı© 2025 Lana Ferguson'a aittir

Penguin Random House telif haklarına değer verir ve destekler. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz. Lütfen bu kitabın hiçbir bölümünün yapay zeka teknolojilerini veya sistemlerini eğitmek amacıyla kullanılamayacağını veya herhangi bir şekilde çoğaltılamayacağını unutmayın.

BERKLEY ve BERKLEY & B kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

Kapak resmi Monika Roe Kapak
tasarımı Rita Frangie Batour
Kitap tasarımı George Towne, e-kitap için uyarlayan Kelly Brennan

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data İsimler:

Ferguson, Lana, yazar.

Başlık: Reddedildi / Lana Ferguson.

Açıklama: İlk baskı. | New York : Berkley Romance, 2025.

Tanımlayıcılar: LCCN 2024050606 (basılı) | LCCN 2024050607 (e-kitap) | ISBN 9780593549391 (ticari ciltli) | ISBN 9780593549407 (e-kitap)

Konular: LCGFT: Romantik kurgu. | Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PS3606.E72555 O94 2025 (baskı) | LCC PS3606.E72555 (e-kitap) | DDC 813/.6--dc23/eng/20241223

LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2024050606> adresinde
mevcuttur LC e-kitap kaydı <https://lcn.loc.gov/2024050607>
adresinde mevcuttur

İlk Baskı Temmuz 2025

Ebook ISBN 9780593549407

Ürün güvenliği ve uyumluluğu için AB'deki yetkili temsilci Penguin Random House Ireland, Morrison Chambers, 32 Nassau Street, Dublin D02 YH68, İrlanda, <https://eu-contact.penguin.ie> adresidir

pid_prh_7.1a_152007260_c0_r0

İÇİNDEKİLER

Adanmışlık

Önsöz Birinci

Bölüm İkinci

Bölüm Bölüm

Bölüm Üçüncü

Bölüm Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Yedinci Sekizinci

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Onaltıncı

BölümDokuzunc

u Onuncu

Onbirinci Oniki

Onüçüncü

Ondördüncü

Onbeşinci

On Yedi Bölüm On

Sekiz Bölüm Bölüm

Yirmi İki Yirmi On

Dokuz Yirmi Bölüm

Bölüm Bölüm Üç

BölümYirmi Bir

Yirmi Dört Bölüm
Yirmi Beş Yirmi Yirmi
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Bir Bölüm Otuz Bölüm
Altı Yedi Yirmi Yirmi
Dokuz Sekiz Otuz
Otuz Otuz İki Üç
Bölüm Sonsöz

Teşekkür
Çiftleşme Oyunu'ndan alıntı
Yazar Hakkında

Kristen'a, her zaman hak ettiğim gibi bir baba olduğu için.

Prologu

DANI

"BU SON KEZ."

Kıkırdamasını boğazımda hissedebiliyorum, diliyle izi yatıştırmadan hemen önce dişlerinin sürtünmesini takip ediyor. "Bunu geçen sefer de söylemiştin."

Üzerime kıvrılırken göğsünün sıcak baskısı omurgamın uzunluğunu kaplıyor ve ellerinin kalçalarımın etrafında kaydığını hissettiğimde dişlerimi gıcırdatıyorum, ben onun altında eğilirken parmakları tenimi kazıyor.

Ona karşılık verme tatminini yaşatmıyorum -bu onu daha da dayanılmaz kılıyor- bunun yerine, bacaklarımın arasına giren sikiinin sıcak uzunluğuna karşı kendimi geri iterken ona devam etmesi için sessiz bir dürtü veriyorum. Bunu daha az kolaylaştırmalıyım, biliyorum; onun için beni parçalara ayırmanın bu kadar *kolay* olduğunu bilmek kadar nefret ettiğim bir şey yok ama bu, bunu yaptığımız aylar boyunca çözemediğim bir muamma. Kahretsin, Ezra Hart çileden çıkaran çekiciliği hakkında anlamadığım ne kadar çok şey varsa Matrix'te lanet olası bir aksaklık olabilir. Bana doğru dürttüğünü hissettiğimde dudaklarım aralanıyor, kalın başı yavaş ve sinir bozucu bir şekilde göbeğime doğru hafifliyor.

Ve Ezra, tam bir hıyar olduğu için, sabırsızlığımı hemen anlıyor.

"Acelen mi var Dani?" "Sen lanet olası bir pisliksin."

Burnu boynumun kıvrımında ileri geri gezinirken yumuşak bir kahkaha daha attı. "Bana bilmediğim bir şey söyle."

"Benimle dalga geçmeyi bırak," diye homurdanıyorum.

Omzuma zar zor bir öpücük konduruyor ve piç kurusunun sırttığını hissedebiliyorum. "Sadece tadını çıkarıyorum. Son kez olabilir, değil mi?"

"Son kez olacak," diye

mırıldanıyorum. "Mm. Elbette."

Mükemmel aletini içimden başka nereye sokabileceğini söylemek için ağzımı açıyorum ama sonra yavaşça, çıldırtıcı bir şekilde içine girdiğini hissediyorum. Öfkeli kelimelerim daha çok bir inilti olarak çıkıyor ve bundan da nefret ediyorum. Burada olduğumdan, buna bilmem kaçınıcı kez boyun eğdiğimden, onu gün ışığında gördüğümde böbürleneceği bir karşılaşma daha yaşattığımdan nefret ediyorum.

"Sanırım ikimiz de bunun son olmayacağını biliyoruz," diye nefes alıyor ve kalçalarımı sıkıca kavırıyor.

Muhtemelen haklı olmasından nefret ediyorum.

Açık

DANI

"İTİRAZ. Tanığı yönlendiriyorum."

Dilimi ısııyorum, sıkılmış bir tonda seslenen derin, ballı sesin sahibine dönüp bakma isteğime direnirken sessizce öfkeleniyorum.

"Tekrar ifade etmeme izin verin," diyorum, dikkatimi önümdeki adamda tutarak elimden geldiğince eşit bir şekilde. "İfadenizde Bayan Johanson evde yalnızken eve sık sık bir ziyaretçinin geldiğini gördüğünüzü söylediniz. Bu doğru mu Bay Crane?"

Adam başını salladı ve söz konusu kadına dikkatle baktı. "Bu doğru."

"Peki bu ziyaretler sırasında Bay Johanson neredeydi?" "Genelde işteydi, hanımefendi."

"Peki bu ziyaretçi kadın mıydı erkek miydi?"

"Bir erkekti."

Bir sırtışıma geri çektim. "Anlıyorum. Bu adam ne kadar kalacaktı?"

Bay Crane seyrelmiş saçlarını kaşıyarak koltuğunda kıpırdanmaya başladı. Onu kürsüye çıkarmak için çok uğraşmıştım; sonunda Bay Johanson'un, bu davanın sonucu ne olursa olsun bahçıvanlık işini sürdüreceğine dair verdiği söz sayesinde kabul etti.

"Değişiyordu," dedi Bay Crane. "Bazen bir saat. Bazen daha fazla."

"Yani Bayan Johanson'ın bu adamı iyi tanıdığını varsayabiliriz, doğru mu?"

"İtiraz ediyorum." Arkamdan bir iç çekiş duydum. "Spekülasyon."

"Tekrar ifade et," diyorum sıkıca, hâlâ ona bakmayı reddederek. Bu noktada sadece bana çelme takmak için itiraz ettiği açık, çünkü dayanak çok saçma. "Bay Crane, Bayan Johanson'ı ve adamı ziyarete geldiğinde hiç etkileşimde bulunurken gördünüz mü?"

Bay Crane başını sallıyor. "Hayır, hanımefendi. Her zaman doğruca evin içine girerdi."

"Ama hep aynı adam mıydı?" "Evet,
hanımefendi. Anlayabildiğim
kadarıyla."

Bu konuşmayı Bayan Johanson'ın sadakatsizliği *gibi apaçık* bir gerçeğe yöneltmek için yapacağım her türlü girişimin, karşı tarafın avukatının saçma sapan itirazlarıyla sonuçlanacağını biliyorum.

"Teşekkür ederim, Bay Crane." Dikkatimi Yargıç Hoffstein'a veriyorum. "Başka sorum yok, Sayın Yargıç."

Masama döndüğümde ona bakmamaya çalışıyorum, gerçekten çalışıyorum ama o çekim orada, birlikte aynı odada olduğumuzda beni rahatsız etmemesini umutsuzca dilediğim çekim. Sonunda bakışlarımı kaçırabildiğimde gözlerinin üzerimde oyalandığını hissedebiliyorum, yerime oturduğumda parmaklarının tenimdeki ağırlığı gibi hissediyorum.

Yavaşça ayağa kalkıyor, bir eli takım elbisesinin düğmesini iliklemek için uzanıyor - çok büyük ellerindeki tendonların esnemesine neden olan ustaca, pratik bir hareket - ve gözlerimin oraya çekilmesine engel olamıyorum, neredeyse bir hafta önce vücudumdaki sıcaklığını hatırlıyorum. Gözleriyle buluşmak için yüzümü çevirdiğimde bir sırtış yakalıyorum, dişlerimi sıkarken boynumda bir sıcaklık hissediyorum.

Lanet olası Ezra Hart.

Gözlerimi kürsüdeki gergin ve yaşlı adama dikip sessizce destek veriyorum.

"Bay Crane," diye başlıyor Ezra. "Bayan Johanson'ın ziyaretçisini tanıyor muydunuz?" Bay Crane, "Hayır, efendim," diye cevap verdi.

"Bana öyle söylendi-"

Ezra onun sözünü keserek, "Bu söylenti," dedi. "*Duyduklarının* konuyla ilgisi yok." Ellerini ceplerine soktu, kayıtsızca yana doğru yürüdü ve bakışlarını kısa bir süreliğine benimkilere çevirdi. "Bayan Johanson'ın ziyaretçisiyle gerçekten *tanışıp tanışmadığınızı* soruyorum."

Bay Crane'in gözleri benimkilere kaydı, kararsız görünüyordu. "Şey, hayır, tanışmadım."

"Yani o adamın ziyaretlerinin amacını bilmeniz mümkün değil. Doğru mu?"

Bay Crane bir an sessiz kalıyor ve kalbim kaburgalarımda güm güm atıyor. Ezra'nın bu adamın ziyaret amacını

"Hayır, efendim," diye cevap verdi Bay Crane. "Yapamam."

"Anlıyorum." Ezra'nın ağzı bir gülümseme hayaletine dönüşür. "Tıpkı Bayan Johanson'un son zamanlarda ruhani rehberlikle ilgilendiğini bilmediğiniz gibi mi?"

"I..." Bay Crane şaşkınlıkla göz kırptıyor ve ben de aynı duygunun Bay Johanson'ın ve benim yüzümde oynadığını hissedebiliyorum. "Hayır mı? Bunu bilmiyordum."

"Tabii ki bilmiyordunuz," diyor Ezra adeta cilvelenerek. "Bu onun reklamını yaptığı bir şey değil. Bunu bilen tek kişi yakın arkadaşlarıydı. Bir de kocası tabii ki." Ezra tekrar masamıza bakıyor. "Gerçi Bay Johanson'ın bunu hatırlayacağından şüpheliyim, Bayan Johanson'ın ilgi alanlarına nadiren dikkat ettiği düşünülürse."

"İtiraz ediyorum," diyorum. "Spekülasyon."

Ezra sırtarak, "Geri çekildi," dedi. "Bay Crane, Bayan Johanson'ın evine girip çıkarken gördüğünüz adamın onun ruhani danışmanı olduğunu biliyor muydunuz?"

Oh, ne saçmalık ama.

"İtiraz ediyorum, Sayın Yargıç." Neredeyse gülecektim. "Bunun konuyla ilgisi yok."

Ezra dikkatini yargıca yöneltiyor. "Bu tamamen konuyla ilgili, Sayın Yargıç, sizi temin ederim."

Yargıç Hoffstein dikkatle başını sallıyor. "Reddedildi."

"Teşekkür ederim." Ezra başını eğiyor. "Gördüğünüz gibi, Bayan Johanson'ın ziyaretçisi Bay Jacobs, birkaç hafta önce Bayan Johanson tarafından ruhani yönünü denetlemesi için aranmış. Karşılaşmalarında kötü niyetli bir şey yoktu. Kanıt olarak kabul edilen Delil 13'e bir göz atma nezaketini gösterirseniz, Bay Jacobs'un yerel kiliseyle ilişkisini kanıtlamak için sunduğum kimlik bilgilerine dikkat edersiniz."

Orospu çocuğu. Bunu nasıl kaçırdık?

Yargıç söz konusu kanıt parçasını incelerken Ezra kendini beğenmiş görünüyor; dışarıdan bakan biri Ezra'nın sadece düşünceli göründüğünü sanabilir ama ben bu bakışı daha önce de görmüştüm

yüzünde birçok kez. Mahkeme salonunun içinde ve dışında.

"Bayan Johanson sadece yeni inancını keşfediyordu," diye devam ediyor Ezra. "Bay Jacobs ile sahte bahanelerle buluştuklarını gösteren hiçbir kanıt yok ve Jacobs ona zaman ayırdığı için ödeme yaptı. Bu nedenle bu sorgulamanın nafaka duruşmasıyla bir ilgisi yok."

Ezra, tanığa dönmeden önce serginin mübaşire verilmesini bekler. "Zaman ayırdığınız için teşekkürler Bay Crane." Yargıca bakar. "Başka sorum yok, Sayın Yargıç."

Ezra mahkeme salonunun kendi tarafındaki koltuğuna oturuyor, dudaklarında küçük bir gülümseme, şu anda öfkeden neredeyse akkor haline gelmiş olmama neredeyse gülüyor. Bay Johanson'ın bana doğru eğilip fısıldadığını hissediyorum: "Cidden böyle bir şey yapamaz, değil mi?"

Ona hayır demek istiyorum, aldatan eşler hak ettiklerini alırlar - buna aşırı yüklü bir nafaka çeki dahil değil - ama sadakatsizliğe dair somut bir kanıt olmadan, ki ne kadar ararsak arayalım ortaya çıkaramadık, Bayan Johanson'ın yakında eski kocasını yıllarca sağarak kurutacağını biliyorum.

Lanet Ezra Hart.

- - -

Asansörün açılmasını beklerken burnumun kenarını sıkıyor, gözlerimin arkasında oluşan baş ağrısını engellemeye çalışıyorum. Bayan Johanson'ın, kocası isteyken ondan habersiz, haftada iki kez saat gibi gelen küçük *ruhani danışmanını* öğrenmem haftalar sürmüştü ve bu bana bir koz gibi gelmişti. Ta ki Ezra devreye girip her şeyi tıkayana kadar.

Katıldığım birkaç yasal toplantıda ona "Gönül Yarası Prensi" dendiğini duydum ve Austin gibi tuhaf bir şehirde bile bunu aptalca bir lakap olarak görüyorum. Eminim o da bu lakaptan çok hoşlanıyordur. Kazanma rekoru hayret verici ve ne zaman onunla aynı mahkeme salonunda bulunmak zorunda kalsam, bir dünya saçmalıkla karşı karşıya olduğumu biliyorum. Ona karşı kazanmadığımı söylemiyorum, çünkü kazandım ama bugün de dahil olmak üzere istediğim kadar değil.

Asansörün sesi duyuluyor ve içeri giriyorum, boş bulduğum için minnettarım, arka duvara yaslanıp başımın soğuk metale çarpmasına izin veriyorum. Kapıların kapanmasını beklerken gözlerimi kapatıyorum, ancak aralarından bir şeyin onları ayırmak için ittiğini duyduğumda tekrar açıyorum.

"Bir kişilik daha yer var mı?"

Gözlerimi ona dikiyorum. "Her zaman merdivenleri kullanabilirsin. Egzersiz yapmış olursun."

Ezra asansöre doğru yürürken gülüyor, ben ondan uzaklaşırken arka duvardaki bara yaslanıyor. "Vücudumla ilgili hiçbir şikâyetin olmadı."

Asansörün kapıları kapanıp bizi içeride hapsederken ona ters ters bakıyorum. Her zaman damarıma basmak için ne söyleyeceğini çok iyi biliyor, tıpkı aptal yüzünün ve vücudunun ondan ne kadar hoşlanmadığını hatırlamam için ölümcül birer dikkat dağıtıcı olduğunu bildiği gibi. Her zaman birileri parmaklarını geçirmiş gibi görünen koyu sarı saçları değil, dolgun ağzı ya da delici yeşil gözleri ya da yüzünü oyulmuş gibi gösteren muhteşem kemik yapısı değil - hepsi bu, gerçekten. Özel dikim takım elbiselerini biraz fazla iyi dolduran geniş omuzları, kötü anıları canlandıran uzun parmakları, hatta aptal kolonyası bile daha iyi koklamak için daha yakına eğilmek istemenize neden oluyor.

En azından benden sadece beş on santim daha uzun; her zaman daha uzun boylu olmuşumdur ve 1.80'lik boyumla onun 1.80'lik boyuna boynumu uzatmak zorunda kalmamak beni bir nebze olsun tatmin ediyor. Özellikle de topuklu ayakkabılarımla.

"Evet, bu senin için iyi olan tek şey," diye mırıldanıyorum, yüzümü öne çevirip rakamların geçişini izliyorum ve zihnimde onları daha hızlı gitmeye zorluyorum.

Parlak metal kapıların yansımada aramızda bir zıtlık var -Benim simsiyah saçlarım onun altın sarısı kahverengisine, benim soluk tenim onun bronz tenine, onun kaslı vücudu benim kıvrak fiziğime... Bize yan yana bakınca, bizi bir araya getirmek kimsenin aklına gelmezdi.

Ki değiliz, zihinsel olarak düzeltiyorum. Birlikte. Çünkü değiliz.

Ama...

"Gerçekten mi?" Biraz daha yaklaştı. "Bana oldukça çekici olduğum söylendi."

"Bu insanlar senin maaş bordronda mı?"

"Beni çekici bulduğun birkaç zaman düşünebilirim, Dani."

Gözlerimi deviriyorum. İnsanların bana Dani demesine alışkınım; Danica gibi bir isme sahip olduğunuzda, sanırım bu lakaba atlamak kolay oluyor - ama Ezra'nın bunu söyleme şekliyle ilgili bir şey her zaman midemin komik bir şey yapmasına neden oluyor. Eminim Ezra'nın kendisiyle eğlendiği tek kişi ben değilimdir. Ezra'nın kolay playboy rolünün gerçek hayattakiengin tecrübelerinden kaynaklandığına hiç şüphem yok ama onun cinsel fetihlerinden oluşan çok geniş bir ağda benim kadar sık (istemeyerek de olsa) onun sinir bozucu derecede etkili cazibesine kapılan başka biri var mı diye merak etmekten kendimi alamıyorum.

"Sizi hiçbir zaman çekici bulmadığıma sizi temin ederim," diye kuru bir şekilde karşılık veriyorum. "Belki biraz eğlendirici. En azından aletini."

Elini göğsüne götürüyor ve kravatına bakınca ne kadar büyük görüldüğünü fark etmemeye çalışıyorum. "Sadece hafifçe mi? Bana bağırırken böyle söylemiyordun-"

Durduğumuzda asansörün kapıları kayarak açılıyor ve ben hemen dışarı fırlıyorum, Ezra boynumun ne kadar kızardığını fark etmeden önce aramıza mesafe koymaya çalışıyorum. O kadar kolay kaçmama izin vermiyor, çünkü bana yetişirken ağır ve hızlı ayak seslerini duyuyorum.

"Bu gece boşum, biliyorsun," diyor kayıtsızca.

Lobide dolaşan insanların yanımda ne kadar yakın yürüdüğünü fark etmemelerini umarak yüz ifademi boş tutuyorum. "Aferin sana. Bir hobi edinmek için mükemmel bir zaman gibi görünüyor."

"Ama ben zaten sahip olduğum hobimin tadını çıkarmayı tercih ederim." Kaşlarımı çatarak ona yan gözle bakıyorum. "Neymiş o?"

"Bak, parmaklarımla oynarken çok lezzetli sesler çıkaran bir karşı taraf avukatı var-"

Topuklarımın üzerinde dönüyorum, adliye binasının dışına açılan büyük cam kapıların önünde durduğumuzda nefesimin altında tıslıyorum. "Sana söylemiştim," diye homurdanıyorum. "Son sefer son seferdi."

"Doğru." Dudaklarının koyu pembesine karşı mükemmel beyaz dişlerini gösteriyor ve ben de gözlerimi onunkilerden ayırmamak için kendimi zor tutuyorum. "Ama bunu daha önce de söylemiştin." Biraz daha yaklaşıyor, neredeyse

Sesini alçaltırken üzerimde beliriyor. "Ve ondan önceki zaman... ve ondan önceki zaman..."

"Bu sefer ciddiym," diyorum, onu mu yoksa kendimi mi ikna etmeye çalışıyorum, emin değilim. "Baştan aptalcaydı. Sen bir pisliksin ve ben de..." *Sert mi? Azgın mı? Aklımı mı kaçırdım?* "Benim açımından bir muhakeme hatasıydı."

Ezra alçak bir ıslıkla, "Sekiz muhakeme hatası," diyor. "Sanırım buna kötü alışkanlık diyorlar Dani. Belki de bir hobiyeye ihtiyacın vardır. Bilirsin, benim dışımda."

Yumruklarımı iki yanımda sıkıyorum; benimle dalga geçtiğini biliyorum ama bu biraz fazla yakınıma geliyor. Özellikle de Ezra'yla -kapalı kapılar ardında yaptıklarımız dışında zar zor tahammül ettiğim biriyle- sürekli yatmanın

-Bu şimdiye kadar yaptığım en aptalca şey. Grant'le yaşadıklarımından sonra... Konu karşı cinse gelince daha akıllıca kararlar alacağımı düşünürdünüz.

Bu sadece seks, kendimi yatıştırıyorum. Sadece bir kaşıntıyı kaşıyorum.

Bu kaşıntıyı istediğimden daha fazla kaşımış olsam bile.

Sinirli bir ses çıkarıp onu itiyorum ve kapıları iterek hızla uzaklaşıyorum. Bu sefer beni takip etmiyor ama aptal kahkahasını merdivenlerin yarısından bile duyabiliyorum.

Lanet olsun. Ezra. Hart.

- - -

Şirkete döndüğümde kendimi biraz daha az keyifsiz hissediyorum; patronuma Johanson'larla bugünün ne kadar kötü geçtiğini söylemekten heyecan duymuyorum, ama en azından burada Ezra'nın ve benim düşmanca... her neyimiz varsa... baş ağrısını biraz olsun aklımın bir köşesine koyabiliyorum. Dava dosyalarımı ofisime bırakıyorum, çıkarken Nate'in ve Vera'nın ofislerinin boş olduğunu fark ediyorum; sanırım bugünlük evlerine gitmişler.

Ancak koridorun diğer ucunda Manuel'in ofisinin kapısı aralık ve ben de işimi bitirmeden önce ona her şey hakkında bilgi vermek için kapıya doğru ilerliyorum. Onu masasının arkasında oturmuş bir yığın kâğıdı incelerken buluyorum, düzgün, tuzlu ve biberli saçları her zamanki mükemmel tarzında taranmış. Manuel Moreno'nun tek bir saç telinin bile yerinde olmadığını gördüğümü sanmıyorum.

"Danica," diye selamlıyor açık kapıya hafifçe vurduğumda. "İçeri gel, içeri gel. Bugün nasıl geçti?"

Dudaklarımı büzüyorum. "İstediğim kadar iyi değil. Görünüşe göre görüştüğü adam onun 'ruhani danışmanı'yımış. "

Manuel'in kaşlarının arasında kalıcı olarak yaşayan derin kırışıklık daha da kötüleşiyor. "Döndürdükleri saçmalık bu mu?"

"Saçmalık Ezra'nın uzmanlık alanlarından biri."

"O piçten nefret etmek istiyorum," diye homurdanıyor Manuel. "Ama çok iyi." *Ezra'nın ne kadar "iyi" olduğunu kabul etmeyi bile reddediyorum.*

"Birkaç ay önce işten ayrılan bir hizmetçiyle ilgili bir ipucu buldum," diyorum ona. "Onunla temasa geçmeye çalışıyorum. Belki aralarında daha *fiziksel* bir şey görmüştür. Neyse ki duruşma öncesi kararda ondan potansiyel bir tanık olarak bahsettim."

"Harika. Bana haber ver."

Masama dönmek üzereydim ki beni durdurdu.

"Aslında seninle konuşmak istiyordum," diye seslendi.

Geri döndüm. "Evet?"

"Bugün potansiyel bir müşterimiz aradı. Bir Bayan Casiraghi." Kaşlarımı çattım. "Bu neden tanıdık geliyor?"

"Kocası Casiraghi Development'ın sahibi."

"Kahretsin." Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. "Emlak kralı mı?"

"Neredeyse şehrin yarısının sahibi. Tanrı bilir kaç tane daha var."

"Boşanıyorlar mı?"

"Öyle görünüyor. Bir arkadaşım bizi tavsiye etti."

"Bu harika." Çekiniyorum. "Şey, *onun* için değil, ama..." "Senin alman gerektiğini düşünüyordum."

Ona göz kırpıyorum. "Ne?"

"Altı yıldır buradasın. Geçen yıl küçük ortak pozisyonu ile ilgilendiğini söylemiştin ve Hinata'nın emekliye ayrılmasıyla..."

"Bekle, ne diyorsun...?"

"Bayan Casiraghi'nin boşanma davasından galip çıkması halinde bu şirkete muazzam miktarda para kazandıracağını söylüyorum. Adamın sadakatsizliğine dair elinde her türlü kanıt olduğunu iddia ediyor."

"Vay anasını."

"Ama bir bit yeniği

var." "Her zaman

vardır." "Evlilik

sözleşmesi imzaladı."

İnledim. "Tabii ki imzaladı. Kanıtı ne kadar sağlam?"

"Sanırım bunu sen bulacaksın."

"Bunu benim için kolaylaştırmıyorsun, değil mi?"

"Yüksek risk, yüksek ödül," diye kıkırdıyor, sonra ifadesi ciddileşiyor.

"Bence bu davayı kazanmak, diğer ortaklara bir adım öne çıkmaya hazır olduğunu kanıtlamak için mükemmel bir şey olur."

"Benim için mücadele etmeye istekli misin?"

Manuel gözlerini devirir. "Seni yedi yaşından beri tanıyorum. Seninle ve ailenle ne kadar çok T-ball maçına gittiysem, hayatında birçok kez senin için 'sopaya gittim'."

"Bu çok klişe ama kabul ediyorum," diye gülüyorum. "Ben sadece... Sen zaten bana bu işi vererek kendini tehlikeye attın ve kimsenin sırf sen ve babam eski arkadaşsınız diye bana özel muamele yapıldığını düşünmesini istemiyorum."

"Sınıf birincisi olarak mezun oldun. Sana burada bir pozisyon teklif etmek hiç de zor olmadı. Tıpkı bu davayı kazandığında ve diğer ortaklara senin ne kadar değerli olduğunu gösterdiğimde olmayacağı gibi."

"Ben... Vay canına. Evet. Tabii ki. Bu... Vay canına."

"Hafta sonunda Bayan Casiraghi ile bir toplantınız var," diye beni bilgilendirdi. "Karakterli biri ama bence onunla başa çıkabilirsin."

Amaçsızca başımı sallıyorum. "Evet... Teşekkür ederim, Manny."

"Lafı bile olmaz." Beni başından savdı. "Nate ve Vera'yı da dahil etmekten çekinme. Ne olursa olsun bunun bir parçası olmak için ağızlarından köpükler saçacaklarına eminim."

Sırıtiyorum. Bu konuda haksız değil. Bu, başladığımdan beri aldığımız en büyük davalardan biri. Nate'in ciyaklamasını şimdiden duyabiliyorum.

"Geleceğim."

"Bütün gece masanda oturup durma," diye azarlıyor. "Bir ara uyumalısın."

Gözlerimi deviriyorum. "Evet, evet."

Dikkatini evrak işlerine verirken bana küçümseyici bir hareket yapıyor ve ben de yüzümde geniş bir gülümseme ve içimde bir sevinçle ofisinden çıkıyorum.

midemde çırpınıyor. Geçen yıl ya da daha uzun süredir bu fırsatı bekliyordum ve şimdi, bu kadar yakinken, derimin altında fokurdayan bir heyecan hissedebiliyorum.

Masama geri dönerken pantolonumun cebinden gelen bir vızıltı dikkatimi dağıtıyor ve "Pislik "ten gelen mesajı not ettiğimde tüm sevinçli duygular sinirlenmeye dönüşüyor.

Pislik: Eğer gelme konusunda fikrini değiştirirsen bütün gece evde olacağım.

Yüzümü buruşturdum. Bu onun için bile korkunçtu. Bu da içimdeki küçük sıcaklık titreşimini daha da çileden çıkarıyor. Ezra Hart'la yatmak *ilk* seferinde kötü bir fikirdi, geçici delilik ve vajinamla düşünmekle suçladığım bir şeydi ve sonraki yedi sefer kesinlikle işleri kolaylaştırmadı.

Keşke bu işte bu kadar *iyi* olmasaydı. Piç kurusu.

Aptal mesajına rağmen ortaya çıkan dürtüleri bastırarak hızlı bir yanıt yazıyorum.

Ben: Üzgünüm. Yapacak daha iyi işlerim vardı.

Telefonum tekrar çalmadan önce üç saniye kadar kendimi beğenmiş hissediyorum.

Pislik: Benden daha iyisi olduğunu hiç sanmıyorum ama kendine bunu söylemeye devam et. 😊

Kaşlarımı çatıyorum, telefonumu cebime sokuyorum.

Siktiğimin Ezra Hart'ı.

Tw

DANI

"Preston davasıyla ilgili dosyalar sende mi?"

Masamdan başımı kaldırıp Nate'in kapı aralığında durduğu yere bakıyorum. Otuz beş yaşında benden daha yaşlı, ama mısır püskülü sarısı saçları ve parlak mavi gözleri ona çocuksu bir görünüm veriyor ve insanda onu bebek gibi sevme isteği uyandırıyor. Bu onun sıkça kullandığı bir şey. Adamın gamzeleri var, Tanrı aşkına.

Başımı dosya dolabının üst kısmına doğru salladım. "Orada kopyalar var."

"İtalyan madamınız için mi çalışıyorsunuz?"

"Temel olarak." İnternette bulduğum makaleyi okumaya devam ederken başımı sallıyorum. "Kendi parasıyla geldiğini biliyor muydun? Ailesi Loredanlar." Nate bana boş boş bakınca, "Loredan Kuyumculuk'taki gibi" diye ekliyorum.

"Evet, anlamadım."

"İşte bu yüzden kız arkadaşın yok," diye homurdanıyor Vera kapımda belirirken. "İtalyan Cartier'leri gibiler."

Vera, Nate'in sürekli başının etini yemesinden kaynaklanan aynı sabırsızlıkla ona bakıyor ve saat gibi işleyen bakışlarının Nate'in yüzünde gezinmesini, koyu renk gözlerinde ve sıcak kahverengi teninde onun farkında olmadığından emin olduğum bir ilgiyle oyalanmasını izliyorum. Ya da belki de farkında ama ilgilenmiyor. Vera, paylaşmak istemediği sürece mutlak bir kasadır; hukuk fakültesinden birlikte mezun olduğumuzdan beri öyledir.

Nate'in ağızı çarpıldı. "Bunun bana bir şey ifade etmesi mi gerekiyor?"

"Vay canına, cidden," diyor Vera. "Bekâr olman gerçekten bir mucize." Nate öpücüklü bir yüz ifadesi takınıyor. "Sadece kendimi sana saklıyorum."

"Çocuklar." Şakaklarımı ovuyorum. "Beş saniyeliğine bunun kariyerimin en büyük davası olduğunu düşünebilir miyiz?"

"Yani eğer zenginse..." Nate dosya dolabına yaslanıp kollarını kavuşturuyor. "Neden evlilik sözleşmesine karşı çıkmaya çalışıyor? Neden o piçten kurtulup kendine güzel bir erkek oyuncak bulmuyor?"

"Gerçekten mi?" Vera ona bir bakış attı. "Eğer o herif onu gerçekten aldattıysa, taşaklarını almadığı için şanslı."

Nate'in kaşları havaya kalktı. "Bana nasıl bekâr *olduğunu* tekrar anlatır mısın?"

"Kendimi senin için saklıyorum," diye yineliyor Vera kayıtsızca. Sonra bana bakıyor. "Sana onun burada olduğunu söylemeye geldim bu arada."

Masamdan o kadar hızlı kalkıyorum ki dizim alt tarafa çarpıyor. "Kahretsin," diye mırıldanıyorum, ağrıyan yeri ovuşturarak. "Neden bununla başlamadın?"

"Ona kahve getirdim ve konferans odasına yerleştirdim. Oraya gitmeden önce biraz Lamaze falan yapmak istersin diye düşündüm. Bütün hafta vahşi bir gelincik gibi koşturup durdun."

"Çok tatlısın," diye kestirip atıyorum.

Vera omuz silkiyor. "İnsanlar benim hakkımda böyle söylüyor." Nate, "Lamaze hamile kadınlar içindir," diye belirtiyor.

Vera kaşlarını ona doğru kaldırıyor. "*Bunu* biliyorsun da Cartier'yi nasıl bilmiyorsun?"

"Senin için bu cevaplara sahip değilim," diye karşılık veriyor Nate.

İş arkadaşlarıma ve onların ileri geri konuşmalarına aldırmadan düzenli bir nefes alıp veriyorum. Genelde arkama yaslanıp onların tuhaf çiftleşme ritüellerini izlemekten çok mutlu olurum ama bugün tamamen gerginim ve bu bana göre değil.

"Tamam," diyorum meditatif nefesle ilgili bir tartışmayı bölerek. "Ben giriyorum."

Nate bana bir başparmak işareti yaptı. "İyi şanslar. Eğer oyuncak çocuk fikrine sıcak bakarsa müsait olduğumu söyle."

"Senin koca kafanı barındıracak kadar odası olduğundan şüpheliyim," diye alay ediyor Vera.

Nate sırtıyor. "Senin evin kaç metre kare?"

Portföyümü ve notlarımı ofisimde bırakmadan önce alıp koridorda hızlı adımlarla ilerliyorum; topuklarımın şık siyah fayanslara vurduğu her tıkırtıda kalbim güm güm atıyor. Ben yaklaşırken konferans odasının kapısı kapanıyor ve bir an için kapının dışında oyalanıyorum, ellerimi gri kalem eteğimin üzerinde yumuşatıyorum ve kırmızı ipek bluzumu düzeltirken güçlendirici bir nefes daha alıyorum.

"Bu iş sende Dani," diye mırıldanarak pirinç kapı koluna uzanıyorum.

Bayan Casiraghi odanın ortasındaki uzun konferans masasının karşı tarafında oturuyor, deri sandalyede sırtını dikleştirmiş, kahvesini yudumluyor. Kırışan saçları şık bir topuzla geriye doğru toplanmış, kıyafetleri düzgün ve ütülü ve ince bir zenginlik haykırıyor. İçeri girdiğimde dönüp bana bakıyor, dudakları belli belirsiz bir çizgi halinde kıvrılıyor ve kaşları çatılıyor.

"Bayan Casiraghi," diye selamlıyorum onu kapıyı arkamdan kapatırken. "Beklettiğim için özür dilerim." Karşısındaki sandalyeye yerleşmek için hareket ediyorum. "Ben Dani." Ona elimi uzatmak için masanın diğer tarafına geçiyorum. "Dani Pierce."

Çelik mavisi gözleri beni değerlendiriyor, önümde geziniyor, sonra tekrar yüzüme bakıyor. "Dani'ye benzemiyorsun."

"Pardon?"

"Dani bir çocuk ismi," diye devam ediyor, aksanı sesine hafif bir kenar veriyor. "Sen çocuk musun?"

"I..." Bir yanım öfkeleniyor ama bir yanım da bunu söylerken benimle alay ediyormuş gibi görünmediğini fark ediyor. Daha çok beni ölçüp biçiyor gibi. "Tam adım Danica."

Kırmızı dudakları bir gülümsemeyle ayrılıyor, gözlerinin kenarları kırışıyor. "Ah, evet. Çok daha iyi. Danica kulağa güçlü bir kadın gibi geliyor." Kahvesinden bir yudum daha alıyor. "Güçlü kadınları severim."

Tüm bu alışveriş tuhaf ama ağzımın kenarları hâlâ kalkık. Her ne sebeple olursa olsun Bayan Casiraghi'den hoşlandığıma karar veriyorum. "Tecrübelerinize dayanarak bir kadını nasıl fark edeceğinizi bilen biri gibi görünüyorsunuz."

"*Eskiden* güçlü bir kadın olduğumu düşünürdüm," diyor sessizce. "Bugünlerde... o kadar emin değilim."

"İşte burada ben devreye giriyorum," diyorum ona güvenle. "Manuel bana durumunuzdan biraz bahsetti ve elbette bu hafta sizi araştırmak için zamanım oldu, ama mümkünse her şeyi doğrudan sizden duymayı umuyordum."

"İşte bu yüzden buradayım," diyor. Tekrar bana bakıyor. "Evli misin Danica?"

Başımı sallıyorum. "Hayır, hanımefendi. Hiç evlenmedim." "Yazık." Boş boş başını sallıyor. "Oldukça genç bir kadınsın." "Ve güçlü," diyorum sırtarak.

Dudakları seğiriyor. "Evet, o da var."

Bayan Casiraghi'nin, büyük olasılıkla *hiçbir zaman* bu işe kalkışmayacağını garantileyen şeyleri -ailemin saçma evliliği, Grant'in hayatından çıkıp gitmesi, genel olarak yapıyı küçümsemem- duymak isteyeceğinden şüpheliyim, bu yüzden konuşmayı ona odaklayarak sürdürüyorum.

"İçinde bulunduğun durum göz önüne alındığında bunun üzücü olduğunu düşünmene şaşırdım," diye teklif ediyorum. "Alınma niyetim yok."

Beni başından savıyor. "Alınmak yok. Kızdığım şey evlilik değil. Evlilik güzeldir. Bana ihanet eden kocam."

"Elbette." Portföyümü açıp içindeki yasal deftere bakıyorum, bir kalem kapıp açıyorum. "Bana daha fazlasını anlatabilir misin?"

"Başka bir kadın daha var," diyor bana.

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm."

"Asıl üzülecek olan Lorenzo."

Dudaklarım seğiriyor. Bayan Casiraghi'den *gerçekten* hoşlanıyor olabilirim.

"Amaç da bu zaten," diyorum ona. "Manuel onun sadakatsizliğine dair kanıtınız olduğunu söylüyor?"

"Onu arıyormuş," diye soğuk bir şekilde cevap veriyor. "Elimde çektiğim kayıtlar var. E-postalar da var. Kocam metresine karşı şaşırtıcı derecede kaba davranıyor. Bir kadının neden kocasının sikinden bahsederek ona kur yapmak isteyeceğini anlayamıyorum." Dilini tıkırtıyor. "Artık pek işe yaramıyor."

Not alırken gülmemek için alt dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum. "Bu yazışmaların kopyaları sizde var mı?"

"Elbette. Asistanı da en az kendisi kadar omurgasız." Elini deri bir çantaya atıyor ve klasörler çıkarmaya başlıyor. "Küçük adam

Lorenzo'nun ofisine girmeme izin verdiğinde titriyordu."

Klasörleri ondan alıp karıştırıyorum. "Seni uyarmak zorundayım, bu tür kanıtlar olsa bile savunma bunun ikinci derece olduğunu söyleyecektir. Hacklendiğini, bilgisayarını başka birinin kullandığını ya da herhangi bir şeyi iddia edecekler."

"Lorenzo'nun kendi pisliğinden sıyrılmaya çalışacağını farkındayım" diyor. "Ama dediğiniz gibi. Burada devreye sen giriyorsun, değil mi?"

Yüzümde yavaş bir gülümseme beliriyor. "Doğru. İşte burada devreye giriyorum." "Güzel. O zaman birbirimizi anlıyoruz."

"Kocanızın patavatsızlıklarının bedelini ödemesi için elimden gelen her şeyi yapacağım, Bayan Casiraghi."

Çenesini eğip gözlerimin içine baktı. "Bana Bianca de." "Bianca."

Ben de ona başımı sallıyorum. "Güçlü bir kadın için başka bir isim."

Cevap gülümsemesi soğuk, neredeyse yırtıcı. "Öyle umalım, Danica."

- - -

"NASIL GİTTİ?"

Parmaklarımı saçlarımda gezdirirken Manuel'in kapımda olduğunu fark ediyorum. "Bence iyi geçti. Ona mali durumuyla ilgili ihtiyacım olan tüm bilgilerin bir listesini verdim ve ileriye dönük neler bekleyebileceğini gözden geçirdik."

"Ee? Şansı hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bahsettiği kanıtlar çoğunlukla telefon kayıtları ve e-posta çıktıları. Ne yazık ki somut bir şey yok, ama biraz araştırmanın daha fazlasını ortaya çıkaracağını düşünüyor gibi görünüyor." Hatırlayarak gülümsüyorum. "Tam olarak 'kocam kendini sandığı kadar zeki değil' dedi. "

"Bayan Casiraghi'nin uğraşılacak bir kadın olmadığı izlenimine kapıldım," diye kıkırdıyor Manuel.

"Ben de öyle. Nate ve Vera keşif için yardım etmeyi kabul ettiler. İncelenecek çok fazla kayıt olacağını tahmin ediyorum."

"Güzel," diyor bana. "Bu davada herkese ihtiyacımız var."

"Şansımızın yüksek olduğunu düşünüyorum. Ben iyimserim."

"Birimiz olmak zorunda."

Homurdanıyorum. "Ve ikimiz de bunun sen olmayacağını biliyoruz."

"Bu benim güçlü yanlarımdan biri değil. Ailene söyledin mi?"

Kaşlarımı çattım. "Henüz söylemedim. Bianca'yla gerçekten konuşana kadar beklemek istedim."

"Eminim kutlamak isteyeceklerdir." "Ben de bundan korkuyorum."

"Annenle babanın bu kadar iyi arkadaş olması dünyadaki en kötü şey değil Dani."

Ona kaşlarımı çatıyorum, beni bu kadar iyi okuyabilmesinden nefret ediyorum. "On dört yıldır boşanmış olsalar öyle olabilirdi."

"Bizim işimizde biz buna mükemmel boşanma deriz."

Buna cevap vermiyorum, sadece başımı sallıyorum. Manny ve benim, ailemin "mükemmel boşanması" konusunda farklı görüşlerimiz var. Böyle bir şeyin gerçekten var olduğunu düşünmediğimi biliyor. Eğer mükemmel evlilik yoksa -ki ben uzun zamandır olmadığına karar verdim, çünkü en yüksek standartlara sahip olduğum evlilik hiçbir zaman gerçek olmadı- o zaman spektrumun diğer ucunda da mükemmel bir versiyonun olamayacağı akla yatkın geliyor. Bildiğiniz hayatın bir yalan olduğunu öğrendiğinizde, pek çok şeye inanmayı bırakıyorsunuz.

"Onları bu gece arayacağım," diyorum onun yerine.

"Güzel. Babanla Pazar günü golf oynayacağız ve ona yalan söylemekten nefret ettiğimi biliyorsun."

"Farkındayım. Gerçekten sinir bozucu."

Bana küçük bir gülümseme veriyor. "Casiraghi davasıyla ilgili gelişmelerden beni haberdar etmeyi unutma."

"Ofisin benimkinden üç metre uzakta. Haberim olduğunda bağırabilirim."

Gözlerini deviriyor. "Nasıl istersen."

Gitmek üzereymiş gibi kapının pervazını itiyor ve ben onu durduruyorum.

"Kocanın kimi işe aldığını biliyor muyuz?" Manuel'in yüzünü buruşturduğunu fark ediyorum ve bana solgun bir bakış atmak için geri döndüğünde içimi bir önsezi kaplıyor. "Hayır."

"Bay Casiraghi'nin geçen Çarşamba Hart and Associates'i aradığını duydum." "Lanet olsun," diye hayıflandım. "Neden bana söylemedin?"

"Bianca ile buluşman konusunda daha fazla strese girmeni istemedim. Ezra Hart söz konusu olduğunda ne kadar tuhaflaştığını biliyorum."

Boynumda bir kızarıklık belirliyor ve solgun tenimle bunun fark edileceğini biliyorum. "*Garipleşmiyorum*," diye ısırıyorum. "Sadece adamdan nefret ediyorum."

Onunla sevişmediğim zamanlarda yani.

"En sevdiğim insan değil," diyor Manuel, "ve bu kazanmayı daha da zorlaştıracak, ama onu daha önce yendin."

İstediğim kadar çok değil, diye düşünüyorum acı acı.

"Eminim Lorenzo'nun e-posta gönderdiği kadının kişisel antrenörü olduğu ve bu yüzden onun vücuduyla bu kadar ilgilendiği hakkında saçma bir savunma hazırlıyordur."

Manuel gülüyor. "Büyük ihtimalle. Ezra'nın çarpıtamayacağı bir şey bulman gerekecek. Sağlam kanıtların etrafından dolanamazsın."

"Doğru." Başımı salladım, çoğunlukla kendi kendime. "*Doğru*. Onun kıcını tekmeleyeceğim." Manuel gitmek için dönerken göz kırpmıyor.

"Hiç şüphem yok, evlat."

Birkaç dakika daha masamda oturup Ezra'nın bu hafta gönderdiği ve karşı tarafın avukatı olacağımı rahatlıkla atladığı aptalca mesajları düşünerek öfkeleniyorum. Bianca'yı temsil etme olasılığımınla övünmeden önce bir günden fazla beklemediğime eminim. O zaman biliyor muydu? Daha önceki kendini beğenmişliğim şimdi beni biraz utandırıyor. Tanrım, muhtemelen tüm bu süre boyunca bana gülüyordu.

Masamın köşesinden telefonumu kapıyorum, mesaj dizimizi açıyorum ve öfkeyle bir tane atıyorum.

Ben: Lorenzo'yu temsil ettiğini ne zamandır biliyordun?
Casiraghi?

Gözlerimi kısarak noktaların belirmesini izliyorum ve yanıtını bekliyorum.

Pislik herif: Çekici mesajından en az birkaç gün önce. Eşini bulabildin mi?

Ben: Sen tanıdığım en kötü insansın.

Pislik: Aw. Ben de seni özledim.

Bana Paul Rudd'ın *Hot Ones* programında "Bize bak. Kimin aklına gelirdi ki?" diyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

Bunu palavrayla atlatamayacağını biliyorsun. Bay Casiraghi "ruhani danışmanları" olan bir tipe benzemiyor.

Pislik: Yöntemlerim hakkında bir şey mi ima ediyorsun Dani?

Ben: Saçmalık olduklarını. Evet, öyle.

Pislik: Yaralandım. Kavga mı ediyoruz? Kavga etmemizden nefret ediyorum. Belki de buraya gelmelisin, böylece konuşabiliriz.

Bu hoşuna giderdi, değil mi?

Cevabı öncekilerden biraz daha uzun sürüyor ve ekranda belirene kadar dişlerimin alt dudağıma bastırıldığını fark etmiyorum.

Pislik herif: Sana söz veriyorum, Dani. Gelirsen ikimizin de hoşuna gider.

Masamdaki sandalyede kayıyorum, onun evine en son ne zaman gittiğimi hatırlıyorum. İçimde bir sıcaklık dolaşıyor, dilinin üzerimde ve vücudunun benimkine değdiği anı beni kendimden iğrendiriyor ama yine de tamamen azdırıyor. Beni her zaman en stresli anımda yakalamasından, bu kadar gergin olduğumda orgazmın benim zayıflığım olduğunu bilmesinden nefret ediyorum.

Bir daha onun evine gidemem. Yarın pişman olacağımı biliyorum. *Biliyorum*. Başka bir mesaj gelirken bir *ping* sesi duyuyorum.

Pislik herif: Bütün hafta sana dokunmayı düşündüm.

Dişlerimi sıkıyorum, içimden bir ürperti geçerken gözlerimi kapatıyorum.

Onun evine gitmeyeceğim.
Ben değilim.

Üç

EZRA

Dani'nin kısa "Peki" cevabına yine gülümsedim. Sonra saate baktım, birazdan burada olur diye düşündüm. Dani'nin Casiraghi davasında karşı tarafın avukatı olup olmayacağını görmek için sabırla bekliyordum, aslında bunu umuyordum, bu konuda huysuz ve somurtkan olacağını biliyordum. Kedimin kuyruğu gibi kabarması o kadar da çekici olmamalı, ama böyle bir şey olduğunda onu daha da kızdırma ihtiyacı duyuyorum. Ona dokunmak, bunun için uğraşmam gerektiğinde her zaman çok daha tatlı oluyor.

Söz konusu kedi ayak bileğime sürtünüyor ve ben de Purgood Marshall'ın kulaklarının arkasını kaşımak için uzanıyorum.

"En azından seni seviyor," diyorum ona.

Purgood kabarık gri vücudunu dikleştirip kuyruğunu sallayarak bana bakıyor ve sıkılmış görünüyor. Tırnaklarımı omurgasına bir kez daha hızlıca geçirdikten sonra sıvışıp gidiyor ve ben de kendime bir içki hazırlamak için dairenin karşısındaki ıslak bara geçiyorum. İki parmak viski genellikle Dani'nin buzları çözülmeden önce ısrarla yaptığı sözlü saldırıyla başa çıkmama yardımcı oluyor. İyi bir terapist, garip dinamiğimizden ne kadar keyif aldığımı bilse bende ciddi bir sorun olduğunu söyleyebilirdi.

Dani benim hakkımda bir insan olarak ne düşündüğünü son derece açık bir şekilde ifade etmekten çekinmiyor ve hayatım boyunca, bunun neden stresini atmak için bana gelmekten vazgeçememesini daha da çekici hale getirdiğini açıklamaya başlayamıyorum bile. Dani'ye dokunmak, arı kovanına çomak soktukten sonra kovandan bal çıkarmak gibi bir şey. Acı çekmeye kesinlikle değer.

İçimi yudumluyor ve oturma odasındaki büyük deri koltuğun diğer tarafındaki geniş pencere duvarından dışarı bakıyordum ki odanın karşısındaki ön kapıdan üç keskin tıkırtı duydum ve viski bardağımı sehpanın üzerine koyup neredeyse koşarak kapıyı açmaya giderken tenim beklentiyle uğulduyor.

Kapıyı açtığımda mükemmel kemerli kara kaşları fırtınalı gri gözlerinin üzerinde birbirine kenetlenmiş, pembe ağzı topuklu bir ayağına vururken büzülmüştü. Kollarını göğsünün üzerinde sımsıkı kavuşturmuş olmasına gülümsüyorum; her geldiğinde kamu hizmeti için yalvarmak zorunda kalan biri gibi görünüyor.

"Merhaba tatlım," diyorum tatlı tatlı. "Günün nasıl geçti?"

Beni iterek geçerken gözlerini deviriyor. "Karşı tarafın avukatı olduğunu bile bile Casiraghi hesabıyla övünmeme izin verdiğine inanamıyorum."

"Kızma canım," diyorum. "Heyecanlandığında çok tatlı oluyorsun."

Gözlerini bana dikti. "Tam bir pisliksin."

"Bana öyle söylendi."

Purrgood saklandığı yerden çıkıp Dani'nin bacağına sürtünüyor ve bir an için yüz ifadesinin değişmesini, onu sevmek için çömeldiğinde ağzının küçük bir gülümsemeyle kıvrılmasını neredeyse kıskanıyorum.

"Beni kediden kıskandırırıyorsun," diyorum ona.

Bana bir bakış fırlatırken gülümsemesi dağılıyor. "Bu apartmanda pislik olmayan tek kişi o, yani."

"Eminim sadece Purrgood'u görmeye gelmişsindir, değil mi?" Etrafından dolanıp kanepenin arkasına yaslanıyorum. "İkinizi yalnız bırakayım mı?"

"Burada ne yaptığımı bile bilmiyorum," diye homurdanıyor doğrulurken.

Gözlerim dar kalem eteğinin içinde bile yumuşak görünen yuvarlak kalçalarında geziniyor, altında nasıl hissettiklerini hatırlayınca parmaklarım seğiriyor. "Burada ne yaptığını çok iyi biliyorsun."

"Bilmiyorum," diye homurdanıyor ve kollarını tekrar kavuşturuyor. "Bu çok kötü bir fikir."

Sanırım ne kadar yakınlaştığının farkında bile değil - söz konusu ben olduğumda beyni ve bedeni aynı dalga boyunda değil. Artık o kadar yakın ki, uzanıp parmak uçlarımı kalçasının dış tarafına gerilmiş kumaşa sürtmemi kolaylaştırıyor, dokunuşumun altında titrediğini hissediyorum.

"Bazen en kötü fikirler en iyi hissettirir," diye mırıldanıyorum.

Tavrındaki değişim neredeyse fark edilmiyor ama omuzlarının gevşediğini ve dudakları aralanırken kaşlarındaki gergin çizgilerin yumuşamaya başladığını fark ediyorum. Avucumu kalçasına dayayıp onu daha da yaklaştırdığımda boğazı bir yutkunmayla hareket ediyor. Bu, onun tüm iğnelemelerine değen kısım. Benden nefret ettiğini unuttuğu ve aramızdaki elektriklenmeye teslim olduğu zaman.

"Bunu bir daha yapmayacağımı söylemiştim," diyor.

Kalçalarının üst kısımlarının benimkilere sürtündüğünü hissedebiliyorum; şimdi o kadar yakın ki biraz öne eğilip ağzımı onunkine bastırabilirim. "Ama yine de buradasın."

"Senden gerçekten nefret ediyorum Ezra."

Beni gülümseten şey gerçekten de bir tür psikoz olmalı. "Biliyorum Dani."

Dudaklarım onunkilere değiyor ve aramızdaki kıvılcım bir kibrit gibi çakıyor; elleri saçlarımı okşuyor ve beni inanılmaz derecede kendine çekerken vücudu benimkine bastırıyor. Aramızdaki her şey her zaman sert ve aceleci, ama bu da hoşuma gidiyor. Danica Pierce'in tüylerini diken diken edebileceğimi bilmek hoşuma gidiyor, bu huysuz kadın hiç bir boku kabul etmiyor.

Ama benimleyken o kadar da huysuz değil.

Elimin boynunun arkasını kavrayana kadar omurgasından yukarı kaymasına izin veriyorum, başımı eğip dilimi ağzına sokuyorum, o da sikimi sızlatan yumuşak bir ses çıkarıyor. Uzun siyah saçları, parmaklarımı içine daldırdığımda ipeksi bir hal alıyor ve yumruğumu saçlarını karıştırmak için kapatıyorum, onun mükemmel duruşunu bozma ihtiyacı damarlarımdaki bir uyuşturucu gibi.

"Kanepe," diye nefes alıyor ağzımın içine.

Dilimi boğazındaki nabzın üzerinde gezdirmek için başımı eğiyorum. "Yatağında sana çok daha fazlasını yapabilirim."

"Biz öyle yapmıyoruz," diye homurdanıyor.

Bu doğru, çünkü bunun olduğundan daha fazlası olduğunu düşündürecek herhangi bir yerde ona sahip olmama izin vermeyi reddediyor, ama denediği için bir erkeği suçlayamazsın. Onu çarşaflarımın içinde çıplak görme düşüncesi çok cazip.

Onu kanepenin etrafında dolaştırırken bluzunun düğmelerini açıyor, ben eteğinin fermuarını kalçalarının üzerinden geçirmek için uğraşırken ağzı benimkinden hiç ayrılmıyor. Onu nazıkçe ittiğimde koltuk minderlerine düşüyor, o izlerken kot pantolonumun düğmesini kabaca açıyor. Gözlerimin içine bakmıyor; böyle birlikteyken hiç bakmaz. Sanki burada başka biriyle olduğuna ve onunla tanıştıktan beş saniye sonra gösterişçi bir pislik olduğuna karar verdiği kişiyle olmadığına kendini ikna edebiliyor. Bu doğru olduğu için onu suçlayamam ama yine de.

Kot pantolonumu iterken sikim çoktan sertleşmiş ve siyah boxer külotumu zorluyor, parmaklarının meme uçlarını görebileceğim kadar şeffaf olan beyaz dantelli sütyeninin ince kumaşının üzerinden kayışını izliyorum. Kotumu tekmeleyerek çıkarırken ağzım sulanıyor, çünkü tadının neye benzediğini çok iyi biliyorum.

"Sütyenini çıkar," diye homurdanıyorum, gömleğimin eteğine uzanıp onu başımın üzerine çekmeden önce iç çamaşırımın içinden sikimi avuçlayarak kendimi bir anlığına rahatlatıyorum.

Dani'nin gözleri hâlâ bacaklarımın arasında, şimdi kaşlarını çatıyor. "Bana ne yapacağımı söyleme."

"Kibarca sormalı mıyım?" Dizlerimin üzerine çöküp ellerimi kalçalarının iç kısımlarında gezdiriyorum. Ellerimin izlediği yolu izliyor, göğsü şimdi daha sert bir şekilde inip kalkıyor. "Yoksa bunu senin için yapmamdan daha mı çok hoşlanıyorsun?"

"Siktir git," diye mırıldanıyor.

Çok dikenli. Yine de sırtıyorum. "Planlıyorum."

Elim kalçasının üzerinde genişçe açıldığında başı geriye düşüyor, başparmağım iç çamaşırımın ince kumaşından onu kızdırmak için bacaklarının arasına dalıyor. Bir yanım onu çoktan ıslanmış bulduğumda sevinmek istiyor; istediği kadar benden nefret ediyormuş gibi davransın, bunu *seviyor*.

"Belki de onun yerine buradan başlamalıyım," diye mırıldanıyorum. "Dilime boşaldıktan sonra her zaman daha uyumlu oluyorsun."

Dişlerinin alt dudağının yumuşak etine battığını görüyorum ve dilimi az önce başparmağımın olduğu yere bastırmak için eğilirken gözlerimi hâlâ görebildiğim yüzünde tutuyorum, malzemenin içinden onu tadıyorum.

"Ah."

Parmaklarım iç çamaşırının bel bandının altında kıvrılıyor ve yavaşça aşağı çekiyor. Bacakları daha da açılıyor ve kendi kendime, onu her gün dilimle becermeme izin verse çok daha iyi arkadaş olacağımızı düşünüyorum.

"Dürüst ol," diye mırıldanıyorum eğilirken. "Bütün hafta ağzımı düşünüp durdun."

Dilimi kıvrımlarından yukarı kaydırırken "Tabii ki düşündüm," diye soluk soluğa kalıyor. Bu yeni bir şey. Beni duraksatıyor. Ama sonra dudakları kıvrılıyor ve ekliyor: "İçinden sürekli saçmalıklar fışkırırken bunu yapmamak zor."

Homurdanıyorum. Bu daha doğru. "Hepsi bu kadar mı?" Dilimi tekrar kıvrımlarında gezdirip tepesinde saklanan küçük tomurcuğu okşarken kıvranıyor. "Düşüncelerini bu şekilde daha iyi kullandığına eminim."

"Ağzının iyi bir şey yaptığı tek zaman bu," diye mırıldanıyor adeta.

Klitorisini uzun uzun emiyorum, bu da onu ağlatıyor, sessizce gülerken ıslak bir *patlamayla* onu serbest bırakıyorum. "Bununla yaşayabilirim."

Ellerimi kalçalarına dolayıp omuzlarıma doğru çekiyorum ve bacaklarının arasına dalarak onu daha fazla tutarlı düşünceden mahrum bırakıyorum. Zevkten başı dönüyorsa beni azarlayamaz, bunu erkenden öğrenmiştim. Sadece girişinin yakınında kısa bir süre oyalanıyorum, dikkatimi sadece klitorisine odaklamadan önce bacaklarının arasındaki sıcak bir şeridi yalıyorum. Dani alay etmeyi sevmiyor, ona karşı nazik ve tatlı olmamı istemiyor. Hayır, Dani bana serbest kalmak için geliyor ve benden tek istediği buysa, bunu vermekten mutluluk duyarım.

"Oh. Oh."

Elimden gelse gülümserdim, parmaklarının saçlarımda dolanırken telleri öyle sert çekiştiriyor ki canımı yakıyor. Dudaklarımı sıkıca tutuyorum

Klitorisine yapışmış, onu olabildiğince sert emerken, iki parmağımı içeri sokmak için girişine bastırıyorum.

"*Siktir*," diye mırıldanıyor.

Hala onu izliyorum, yüzümü tam istediği yerde tutarken soluk tenine yayılan pembe kızarıklığın tadını çıkarıyorum. Parmaklarımı içine sokup çıkarıyorum, onu çılgına çevirmek için iç duvarlarının önü boyunca sürüklüyorum. Dudaklarımla çekmeye devam ederken bile dilimi klitorisine doğru fiske atıyorum, kalçalarının omuzlarımda titrediğini ve amının daha da kayganlaştığını hissediyorum, parmaklarımı derinlere iterken onu geldiğinde sevdiğini bildiğim gibi dolu tutmak için.

"Kahretsin, Ezra. *Lanet olsun*."

Mutluluk içinde adımı haykırdığı söylenemez ama alabildiğimi alacağım.

Ağzımı çekerken bile parmaklarımı içeride tutuyorum, amcığı orgazmımla birlikte çırpınıp kenetlenirken onun titremesini izliyorum. Küçük bir parçam orgazm olduğunda bana *bakmasını* istiyor, böylece bunu ona kimin yaptığını tam olarak görebilecek, ama nedenini bilmiyorum. Belki de onu her zamankinden daha sert boşalttığımı inkar edemeyeceğini bilsem, daha sonra onunla dalga geçmenin daha eğlenceli olacağını bildiğim içindir.

Bunu hiç söylemedi ama varsaymaktan mutluluk duyuyorum. Ne de olsa oldukça iddialıyım.

Parmaklarımı bıraktığımda kanepede nefes nefese yatıyor, tavana bakarken gözleri cam gibi ve geniş. Onu daha iyi görebilmek için içimdeki dürtüye engel olamıyorum, kanepeye tırmanıp vücudumu kıvrarak ağzının kenarına bir öpücük konduruyorum.

"Gördün mü? Çok daha hoş."

"Siktir git," diyor yine, ama nefes nefese söylediği için daha az tehditkâr geliyor.

"Memnuniyetle," diye mırıldanıyorum, dudaklarımın çenesinin altındaki deriye kaymasına izin veriyorum. "Dizlerinin üzerine çök. Kanepeyi tut."

"Bana ne yapacağımı söylemeyi kes."

Yine, zaten itaat ettiği için çok daha az tehditkâr.

Vücudu kıvrak ve zayıf, büyük olasılıkla bunu yaptığının farkında olmadan bana doğru eğilirken omurgası hoş bir kavis çiziyor. Ben de elimi

Daha önce sehpanın üzerine sakladığım prezervatifi alıp takmadan önce iç çamaşırını indirip çıkarıyorum. Kalçalarını kavıyorum, oradaki yumuşaklık tavrının sertliğiyle tam bir tezat oluşturuyor. Bir an için aletimin kıcının kıvrımları arasında gezinmesine izin verirken sadece ona bakmakla yetiniyorum, açık teni benimkine karşı parlıyor ve ışıltıyor.

Dilim kürek kemiğindeki tek çilin izini sürebilene kadar vücudumu kıvrıyorum, ilk kez birlikte olduğumuzda fark ettiğim ve o zamandan beri takıntılı olduğum çil, sikimin ona baskı yapmasına izin vermek için geri çekildiğimde bir nefes emdiğini duyuyorum. Bir süre hareket etmiyorum, sadece onun sıcaklığına karşı hareketsiz duruyorum, kıpırdanmaya başladığında tenine gülümsüyorum.

"Bütün gece bekleyemem," diye homurdanıyor. Ne kadar *da dikenli*.

Yavaşça içeri itiyorum, bunu biraz uzatmak istiyorum çünkü bittikten saniyeler sonra kapıdan çıkacağını biliyorum ve bu, bunu yaparken bana bakmasını istemek kadar yabancı geliyor. Belki de egom zedelenmiş hissediyordur. Belki de üstünlüğün bende olmamasından hoşlanmıyorum. Bunu çok yakından incelememeye çalışıyorum.

"Kahretsin, iyi hissediyorsun," diye iç geçiriyorum boynuna karşı. "İçinde çok sıcaksın."

"Kımılda," diyerek beni geri itiyor. Dişlerim boğazını sıyrıyor. "Lütfen de."

"*Lütfen* çekil, pislik," diyor dişlerini sıkarak. "Madem kibarca sordun..."

Tekrar içeri girmek için geri çekiliyorum, o tanıdık telaş omurgamdan aşağı inerken ağzım tenine karşı gevşiyor. Dani benim ilk ilişkim değil ama açık ara en iyisi. Onunla ilgili her şey, amının kaygan sıcaklığından sözlerinin kaba kusuşuna kadar beni sürekli kaybetmekten birkaç saniye uzakta tutuyor. Belki de gerçekten *kaybediyorum*.

Tekrar yaparken başı öne eğiliyor ve elimi sırtından omzuna doğru kaydırıp sabit bir ritim tutturmaya başlıyorum. Her itişte dairemde çınlayan keskin bir deri tokadı var, onun nefes alışları ve alçak inlemeleriyle aynı anda çalan kesik kesik bir ritim. Boştaki elimin avuç içinin kıcının kabarıklığına sürtünmesine izin veriyorum, ısırıyorum

Dudağıma sert bir şaplak atıyorum, bu da onun gerilmesine neden oluyor. Morartacak kadar değil, sadece titremesine yetecek kadar.

"*Piç kurusu*," diye tıslıyor.

Tekrar yapıyorum, etrafımda sıkışma şekliyle gözlerim neredeyse geri yuvarlanıyor. "Hoşuna gitmiyormuş gibi davranmayı bırak. İkimiz de hoşlandığını biliyoruz."

Bunu asla kabul etmeyeceğinden değil. İlk sefer içgüdüsel bir kazaydı, beni çekip çıkarmasını ve dairemde hışımla çıkmasını bekliyordum - bu yüzden onun yerine ağzından ağır bir inilti döküldüğünde, tüm vücudu titrediğinde bir sürpriz olmuştu. Unutmadım. Unutacağımı da hiç sanmıyorum.

"İşte bu kadar," diye törpüleyerek tekrar içeri girdim ve avucumun hafifçe kığına çarpmasına izin verdim. Soluk teni hızla pembeleşiyor ve bundan sonra birkaç saat boyunca el izimi üzerinde taşıyabileceğini bilmek hoşuma gidiyor. "İstedığın zaman iyi bir kız olabilirsin Dani."

"Senden çok nefret ediyorum," diye mırıldanıyor, iki elim de onu sıkıca kavramak için kalçalarına gidiyor.

"Belki." O tanıdık baskının arttığını hissedebiliyorum, bana bunun çok uzun sürmeyeceğini söyleyen o telaşı hissedebiliyorum. "Ama yine de sikimin üzerine boşalacaksın."

Bir elimin kalçasının üzerinden bacaklarının arasına doğru kaymasına izin veriyorum, o şişmiş sinir demetini buluyorum ve tekrar tekrar içine girip çıkarken parmaklarımın sabit bir baskısıyla onu çevreliyorum. Başım öne düşüyor ve gözlerim kapanıyor, onun hissettiklerine, çıkardığı seslere odaklanıyorum ve bunların beni uçurumun kenarına çekmesine izin veriyorum.

"*Kahretsin*, ben-"

Etrafımda titrediğini hissettiğimde bir dizi küfür savuruyorum, kendi serbest bırakmamı kovalamak için öncekinden daha hızlı hareket ettiğimde hala iten horozuma karşı geri iterken tüm vücudu titriyor. Onunla her zaman olduğu gibi beni de sert bir şekilde vuruyor, prezervatifin içinde nabız atarken kığına aynı hızda kalırken dudaklarımdan bir çığlık çıkarıyor. İlk kez değil, puslu düşüncelerim prezervatif olmadan nasıl hissedeceğini merak ediyor, böyle bir şey olacağından değil.

Nefesimi tuttuğumda altımda kemiksiz duruyor, ama durgun halinde bile kendini geri kapattığını hissedebiliyorum. Başımın bir anlığına omzuna düşmesine izin veriyorum, böylece o kaçmadan önce orgazmın tadını bir saniye daha çıkarabiliyorum, bir iç çekişle ondan ayrılmadan önce bir iç çekiyorum.

Kanepeme çırılçıplak uzandığımda Dani'nin işi başından aşkındı ve sanki az önce adımı inletirken beni kanepeme yatırmamış gibi hızla kıyafetlerini kapıp düğmelerini iliklemeye başlamasını tembelce izledim.

Tamam, bunların hepsini tam olarak yapmadı ama rol yapmak güzel. "Ne var?" diye sesleniyorum, eteğini kalçalarının üzerinden geri çekerken.

"Akşam yemeği yok mu?" Gözlerini deviriyor. "Pek sayılmaz."

"İyi o zaman." Gözleri benimkilerle buluşmak için kayınca parmaklarımı ağzıma sürterek bir gösteri yapıyorum. "Ben zaten yedim."

Burnunu kırıştırıyor ve bir an için güleceğini sanıyorum ama yüz ifadesini çabucak bana ayırdığı o her zamanki kızgın bakışına dönüştürüyor. "Bunu yapmayı bırakmalıyız."

"Elbette," diye gülüyorum, çünkü tartışmak hiçbir işe yaramayacak. İkimiz de geri geleceğini biliyoruz.

Dönmeme ihtimalini düşünmeme bile izin vermedim. "Ciddiyim," diye vurguluyor. "Artık yok."

"Elbette," diye cevap veriyorum tembel bir sırıtışla. "Sen ne dersen Dani."

Bluzunun son düğmesini iliklerken nefesini dışarı üflüyor. "Pislik."

Purrgood'u kapının yanında bir kez daha sevmek için eğiliyor, ama vedalaşmak gibi bir şey duymuyorum - sadece apartman kapım arkasından çarparak kapanmadan önce topuklarının ahşap döşememdeki yumuşak tıkırtısını duyuyorum. Başımı koltuğa yasladım, iç geçirdim ve Danica Pierce ile ne yaptığımı ilk kez merak etmiyordum.

- - -

HIZLI bir akşam yemeğinin ardından (ne yazık ki Dani'siz) duş alıp kedimi besledikten sonra yatağa girmeye hazırım; her zaman daha iyi uyurum

Dani gittikten sonra, beni her zaman en iyi şekilde yoruyor gibi görünmesinden başka bir nedeni yoksa bile. Bu yüzden cep telefonum gece şarj etmek için fişe taktıktan hemen sonra yan sehpanın üzerinde titremeye başladığında sinirleniyorum, lambayı açmak için uzandığımda kaşlarımı çatıyorum ve ismi fark ettiğimde kaşlarımın çatıldığını hissediyorum.

"Alo?"

"Cevap vermen yeterince uzun sürdü."

Dudaklarımı büzüyorum. "Merhaba Alexander. Seninle konuşmak da güzel."

"Kes saçmalamayı Ezra," diye homurdanıyor. "Lorenzo'nun mali kayıtlarını inceledin mi?"

"Bütün hafta boyunca inceledim. Bunu zaten biliyorsun."

"Bianca'nın Danica Pierce'ı işe aldığını duydum."

"Evet, duydum."

Sonra Dani'nin kanepemde inlediğini duydum, söylemiyorum.

"Bu hafta aldığımız en iyi haber," diye kıkırdıyor babam. "Kolay bir galibiyet olacak."

Buna sinirleniyorum. "O kadar emin olma. Daha önce bana karşı kazandı." "Sadece sen dikkatsiz davrandığın için."

Göğsümde sıcak bir öfkenin filizlendiğini hissediyorum ama onu bastırıyorum. Alexander Hart'a cevap verilmeyeceğini hayatımın erken dönemlerinde öğrendim.

"Bu kadar geç aramanın başka bir nedeni var mı?"

"Önümüzdeki hafta arabuluculuk yapacağız," diyor bana.

"Dani-" Tereddüt ediyorum, ona böyle gelişigüzel hitap ettiğim için kendimi düzeltiyorum. "Danica'nın şirketi bunu onayladı mı?"

"Hayır, ama sen onların onayladığından emin olacaksın. Lorenzo bu işin çabucak halledilmesini istiyor. Bianca'ya önerebileceğin bir uzlaşma planı hazırladı bile. Onun kendi parası var. Fazla karşı koymayacaktır."

Kocasını aldatan bir piç olduğu için mücadele edebilir, demiyorum. "Ofislerine ulaşın Pazartesi günü bir toplantı ayarlayacağım."

"Güzel." Babamın çalışma odasındaki geniş deri koltuğuna yerleştiğini duyabiliyorum, büyük olasılıkla bir puro yakarken bir kibritin sesini duyabiliyorum. "Sen

Lorenzo için bu işi halletmemizin ne kadar önemli olduğunu biliyorum. O benim eski bir arkadaşım."

Sanki umurumda.

"Hatırlatmaya ihtiyacım yok," diye alay ediyorum. "Ben halledebilirim."

"Ukalalık etme. Davayı hâlâ kardeşine verebilirim. En azından onun hiçbir şeyi berbat etmeyeceğini biliyorum."

Ağabeyim ve Alexander'ın mükemmel, pislik ilk çocuğu Eli'nin Dani'yle mahkeme salonunda olduğunu düşününce dişlerim birbirine çarpıyor.

"Halledeceğimi söyledim," diye cevap veriyorum sıkıca.

"Hallettiğinden emin ol. Dikkatsiz davranma." Devam etmeden önce kısa bir duraklama oldu. "Annen bu hafta yemeğe gelmeni istiyor."

Telefonu biraz daha sıkı tutuyorum, annemden bahsetmek her zaman yutkunmakta zorlandığım hüznün dalgaları yaratıyor. "Gelmeye çalışacağım."

Bir hoşça kal bile demeden telefonu kapatıyor ve ben öfkeyle telefonu yan sehpanın üzerine fırlatıp yastıklara yaslanıyorum. Kendime en azından Pazartesi sabahı ilk iş Dani'yi kızdırabileceğimi söylüyorum.

Bu düşünce uykuya dalarken beni gülümsetiyor.

Fou

DANI

"BILL GELMIYOR MU?"

Annem hoşnutsuz bir ses çıkararak gözlerini babama doğru çeviriyor. Hafif gri çizgiler dışında benimkine çok benzeyen siyah saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış, mükemmel bir şekilde dikilmiş kaşları yukarı doğru eğilmiş. "Bir müşterisiyle golf oynuyor."

"Öyle mi?" Babam ona brunch menüsüne bir göz atıyor. "Feinstein hesabını kaptı mı?"

Annem gülerek, "Hâlâ 'o işle uğraşıyor' diyor," diyor. "Patty'nin bugün dersi var mı?"

"Çömlekçilik," diyor babam. "Baba-kız sanat saati gibi bir şey başlatmış."

Annem neredeyse cıvıldıyor, "Oh, bu çok hoş."

Tüm bu gelişmeleri, vahşi doğada birbiriyle etkileşime giren iki farklı türe duyulan hastalıklı bir hayranlıkla izliyorum. Mesleki tecrübelerime göre, ayrı yaşayan çiftler boşandıklarında genellikle ayrı *kalmaya* meyillidirler. Bu işlerin doğal düzeni. *En iyi arkadaş* olarak kalmamaları gerekiyor. Kendileri ve yeni eşleriyle tuhaf bir dayanışma dörtlüsü oluşturmamaları gerekiyor.

Ama ailemin yaptığı tam olarak buydu.

On yedi yaşına kadar Perry ve Katherine Pierce'in mükemmel bir evlilikleri olduğunu düşünürdüm. Her şeyi birlikte yaparlardı; biz bir bütündük. Birbirlerine olan aşklarında güneşin doğup battığını sanıyordum. Ta ki onlar beni

ve bana boşanacaklarını söyledi. Hala *arkadaş olacaklarını ama* aşık olmadıklarını söylediler. Aynen böyle. Sanki bana o akşam yemekte ne yiyeceğimizi söylüyorlardı. Bir an mükemmel bir çift oluyorlar, sonra da aslında birbirlerini hiç sevmediklerini söylüyorlar. En azından benim düşündüğüm gibi değil. Ne olursa olsun, uzun zaman önce iyi evliliklerin gerçekten var olmadığını öğrendim. Hepsi bitmeye mahkum.

Suyumdan bir yudum alıyorum, annem ve babamın eşleriyle ilgili çeşitli haberler hakkında sohbet etmeye devam etmelerini dinliyorum. Beni yanlış anlamayın, üvey anne ve babam harika insanlar ama yine de *Brady Bunch*'ın çarpık bir versiyonu gibi her tatili birlikte geçirmemiz garip.

"Müşterinle tanıştın mı?"

Babamın şu anda benimle konuştuğunu fark ederek gözlerimi kırıştıyorum. "Oh, burada olduğumu hatırladın mı? Aile zamanını bölmek istemem."

"Surat asmayı kes, Danica," diyor annem. "Biz de tam arayı kapatıyorduk."

"Neredeyse her gün telefonla konuşuyorsun," diye homurdanıyorum.

Babam gülüyor. "En iyi arkadaşlarınla her gün telefonda konuşmuyormusun?"

İkisi de başka biriyle evliyken annemin babamın en iyi arkadaşı olmasının tuhaflığını anlatmaya başlamak bile istemiyorum.

"Evet, müşteriyle tanıştım," diyerek konuyu değiştiriyorum. "O... bir karakter."

"Manuel de öyle demişti," diyor babam. "'Gerçek bir buz kraliçesi' demişti sanırım."

Bianca hakkındaki bu değerlendirmeden hoşlanmadığım için kaşlarımı çatıyorum. Doğru gelmiyor.

"Ben daha çok... güçlü bir kadın olduğumu söyleyebilirim," diyorum ona, dudaklarımda hafif bir gülümsemeyle. "Ondan hoşlanıyorum."

"Öyle olsa iyi olur," diye homurdandı babam. "Eğer kocasının onu aldatan bir orospu çocuğu olduğunu kanıtlayamazsan, milyonları dışarıda kalacak."

"Duyduğuma göre paraya ihtiyacı bile yokmuş," diyor annem. "Evlilik sözleşmesine neden bu kadar karşı çıkıyor?"

Bianca bizimle anlaştığından beri bu soruyu defalarca duydum. Hatta -söz konusu kadınla konuşmuş olmama rağmen- benim de merak ettiğim bir soru. Ama aynı zamanda hala tam bir cevabım olduğundan emin olmadığım bir soru, bu yüzden sadece omuz silkiyorum.

"Kimin umurunda? Eğer aldattıysa, kurumaya bırakılmayı hak ediyor." "Duyduk duymadık demeyin," diyor babam mimozasını kaldırarak.

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Belki de bunu sonuncusu yapmalısın."

"**U k a l a l ı k** yapma Danibaby," diye azarlıyor. "Kutlama yapıyoruz, hatırlıyor musun?"

Su bardağıma homurdanıyorum. "Görünüşe göre siz ikiniz benden çok daha fazla kutlama yapıyorsunuz."

"Bunu düzeltebiliriz," diyor annem parmaklarını şıklatarak. "Şurupla kaplı bir şeyler ve daha fazla mimoza alalım!"

"Gerçekten daha fazlasına ihtiyacımız yok-"

Söylediğim her şeyin bir kulağımdan girip diğerinden çıktığını fark ettiğimde dudaklarımı bastırıyorum, çünkü annem çoktan garsona el sallıyor ve babam ikinci içkisinin kalanını bitirmek için bardağını geri deviriyor. Yemin ederim, bazen bu gruptaki ebeveyn *benmişim* ve annemle babam da elimden tutmam gereken asi çocuklarmış gibi hissediyorum. Babamın emekli bir yargıç, annemin ise kadrolu bir profesör olduğunu onları izlerken asla anlayamazsınız.

Hindi pastırmalı bir meyve salatası sipariş ediyorum, bu da babamın birazcık yaşamakla ilgili her türlü gürültüye neden oluyor ve ikisi de şurupla kaplı bir şey ve - benim dehşetime rağmen - daha fazla mimoza sipariş etmekte başarılı oluyorlar.

"Eee." Babam sandalyesinde arkasına yaslanıp kalın, kırışmış bıyıklarını kaşıyor. "Partiye ne getiriyorsun?"

Kaşlarımı çattım. "Parti mi?"

"4 Temmuz partisi!" Annem dilini gıdaklayarak elini sallıyor. "Sana elmalı turtadan sorumlu olduğunu söylemiştim."

"Turta yapacak vaktim yok," diye itiraz ediyorum.

"Ama senin elmalı turtaların meşhur! Herkes elmalı turtayı soracak, biliyorsun. o."

"Kariyerimin en büyük davasını aldığımı unuttuk mu?"

Babam bana bir bakış fırlattı. "Eğer bunun sizi partiye gelmekten alıkoyacağını düşünüyorsanız, bir kez daha düşünün."

"Hepimiz senin 4 Temmuz olayını biliyoruz-"

"Dokuzuncu yıllık Pierce Dört Temmuz Şenliği," diye düzeltiyor babam.

Gözlerimi deviriyorum. "*Partin*, tüm eski iş arkadaşlarının çakırkeyif olması ve senin de havai fişek atarken neredeyse elini yakman için bir bahane sadece."

"Henüz hiçbir şey kaybetmedim." Babam sırtarak parmaklarını bana doğru salladı. "Sen de geliyorsun."

"Programımı kontrol edeceğim," diye mırıldanıyorum.

Annem gülüyor. "Danica'mızın, bu konuda ne kadar isteksiz olduğunu tamamen anladığımızdan emin olmadan hiçbir şey yapamayacağını biliyorsun."

"Bu onun en sevimli kişilik özelliklerinden biri," diye kıkırdıyor babam. "Gerçi bunu nereden aldığı konusunda hiçbir fikrim yok."

Annem manikürlü bir tırnağıyla çenesine vuruyor. "Belki babandan? Biliyorsun o yaşlı bir huysuzdu."

"Aynı zamanda azılı bir alkolikti," diyor babam. "Umarım bizim Dani öyle değildir."

"Sorun değil," diye hayıflandım. "Lütfen ben burada yokmuşum gibi hakkımda konuşmaya devam edin."

"Sadece takılıyorz," diyor annem elimi okşamak için uzanarak. "Her zaman çok ciddisin tatlım. Bizden önce yere yığılacaksın diye endişeleniyorum."

"Çok hoş," diye kestirip atıyorum.

"Partiye birini getirmekten çekinme," diye ekliyor annem, adeta bir çizgi film karakteri gibi bana göz kırparak.

Kıllarımı kıpırdatıyorum. "Birini getirmeyeceğim."

"Tatlım..." Annemin gözleri sempatikleşiyor. "Yıllar oldu. Grant'in bir çeşit-" gibi başının üzerinde asılı kalmasına izin veremezsin.

"Lütfen şu anda bu konu hakkında konuşmasak olur mu?" Dişlerimi sıkarak söylüyorum.

Ya da asla, demiyorum. Grant benim için bir başlangıç değil. Her zaman da öyle olacak.

Babam anneme endişeli bir bakış atıyor, boğazını temizliyor ve konuyu değiştiriyor. "Karşı tarafın avukatının kim olduğunu biliyor musun?"

"Biliyorum," diyorum kaşlarımı çatarak. Birkaç gece önce ailemle otururken ve eski sevgilim hakkında konuşmaktan kaçınırken Ezra'nın beni kanepesinin arkasında aptalca becerdiğini kesinlikle hatırlamak istemiyorum. "Maalesef."

Babam beklentiyle bana bakıyor. "Eee? Kim o?"

"I-"

Ağzım açık kalmaya devam ediyor, söylemek üzere olduğum her şey açık havaya karışıyor ve gözlerim öteki odadaki bar oturma alanından yemek odasına giren tanıdık bir figüre takılıyor. Elleri cebinde, ağzında sinsî bir gülümseme, keten kaplı masaların arasından zahmetsizce geçerken, sanki parkta rahat bir gezintiye çıkmış gibi ona baktığımı beynimin tam olarak fark ettiğini sanmıyorum.

İşte o zaman bizim masamıza doğru geldiğini fark ediyorum.

Bir kaçış yolu aramaya çalışırken gözlerim etrafta geziniyor; lanet olası ailem etraftayken Ezra Hart'ın on adımlık çevresinde olmak yapılacaklar listemin en alt sıralarında yer alıyor - pap smear ve velayet duruşmalarının hemen altında. Masadan kalkıp hiçbir açıklama yapmadan koşmaya başlamama saniyeler kalmıştı ama Ezra selamlamak için elini kaldırıncı bundan kaçış olmadığını anladım.

"Dani," diye mırıldanıyor Ezra. "Seni burada görmek ne güzel bir tesadüf."

Gözlerim seğiriyor. "Bu... bir tesadüf. Orası kesin."

"Bunlar senin ailen mi?" Ezra annemle babamın arasına bakıyor, anneme elini uzatırken gözlerimle işaret ettiğim sessiz "siktir git" mesajını tamamen görmezden geliyor. "Ya da belki bu senin kız kardeşindir?"

"Çok çekici biri," diyor annem kızarak ve elini sıkmak için tutuyor

O.

Babam Ezra'ya doğru bir parmak sallıyor. "Seni tanıyorum. Ben seni nereden tanıyorum?

Sen?"

"Söyleyemem," diye rahatça cevap veriyor Ezra, içimden yayılan sessiz kızgınlık dalgalarını hâlâ görmezden gelerek. "Dani ve ben daha çok 'kapalı kapılar ardında' arkadaşız." Ağzım açık kalıyor ve annem Ezra'ya garip bir bakış atıyor, ama sonra ekliyor, "Ben başka bir şirket için çalışıyorum."

Babam parmaklarını şıklattı. "Hart! Sen Hart'ın oğlusun. Kariyerini takip ettim. Çok iyi kazanıyorsun."

"Minnettarım efendim," diye böbürlenir Ezra.

"Ne yazık ki seni mahkeme salonunda hiç göremedim," diye devam ediyor baba. "Bir süredir emekliyim ama hâlâ mahkeme raporlarındaki olayları takip ediyorum."

Annem babamın kolunu okşuyor. "Perry otuz yıl boyunca yargıçlık yaptı."

"Öyle mi?" Ezra bana bir bakış atıyor, kısılmış gözlerimi fark ettiğinde çenesi sert bir gülümsemeyle seğiriyor. "Dani hiç bahsetmedi."

"The Heartbreak Prince!" Annem babamın omzunu tokatlamadan önce sevinçli bir ses çıkarıyor. "Ezra'ya böyle diyorlar. Çok zekice."

Bir cumartesi sabahı çizgi filmi kadar zekice.

Boğazımı temizliyorum. "Burada ne yapıyorsun, Ezra?"

"Sanırım senin gibi," diye mırıldanıyor ve midem bulanırken bile kaşlarımı çatmama neden olan megawatt gücünde bir gülümseme fırlatıyor. "Brunch yapıyorum." Annemle babama göz kırpmıyor. "Daha az arkadaşla, elbette."

"Şey, biraz meşgulüz," diyorum ters bir şekilde. "Yani..."

Ezra beni tamamen görmezden geliyor. "Dani sana Casiraghi davasında karşı karşıya geleceğimizi söyledi mi?"

Babam, "Henüz o konuya gelmemiști," diyor. "Geçmişte onun parasının karşılığını vermiştin."

"Çünkü saçmalıkları çok iyi biliyor," diye mırıldanıyorum.

Ezra hiç şaşırmıyor. "Kesinlikle kızınız gibi biriyle hiç karşılaşmadım. O... çok iyi." Duraklıyor, ağzı yavaş bir gülümsemeyle kasılıyor. "İstedіği zaman."

Geçen geceyi hatırladığımda boynumun kızardığını, burun deliklerimin komik bir ifadeyle açıldığını hissediyorum.

İstedіğin zaman iyi bir kız olabilirsin Dani.

"İşleri ilginçleştirmek için biraz dostça rekabet gibisi yoktur," diye söze giriyor babam, Ezra'nın benimle bir tür rekabete girmeye çalıştığından habersiz.

Bir parçası olmayı reddettiğim garip bir çiftleşme dansı. "Olayların nasıl gelişeceğini görmek için sabırsızlanıyorum."

Ezra'nın gözleri hâlâ bana sabitlenmiş, önümden aşağıya doğru kaçamak bir bakış attıktan sonra kafasını tekrar aileme çevirip bir kez daha gülümsüyor. "Dani söz konusu olduğunda her zaman bir sürprizle karşılaşıyorum ama asla sıkıcı olmuyor." Ezra saatini kontrol ediyor. "Müşterimi beklemeye geri dönsem iyi olacak. İkinizle de tanışmak gerçekten harikaydı."

"Ben de sizinle tanıştığıma memnun oldum," diyor annem.

Ezra'nın gözleri benimkilere takılıyor, tüm bunları ne kadar eğlenceli bulduğunu anlamamı sağlayan sinir bozucu bir pırıltı var. "Seni görmek her zaman güzel, Dani."

Başımı sertçe sallamaktan başka bir şey yapamıyorum, karnımda her zaman kanımın ısınmasıyla birlikte çalışan ve beni sinirlendiren o tanıdık düğüm oluşuyor. Özellikle de bunun kızgınlıktan mı yoksa uyarılmaktan mı kaynaklandığını asla tam olarak kestiremediğim için.

Ezra uzaklaşırken babam, "İyi birine benziyordu," diyor.

Annemi göz ucuyla başını sallarken yakalıyorum. "Yakışıklı da. Dani, sen hiç-?"

"Tuvalete gitmem gerek," diye tükürdüm ve sandalyemden kalktım. "Hemen döneceğim."

Cevap vermelerini beklemeden tuvalete doğru koşmaya başladım, koridora varmadan hemen önce keskin bir dönüş yaparak yemek odasının kenarından bar alanına doğru ilerledim. Onu orada, at nalı şeklindeki barın büyük boy deri taburelerinden birine rahatça yayılmış, tepedeki televizyonda bir spor maçını izlerken parmakları koyu cilalı ahşap üzerinde hafifçe vururken buluyorum.

Omzunu hafifçe itiyorum. "O da neydi öyle?"

"Oh, merhaba, Dani. Beni şimdiden özledin mi? Bu yeni bir rekor olmalı." "Seni diş temizliğini özlediğim kadar özledim."

"Mm, ağzının içinde beni düşünüyor muşsun gibi geliyor."

"Aslında sana katlanamıyorum."

Ezra'nın gülümsemesi yavaş, hatta tembel. Midemdeki düğümleri daha da sıkılaştırıyor. "Seni en çok ayaklarının üzerindeyken seviyorum zaten."

"Sevimli olduğunu düşünüyorsun," diye hayıflanıyorum.

Kirpiklerini abartılı bir şekilde bana fırlatıyor. "Bence çok sevimliyim."

"Neden buradasın? Gerçekten mi?"

"Sana söyledim, bir müşteriyle

buluşacağım." "Bay Casiraghi mi?"

"Birden fazla müşterim var," diye kıkırdadı.

"Olmadığını mı ima ediyorsun?"

"Sakin ol, Sour Patch," diye gülüyor. "Asla yapmam."

"Bana öyle deme."

Parmaklarını yine barın üzerinde gezdiriyor, hâlâ sinir bozucu bir şekilde kendini beğenmiş görünüyor. "Ailen iyi birine benziyor."

"Bu da ne demek şimdi?"

"Ailenin iyi görüldüğü mü?" diye sırtarak tekrarlıyor. "Gizli bir anlamı yok."

"Sende her zaman gizli bir anlam vardır."

"Bence sen öyle olduğunu düşünüyorsun ama ben aslında çok basit biriyim. Ne demek istiyorsam onu söylerim Dani."

Gözlerimi kısıyorum, hâlâ kaçırdığım bir açı olup olmadığını anlamaya çalışıyorum.

"Ailemle brunch yapmak sen işleri karıştırmadan da yeterince garip zaten."

"Bana pek garip gelmedi."

"Doğru," diye homurdandım. "Çünkü babamın karısı ve annemin kocası, beni çileden çıkaran o tuhaf dörtlü arkadaşlıklarını sergilemek için burada olmadılar."

Ezra başını eğiyor. "Boşandılar mı?" "Ama hâlâ çok iyi arkadaşlar," diyorum acı bir şekilde.

"Çocukken bununla başa çıkmak zor olurdu gibi geliyor."

"On yedi yaşına kadar olmadı. Dünyam başıma yıkıldı ama -" Ağzımı kapatıyorum. Ne yapıyorum ben? Ezra ve ben bunu yapmayız. Bu tür şeyler gerçekten arkadaş olan, çıkarları olan arkadaşlar içindir. "Her neyse. sana söylemek istedim ki sadece çünkü biz..." yutkunuyorum , reddediyorum

bunu yüksek sesle kabul et. "Bu benim özel hayatıma karışabileceğin anlamına gelmiyor."

"*Kendimi* sokmakla ilgili bir şaka yapabilirim ama ben bir beyefendiyim." "Elbette öylesin," diye alay ediyorum.

"Buraya kadar sadece bana bağırarak için mi geldin, yoksa beni *gerçekten* özleyor

musun?" "Neredeyse hiç."

"Çok kötü," diye mırıldanıyor. Burnum kırıışıyor. "Neden?" "Çünkü seni özledim."

Şaşkınlığımın yüzüme yansımasına izin vermiyorum; kendime böyle şeylerin Ezra'nın oyununun bir parçası olduğunu hatırlatıyorum. Bana gerçekten iyi davrandığını düşündürmek onun için altın bir yıldız gibi.

"Elbette öyle," diye cevap veriyorum kayıtsızca.

Parmakları bardan kayarak benimkilerin uçlarına sürtünüyor, dokunuşu o kadar hafif ki tenimde yarattığı elektrik kıvılcımları olmasa fark etmeyebilirdim bile. "Sana ne kadarını gösterebilirim," diyor, sesi bacaklarımı birbirine bastırmak istememe neden olacak kadar alçalıyor. "Eğer daha sonra gelip bazı şeyleri gözden geçirmek istersen..."

Omurgamdaki ürpertinin hoşnutsuzluktan kaynaklandığını söylüyorum kendime. Bu yanlış, son birkaç aydır yürüdüğüm yalan denizinde bir cankurtaran filikası gibi.

Elimi geri çekiyorum. "Olmaz. Meşgulüm ve sana artık bunu yapmayacağımızı söyledim."

"Sen bilirsin." Ezra omuz silkiyor. "Sanırım birkaç gün sonra uzlaşma teklifini görüşmek için seni ofisimde göreceğim?"

"Bana bunun zorunlu olduğunu söylediler," diye cevap veriyorum kuru bir sesle. "Seni görmek için de sabırsızlanıyorum," diye kıkırdıyor Ezra.

"Mümkünse saçmalıkları minimumda tutmaya çalış."

"Ama Dani," diyor geniş bir sırıtışla, "bana kızdığında çok güzel görünüyorsun."

Ellerimi havaya kaldırıyorum, kahkahası peşimden gelirken sinirli bir sesle topuklarımın üzerinde dönüyorum. Kendime kaç kere "yapma" dediğimi bilmiyorum.

Ezra'nın beni kızdırmasına izin vermemeliydim ama beynim hâlâ mesajı almamış gibi görünüyor, sanki tüm düğmelerimi ve tam olarak nereye basacağını çok iyi biliyor. Annemle babamın masasına doğru yürürken yumruklarımı sıkıyorum.

Hâlâ bana dokunduğu yerde tenimin nasıl karıncalandığını düşünmediğim kesin.

Fiv

DANI

Ezra'nın şirketini ziyaret etmektense yapmayı tercih edeceğim bir düzine şey düşünebiliyorum.

Bu çok gerçek liste, kolonoskopi yaptırmayı, eski lisemden insanları markette görmeyi, bir mahkeme tarihinden önce I-35'te lastiğimin patlamasını, annemle Bill'in seks hayatı hakkında konuşmalarını dinlemeyi içeriyor, ancak bunlarla sınırlı değil... Devam edebilirim.

Yine de işte buradayım, asansörden inip Hart & Associates ofislerinin bulunduğu kata çıkarken girişteki geniş açık alanda yürüyorum. Fuaye sadece bir grup zengin adamın yapabileceği şekilde özenle dekore edilmiş - şık, siyah mobilyalar ve Wayfair'den alınmış gibi görünen ama muhtemelen beş kat daha pahalı olan iğrenç duvar resimleri - hatta yaklaştığımda beni selamlamak için ayağa kalkan mükemmel sarışın bir resepsiyonistle birlikte geliyor.

Ama onu sevdim.

"Selam Maggie," diyorum ona, gülümsemesine karşılık vererek. "Elbisene bayıldım."

Ellerini kalçalarının üzerinde yumuşatıyor ve bana kısa bir cilveli poz veriyor. "Beğendin mi? T.J.Maxx'tan aldım."

"Kapa çeneni," diye fişkırıyorum. Ona bir kez daha bakıyorum. "Kahretsin."

"Biliyorum. Harika görünüyorsun." Masasındaki sandalyesine yerleşirken göz kırıyor. "Hangi Bay Hart için buradasınız?"

"Sanki herhangi biri arkadaş olarak tercih edilebilir bir seçenekmiş gibi söylüyorsun." Maggie ellerini kaldırdı. "Yorum yok."

"Ezra'yla bir randevum var," diyorum düz bir şekilde, hatırlatıcının tadı dilimde kötü.

"Ah." Bilgisayarında bir şeyi kontrol ediyor. "Doğru. Oda B'de ayarlandılar."

"Mükemmel." Ona gözlerimi şakacı bir şekilde deviriyorum.

"Bana şans dile." "Git yakala onları, katil."

Koridorda gözden kaybolana kadar bekliyorum ve arkama uzanıp parmaklarımı at kuyruğunda gezdiriyorum, düşmanımınla yüzleşmeden önce saçımın bir telinin bile yerinden oynamasını istemiyorum.

Onunla sürekli seks yapıyorsan bunu gerçekten söyleyebilir miyiz?

Konferans salonunun kapısının hemen dışında bluzumu düzeltirken aklımdan geçenleri silkeliyorum. Kapının koluna uzanırken derin bir nefes alıyorum, Ezra'nın beni ele geçirmesine izin vermemek için kendime sessiz bir moral konuşması yapıyorum, beni kavgaya çekmeye çalışmak için kullandığı sözlü olta yemlerine yenik düşmediğimden emin oluyorum. Özellikle de benimle sevişmeyi ön sevişme olarak gördüğünden neredeyse emin olduğum için.

Ezra büyük deri konferans koltuklarından birine bir tür kral gibi oturmuş durumda; koltuğu masadan uzağa çevirmiş ve bacaklarını önünde iyice açabilmek için arkasına yaslanmış. Bunu anlamak için kendime üç saniye veriyorum ve sonra onun yerine karşısında oturan stajyere odaklanmaya karar veriyorum. Diğer adama kibarca başımı sallıyorum, Ezra'dan önce onu selamladığımdan emin oluyorum çünkü bunu yapmak bana küçük bir memnuniyet titremesi veriyor.

"Günaydın Dani."

Ezra'nın ismimden bahsetmesi üzerine küçük bir ürperti bastırarak gözlerimi masanın diğer tarafına dikiyorum. Neden onun ağzından çıkan iki hece midemde kelekler uçuşmasına neden oluyor? Onun dilinde adım her zaman bir adresten daha fazlası gibi geliyor. *Soyunmak* için verilmiş bir söz gibi. Cehennem gibi sinir bozucu.

"Günaydın," diye cevap veriyorum. "Bize katılacak başka biri var mı?"

"Sadece üçümüz. Tabii sadece ikimizin olmasını istemiyorsan? İstersen Kevin'ı bir ayak işi için buraya gönderebilirim."

"Üçümüz gayet iyiyiz." Üç aralık ötedeki bir sandalyeye yerleşip çantamı açıyorum. "Açıklama için gerekli tüm mali evrakları getirdim. Daha önce kararlaştırdığımız gibi Bayan Casiraghi'nin vakıf fonunu hariç tutuyoruz; sadece evlilikleri süresince aralarında kazanılan varlıkları dahil ediyoruz." Sonra Ezra'ya bakıyorum ve onun bana sinir bozucu bir şekilde gülümsediğini görüyorum. "Anlaşma olasılığını mı konuşmak istediniz?"

"Ah. Doğru. Bay Casiraghi karısını sürüklemeye fikrinden nefret ediyor-" "Yakında eski karısı olacak," diye düzeltiyorum.

Ezra'nın sırtışı genişliyor ve midem yine o nefret ettiğim şeyi yapıyor. "Doğru ya. Pardon, onu gereksiz yere böyle bir kamu davasına sokma düşüncesinden nefret ediyor ve eğer karısı kabul ederse her şeyden kaçınmak için anlaşmaya hazır."

Gözlerimi sabit tutmak için kendimi zorluyorum, önleyici bir göz devirmeye engel oluyorum.

Bu iyi olmalı.

"Peki Bay Casiraghi bu anlaşma için ne teklif etmeye hazır?"

"Austin'deki evlerini Bayan Casiraghi'ye bırakmaya, şirketin şu anki net değerinin yüzde onunu ve gelecekteki varlıklar için şirkette yüzde beş pay vermeye hazır."

Bir keresinde insan beyninin dört saniyelik sessizliği ret olarak algıladığını okumuştum, bu yüzden Ezra'ya bir cevap vermeden önce tam beşe kadar saydığımdan emin oluyorum. "Sanırım müvekkilimin bu teklifi kabul etmeyeceğini rahatlıkla söyleyebilirim, çünkü açıkçası bu saçma sapan bir teklif. Ciddiyim Ezra. Sana saçmalıkları minimumda tutmanı söylemedim mi?"

Ezra soğukkanlılıkla, "Bence fazlasıyla adil," diye cevap verdi. "Ortada bir evlilik sözleşmesi olduğunu düşünürsek."

"Sadakatsizlik maddesine göre geçersiz ve hükümsüz kılınacak bir şey."

"Bu iddiaların doğru olmadığını kanıtlayacak herhangi bir delil sunmadınız.

tamamen ikinci dereceden."

"Tabii ona tüm o e-postaları gönderen *ruhani danışmanı* değilse..."

Zahmetime karşılık bir sırtıma daha. "Her zaman lafi dolandırıp duruyorsun Dani."

"*Bir şeyleri dövmek gibi,*" diye mırıldanıyorum nefesimin altında. Onunla tekrar konuştuğumda gözlerinin içine bakıyorum. "Müvekkilime sormam gerekecek, ama bu teklif için nefesini tutma." Dudaklarımın kıvrılmasına izin veriyorum. "Ya da yap. Benim için hiç fark etmez."

"Çok yazık," diyor Ezra, sesi hâlâ sinir bozucu bir şekilde iyimser. Avukat yardımcısı Kevin'e bile bakmadan elini masaya doğru uzatıyor ve söz konusu adam kalın bir klasör bırakana kadar bekliyor. "Bu durumda, bugün size sunabileceğim tek şey Bay Casiraghi'nin mali açıklama belgeleri. Müvekkilim, onun çok cömert ve gereksiz teklifine bu şekilde tepki vereceğinizden korktu ve sizin ve müvekkilinizin kabul etmek istememesi durumunda, Bayan Casiraghi'nin birleşik mal varlığının dışında bırakılması için önerdiği şartları kabul etmemek zorunda kalacağını size bildirmekten üzüntü duyuyor."

Bir an için hazırlıksız yakalandığım için ona aptalca göz kırptım.

"Affedersiniz?" "Bay Casiraghi, evliliğinin başından beri Bayan Casiraghi'nin

karısının yararına evlilik. Yaptığı yatırımlar sayesinde hızlı bir büyüme kaydetmiştir. Müvekkilim, eğer *müvekkiliniz* kendisini çok uzun ve gereksiz bir mahkeme sürecine sürüklemekte ısrar ederse ve iyi adını lekelemeye çalışırsa, o zaman ikisi arasındaki *tüm* varlıkların masaya yatırılması gerektiğini düşünüyor."

" 'Adını lekelemek' mi?" Mırıldanıyorum. "Ne bu, Jane Austen romanı mı?"

Ezra omuz silkti. "Elçiye zeval olmaz."

"Tipik," diye alay ederek cildi ondan kapıyorum. "Benden istediğin başka bir şey var mı?"

"Başka bir şey mi öneriyorsun?"

Boynumda bir sıcaklık hissediyorum. "Hayır." Dosyasını çantama tıktırıyorum ve masadan kalkmak için itiyorum. "Dürüst olmak gerekirse, tüm bu toplantı bir e-postadan ibaret olabilirdi. Neden içeri girmem gerektiğini bile anlamıyorum."

Ezra yanımda duruyor, ellerini rahatça ceplerine sokuyor ve midemi bulandıran o yavaş, tembel gülümsemesini takınıyor. Bu sadece beni daha da

Tüm bu fiyaskoya olan kızgınlığımı körüklüyor. "Seni şahsen görmekten her zaman mutluluk duyarım, Dani."

"O zaman ikimizden biri oldu," diye karşılık veriyorum. "Müvekkilimin, müvekkilinizin uzlaşma teklifiyle ilgili resmi kararıyla ilgili olarak sizinle temasa geçeceğim. Tekrar söylüyorum, ben arayana kadar nefesinizi tutmaktan çekinmeyin."

"İyi günler Dani." Soğuk tavrımı tamamen görmezden geliyor, sanki az önce birlikte sıradan bir brunch yapmışız gibi davranıyor. "Eminim yakında görüşeceğiz."

Bu imaya sinirleniyorum ama elimde eşyalarımın odadan çıkmak için dönerken hiçbir şey söylemiyorum. Ön fuayeye doğru attığım adımlar öncekinden çok daha ağır, sinirliliğim adımlarımdan belli oluyor. Sanırım gerçekten de nefesimin altında küfürler mırıldanıyor olabilirim. Neden beni böyle sinirlendirmesine izin veriyorum? Neden Ezra'nın söylediği *her şey* beni kaplumbağaya eşdeğer bir insana dönüştürüyor?

Nereye gittiğime dikkat etmediğim için dalgın düşünce sürecimi suçluyorum ve iri, sert bir bedene çarptığımda irkiliyorum, hemen bir özür diliyorum.

"Üzgünüm, görmedim-"

Onu hemen tanıyorum; ne de olsa o da kardeşi kadar basında yer aldı ama Hart'ın büyük kardeşi Eli, Ezra'dan tamamen farklı görünüyor. Daha sert, nedense. Koyu renk saçları özenle taranmış ve sanki bir böcekmişim gibi bana doğru çevirdiği delici mavi gözleri bana kardeşininkilerden çok daha farklı ama daha az rahatsız edici olmayan bir his veriyor.

"Bayan Pierce," diyor Eli sert bir şekilde.

"Affedersiniz." "Hayır, benim hatamdı. Sizi görmedim." "Pekâlâ."

Lanet olsun. Genelde anlaşılmaya varmadan önce en az bir kez daha suçlama oyunu oynardık ama olsun.

"Kardeşimle buluştun mu?"

Omurgamın biraz daha dikleştiğini hissediyorum. "Az önce çıktı aslında."

"Mm." Bana bir göz atıyor, ama bir şey beni soğuk hissettiriyor. Ezra benzer bir şey yaptığında hissettiklerimle tam bir tezat oluşturuyor. Garip bir şekilde, şu anda, Ezra'nın sinir bozucu sıcaklığını tercih edebilirim.

Ezra'nın bakışları ağabeyinin tedirgin edici soğukluğunu aştı. "Pekâlâ. Sanırım sana davada iyi şanslar dilemeliyim."

Gerçekten iyi şanslar dilemesini bekliyorum ama bana tek söylediği sıkı bir baş sallama ve trafik konisiymişim gibi etrafımda dolanırken fırça atmak olduğu için sanırım bu kadar iyi olacak. Başımı çevirip kaşlarımı çatarak gidişini izliyorum; tam olarak kaba değildi ama... kaba da *değildi*. Bu etkileşimi arkamda bırakarak yoluma devam ederken bir nefes çekiyorum.

Lanet Harts. Pislikler, hepsi.

- - -

"VE TEKLİF ETTİKLERİ UZLAŞMA," diyorum hararetle, arkadaşlarımla en sevdiğimiz mekânın barında otururken tanıdığım en sinir bozucu adam hakkında yirmi dakikalık bir söylenmeye dönüşen şeyi sürdürerek. "Çok saçmaydı. Aslında aşağılayıcıydı."

"Bayan Casiraghi'nin onlara siktirip gitmelerini söylediğini varsayıyorum?" Vera soruyor.

Yüzümü buruşturuyorum. "Çok fazla kelimeyle değil ama temel olarak. Ezra'ya da aynı şeyi beklemesini söyledim."

"Bence seni kızdırmak hoşuna gidiyor," diye araya giriyor Nate. "Bu seksi daha mı iyi yapıyor?"

İnliyorum. "Bu konuda konuşmasak olmaz mı?" "Kimse senden bana söylemeni istemedi," diyor Nate.

Vera kaşlarını çatıyor. "O istemedi. Konuşmamıza kulak misafiri oldun."

"Ve ben de bu döngünün dışında kaldığım için çok incindim," diye *mırıldanıyor* Nate. "Çok üzgünüm," diye cevap veriyorum gözlerimi devirerek. "Bir dahaki sefere sadece

Manuel de içeri girsin ve onu da dahil etsin."

"Onu görmezden gel," diyor Vera. "Günü böyle atlatıyorum. Sonra ne oldu?"

Omuz silkiyorum. "Pek bir şey olmadı. Ondan sonra aceleyle toparlanıp çıktım. Çıkarken Ezra'nın kardeşiyle karşılaştım. Eğlenceliydi."

"Bugün Eli Hart'la mı tanıştın?"

Cevap vermeden önce amaretto ekşimden bir yudum alarak dudağımı tiksintiyle kırıyorum. "Maalesef. Ezra'dan daha büyük bir pislik olabilir. Bilemiyorum."

"Lütfen." Nate yüksek sesle homurdandı. "İkimiz de Ezra'dan rol yaptığın kadar nefret etmediğini biliyoruz."

Vera pipetini içkisinin içinde döndürüyor. "Ondan nefret etmeye ve aletinden zevk almaya hakkı var. İkisi birbirini dışlayan şeyler değil."

"*Kesinlikle*," diye vurguluyorum parmaklarımı şıklatarak. "Onunla ilgili herhangi bir şey sikinin yarısı kadar zevkli olsaydı, o adamla evlenirdim."

Vera ve Nate aynı anda "Hayır evlenmezdin," diyor.

Nate ve Vera ilişkiler hakkındaki düşüncelerimi *çok iyi* biliyorlar. Romantik olan Nate, bir gün birinin ayaklarımı yerden keseceğini düşünüyor. Gerçekçi olan Vera ise Nate'in aptal olduğunu düşünüyor.

"İyi," diye homurdanarak kabul ediyorum.

"Ezra Hart'ı nesneleştirmeye tehlikeli bir şekilde yaklaşmışsın gibi görünüyor," diye suçluyor Nate. "Hiç feminist değilsin."

"Nesneleştirme hakkında konuşmaya izin yok," diye alay ediyor Vera. "Ya da feminizmden. Aslında, seni neden tekrar davet ettik ki?"

Vera'nın düzgün örgülerinden birini koparıp parmağının etrafında döndürmek için uzanıyor, Vera elini tokatlayarak uzaklaştırınca gülüyor. "Kendimi müsait hissetmezsem nasıl gizlice bana özlem duymaya devam edebilirsin? Ofisime özlemle bakmaya tenezzül etmeni hiç istemem."

"Biliyor musun, senden de aletinden de hoşlanmıyorum," diyor Vera kesin *bir* dille. "Bu yüzden bu etkileşimlerden ne kazandığımı merak ediyorum."

Nate ona bir öpücük verir. "Deneyene kadar eleştirme, sevgilim."

"Şu tuhaf sözlü ön sevişmenizi başka bir yerde yapamaz mısınız?" Şakaklarımı ovuyorum. "Başım ağrıyor."

"Bizi içki içmeye davet etmiştin," diyorlar ikisi de aynı anda. "Kes şunu," diye homurdanıyor Vera.

Nate gülüyor. "Çünkü birbirimize çok *bağlıyız*."

"Ondan nefret ediyorum," diyor Vera dikkatini bana vermeden önce tavana doğru. "Ezra ile yatmayı bıraktın değil mi? Son seferden sonra bırakacağını söylemiştin."

"Ben"-kendi küçük kırmızı pipetimi döndürüp omuz silkiyorum-"öyle demiştim. Evet."

Nate, "Bu Dani dilinde 'Yine yattık' demek," diyor.

Vera gözlerini ona doğru çeviriyor. " 'Seviştik' mi? Gerçekten mi? Otuz beş yaşındasın."

"Ne dememi tercih ederdin? "Zina" mı? 'İki sırtı olan canavar yaptı' mı? "Yatay mambo" mu? "Sadece seviştiler diyebilirim."

"Şşşt," diye tıslıyorum. Başımı bara eğiyorum, oradaki hafif yapışkanlığı görmezden geliyorum ve en son ne zaman temizlemiş olabileceklerini düşünmemek için kendimi zor tutuyorum. "Bunu yapmak istememiştim."

"Öyle demek istemedin mi?" Ona yandan baktığımda Nate'in kaşlarını kaldırarak bana baktığını görüyorum. "Onun aletinin üzerine mi düştün?"

Vera'nın burnu kırılıyor. "Klas." Merakla bana doğru dönüyor. "Düşmedin, değil mi?"

"Yemin ederim." Gözlerimi kapatıp bir nefes veriyorum. "*Hayır*. Ben sadece... belki de o bir cadı ya da öyle bir şeydir."

Nate sesini alçaltarak eğildi. "Sanırım erkek olduklarında onlara büyücü deniyor. Bu konuda şaka yapma."

"Son zamanlarda seni büyüleyen biri oldu mu?"

Vera gülüyor. "Bu kontrol edilebilir."

"Demek istediğim, her ne kadar beni çileden çıkarsa da, o şimdiye kadar yaşadığım en iyi seks." Başımı kaldırıp ikisine de sert bir bakış atıyorum. "Bu konu bir daha açılırsa bunu inkâr edeceğim."

Nate haç çıkarıyor. "Belki ona ağzını tıkamak istediğini söylersin? Bunun senin bir sapkınlığın olduğunu söyleyebilirsin."

Ezra'nın ağzından dökülen iğrenç kelimelerin aslında karşılaşmalarımızdan aldığımız zevki *artırdığını* ona söylemiyorum; bunu kimseye yüksek sesle itiraf etmeyi reddediyorum. Asla.

"Sorun yatak odasının *dışında*," diye inliyorum.

Vera başını eğiyor. "Yatakta yapmadığınızı söylediğini sanıyordum?"

"Ne?" Nate'in kafası karışmış görünüyor. "Nerede yapıyorsunuz o zaman?"

Vera'yı uyaran bir bakış attıktan sonra Nate'e başımı sallıyorum. "Bu tartışmaya açık bir konu değil."

"Üzgünüm," diyor Nate uzaklara dalan bir bakışla. "Ben sadece ikinizi bir seks salıncağında ya da onun gibi bir şeyde hayal ediyorum."

"Bizi herhangi bir yerde hayal etmeyi bırak," diye uyarıyorum.

"Tamam, ama cidden," diye başlıyor Vera. "Bu saçmalığa bir son vermelisin. Onunla daha önce de kafa kafaya geldiğinizi biliyorum-"

Nate, "Kelime oyunu yapıyorum," diye kestirip atar.

Vera onu görmezden gelir. "*Ama* bu kariyerinin en büyük davası. Yani, burada küçük ortağa bakıyorsun. Dikkatini dağıtacak hiçbir şeye ihtiyacın yok. Başkaları öğrenirse çıkar çatışması yüzünden yaşayacağın bok fırtınasından bahsetmiyorum bile."

"Dick-straksiyonlar da denebilir," diye düşünüyor Nate. Vera ve ben aynı anda "Kapa çeneni," diyoruz.

"Peki, peki," diye onaylıyor Nate. İçkisinden bir yudum alıyor ve bana bakıyor. "Vera haklı, biliyorsun." Vera'nın ona şaşkınlıkla baktığını fark ediyor ve ekliyor: "Ama bunu bir daha itiraf etmeyeceğim." Bana düşünceli düşünceli bakıyor. "Tabii... istemediğinden emin değilsen-"

"Bu cümleyi bitirme bile," diye uyarıyorum.

"Sadece söylüyorum," diye tekrar deniyor. "Belli ki onda *bir şeylerden* hoşlanıyorsun, sadece ekipmanı olsa bile, belki daha fazlası vardır."

"Kesinlikle başka bir şey yok," diye vurguluyorum. "Zaten daha fazlasını aramıyorum."

"Dinle," diye iç geçirdi. "Boşanma ürünlerinin sorunları olduğunu herkesten iyi biliyoruz, ama belki de sen-"

"Yapma." Başımı sallıyorum. Bu gece yapmak istediğim son şey, her şeyin üstüne bir de eski şeylere takılıp kalmak. "Bunun ailemle hiçbir ilgisi yok."

Vera'nın bakışları delici. "Umarım Grant'le ilgili değildir."

"Gizemli Grant," diye fısıldıyor Nate hayretle. "Sonunda hikâyeyi anladım mı?"

"Hayır," diyor Vera ve ben hep bir ağızdan.

"Ne?" Nate nefes nefese kalır. "Hadi ama, kalbini kırdığını falan biliyorum ama ikiniz de hiç söylemediniz-"

"Nate," diye uyarıyor Vera, büyük olasılıkla kaşlarımı çattığımı fark etmiş. Bana araştıran bir bakış daha atıyor. "Dani?"

"Tabii ki değil," diyorum çok hızlı bir şekilde. Vera'yla bu kadar uzun süre arkadaş olmanın tehlikelerinden biri de en kötü yanlarımı çok iyi biliyor olması. Ondan saklanabileceğim hiçbir yer yok. Başımı sallayarak iç geçiriyorum. "Gerçekten öyle değil. Ezra gibi biriyle yakınlaşacak kadar aptal değilim. Özellikle de Grant'ten sonra."

"O zaman demek istediğim hala geçerli."

"Biliyorum," diye iç geçirdim. "Buna bir son vermeliyim. Bu sefer sonsuza dek. Bir daha olamaz."

"'Olamaz' dedin" diye dikkat çekiyor

Vera. Nate başını sallıyor.

"Olmayacak" değil. "

"*Olmayacak*," diye düzeltiyorum. "Bir daha olmayacak."

Arkadaşlarımın ikisi de bana sadece acıma olarak tanımlayabileceğim bir bakışla bakıyor, sanki ben kesin bir sonuçmuşum gibi. İkisine de ters ters bakıyorum.

"*Olmayacak*," diye vurguluyorum.

"Doğru," diyor

Vera. "Elbette,"

diye teklif ediyor

Nate.

Başımı sallıyorum. "İkinizden de nefret ediyorum."

"Evet, ama Ezra'dan da nefret ediyorsun," diyor Nate hafifçe, "ve onun seni bir-"

"Bu cümleyi sakın bitirme."

Vera omzumu okşadı. "Sana güveniyorum. Çoğunlukla."

"Çok hoş," diye mırıldanıyorum.

Vera ve Nate bir şeyler hakkında tartışmaya başlıyorlar, ben de içkimin büyük bir kısmını höpürdeterek içiyor ve omuzlarımdaki gerginliği hafifleteceğini umuyorum. Bugünün, muhtemelen uzun ve sinir bozucu bir duruşmanın sadece bir ön gösterimi olduğunu biliyorum, tıpkı arkadaşlarımın haklı olduğunu, Ezra'yı beynimin "kesinlikle profesyonel" bir bölümüne itmem ve orada bırakmam gerektiğini bildiğim gibi. Zihnim bu plana tamamen uyuyor. Neredeyse başıyla onaylıyor, bu mantıklı kararı alkışlıyor.

Ama ne yazık ki... Ezra Hart'la ilgili kararlarımda mantığın hiçbir etkisi yok gibi görünüyor.

Si

DANI

TİPİK OLARAK, bir arabuluculuk toplantısı iki şekilde sonuçlanabilir. Birincisi, çiftler dostane bir şekilde varlıklarını nasıl bölüşeceklerine dair önceden belirlenmiş bir plana sahip olurlar ve bunu samimiyetle yerine getirirler; ya da ikincisi, kaos ortaya çıkar. Aldatan kocalarına vazo fırlatan kadınlar gördüm. Erkeklerin, sırf onları kızdırmak için eşlerinin söylediği her şeyi kopyalayan küçük çocuklara dönüştüğünü izledim.

Firmamızın en büyük konferans salonunda otururken, bunun nasıl sonuçlanacağı konusunda hiçbir fikrim yok.

Bay Casiraghi tam da beklediğim gibi biri. Güç yayıyor; takım elbisesi muhtemelen benim tüm gardırobumdan daha pahalı ve beyaz saçları tepeden inceldiğini gizlemek için geriye doğru taranmış. On dakika önce Ezra ve Eli Hart'la birlikte geldiğinden beri tek kelime etmedi ve Bianca ve ben bu toplantıya ne kadar hazırlanmış olsak da, Ezra'nın iki kardeşi de göndermesinin beni gerdiğini itiraf etmeliyim. Özellikle de Eli boşanma davalarına nadiren baktığı için, gazetelerden anladığım kadarıyla.

Bianca benim çekincelerimden etkilenmiş gibi görünmüyor. Omuzları dik, omurgası dik ve aynı odada bulundukları süre boyunca gözlerini müstakbel kocasından ayırmadı. Bakışları kendinden emin ve kararlı, her şeyiyle önünde uzanan şeyden korkmadığını gösteriyor. Tanrım, büyüdüğümde onun gibi olmak istiyorum.

Bu tür davalarda sık sık olduğu gibi düşüncelerim kaçınılmaz olarak aileme kayıyor. Her şeyi bölüşmek onlar için ne kadar kolay olmuştu? Tüm hayatımı alıp tersine çevirmek ne kadar basitti?

Bunu senin için yaptık.

"Evet," diye başladı arabulucu, neyse ki beni geçmişten kopardı. "Sanırım başlamak istiyorsak hepimiz buradayız."

Burnunun ucundan hepimizi izleyen Eli'a bir bakış fırlatıyorum. "Ortak avukat getireceğiniz konusunda bilgilendirilmedim."

"Öyleydi..." Ezra kaşlarını çatarak boğazını temizliyor. "Bu bir son dakika kararıydı."

Eli'nin gözleri hafifçe kısılıyor, dıştan kaba görünmesine yetecek kadar değil ama yine de onu terslemek istememe yetecek kadar. "Burada olmamla ilgili bir sorunuz mu var Bayan Pierce?"

"Sorun yok," diyorum elimden geldiğince sakın bir şekilde. "Sadece bilgilendirilmek istiyorum."

"Peki," diyor Eli gözleriyle buluşmayan bir gülümsemeyle. "Kendini bilgilendirilmiş say."

Vay canına, siktir et bu adamı.

Ezra'nın burun deliklerinin hafifçe açıldığını, ağzının sıkı bir çizgi halinde olduğunu fark ediyorum, "Sen ve müvekkilin hazırsanız biz de hazırız Dani."

Eli takma adımın bu kadar rahat kullanılmasından dolayı kardeşine tuhaf bir bakış atıyor ama ben görmezden geliyorum.

"Pekâlâ," diye tekrar deniyor arabulucu, notlarını karıştırırken sesi biraz temkinli çıkıyor. "Gördüğüm kadarıyla Bayan Casiraghi tüm mal varlığının tamamen paylaşılmasını talep ediyor?"

Başımı salladım. "Bu doğru."

"Aynı fikirde değiliz," diye ekliyor

Ezra. Arabulucu "Anlıyorum," diyor.

Bay Casiraghi sonunda alaycı bir sesle konuşuyor. Aksanı Bianca'nınkinden daha kalın, kelimelerindeki tonlama söylediklerinin kulağa daha sert gelmesine neden oluyor. "*Karımın* böyle bir şey için hiçbir gerekçesi yok. Evlilik sözleşmesini imzaladı, değil mi?"

Arabulucu, "Bu doğru," diye belirtiyor. Notlarında bir sayfa daha çeviriyor. "İmzanız burada, Bayan Casiraghi."

"Evlilik sözleşmesinin şartlarının ihlal edildiğine inanmak için nedenlerimiz var," diyorum.

Eli eğlenen bir ses çıkardı. "Tasadüfi bir sebep."

Ezra, ondan daha önce duyduğumdan emin olmadığım bir ses tonuyla, "Bunu halledebilirim," diyor.

Eli "Her neyse" dercesine omuz silkiyor, parmaklarını konferans salonundaki masanın üzerinde birleştiriyor ve sıkılmış bir seyirci gibi önünde olup bitenleri izlemeye devam ediyor.

Ezra'ya, "Müvekkilim, müvekkiliniz ile müvekkilinizin metresi arasında bir ilişki olduğunu düşündüren birkaç yazışmaya sahip," diyorum, dikkatle kardeşine bakmadan. "İfşaat sırasında size bu yazışmaların kopyalarını verdim."

"Ve yine," diyor Ezra sakince, neyse ki bir kez olsun iş yapıyor. "Bu kanıt ikinci dereceden. Bu e-postaları gönderenin müvekkilimiz olduğu kanıtlanamaz."

"Onun bilgisayarından gönderilmişler," diye homurdanıyorum.

Ezra beni başından savıyor. "Birkaç kişinin erişiminin olduğu bir ofiste. Yanında çalışanlardan herhangi biri bu yazışmaları uydurmuş olabilir."

"Peki bu hangi amaca hizmet eder?"

"Bildiğimiz kadarıyla," diyor Ezra, "bu e-postalar müvekkilinizin emriyle, evlilik öncesi şartlarının ihlal edildiğini iddia edebilmek için kocasını suçlamak amacıyla gönderilmiş olabilir."

Geriye çekildim, sıcak öfkenin omurgamı yaladığını hissettim. "Bu kanıtlayabileceğiniz bir iddia değil."

"Hiçbirimizin daha önce görmediği bir şey değil," diye yumuşak bir şekilde cevap veriyor, neredeyse beni yatıştırmaya çalışıyormuş gibi görünüyor. "Bunun doğru olduğunu biliyorsun Dani."

Dilindeki isminin şu anda bile midemi titretmesinden nefret ediyorum. Bu ortamda kullanmaması onu öldürür mü? İhtiyacım olan son şey onun sık kardeşinin önünde telaşlanmak.

"Buna bir yargıcın karar vermesi gerekir sanırım," diye sertçe cevap veriyorum.

Arabulucu boğazını temizliyor. "Belki de her iki taraf da mahkemeden kaçınmak için bir tür uzlaşmayı tartışmaya istekli olabilir?"

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama Bianca konuşmaya girmek için bu anı seçiyor.

"Hiçbir uzlaşma olmayacak," diyor kesin bir ifadeyle, gözleri hâlâ kocasına kilitlenmiş. "Sen benim hayatımın çoğunu aldın. Seninkinin yarısı adil bir takas olur."

"Histerik olma Bianca," diye homurdanıyor Bay Casiraghi. "Paraya ihtiyacın yok ve başka biri olduğuna dair kanıtın da yok. Evliliğimizin sona erdiğini kendine itiraf edemiyorsun, bu yüzden intikam almak için hakkımda yalanlar uyduruyorsun."

"Yalanlar," diye kıkırdıyor Bianca. "Zeki olduğunu sanıyorsun Lorenzo. Her zaman zeki olduğunu düşündün. Bu kadar açgözlü olduğun imparatorluğun kurulmasına kimin yardım ettiğini unutuyorsun. İşini kurmana yardım etmek için hafta sonlarını ve tatillerini kim feda etti. Beni korumak için olduğu yalanıyla evlilik sözleşmesi imzalamam için kandırmış olabilirsin ama artık biliyorum ki korunmaya ihtiyacım olan şey asla para değildi. Senin kara kalbinmiş."

Bay Casiraghi gözlerini devirerek, "Her zaman aktris," diyor.

Bianca'nın bakışları serttir, masadaki herkes nefesini tutmuş onun bir sonraki sözlerini beklerken saniyeler hamile sessizliğinde geçer. Bunları söylerken gülümsemiyor, herhangi bir zafer duygusu ya da neşeli bir memnuniyet göstermiyor ve sözleri göz önüne alındığında bunu şaşırtıcı buluyorum.

"Onlara hesabı anlat Lorenzo."

Kocasını kıpırdamadan duruyor, kendini beğenmiş ifadesi kısa bir an için endişeyle titriyor, sonra maskesini tekrar indiriyor. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Bilmiyor musun?" Bianca sırtıyor. "Bütün bir hesabı kaybedecek kadar çok paran mı var?"

Ezra'nın gözleri masanın öbür ucundan benimkilerle buluşuyor, bende olmayan cevapları arıyor. Bianca'nın neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Parmak uçlarımla ön koluna dokunmak için uzanıyorum ama o beni reddediyor ve kocasının bakışlarını tutmak için eğiliyor.

"Onlara bu kadınla paylaştığın hesabı anlat," diyor sertçe. "Onlara otuz yıl boyunca bu hesaba nasıl milyonlarca dolar yatırdığınızı anlatın."

Ağzım açık kalıyor, başımı çevirip Bay Casiraghi'nin çenesinde bir tikle beyazlaşmasını izliyorum. "*Hiçbir şey* bilmiyorsun."

O zaman Bianca'nın sırtışı genişliyor, boyalı kırmızı dudaklarında neredeyse vahşi bir ifade beliriyor. "Yeterince biliyorum, kocacığım."

"Buna izin vermeyeceğim," diye öfkелendi Lorenzo, masadan uzaklaşarak. Parmağıyla karısını işaret ediyor. "Bu işin sonu hiç hoşuna gitmeyecek Bianca."

Kadın ona aynı sinsi sırtışı yapmaya devam ediyor. "Şu an pek hoşuma gitmiyor, Lorenzo."

Yüzü kızarıyor ve odadan çıkmadan önce tiksintiyle bir ses çıkarıyor, beşimizi tek kelime etmeden geride bırakıyor. Eli ayağa kalkarken kaşlarını çatıyor, peşinden gelmeden önce kimseye veda etme zahmetine bile girmiyor. Geri kalanımız onların ardından sersemlemiş bir halde kalırken ben Ezra'dan Bianca'ya, arabulucuya ve tekrar geriye bakarak az önce olanları mantıklı bir şekilde açıklamaya çalışıyorum.

Önce Ezra konuşuyor. "Hangi hesaptan bahsediyorsun?"

"Görünüşe göre müvekkiliniz her şeyi açıklamamış," demeyi başarıyorum şaşkınlığımı belli etmeden.

Ezra bana, "Eğer açıklanmamış varlıklar varsa, sizi temin ederim ki bunlardan haberim yok," diyor.

Tüm bu olanlara gerçekten şaşırmış görünüyor ve garip bir şekilde kendimi ona inanırken buluyorum. Ancak kardeşi en ufak bir rahatsızlık duymuş gibi görünmüyordu. Merak ettim.

Boğazımı temizliyorum. "Görünüşe göre bugün bir uzlaşmaya varamayacağız."

"Hayır," diye iç geçirdi Ezra. "Görünüşe göre varamayacağız."

Kendimi toparlamak için düzenli bir nefes alıp önümdeki iki adama bakıyorum. "Bize odayı verebilir misiniz? Müvekkilimle biraz zaman geçirmek istiyorum, lütfen."

Arabulucu hemen kabul ediyor ve sanki odada yaşanan dramın bir parçası olmak istemiyormuş gibi aceleyle odadan çıkıyor. Ezra kaşlarını çatmış bana bakıyor, gözlerinin arasında bir şey söylemek istermiş gibi küçük bir kıvrıklık var ama onun yerine başını sallıyor, Bianca ve beni yalnız bırakmadan önce bana uzun uzun bakıyor.

Hemen dönüp sandalyemde onunla yüzleşiyorum. "O da neydi öyle?"

"Kocam metresiyle gizli bir hesap paylaşıyor. Bir süredir neredeyse otuz yıldır para ekliyor."

Ona bakakaldım. "Ve bunun bana bugünden *önce* verilmesi gereken önemli bir bilgi olduğunu düşünmedin mi?"

"Bildiğimi öğrendiğinde yüzünü ilk kez görmek istedim," diyor basitçe.

Allah kahretsin.

Burnumun kenarını sıkarak iç geçiriyorum. "Bu benim de araştırabileceğim bir bilgi Bianca. Anladığım kadarıyla bir fırsat *yakalamak* istiyorsun ama beni haberdar etmezsen sana yardım edemem."

"Sana daha önce söylemediğim için özür dilerim," diyor bana içtenlikle. Elinin benimkini kapattığını hissediyorum ve bakışlarıyla buluştuğumda yüz ifadesi birkaç dakika öncesine göre çok daha az kendinden emin görünüyor. Şu anda... yıpranmış görünüyor. "Lorenzo beni aptal yerine koydu. Uzun yıllar boyunca. Hak ettiğim cevapları asla alamayabilirim ama ne yaptığını *hissetmesini* istiyorum. Anlıyor musun?"

"Bütün bunlar senin için bununla mı ilgili?" Aynı fikirde olmadığım için sormuyorum, ama her şeyin buna bağlı olduğunu düşünerek neye bulaştığımı anlamak istiyorum. "Kazanmamız umurunda mı?"

"Ah, kazanacağız," diyor şiddetle, parmaklarını benimkilerin etrafında kıvrarak. "Sen güçlü bir kadınsın, unuttun mu? Bunu ona hissettireceksin."

Kendimi yavaşça başımı sallarken buluyorum, küçük bir gülümseme dudaklarımı boyuyor. "Kesinlikle deneyeceğim."

"İşte benim kızım," diye kıkırdıyor. "Beni affediyor musun?"

"Ben senin avukatınım," diyorum. "Bunu işin tehlikelerinden biri olarak kabul et." Dudakları bir gülümsemeyle eğildi. "Bu konuyu daha çok konuşacağız."

Derin bir nefes alıyorum, yapmam gereken tüm ekstra araştırmalar karşısında zihnim şimdiden dönüyor. Garip bir şekilde, bu beni daha da heyecanlandırıyor.

Ona sırtarak cevap veriyorum. "Kulağa hoş geliyor."

- - -

Ofisime dönmeden önce BIANCA'ya asansöre kadar eşlik ediyorum, kafam kocasının gizemli hesabıyla bağlantılı olabilecek çeşitli olasılıklarla dolup taşıyor. Metres sahibi olmak bir şey, ama neredeyse otuz yıldır düzenli ödemeler? Tüm ilişkileri işlemsel mi, yoksa adam onu parasıyla bizzat yıkamayacak kadar tembel mi? Kapıyı arkamdan kapatana kadar ofisimde başka birinin olduğunu fark etmiyorum, dudaklarım Ezra'nın geniş sırtına bakarken kaşlarımı çatıyor ve odanın diğer ucunda durup kitaplığımdaki çerçeveli resimleri inceliyor.

"Elbette," diye homurdanıyorum. "Kendini evindeymiş gibi hisset."

Omzunun üzerinden bana bakıyor ve babamla benim McKinney Şelaleleri'nde çekilmiş fotoğrafımızı işaret ederken (keşke bunun sadece temelsiz bir benzetme olduğunu söyleyebilseydim) külotumu indiren gülümsemesini bana gösteriyor. "Bu çok tatlı. Atkuyruğuna geri dönmelisin."

"On bir yaşındaydım," diye mırıldandım.

"Bu yüzden gülümsüyor olmalısın. Yüzün bunu nasıl yapacağını çok geçmeden unutmuş olmalı."

Gözlerimi deviriyorum. "Çok şirin."

"Ailen fotoğraflarında çok mutlu görünüyor." Gözleri raflarımdaki çerçevelerden neredeyse hüzünlü bir şekilde ayrılıyor. "Boşandıklarına inanmak zor."

"Evet, şey," diye homurdanıyorum. "Çocuğunuz 'normal bir çocukluk' geçirebilsin diye evliliğin tadını çıkarıyormuş gibi yapıyorsanız, sanırım ayrılmak kolay bir karar." Gözleri açılıyor ve benimkilerin de aynı hareketi yansıttığını hissediyorum. "Bunu neden söylediğimi bilmiyorum."

"Sana bunu mu söylediler?"

İfadesindeki acıma duygusundan nefret ediyorum.

"Ofisime gelmenin bir nedeni var mı, yoksa sadece beni rahatsız etmeye mi geldin?"

Bir süre daha bana bakıyor, sanki konuya girmek ister gibi, ama geldiği gibi gidiyor. Onun yerine bana sırtıyor. "Şey, ben seviyorum

seni rahatsız

ediyor."

"Ezra."

"Peki." Özür dilemek için ellerini kaldırdı. "Gizli hesaplar hakkında hiçbir fikrim olmadığına sizi temin etmeye geldim. O odada her ne olduysa benim için yeni bir haberdirdi."

Yüz ifademi pasif kalmaya zorluyorum, ona inandığımı henüz belli etmek istemiyorum. "Kardeşin pek şaşırmış görünmüyordu."

O zaman yüzünde garip bir ifade beliriyor, onda hiç görmediğim acı bir gölge geçiyor.

"Bugün burada olacağını bilmiyordum," diyor bana. "Onu babam gönderdi."

"İşleri halletmesi için küçük oğluna güvenmiyor mu?"

Bunu alay etmek için söyledim ama yüzündeki gölge derinleşiyor ve gözlerini benimkilerden kaçırıyor. "Onun için sorun olmazdı."

Bir an için bununla boğuştum. Ezra'nın ailesi hakkında kötü konuştuğunu duyduğumu hiç sanmıyorum. Acaba Gönül Yarası Prensi'nde aile avukatı kraliyet ailesinden daha fazlası mı var? Bunun beni ilgilendirmediğine karar veriyorum.

"Bianca'nın bulduğu kayıtları bana e-posta ile gönderdiğini düşünürsek, sanırım yakında her şey ortaya çıkacak."

"Evet, öyle tahmin ediyorum," diye iç geçiriyor. Gözleri tekrar benimkileri buluyor. "Ama sana yalan söylemediğimi ya da bilgi saklamadığımı bilmeni istedim."

İtirafının göğsümü germediğini iddia etmeyeceğim ama omuz silkerek geçiştiriyorum. "Benim ne düşündüğüm neden önemli olsun ki?"

"Çünkü..." Dudakları şimdi daha boğucu bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Anlaşmamızdan hoşlanıyorum."

"Anlaşmamız," diye yineliyorum.

Masama doğru yürüyor, köşedeki bronz adalet terazisi kağıt ağırlığıyla oynuyor. Sonra dönüp kışını masama yaslıyor ve aptalca büyüklükteki elleri aşağı kayarak masamın kenarını kavırıyor.

"Evet. Bir yanlış anlaşılma yüzünden bittiğini görmekten nefret ederim." Dudaklarımı büzdüm. "Sana zaten bittiğini söyledim."

"Evet, biliyorum ama bir kez olsun bunu gerçekten kastetmen için sana bir sebep vermek istemezdim."

Ona ters ters bakıyorum. "Ciddi olmadığımı mı düşünüyorsun?"

"Bence ciddi olmak *istiyorsun* Dani," diye gülüyor. "Ama hayır, gerçekten istediğini sanmıyorum."

"Güneş senin aletinin üzerinde doğup batmıyor Ezra," diye alay ediyorum. "Bence buna çok fazla değer veriyorsun."

"Belki." Sinsi bir sırıtışla bir omzunu silkiyor. "Onu başka bir yere koymayı tercih ederim."

İnledim. "Bu senin için gerçekten işe yarıyor mu?"

"Bilmiyorum." Gözleri, içimdeki ürpertiye bastırmama neden olan bir sıcaklıkla uzunluğumda geziniyor. "Sen söyle."

Öyle olmasından nefret ediyorum. *Nefret ediyorum*. Sıcaklığın göğsümü doldurması için iyi bir neden yok, böyle aptalca bir yaklaşıma yüzünden ıslanmam için bir neden yok. Öyleyse neden ben?

Neden o? Vücuduma bininci kez soruyorum. *Neden o olmak zorunda?*

Bir adım öne çıktım, parmaklarımı göğsüne bastırarak onu azarlamak ve ofisimden kovmak niyetindeydim. "Burayı dinleyin -"

Eli benimkini örtmek için kalkıyor, başparmağı parmak eklemlerime hafifçe sürtünüyor ve omurgamdan aşağı bir elektrik sarsıntısı gönderiyor. "Evet?"

"I..." Gözlerim parmaklarının elimin arkasını hafif dokunuşlarla sıyırdığı yere kayıyor, ağzım kuruyor. "Sen..."

Sesi şimdi daha yakın geliyor ve nefesi yanağıma çarptığında dış macununun nane kokusunu alabiliyorum. "Neyim ben Dani?"

"Çileden çıkarıcı," diye mırıldanıyorum dudakları boğazımı sıyrırken.

Gülüştünü tenimde hissedebiliyorum. "Bence bunu rol y a p t ı ğ ı n d a n daha çok seviyorsun."

"Hiçbir şey yapmıyormuş gibi davranmıyorum."

"Yapmıyor musun?" Avuçlarının sıcak ağırlığının kalçalarımın üzerinde kayarak tüy gibi hafif bir tutuşa dönüştüğünü hissediyorum. "O zaman bana durmamı söyle. Sana dokunmamamı söyle, dokunmayacağım."

Sadece söyle, kendimi azarlıyorum. *Sana dokunmamasını söyle*.

Ama bunu yapmıyorum. Neden yapmıyorum?

"Hadi Dani." Elleri yavaşça eteğimin kumaşına doğru kayıyor, beni kavradığı yerde kıcıma zar zor dokunuyor. "Sana dokunmamı istemediğini söyle bana."

"Senden nefret ediyorum," diye inliyorum.

Dişleri kulağımın altındaki hassas deriyi hafifçe ısıırıyor ve (en azından mecazi olarak) hoşnutsuzluğumdan dolayı küçük bir inilti kaçıyor.

"Biliyorum," diyor.

Kalçalarımı onunkilere daha fazla bastırmak *istemiyorum*. Vücudumu Ezra'nınkinin önüne sanki onu giymeye çalışıyormuşum gibi fermuarlamak *istemiyorum*. En azından ben öyle düşünmüyorum. Şu anda kafam biraz bulanık. Sanki Ezra bana dokunduğunda, hayatımdaki tüm stres ve endişe eriyip gidiyor ve onun elleri, vücudu ve verdiği rahatsız edici hazzın cızırtısından başka hiçbir şeye odaklanmama izin vermiyor.

"Her zaman çok güzel kokuyorsun," diye mırıldanıyor, burnu boğazımda geziniyor. "Ama sen daha iyi hissediyorsun."

Kalçalarını döndürdüğünde nefesim kesiliyor, elbise pantolonunun ve eteğimin katmanları arasından bile onun sert uzunluğunu hissediyorum. Beynimin küçük bir parçası hala buna *tekrar* teslim olduğum için bana bağılıyor olsa bile - vücudum bu bile bir Noel ağacı gibi yanıyor. İyi hissettiğimi söylüyor, ama onun hissettikleri *yasadışı* olmalı. Bu lanet olası bir suç olmalı.

"Seni bu masanın üzerinde becermeyi düşünüyorum," diyor kabaca, ben titrerken kulak mememi kemiriyor. "Ya da belki benimkini. Seni ne zaman bu lanet eteklerden birinin içinde görsem, kıcını lanet bir *hediye* gibi gösteriyor - o güzel kalçalarının üzerinden yukarı doğru sokup seni doldurmayı düşünüyorum."

İyi bir önlem için kıcımı sıkıyor ve yüzümü çevirip ağzımı onunkine bastırmak için mantıksız bir dürtü beni sele boğuyor, ama kendimi tutuyorum. O bu kadar yakınımdayken düşünmeden edemediğim bir şey olsa bile.

"Sana şu anda sahip olabilirim," diye geveliyor, beni bacaklarının arasında zonklayan ve içimde inanılmaz bir his uyandıracağını bildiğim sıcaklığa doğru çekiyor. "Çok kolay olurdu. Hem de çok kolay." Çenemin altındaki yumuşak öpücükle başım geriye düşüyor. "Ve sen de bana izin verirdin, değil mi Dani? Seni bu masanın üzerine itmeme ve benim olanı almama izin verirdin."

İçimdeki her şey dondu. Bu tam da yapmamam gerektiğini söylediğim şey değil miydi? *Az önce* kendimi bu işe daha fazla kaptırmamaya karar vermemiş miydim? Bunu riske atamayacak kadar çok şey tehlikede değil mi?

Ne yapıyorum ben böyle?

Benimki protesto çılgınlıkları atarken, kendimi onun vücudunun sıcaklığından kurtararak, onun elinden kurtuluyorum. Gözleri ağır ağır kapanıyor, şehvet sarhoşluğu içinde sersemlemiş bir halde, ki şüphesiz benimkiyle eşleşiyor, ve kendimi dengelemek için burun deliklerimden derin nefes alıyorum.

"Ben *senin* değilim," diyorum dişlerimi sıkarak. "Ben *senin* hiçbir şeyin değilim."

Bir kez göz kırpmıyor, sonra iki kez, elleri hala hafifçe uzanıyor, sanki artık bana dokunmadığı gerçeği beynine tam olarak yerleşmemiş gibi. Ellerini yavaşça indirmesini izliyorum, boğazı yutkunmaya çalışırken avuçlarını kalçalarının üstünde gezdiriyor, sanki düşünüyormuş gibi başı bir an için yere dönüyor. Tekrar bana baktığında, ağzında küçük bir gülümseme var ama bu benim alışık olduğum gülümseme değil. Neredeyse... hüzünlü.

"Haklısın," diye usulca gülüyor. "Haklı değilsin. Kendimi kaptırmışım."

Kendimi... telaşlı hissediyorum. Sadece birkaç saniye önce neredeyse bacağına yapıştığım için değil, Ezra'yı hiç bu kadar kendinden emin görmediğim için de. Ama şu anda öyle görünmüyor. En başta söylediği şeyi neden söylediğini anlamaya çalışıyor gibi görünüyor.

Kendini ayarlamasını izliyorum ve sonra o kısa belirsizlik anı gidiyor, yerine bildiğim o toparlanmış, kendinden emin Ezra geliyor. "Müvekkilinin patlattığı bombadan sonra biraz stres atmak isteyebileceğini düşündüm."

Hâlâ az önce her ne olduysa ona yetişmeye çalışıyorum ama bir homurtu çıkarmayı başarıyorum. "Evde bana önerdiğinden daha az baş ağrısı verecek bir şişe şarabım var."

"Doğru," diye kıkırdıyor. "Beni ağzınla yaptığın şeylerle kıyaslamayı alışkanlık haline getirmişsin."

"Ofisimden defol Ezra," diye homurdanıyorum, sanki söylediği şeyi yapmasına izin vermeme dört saniye kalmamış gibi yanından geçip masama gidiyorum. "Bazılarımızın yapması gereken işler var."

Ben sandalyeme çökerken o ellerini ceplerine sokarak kapıya doğru ilerliyor. Kapıyı açarken dönüyor, kapı aralığında oyalanıyor. "Fikrini değiştirirsen numaram sende var."

"Değiştirmeyeceğim," diyorum biraz fazla hızlı bir şekilde.

Hâlâ gülümsüyor ama gözleriyle tam olarak buluşmadığını fark ediyorum. "Elbette."

Az önce neden farklı davrandığının umurumda olmadığını söylüyorum kendime, çünkü umurumda değil. Ezra Hart'ın sorunları beni ilgilendirmiyor. Biz öyle değiliz ve hiçbir zaman da öyle olmayacağız. Yine de arkasında bıraktığı çatlak kapıya itiraf etmek istediğimden çok daha uzun süre bakıyorum. Kalem ucunu not defterime vurmaya başlamadan önce kaç saniye geçtiğini bilmiyorum. Saatler sonra bile, Ezra'yı düşündüğüm kadar çözememiş olabileceğim fikrinden kaçamıyorum.

Seve

EZRA

Asansörden inip şirketimin ofislerinin bulunduğu kata adımımı attığımda tenimde bir tedirginlik hissediyorum. Karşılama masası boş, Maggie çoktan eve gitmiş, ben de babamla ya da kardeşimle karşılaşmadan işimi halletmeyi umarak geri dönüyorum. Son birkaç saat içinde babamdan gelen üç cevapsız aramaya dayanarak, o sakinleşene kadar şirketinden tamamen uzak durmanın benim için en iyisi olduğunu varsaymak zorundayım. Eminim Alexander, Bianca Casiraghi'nin arabuluculuktaki ifşaatından sonra hemen geri dönmediğim için kızgındır, ama dürüst olmak gerekirse, kafamı toparlamak için bir süreye ihtiyacım vardı.

Yaşlı Hart'ların dava hakkında benden bir şeyler saklamasına hiç şaşırmadım, ki Lorenzo'nun sözde gizli hesabını duyan kardeşimin tepkisizliğine bakılırsa öyle olduklarını varsaymak zorundayım. Bu kadar mantıklı olması gülünç. Ne olursa olsun, Dani'ye bu konuda hiçbir şey bilmediğimi söylediğimde yalan söylemiyordum.

Dani.

Ofisime giden koridorun yarısında adımlarımı durduruyorum ve kaşlarımı çatarak ayakkabılarıma bakıyorum. Dani ile ofisinde karşılaşmam da kesinlikle düşünme ihtiyacımın büyük bir parçası. Bu da neydi böyle?

Ve benim olanı al.

Bunu söylerken düşünmüyordum. Aklıma gelen en mantıklı açıklama bu. Yine de. Dani ve ben her ne yapıyorsak, bu sınırların çok dışında. Sadece o anda kendimi kaptırdığımı varsayabilirim.

Eli'nin bugün arabuluculukta yer alacağını duyurduğu için babama duyduğum kızgınlık hâlâ göğsümde - Alexander'ın her fırsatta beni baltalamasının bir başka örneği. Belki de bu yüzden konferans odasından çıktıktan sonra Dani'nin ofisine girdim. Sivri diline rağmen aramızdaki bu şeyde rahatlatıcı bir şey var. Sanki onun benden hiçbir beklentisi olmaması beni teselli ediyor, ki bu bana yabancı bir kavram. Bildiğim tek şey beklentilerdi. Çoğunlukla da "asla yerine getiremeyeceğin" türden.

"Bütün gece koridorda öylece oyalanacak mısın?"

Gözlerimi kaldırdığımda ağabeyimin sadece birkaç adım ötemde durduğunu görüyorum; o kadar dalmışım ki yaklaştığını bile duymamışım. Yüzümdeki çatık kaşların dağılmasına izin verdim, beni herhangi bir şekilde okumasını istemiyordum. "Hâlâ burada birinin olduğunu bilmiyordum."

"Sanırım bu yüzden bu kadar geç saatte gizlice giriyorsun," diye düşündü Eli.

Yanından geçmek için hamle yapıyorum. "Tamam. Pekala. O zaman işe gitsem iyi olacak.

I?"

"Ezra."

Eli'nin eli pazuma sarılmak için uzanıyor ve ben geriliyorum. Eli yapmıyor Benim boyumda ama onda bende olmayan bir cüsse var. Daha çok Alexander'a benziyor, ki sanırım bu mantıklı. Aynı siyah saçlara, aynı parlak mavi gözlere, aynı yüksek elmacık kemiklerine sahip - adamın karbon kopyası gibi. Bu da gerçekten mükemmel bir şey. Elinden kurtulmak istiyorum ama bunun uğraşmak istemediğim bir kavgaya neden olacağını biliyorum.

Gözlerimi onunkilerle buluşturmadan önce kısa bir süre eline bakıyorum. "Evet?"

"Babam onu geri aramanı istiyor."

"Eminim istiyordur," diye cevap veriyorum soğukkanlılıkla.

"Şımarıklık yapma. Bugün olanları konuşmanız gerekiyor."

Bir nefes çekiyorum, parmakları gevşiyor ve sonunda ondan uzaklaşabiliyorum. "Bu tartışmayı arabuluculuğa gitmeden önce yapmak iyi olabilirdi. Bu *benim* davam olduğu için. Tabii herkesi zahmetten kurtarıp davayı devralmak istemiyorsan?"

"İkimiz de boşanmalarla ilgilenmediğimi biliyoruz, ama bu senin bunu mahvetmene izin vereceğim anlamına gelmiyor."

"Endişeni takdir ediyorum," diyorum açıkça küçümseyerek.

"Danica Pierce ile arkadaş gibisiniz."

Geri çekildim. "Affedersiniz?"

"Bu bir gözlem. Bir yakınlık var." "Bu seni nasıl

ilgilendirir anlamıyorum." "Onu becerdin mi?"

Dudağım alaycı bir şekilde kıvrılıyor. "Ne sikim? Bu nasıl bir soru böyle?"

"Geçerli bir soru." Eli bana çocuğunu azarlayan bir ebeveyn gibi bakıyor. Bundan nefret ediyorum. Yıllar içinde Alexander'dan mükemmel bir şekilde benimsediği bir şey bu. "Bu davanın önemi ve müvekkilinizin durumu göz önüne alındığında, karşı tarafın avukatıyla cinsel bir geçmişinizin olması tamamen uygunsuz olur."

Eli'a Dani hakkında hiçbir şey söylemeyi reddediyorum. Onun aklına girmesini bile istemiyorum. Onu düşünmesi fikrinin bende neden bir şeye vurma isteği uyandırdığını söyleyemem ama şu anda ona gerçekten vurabilirim. Ergenliğimizden beri yapmadığım bir şey.

"Tekrar söylüyorum, bu seni ilgilendirmez ama endişelenmeni gerektirecek bir durum yok."

"Güzel." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bu şekilde kalsın."

"Hatırlatmaya gerek olduğuna inanamıyorum," diye alay ediyorum, "ama sen benim babam değilsin." "Ben sadece sen çuvalladığında burada olması gereken biriyim."

"Kazanma oranımı tekrar hatırlatmama gerek var mı?" Eli omuz silkiyor. "Daha yüksek olabilirdi."

Doğru. Senin ve Alexander'ın rahat ettiği seviyelere inersem. Hayır, teşekkürler.

"Burada işimiz bitti mi?" Yapacak bir şeyim olsun diye takım elbisemin ceketini düzeltip ondan uzaklaşıyorum. "Yapacak işlerim var."

"Babamı aramayı kabul ettiğin sürece," diyor bana. "Er ya da geç."

"Sabah onu göreceğim. Eminim ikinizin benden sakladığı saçmalıklar o zamana kadar bekleyebilir."

Eli başını sallıyor. "Her zaman zor olmaya kararlıyız, değil mi Ezra?"

Ondan uzaklaşırken dişlerimi gıcırdatıyorum. Ona bir cevapla tatmin olma fırsatı vermeyeceğim.

Masa sandalyeme yığılana, esnek siyah deriye sırtımı yaslayana ve gözlerimi kapatana kadar yürümeyi bırakmıyorum. Bay Casiraghi'yle olan bu gizli hesap meselesinin arkasındaki hikâyeyi kesinlikle duymak istemediğime eminim, bunun adamı daha az sevmeme neden olacağından da eminim. İlk tanışmamızdan sonra onun bir pislik olduğunu biliyordum. Adam bana kesinlikle birini, en çok da karısını sikecek bir tip gibi geliyor ama ne yazık ki müşterilerim söz konusu olduğunda seçici olma lüksüne sahip değilim. Sıraya girmekten başka çarem yok.

Eli'nin Dani'yle ilgili huysuzluğu yüzünden hâlâ sessizce kaynıyorum ve dışarıdan bakan birinin aramızda benim kaçırdığım bir şeyler hissedip hissetmeyeceğini merak ediyorum. Elbette, onu kızdırmayı, başka kimsenin yapamayacağından emin olduğum noktalara kadar kızdırmayı seviyorum, ama bunu sadece ikimiz için saklamaya çalışıyorum. Onu toplum içinde kışkırtarak ya da kişisel ilişkimizi açıkça ortaya koyarak itibarını asla tehlikeye atmam.

Buna homurdanıyorum. *İlişki.*

Buna gerçekten ilişki diyemezsin. Senin ne *diyeceğini* bile bilmiyorum. Dani'nin arkadaş olarak gördüğü kişiden en uzak kişi olduğuma emin olduğumdan, buna menfaatleri olan arkadaş etiketi bile yapıştırıramam. Sadece... ona dokunma isteğimi durduramıyorum. Eğer o odadaysa, ellerim kaşınıyor. Eğer yakınlardaysa, gözlerim ona kayıyor. Benimle uğraştığında bile, kendimi sinirlenmeye ikna edemiyorum. Sadece benimle konuşmasından hoşlanıyorum. Çoğu zaman bunu analiz etmemeye çalışıyorum. Büyük olasılıkla, onun şimdiye kadar yaşadığım en iyi seks olması kadar basit bir şey. Vücudum iyi bir şey bulduğunu anlıyor ve onu koruyabilmek için kendi kendini koruma yöntemini uyguluyor. Hepsi bu. Tekrar soruyorum, onun ofisindeki şey de neydi öyle?

Bunun başka bir günün sorunu olduğuna karar verdim. Halının altına itebileceğim başka bir şey. Eğer onu göremiyorsam, onunla uğraşmak zorunda değilim. Günün birinde o halıyı bir ömür boyu çürüyecek çöplere çevireceğim ama bu yarın Ezra'nın sorunu.

Bugün Ezra'nın endişelenmesi gereken başka şeyler var.

- - -

Ofiste neredeyse gece yarısına kadar çalışmama rağmen, ertesi gün sabah sekizde kendimi yataktan kaldırıp ailemin evine gitmeyi başardım. Alexander'ın bunu yapmamı istemesiyle uyandım ve Alexander Hart hakkında bildiğim bir şey varsa, o da yokluğun kesinlikle kalbi daha da büyütmediğidir. Kaçınılmaz olanı ertelemek, sonunda onunla yüzleştüğimde durumu daha da kötüleştirecek.

Çok büyük eve girdiğimde Rita antrede annemin çiçeklerini sularken ona günaydın diyorum. Bizim için her zaman çok büyüktü, diye düşünüyorum boş boş, evin önündeki mermer döşemeleri takip ederek.

"Ah, Ezra," diye sesleniyor annem mutfaktan. "Bugün geleceğini bilmiyordum."

Babamın ofisine doğru attığım adımları durdurup diğer odaya geçiyorum ve annemi mutfak masasında günlüğüyle buluyorum. Benimkine benzer koyu buğday renginde olan ve sadece şakaklarında ağarmaya başlayan saçlarına bir öpücük kondurmak için eğildim. "Günaydın anne."

"Günaydın hayatım," diyor parlak bir gülümsemeyle. Gözleri berrak görünüyor. Bugün berrak bir gün olmalı. "Seni özledim. Geçen hafta yemeğe gelmedin."

"Özür dilerim... İşler yoğundu."

Dilini şaklatıyor. "Tıpkı Eli ve baban gibisin. Hep çalışıyorsun."

Ben onlar gibi değilim.

"Birinin şirketi ayakta tutması gerekiyor," diye takılıyorum.

Yeşil gözlerinin kenarları kırışıyor ve bir an için her şey normale dönüyor. Diğer odada çiçekleri sulayan bir hemşire yok, koridorun sonundaki ofisinde babamın piç edilmiş bir versiyonu yok. Sadece annem, ben ve onun gülümsemesi var.

Yanağımı okşamak için uzanıyor. "Saçların çok uzamış. Kesmeme izin vermelisin."

"Şimdi, Bayan Hart," diye araya giriyor Rita, anı mahvederek. "Makas alamayacağınızı biliyorsunuz."

Annemin yüzünde kısa bir acı ifadesi beliriyor ama ben görüyorum. Keşke görmeseydim ama görüyorum.

"Yakında düzeltmek için bir randevu alacağım," diye onu temin ediyorum. "Gerçekten çok meşguldüm."

Rita yanımıza gelip elini annemin omzuna koyuyor. "Sabah ilaçlarınızın vakti geldi Bayan Hart. Portakal suyu mu yoksa çay mı istersiniz?"

"Meyve suyu iyi olur," diye yumuşak bir sesle cevap veriyor annem, gözleri artık çok uzaklarda.

Boğazımdaki yumruya karşı yutkunuyorum ve saçlarına bir öpücük daha konduruyorum. "Yakında konuşuruz anne. Tamam mı?"

Uysalca başını sallıyor. "Elbette canım."

Koridorda bir an durmak zorunda kalıyorum, Alexander'ın ofisine gidip ona fiziksel zarar verme dürtüsü her zaman mevcut. Ama bunu yapamamam için onlarca neden var ve bunlardan biri de diğer odada oturuyor olması.

Onu tam da beklediğim yerde, devasa berjer koltuğuna tünemiş, sanki fethedilecek topraklara bakıyormuş gibi masasındaki belgeleri incelerken buluyorum. Bildiğim kadarıyla öyle de olabilir. Alexander Hart her şeyi fethedilecek bir şey olarak görüyor.

"Oturun," diyor.

Ondan gelen selamlara bakılırsa, daha kötüsü de olabilirdi.

Masasının diğer tarafındaki sandalyelerden birine oturuyorum, sırf tutunacak bir şeyim olsun diye parmaklarımı kucağımda birleştiriyorum. Her ne yapıyorsa bitirmesi için birkaç dakika bekliyorum, araya girmenin sadece beni daha fazla bekletmek için onu teşvik edeceğini biliyorum. Bana dikkatini verene kadar ne kadar zaman geçtiğini söyleyemem ama soğuk mavi gözleri, sanki gerçekleşmeyi bekleyen bir hayal kırıklığıymışım gibi, sadece bana ayırdığı o *bakışla* benimkileri buluyor.

"Demek dün planladığımız gibi gitmedi," diyor kuru bir sesle. "Evet, hiç de bile."

Gözlerini kısıyor. "Ses tonuna dikkat et. Bianca'nın hesaptan haberdar olacağını tahmin edememiş olman büyük talihsizlik."

Gerçekten tereddüt ediyorum. "Özür dilerim mi? Lorenzo'nun karısının benim bile bilmediğim gizli bir hesaptan haberdar olacağını tahmin etmem mi gerekiyordu? Amacınız bu davaya tek kolum arkadan bağlı olarak bakmamı sağlamak mı, yoksa adamın neredeyse otuz yıldır bir kadına ödeme yaptığını söylemek aklınızdan mı geçti?"

"Bunun Bianca'nın erişebileceği bir bilgi olduğunu düşünmedik, bu nedenle ifşa edilmesini uygun bulmadık."

"Biz mi?" diye homurdandım. "Madem işleri perde arkasından yönetecektiniz, neden davayı bana verdiniz?"

"Kardeşinin dava yükü zaten çok ağır. İmzalanmış bir evlilik sözleşmesiyle boşanma gibi basit bir meseleyi halledebileceğini düşünmüştüm."

"Arkadaşının bir pislik gibi görünmesi *benim* suçum mu?" "Dikkatli ol," diye uyarıyor Alexander.

Başka bir karşılık vermemek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Bunun beni bir yere götürmeyeceğini biliyorum. Alexander Hart ile tartışmak yok. Sadece o ne derse onu yapmak var.

"Peki bundan sonra nasıl ilerlememi önerirsin?"

Sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Lorenzo'nun ödeme yaptığı kadın bir akraba. Para onun tıbbi faturalarını karşılamak için. Kronik bir hastalığı var."

"Kronik hasta," diye papağan gibi tekrarlıyorum. Başını salladı.

"Bu doğru."

Gözlerimi kapatıyorum ve üçe kadar sayıyorum. "Bu hesabın niteliğini doğrulayan herhangi bir belge var mı? Tıbbi faturalar? Taburcu kayıtları?"

"Bianca ve Moreno'nun davaya atadığı küçük avukatın bunu yalanlayacak hiçbir kanıt bulamayacağı düşünülürse gereksiz."

"Yani onlara bu saçmalığı vermemi ve onların da bunu kabul etmesini mi bekliyorsun?"

Bir kaşını kaldırdı. "Neden kabul etmesinler ki? Gerçek bu."

"Tabii ki öyle," diye mırıldanıyorum.

"Bu dava senin için kolay bir galibiyet olmalı," diyor Alexander. "Daha fazla aksaklık olmasını hiç istemem. Eğer böyle bir şeyin üstesinden gelemiyorsan

Bu kadar basit, belki de dava yükünü tamamen hafifletmeliyim."

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Bu yolun nereye çıktığını biliyorum. Tehditler sadece benimle bitmeyecek. Asla bitmez.

"Ben halledebilirim," diye onu temin ediyorum. "Sorun yok."

"Bunu duyduğuma sevindim," diyor. "Gitmeden önce annene hoşça kal demeyi unutma."

Ve böylece kovuldum. Tartışmaya girmeden ayakta durarak herhangi bir konuyu zorlamaktan daha iyisini biliyorum. "Başka bir şey var mı?"

"Eli bana Danica Pierce ile arkadaş olduğunuzu söyledi."

Çenem sıkıştı ve umarım fark etmemiştir. "O bir tanıdık. Birkaç davada karşı taraflarda yer aldık."

"Anlıyorum." Uzun bir süre bana bakıyor, bu süre boyunca midem düğüm düğüm oluyor. "Bu şekilde kalmasını sağla. Rakip firmadan biriyle dostluk kurmak iyi olmaz."

Ona sertçe başımı salladım ve konuşacak başka bir şey bulamadan hızla ofisinden çıktım. Kahrolası Eli. Siktiğimin Alexander'ı.

Bu lanet aile, yemin ederim.

Ayrılmadan önce anneme veda ediyorum ama eskisinden daha az konuşuyor. Daha az konuşkan, daha az farkında, sadece... daha az. Onu böyle görmek içimi burkuyor.

Daha sonra arabamda oturup mesajlarımı kontrol ediyorum ve aralarında Dani'nin adını gördüğümde sadece *hafif* bir çaresiz rahatlama hissediyorum. Çok derinlemesine analiz etmiyorum. Analiz edemiyorum.

Ekşi Yama: Bianca'nın ifşa edilmesi için benimle paylaştığı belgeleri ilettim. İfadeleri ayın 16'sında ya da 26'sında alabiliriz. Bu tarihlerden biri sizin için uygun mu?

Onu aramak, görüşmek istemek için karşı konulmaz bir dürtü var - sadece içimde çalkalanan çalkantılı duygulardan kısa bir soluk almak için bile olsa. Bunu isteyeceğinden değil. Dürüst olmak gerekirse, sanırım bu onun iğnelemelerinin sevimli olmaktan çok uzak olduğu nadir günlerden biri. Sanırım bugün gerçekten kesebilirler. Hissettiğim her şeyi bastırıp hızlıca bir cevap yazıyorum.

Ben: Programımı kontrol edeceğim, ama ayın 16'sı uygun olmalı.

Noktaların ekranda dans ettiğini, kaybolduğunu, tekrar ortaya çıktığını ve sonunda göndermeden önce tekrar kaybolduğunu görüyorum:

Sour Patch: 🍷

Her şeye rağmen beni güldürüyor. Belirsizliklerle dolu bir dünyada Dani'nin huysuzluğu değişmez bir şey. Garip bir şekilde rahatlatıcı. Hatta modumu biraz yükseltiyor.

Beni çok özleme.

Daha fazla nokta. Sonra *daha fazla* nokta. Sonra hiçbir şey. Sonra:

Sour Patch: 🍷

Yüksek sesle gülüyorum, hafiflemiş hissediyorum. Gerçekten çok huysuz. Bunu sevimli bulmam muhtemelen garip.

Bunu da analiz etmeyi reddediyorum.

Eigh

DANI

"GERGIN MISIN?"

Bianca yanımdaki koltuğundan ince bir kaşını kaldırıyor. "Hayır. Sen soru soracaksın. Ben dinleyeceğim. Gergin olacak ne var ki?"

Sırıttığımı hissediyorum. Bunu sormamam gerektiğini bilmeliydim. Onunla tanıştığımдан bu yana geçen haftalarda Bianca Casiraghi'yi tedirgin eden çok az şey olduğunu öğrendim. "Bunu kendi şirketimde yapmak istiyordum," diyorum. "Burada, kendi sahalarında yapmak için bastıracaklarını bilmeliydim."

"Bunun bir önemi var mı?"

Asansörden inerken telefonumdaki saate bakarak, "Önemli bir şey değil," diyorum. "Ama muhtemelen sadece gözünü korkutmaya çalıştıklarını bilmekten nefret ediyorum."

"Deneyebilirler," diye kıkırdıyor Bianca.

"İşte ruh bu." Ön masadaki Maggie'ye yanından geçerken el sallıyorum. "Unutmayın, ifadeniz alınmadığı sürece hiçbir şey söyleyemezsiniz ve ifadeniz alındığında, itirazınız olsa bile size sorulan tüm sorulara cevap verebilirsiniz. Bunların hepsi ön hazırlık. Kabul edilebilir olup olmadıklarına bir yargıç karar verecek."

"Kuralları biliyorum Danica," diyor kibarca.

Ana koridora doğru ilerlerken ona sırıtıyorum. "Sadece beni başka sürprizlerin beklemediğinden emin olmaya çalışıyorum."

"Şirin olmaya çalışıyorsun," diyor eğlenmiş bir sesle. "İyi olacağım."

"Minnettarım."

Seçilen konferans odasına ulaştığımızda, Bianca'yı içeride takip etmek için kapıyı açıyorum. Gözlerim Ezra'yı hemen buluyor, sadece odada onu seçmeye ayarlı oldukları için değil, aynı zamanda daha önce görmediğim yaşlı bir adamla sessiz ama hararetili bir tartışma içinde olduğu için. Neredeyse Ezra kadar uzun boylu, tuzlu biberli saçları geriye taranmış ve bıyıkları düzgünce kesilmiş.

Odaya girdiğimizde parlak mavi gözleri bana dikiliyor, delici ve hesapçı bakışlarıyla benimkileri kavırıyor. Gözümü korkutmak gibi bir niyetim olmadığı için bakışlarını kaçırmamaya zen gösteriyorum. Ezra yaşlı adamın görüş açısını takip etmek için dönüyor ve normalde bana midemi bulandıracak kadar şakacı bir sırtış atması gerekirken, şu anda neredeyse acı çekmiş gibi görünüyor. Hatta zr diler gibi. Bu çok garip.

"Ezra," diyorum selamlarken, gözlerim onunla yaşlı adam arasında gidip geliyor. "Yine mi Cocounsel?"

Yaşlı adamın ağzında, tedirginlik hissi uyandırmaktan başka bir işe yaramayan ince dudaklı bir gülümseme var. "zr dilerim, Bayan Pierce." Aramızdaki mesafeyi kapatmak için bir adım ne çıkarak elini uzatıyor. "Bugün oturabilir miyim diye sordum. Alexander Hart. Yönetici ortak."

Ah. şimdi anlıyorum. Onunla diğer oğlu arasında gerçekten çarpıcı bir benzerlik var. Ezra annesine çekmiş olmalı, çünkü ailesindeki diğer erkeklerle arasındaki farklar gece ile gündüz gibi.

Hissettiğim temkinliliği yüzümden uzak tutmayı başarıyorum, Alexander Hart'ın beni dinlemek istemesi fikri içime sinmiyor. Çünkü bunun için iyi bir neden yok.

"Benim bilmediğim bir şey mi oldu?"

Alexander elini kayıtsızca sallıyor. "Hayır, hayır. Öyle bir şey olmadı. Potansiyel olarak yüksek profilli bir dava... Ofisimde her şeyden haberdar olmayı severiz." Daha çok alaycılığa benzeyen bir başka gülümseme. "Anlıyorsun."

"Elbette," diye sıkıca cevap veriyorum.

O sırada Lorenzo'nun masanın en ucunda oturduğunu ve bize bakmadığını fark ediyorum. Arkasında kamera kuran orta yaşlı bir adam var ve diğer tarafta benim yaşlarımda başka bir adam, başka bir sandalyeye sıkışmış, gergin görünüyor. İlk tanığımın o olduğunu varsaymak zorundayım.

"Ezra sizin hakkınızda çok güzel şeyler söyledi Bayan Pierce," diyor Alexander tatlı bir sesle. "'Yetenekli' ve 'dik başlı' kelimelerini kullandı sanırım."

Yüz ifademi pasif tutarak ona hiçbir şey söylemiyorum. "Ezra çok cömert."

"Öyle olduğunu sanmıyorum," diye yanıtlıyor Alexander. "Her zaman anlayabiliyorum, görüyorsun. Her zaman keskin olanları eleyebildim."

Buna nasıl cevap vereceğimden emin değilim, bu yüzden hiç cevap vermemeye karar veriyorum, aramızdaki sessizlik benim büzülmüş ağzım ve Alexander'ın alaycı sırıtişından başka bir şey olmadan devam ediyor. Alexander Hart'ta sevmediğim şeyin tam olarak ne olduğunu söyleyemem ama var.

"Sanırım artık hepimiz burada olduğumuza göre başlayabiliriz," diyor Ezra tereddütle. "Dani?"

Ona bakmak için dönüyorum. Daha önce hiç tereddüt ettiğini duymuş muydum? Bir şekilde solmuş görünüyor. Normal halinin bir karikatürü gibi. Gözlerinin altında koyu halkalar var ve vücut dili gergin, sanki çok sıkı sarılmış gibi.

"Elbette," diyorum ona, bu yıpranmış şakalaşmaları bitirebildiğim için minnettarım. Şaşırtıcı ama içimden Ezra'yı kenara çekip iyi olup olmadığını sormak geliyor. Bunu görmezden geliyorum. "Ne zaman istersen hazırım."

Bianca'yı Ezra ve yanındakilerin karşısındaki masaya götürüp oturmasına yardım ettikten sonra dikkatimi Lorenzo'nun yanındaki gergin görünümlü adama veriyorum. "Bay Andrews?"

"Evet," diyor hızla, daha dik oturarak. Gözleri kısa bir an için işvereni Bay Casiraghi'ye, sonra tekrar bana kaydı. "Bu benim."

Hepimizin etrafında oturduğu maun masanın başındaki sandalyeyi işaret ediyorum. "Şuraya otursanız başlayabiliriz."

"Tamam," diyor, sandalyesinden fırlıyor ve kesinlikle gergin bir jest gibi görünen bir hareketle kravatını düzeltiyor. Sanırım bana maaşımı ödeyen adam hakkında sorular soruluyor olsaydı, ben de gergin olurum. Söz konusu sandalyeyi işaret ediyor. "Burası mı?"

"Bu iyi." Notlarıma göz atıp Bay Andrews'a yaklaşıyorum. "Bu arada geldiğiniz için teşekkür ederim."

Lorenzo'ya hızlı bir bakış daha. "Tabii ki."

"Casiraghi Development' ta çalıştınız" -notlarımı kontrol ediyorum

-"Sekiz yıl oldu, değil mi?"

"Doğru. 2016'da işe alındım." "Peki

oradaki pozisyonunuz nedir?"

"Bay Casiraghi'nin kişisel asistanı olarak çalışıyorum."

İlgisiz görünmek için not defterimi inceliyormuş gibi yapıyorum. "Peki bu pozisyonadaki sorumluluklarınız nelerdir?"

"I..." Dudaklarını yalıyor ve cevap vermeden önce bakışlarını kısa bir süre Lorenzo'ya çeviriyor. "Bay Casiraghi'nin programını ve yazışmalarını çoğunlukla ben yönetiyorum."

"Yani e-postalarına erişiminiz olduğunu söylemek doğru

olur, değil mi?" "İtiraz ediyorum," diye araya girdi Ezra.

"Spekülasyon."

Ona dönüp bakmıyorum, tanığa odaklanmaya devam ediyorum. "Cevap verebilirsiniz. Kabul edilebilir olup olmadığına daha sonra bir yargıç karar verecek."

"Oh." Bay Andrews yutkunarak başını sallar. "Ben...evet. Onun e-postalarına erişimim var."

"Siz ve Bay Casiraghi dışında bu e-postalara erişimi olan başka biri var mı?"

Bay Andrews'un dudakları ince bir çizgi oluşturdu. "Bildiğim kadarıyla hayır."

"Öyleyse savunmanın kendi spekülasyonuna göre, bilgisayarından gönderilen bir ilişkiyi ima eden şehvetli e-postalar ya sizden ya da Bay Casiraghi'nin kendisinden gelmiş olmalı, doğru mu?"

Arkama baktı. "I..."

"İtiraz ediyorum," diye iç geçirdi Ezra. "Tanığı yönlendirmek."

"Bunu kaldırın. Başka şekilde ifade edeceğim," diye karşı çıkıyorum. "Bildiğiniz kadarıyla, Bay Casiraghi ya da sizden başka birinin onun ofisine girip kişisel bilgisayarına erişim sağlaması mümkün mü?"

"Ben... Belki? Her zaman kilitli tutmuyor ya." "Ofisinin

bulunduğu katta çalışan başka biri var mı?" "Şey, hayır. Bizim

katta değil."

"Yani en üst katta sadece siz ve Bay Casiraghi varsınız." "Bu... doğru."

"Bay Casiraghi'nin bilgisayarının şifre korumalı olduğunu tahmin ediyorum, doğru mu?"

"Tüm şirket bilgisayarları şifre korumalıdır."

"Ve Bay Casiraghi'nin bilgisayarına erişimi olan tek kişi siz ve o, öyle mi?"

"İtiraz ediyorum," diyor Ezra. "Soruldu ve cevaplandı. Bay Andrews'un Bay Casiraghi'nin bilgisayarına ve e-postalarına erişimi olduğunu zaten tespit ettik."

Dişlerimi sıkıp burun deliklerimden yavaşça nefes veriyorum. "Bay Andrews, sizce Bay Casiraghi ya da sizden başka birinin Bay Casiraghi'nin kişisel bilgisayarına şifre olmadan erişmesi son derece zor olmaz mı?"

"Temel," Ezra'nınkinden farklı bir ses tehditkâr bir tonla araya giriyor. "Temelden yoksun. Hiç bilişim deneyiminiz var mı Bay Andrews?"

Masadaki koltuğundan bana sert bir bakış atan ve artık daha az sakin görünen Alexander'a bakıyorum.

"Şey, hayır," diye başlar Bay Andrews. "I-"

Onu durdurmak için bir elimi kaldırıyorum, hâlâ Alexander'ın bakışlarını tutuyorum. "Buna cevap vermek zorunda değilsiniz Bay Andrews," diyorum sertçe. "Bir isyan, bir korucu, Bay Hart. Ezra sanığın ifadesini alıyor. Burada konuşmak için hiçbir gerekçeniz yok."

Yaşlı adamın gözlerinde tehlikeli bir şeyin parladığını görüyorum, ama o saygılı bir şekilde sessizliğini koruyor. Umarım gözlerim benim söyleyemediklerimi söyler, her ne kadar öyle olmamı istese de ondan korkmadığımı gösterir. Ezra'yı çevremde gördüğümde ağzında gülümsemenin başlangıcı olabilecek bir kıvrılma fark ediyorum, ama geldiği gibi hızla kayboluyor. Ardından itirazının yankılandığını duyuyorum ama ben çoktan bir yönlendirme hazırlamıştım.

Alexander Hart bu küçük oturma eyleminden bir şey çıkarırsa, umarım o da benimle uğraşılacak bir kadın olmadığımındır. Ne olursa olsun... ifadenin geri kalanında başka bir şey söylemiyor.

Hazırladığımız tanık listesini (çoğu benim) gözden geçirmemiz BEŞ saat sürdü ve Ezra'nın Bianca'yı sorgulayacağı gündemin sonuna geldiğimizde, bugün kaydettiğimiz ilerleme konusunda kendimi hiç de kötü hissetmiyorum. Karakter tanığı olarak konuşan çeşitli çalışanlar ve sorgulama için gelen ev personeli arasında lehimize pek çok noktaya değinebildim.

Ne yazık ki Ezra da öyle.

Kırk beş dakikadır Bianca'yı balayından Lorenzo'yla son kavgasına kadar her konuda sıkıştırıp duruyor ama Bianca'nın en ufak bir rahatsızlık duymadığını görmek beni çok memnun etti. Bu kadın gerçekten demirden yapılmış olabilir.

"Bayan Casiraghi," diyor Ezra kibarca. "Sorun olmazsa konuşmak istediğim bir şey daha var."

Kadın sert bir şekilde başını sallıyor. "Devam et o zaman."

"Açıklığa kavuşturmak için soruyorum, bugün burada bulunmamızın nedeni, kocanızı evlilik öncesi anlaşmanızdaki sadakatsizlik maddesini ihlal etmekle resmen suçlamanız ve bu nedenle tüm evlilik malvarlığının yarısına hak kazanmanız, doğru mu?"

Kadın hiç tereddüt etmeden "Doğru," diye yanıtlıyor.

"Mm-hmm." Ezra düşünceli bir şekilde başını sallıyor. "Söyleyin bana, bu kocanıza karşı açtığınız ilk boşanma davası değil. Değil mi?"

Kalp atışlarım hızlanıyor. Ne oluyor lan?

Bianca, hakkını yemeyelim, soğukkanlılığını koruyor. "Bu doğru."

"Ama dilekçeyi verdikten kısa bir süre sonra geri çektiniz, doğru mu?" "Bu da doğru."

Ağzımı hafifçe a r a l a y a r a k Ezra'nın yüzünün yan tarafına bakıyorum.

"Bununla nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Bir itirazın mı var Dani?"

"Alaka," diye zorluyorum, gözlerim Ezra'nınkilerle buluştuğunda gözlerimi kısıyorum.

Bianca'ya geri dönüyor. "Böyle hassas bir konuda soru sorduğum için üzgünüm ama sizi temin ederim Bayan Casiraghi, konuyla ilgili."

Bianca hiçbir şey söylemiyor, sadece başını sallıyor. "Sormak istediğinizi sorun, Bay Hart." "Boşanma dilekçenizi geri çektikten haftalar sonra 1994 yılında, güven fonunuzun önemli ölçüde zarara uğradığı ortaya çıktı.

kötü yatırımlar nedeniyle mi?"

"İtiraz ediyorum," diye kestirip atıyorum. "Söylenti. Bu iddiayı kanıtlayacak hiçbir delil sunulmadı."

Ezra koltuğundaki dosyayı karıştırmaya başladı, zımbalanmış bir belgenin iki kopyasını çıkardı ve birini bana uzattı. "Bu daha bugün dikkatimize sunuldu. Mümkün olan en kısa sürede resmi olarak sunacaktım."

Bana verdiği mali kayıtları gözden geçiriyorum, Bianca'nın güvenini barındıran hesap gibi görünen şeyi gözden geçiriyorum. Tıpkı söylediği gibi, 1994'ün sonlarında önemli bir zarar gösterilmiş. Bianca'nın gözlerini bulmak için başımı kaldırıyorum. Bu da bana söylemesi gereken bir şeydi. Ne haltlar dönüyor burada?

"Bayan Casiraghi," diye devam ediyor Ezra. "Bu iki olayın aynı ay içinde gerçekleştiği doğru mu?"

Bianca'nın Ezra'nın yanından geçip Lorenzo'ya baktığını fark ettiğimde onun görüş açısını takip ediyorum. Kocası kendini beğenmiş görünüyor ama müvekkilime dönüp baktığımda, gözlerinde daha önce olmayan bir hüznün kıvılcımı var. Zırhında ona hiç benzemeyen bir çatlak. Ezra'ya tekrar dikkatini vermeden önce bunu silkeliyor.

"Bu iki olayın birbirine yakın gerçekleştiği doğru. Birinin diğeriyle hiçbir ilgisi yok."

Ezra başını sallıyor, bana bakmadan önce bir nefes alıyor. Babasını çoktan görmüştüm, memnun görünüyordu ama garip bir şekilde Ezra memnun değildi. Aksine... özür diler gibi görünüyor.

"Tanıgı geçir," diyor bana sessizce.

Alexander yerine otururken Ezra'nın sırtını tebrik edercesine sıvazlıyor ve ben de kendi içimde sessizce öfkeleniyorum, dişlerimi gıcırdatarak sinirlerimi kontrol altında tutmayı zar zor başarıyorum.

"Duruşma için yer ayıracağım," diye idare ediyorum.

Zabıt kâtibi köşeden cıvıldayarak "Saat dört otuz altıda kayıttan çıkıyoruz," diyerek duruşmanın bittiğini işaret ediyor.

Birkaç dakika öncesine göre kendime güvenim kesinlikle daha az, bu yeni bilginin jüri üyesinin kafasında şüphe uyandıracak kesin. İçimdeki her şey Bianca'yı kenara çekip az önce ne olduğu konusunda sorguya çekmek istiyor ama bunun bizi hazırlıksız göstereceğini biliyorum, bu yüzden kendimi yalnız kalana kadar beklemeye zorluyorum.

Neredeyse hemen gidiyor ve acaba beni dışarıda mı bekleyecek yoksa peşinden gitmem gerekecek şekilde sıvışacak mı diye merak ediyorum. İşimi zorlaştırmaya kararlı.

"Çok heyecanlıydı," diyor Alexander bana yaklaşırken, ben eşyalarımı toplarken o müstehzi gülümsemesi yine yerinde. "Aferin sana."

Gözlerimi kısıyorum. "Burada insanların hayatlarıyla uğraşıyoruz. Ben buna spor demezdim."

"Bizim durduğumuz yerden bakınca hepsi spor," diye kıkırdıyor. "Ne de olsa bir başkasının arenasındaki gladyatörlerden başka bir şey değiliz." Gözlerimi inanamayarak ona çeviriyorum ama o çoktan dikkatini Ezra'ya vermek için benden uzaklaşmış. "Bugün iyi iş çıkardın Ezra. Bu akşam eve gel. Annen akşam yemeği yemeyi çok ister."

Ezra hala oturduğu yerde notları karaladığı yerden başını kaldırmıyor ama yine de başıyla onaylıyor. Alexander daha sonra bizi yalnız bırakıyor, diğer herkes çoktan dışarı çıkmıştı ve Alexander Hart'ı bir daha görmek zorunda kalmazsam, bunun çok erken olacağına karar veriyorum.

"Söyledikleri için özür dilerim," diyor Ezra usulca. "O... zorlayıcı olabiliyor."

"Tam bir pislik olabiliyor," diye homurdanıyorum. "Alınma ama."

Ezra'nın ağzının bir gülümsemeyle seğirmesi beni şaşırtıyor. "Alınmadım."

"Umarım senin için diğer herkes için olduğundan daha iyidir, çünkü lanet olsun."

Ezra'nın yüzünde bir şey parlıyor ama ne olduğunu çıkaramıyorum. Sonunda eşyalarını çantasına geri koyuyor ve masadan uzaklaşıyor. "Bu arada onun gelmesine karşıydım."

"Neden? Ne de olsa aynı takımdasınız," diye homurdanıyorum.

Ezra'nın dudakları bükülüyor, kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluşuyor, sanki bunu düşünüyor ve uygun olmadığını fark ediyor gibi, ki bunu tuhaf buluyorum.

"Sanırım benim yararım içindi," diye homurdanarak konuyu değiştiriyorum. Yüzündeki neredeyse acı çeken ifadeden hoşlanmıyorum. "Muhtemelen beni korkutabileceğini düşündü."

Ezra'nın gerçek gülümsemesine dair bir ipucu var, gözlerinin etrafındaki gerginlik biraz azalıyor. "Seni korkutmadığımı mı söylüyorsun Dani?"

"Bence öyle olmasını diliyorsun."

"Gözünü korkutmak sana yapmak istediğim şeyler listemde en alt sıralarda yer alıyor," diye alay ediyor.

Ona kaşlarını çatıyorum, göğsüm hem kızgınlık hem de çekicilikle ısınıyor. Ezra söz konusu olduğunda içimde sürekli dönüp duran bir madalyonun iki yüzü. "Her zaman her şeyi şakaya vurmak zorunda mısın? Ciddiye aldığınız bir şey var mı?"

"I..." Duraklıyor, yine kaşlarını çatıyor. "Pek çok şeyi ciddiye alırım." "Benim durduğum yerden öyle görünmüyor."

Ezra iç geçiriyor, gerçekten yorgun görünüyor. Bu da onun yeni bir yönü. Son zamanlarda onun pek çok yeni yönünü görüyorum gibiyim. "Hep bunu yapmak zorunda mıyız? Benden nefret ediyormuş gibi yaptığın bu aptal oyunu? Nefret etmediğini ikimiz de biliyoruz."

"Ne?" Kekeliyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Benden etkilendiğini kabul etsen işler çok daha kolay olurdu. Kendini öyle olmadığına ikna etmek için her an bana zehir kusmana gerek yok."

Gözlerim kocaman oldu. "Kendimi hiçbir şeye ikna etmeye çalışmıyorum." "O zaman neden kendini tekrar benim yatağında bulacaksın?"

"I..." Dişlerimi sıkıyorum. Gerçekten kızgın mı, yoksa beni kızdırmak için başka bir oyun mu oynuyor anlayamıyorum. Bu oyuna gelmemeye karar veriyorum. Kendimi dengelemek için derin bir nefes alıyorum, üflüyorum ve sakinleşmeye çalışıyorum. "Haklısın."

Ezra şaşırmış görünüyor. "Haklı mıyım?"

"Evet. Senden etkileniyorum. Açıkça."

"Gördün mü?" Işıldıyor. "Bu çok mu zordu?"

"İşte bu yüzden bunu yapmayı gerçekten bırakmalıyız." Gülümsemesi duraksıyor. "Neyi yapmayı bırakmalıyız?"

"Bunu." Aramızda bir işaret yapıyorum. "Bu böyle devam edemez. Kabul ediyorum, bu kadar uzun sürmesinde en az senin kadar benim de suçum var ama sonu iyi bitmeyecek. İkimiz de seksten başka bir şey istemiyoruz ve bu da zaten sahip olduğumuzdan daha uzun süre bunu sürdürmenin getireceği zorluklara değmez."

"Karmaşık olmak zorunda değil-"

"Seks her zaman karmaşıktır," diye iç geçiriyorum. "Şu anki halimize bak! Seni öpmek ya da karnına yumruk atmak istemeden seninle aynı odada bile bulunamıyorum. Ve sen de benim kadar biliyorsun ki aramızdaki her türlü... bağlantı müşterilerimizin her birine bildirilmelidir. Teknik olarak, devam etmek için yazılı onayları olmadan, ikimiz de işten çıkarılma gerekçesiyle oynuyoruz."

Ezra'nın gözleri büyüdü. "Az önce beni öpmek istediğini mi itiraf ettin?"

"İstesem de fark etmez diyorum." Başımı sallıyorum. "Bu işe seni de karıştırmak için çok fazla şey yapıyorum. Bu işi burada bitirmeli ve davaya odaklanmalıyız."

"Dava," diye yineliyor.

Başımı sallıyorum.

"Evet."

Gözlerini benden kaçırıyor, ağzı düşünceli bir şekilde büzülürken gözleri karşı duvara sabitleniyor. Hangisine karar vereceğine karar vermeye çalışırken aklından bir düzine şeyin geçtiğini neredeyse görebiliyorum, ama karar verdiği anı görüyorum. Yüzüne ifadesiz bir maske yerleşiyor ve kendi kendine konuşur gibi başını sallıyor, gözleri tekrar benimkileri buluyor.

"Pekâlâ Dani," diyor kesin bir dille. "Eğer istediğin buysa."

Ona şüpheyile bakıyorum. "Bu kadar mı? Bu kadar kolay mı?"

"Neden olmasın ki?"

"Çünkü bu ilişkimizi bitirmemiz gerektiğini söylediğim ilk sefer değil ve sen genellikle bunu kabul etmeye daha az meyillisin."

Omuz silkiyor. "Yalvarmayı alışkanlık haline getirmediğim ve eğer artık hissetmediğini söylüyorsan, sanırım bu kadar."

"Hı-hı." Sanki her an gülecekmiş, bunu başka bir şakaya dönüştürecekmiş gibi onu izlemeye devam ediyorum ama gülmeyince içimden bir şeylerin aktığını hissediyorum. Kendime bunun rahatlatma olduğunu söylüyorum ama emin olamıyorum. Rahatlama insanın midesini düğümler mi? "Pekâlâ o zaman. Yani bundan sonra tamamen profesyonel olarak mı devam edeceğiz?"

"Kesinlikle profesyonel," diye tekrarlıyor. "Yapabilirim."

"Şey, ben... huh. Tamam." Omzuma düşen saçlarımın uçlarını ovuşturuyorum, hâlâ ona bakıyorum. "Teşekkür ederim Ezra."

"Elbette."

Daha fazla bir şey söylemesini bekliyorum ve sessiz kaldığında, aramıza mesafe koymak için karşı konulmaz bir dürtüyle çarpılıyorum. Sanki burada daha fazla kalırsam pervasızca bir şey yapan ben olabilirmişim gibi.

"Temas halinde olacağım," diyorum ona. "Bazı ek sorgulamalarım var." Bana kısa bir selam daha veriyor. "Kulağa hoş geliyor."

Kendime son bir kez bakmama izin veriyorum, gerçekten bu işi burada bırakacağını anlıyorum ve odadan çıkmak için ona doğru dönerken hissettiğim şeyin rahatlama olduğunu söylüyorum. Aramızdaki bu şeyi bitirmenin akıllıca bir karar olduğunu. Bundan iyi bir şey çıkmaz, kesinlikle hiçbir yere gitmiyor ve dikkatimin dağılmasına ihtiyacım yok. Bu iyi bir şey.

Konferans odasından çıktığımda Bianca çoktan gitmişti ama sanırım bunu bekliyordum. Sanırım bu, eve döndüğümde onu aramam ve orada olanları çözmeye çalışmam gerektiği anlamına geliyor. Dört gözle beklediğim bir telefon görüşmesi değil. Hâlâ konferans salonunun dışında oyalandığımı çok geç fark ediyorum, düşüncelerim yüzerken gerçek bir neden olmadan kapının önünde duruyorum. Neden dikkatimin bu kadar dağınık olduğunu bilmiyormuş gibi davranıyorum. Kendime bunun kişisel değil, az önce o odada gerçekleşen profesyonel olaylarla ilgili olduğunu söylüyorum.

Bu iyi bir şey.

Arabama doğru yürürken kendime bunu bir düzine kez daha söylüyorum.

Nin

DANI

İfadeleri takip eden haftalarda Ezra işleri profesyonel tutma sözünü yerine getiriyor. Alıştığım günde en az bir kez rastgele flört mesajları artık yok ve mesajlaştığımızda da kısa, öz ve tamamen davaya odaklanmış bir şekilde mesajlaşıyoruz.

İstediğim buydu, istediğim buydu, elbette. Peki neden bu kadar tedirginim?

Sanki onun sinir bozucu bir şekilde sürekli varlığına o kadar alışmışım ki, şimdi (ondan *istediğim* gibi) geri adım attığı için kendimi keyifsiz hissediyorum. Böyle hissetmek Ezra'dan daha sinir bozucu olabilir.

"Dani, taşaklarımı eziyorsun."

Annemin turtasının altına koyacağı cevizleri kırmak için kullandığım pasta kesiciyi düşürerek sarsılıyorum. Çalıştığım kaseye baktığımda, aslında birkaç tanesini toz haline getirdiğimi görüyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, işimi bırakıp baştan başlamak için bir fincan daha kabuklu ceviz alıyorum. "Dalmışım."

Pastasının kremasını yaptığı yerden kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Her şey yolunda mı?" "Evet, her şey yolunda."

İkna olmamış görünüyor. "İş yerinde seni rahatsız eden bir şey var mı?" "Hayır, hayır. İşte her şey yolunda gidiyor."

Yani, çoğunlukla. Bianca'nın önceki boşanma dilekçesi ve vakıf fonu sorunlarıyla ilgili ikinci ihmali bir aksilikti ve Bianca bu konuda çok istekli değildi.

konuştuk. Bu konuyu konuştuğumuzda, bana Edna Modu uyguladı. Omzunun üstünden bana el sallayarak şöyle dediğini görür gibiydim: "Ben asla geriye bakmam hayatım. Şu andan uzaklaştırıyor."

Bu da sinir bozucu. Dilekçesinin geri çekilmesi konusunda daha derine inmeyi reddettiği için, bana sadece güven fonunun kaybettiği varlıkları hızla geri kazandığı güvencesi kaldı, bu da ona dilekçesini sürdürmesi için yeterli sebep verdi, eğer sorun para olsaydı. Eğer endişelendiği şey buysa, bir otuz yıl daha ona katlanmak zorunda değildi.

"Güzel," dedi annem. "Bugün iş yok."

"Konuk listenizin yarısının babamın eski iş arkadaşları olduğunu düşünürsek bu zor olabilir."

"Ve eğer birilerinin iş konuştuğunu duyarsam, hiçbirine turta yok."

Bir kahkaha atıyorum. "Biliyor musun, çoğu insan boşandıktan sonra eşlerini dinlemeye devam etmez."

"Birbirimize saygı duyuyoruz," diye cevap veriyor annem rahatça. "Bunun için nikâha ihtiyacımız yok."

Kaşlarımı çatıyorum ve dikkatimi tekrar önümdeki kâseye veriyorum. Zihnimin bugün ebeveynlerim ve üvey ebeveynlerim olan karmaşıklığa kaymasına izin verebileceğimi sanmıyorum. Beynim için hiç eğlenceli bir zaman değil.

"Bill nerede bu arada?"

"Oh, o ve Patty babanla birlikte dışarıda ızgarayı çalıştırmaya çalışıyorlar. Nasıl kullanılacağı hakkında hiçbir fikri olmadan en süslü modeli almak babana kalmış."

Bu beni gülümsetti. Kesinlikle babam gibi konuşuyor. Annemin dolguyu ekleyebilmesi için turtanın alt kısmı için cevizleri doğramayı bitiriyorum ve önlüğümü başıma çekmeden önce ellerimi önlüğüme siliyorum. "Bunu bitirmek için yardımına ihtiyacın var mı? Ben de üstümü değiştirecektim."

"Sana yeni bir elbise aldım," dedi bana. "Eski odanda bırakmıştım."

"Ne? Neden?"

"Kızıma hediye almak için bir nedene ihtiyacım mı var?"

Gözlerimi deviriyorum. "Bu rüşvet mi? Çünkü ben zaten elmalı turta getirdim."

"Hayır," diye gülüyor. "Sadece seni iş kıyafetlerinin dışında görmenin güzel olacağını düşündüm."

Kaşlarımı çatarak bej keten pantolonuma bakıyorum. "Kıyafetlerimin nesi var?"

"Hiçbir şey yok," diye beni temin ediyor. "Sadece yaşlı bir kadını şımart, tamam mı?" "Peki, peki."

Yaptığı işe ara verip mutfağın diğer ucundan bana bakıyor. "İyi olduğuna emin misin?"

"Öyle mi? Neden olmayayım ki?"

"Hep birlikte olduğumuzda nasıl olduğunu biliyorum..."

"Anne, dur." İçimde kaynayan duyguları bastırmak zorundayım. "Bill ve Patty'yi sevdiğimi biliyorsun."

"Biliyorum tatlım, ama..." Dişleri alt dudağında endişeleniyor. "Bilmiyorum. Bazen artık neredeyse hiç gülümsemediymişsin gibi geliyor. Sanırım bazı günler bunun bizim hatamız olduğunu düşünmekten kendimi alamıyorum."

Tanrım, evren son zamanlarda beni gerçekten ele geçirmeye çalışıyor.

"Anne," diye cevap veriyorum, ses tonumu eşit tutmaya çalışarak. "Yıllar oldu. Aştım artık."

"Sadece benimle konuşabileceğini bildiğinden emin olmak istedim," diye ısrar ediyor. "Ne kadar zaman geçtiği umurumda değil. Her zaman çok çalışıyorsun ve ben sadece senin için endişeleniyorum."

"Her aile toplantısında bunu konuşmak zorunda değiliz," diyorum usulca. "Gerçekten."

Yavaşça başını sallıyor. "Pekâlâ. Bana aldırma. Sadece endişeleniyorum."

Söylemek istediği daha çok şey olduğunu anlayabiliyorum; annemin ne zaman yalnız kalsak, sanki bana aniden birine nasıl açılacağımı öğretecekmiş gibi duygularımı dürtmesi yeni bir şey değil ve her seferinde olduğu gibi, ona fazla bir şey vermemeye kararlıyım. Hayatlarımızın bu hale gelmesinden dolayı kendini olması gerekenden daha suçlu hissetmesini asla istemiyorum. Ben ikimiz için de yeterince suçluluk taşıyorum.

"Ben gidip üstümü değiştireyim."

Annem yine başını salladı. "İyi fikir. İnsanlar birazdan gelir."

Onu mutfakta bırakıp merdivenlerden eski yatak odama doğru ilerliyorum; anneme ve Bill'e yüzlerce kez burayı kullanışlı bir şeye dönüştürmeleri gerektiğini söyledim ama annem olduğu gibi kalmasında ısrar ediyor. Sanırım içten içe kendine bu küçük şeyin aynı kalmasının kaybettiğim çocukluğumu bir şekilde telafi edebileceğini söylüyor.

Annemin hediyesini yatağımın üzerine serilmiş halde buluyorum; belden büzgülü, minik papatyalarla kaplı parlak kırmızı bir güneş elbisesi. Kendim için seçeceğim bir şey değil ama güzel olduğunu da inkar edemem. Odamın köşesindeki boy aynasına doğru ilerliyorum ve onu vücuduma doğru tutuyorum. Tuhaf, bunu en son yaptığımda -lise mezuniyetimde sanırım- hangi elbiseyi giyeceğim diye kara kara düşünmüştüm, ki şimdi o çirkin elbisenin altında kalacağım düşünülürse bu aptalca geliyor.

Yüzümdeki küçük gülümseme kayboluyor, aklım kaçınılmaz olarak Mezun olduktan *sonra*. Eve gelip tüm hayatımın bir yalan olduğunu öğrenmeye.

Bu şekilde öğrenmeni istememiştik.

Sen üniversiteye gidene kadar bekleyecektik. Bu kararı birlikte verdik.

Sadece senin için en iyisini istedik. Bu senin hatan değil Dani.

Sonuncusu ağır bir dakika boyunca yankılanıyor, bir kuyuya düşen taş gibi kafamın içinde dönüp duruyor. Kaçınılmaz olarak dibe düşmesini, durulmasını bekliyorum *ama* asla gerçekten durulmuyor. Belki de hala inanmadığım içindir.

Annem ve babam klasik bir arkadaşan sevgiliye hikayesi; ortaokula, liseye, hatta üniversiteye birlikte gittiler ve derin bir arkadaşlık olarak başlayan şey daha fazlasına dönüştü. Ta ki öyle olmayana kadar. Birlikte geçirdikleri bir geceden sonra, arkadaş olarak daha iyi olduklarını fark ettiler.

Beni tahmin etmediler.

Bana "normal bir çocukluk" yaşatmak gibi karmaşık bir fikir uğruna neden hayatlarının on yedi yılını sahte bir evliliğe feda etmeyi seçtiklerini asla tam olarak anlayamayacağım. Uzun zaman sonra, aşkın kitabını yazdığını düşündüğünüz insanların size hayatınız boyunca yalan söylediğini öğrenmek...şey. Bu

ilişkiler ve bir bütün olarak aşk hakkındaki fikirlerinizi şekillendiriyor. Gerçekten var olabileceklerine inanmayı bırakmama neden oldu.

Belki de bu yüzden birini içeri aldığımda canım çok acıdı. Grant yeterli olmadığıma karar verdiğinde.

Derin bir nefes aldım ve her zaman yaptığım gibi düşüncelerimi uzaklaştırdım. Keşke onları bir çöp öğütücüsüne tıkıp sonsuza dek kurtulabilseydim, ama biliyorum ki bu kadar uzun süre etrafımda dolaşırlarsa, büyük olasılıkla onları kovacak hiçbir şey yoktur. Kıyafetlerimden sıyrılıyorum, elbiseyi başımın üzerinden geçiriyorum ve incelemek için düzeltiyorum. Bana gerçekten çok yakışıyor, açık tenimi ve koyu renk saçlarımı tamamlıyor. Bu aptal partiye gelenlerin çoğunun ellinin üzerinde olacağı düşünülürse, etkilemem gereken biri olduğundan değil.

Etkilemek *istediğim* biri olduğundan değil, içimden düzeltiyorum.

Bana karşı dönmeden önce bu düşünceyi bastırmalıyım. Bunun nereye varacağını biliyorum. Uzun boylu, sarışın ve ele avuca sığmaza götürüyor.

Parmaklarımı saçlarımda gezdirip tekrar iç geçiriyorum.

Hadi şu işi bitirelim.

- - -

ANNE VE BABAMIN arka bahçesi -daha doğrusu artık *annemin* arka bahçesi sanırım- bir saat içinde neredeyse doldu. Babam nihayet ızgarayı çalıştırdı, bu da havada hafif bir yanık sosis kokusu olduğu anlamına geliyor ve etrafımda duyabildiğim kahkaha seviyesine dayanarak, Patty'nin çivili pançının bir hit olduğunu varsaymak zorundayım. Bu tür partiler genellikle aynı şekilde sona erer; anne babam ve üvey anne babam çocukluğumun geçtiği evin çeşitli odalarında sızıp kalırlar, çoğu zaman da birkaç arkadaşlarıyla birlikte. Bazen gerçekten de ergen gibi davranıyorlar. Sanırım küçükken çok şey kaçırdıkları için şimdi bunu telafi etmeye kararlılar.

Babamın arkadaşı Howard, şehirdeki küçük bir firmada vergi avukatı, şu anda beni verandada köşeye sıkıştırmış, vergi borcu yüzünden başı derde giren bir şirketi iflastan kurtarma hikayesini anlatıyor ve size şunu söyleyeyim, vergi hukukundan daha sıkıcı bir şey yok.

Ciddiyim. Gözlerimin dolduğunu hissedebiliyorum, ama uygun olduğunda başımı sallamak ve nadiren de olsa gülümsemek için elimden geleni yapıyorum.

"-ve sonra müzakerelerden sonra, tahmin edebileceğiniz gibi ilerlemenin bizim için daha faydalı olacağına karar verdiler."

Sanki gerçekten komik bir şey söylemiş gibi kıkırdıyor. Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirmek zorunda kalıyorum ama kafamın içinde, ailem fark etmeden kaçmadan önce daha ne kadar burada kalmam gerektiğini merak ediyorum. İlk kez değil, neden geldiğimi bile merak ediyorum. Burada benim yaşımda kimse yok gibi. Yarım saat sonra annemle babamın kafalarının o kadar iyi olacağından şüpheleniyorum ki, yarın onlara temizlenene kadar burada olduğumu söylediğimde benimle tartışacak durumda olmayacaklar.

"Dani!"

Başımı çevirdiğimde babamın elini tuzlu biberli kafalar denizinin üzerinde havaya kaldırmış beni işaret etmeye çalıştığını görüyorum. Tanrı'ya şükür.

"Kusura bakma Howard," diyorum hiç de üzgün hissetmeden. "Görev çağırıyor."

Howard punç bardağının etrafında başını sallıyor. Gözlerindeki puslu bakışa bakılırsa, ben gittikten kısa bir süre sonra vakayı anlatmak için başka bir kurban bulmuş olacak. Kendi küçük dans pistlerini kurmuş, güvertenin hemen dışında koşuşturmaya çalışan küçük bir grup insanı itmek zorunda kalıyorum, neredeyse annemin arkadaşı Harriet tarafından yakalanıyorum ve kendimi çözemeden mücadelenin içine sürükleniyorum.

Sonunda babamı, beş yaşımdan beri arka bahçedeki dev meşe ağacında asılı duran lastik salıncağın yanında görüyorum; annem, Patty ve Bill, başlarının üzerindeki yayılan dalların altında bir araya toplanmışlar. Birinin az önce söylediği bir şeye gülüyorlar ve sesin desibeline bakılırsa benim için dışarı çıkma vaktinin geldiğini düşünüyorum. Ve tam da bunu yapmayı planlıyorum.

Ta ki yanlarında kimin durduğunu görene kadar.

Sadece birkaç adım ötede duruyorum, beynim onun burada olmasına anlam vermeye çalışırken ayaklarım çimlere kök salmış gibi görünüyor. *Burada.* Bir aile partisinde. Çocukluk evimin arka bahçesinde. Eğer ağzımı hissedebiliyorsam

Ağzımın açık kalması bir gösterge olsa da, önümde olup bitenlere yetişmeye yakın bile olmadığımı tahmin edebiliyorum.

"Dani!" diyor babam tekrar, hemen yanlarında durmama rağmen neredeyse bağırarak. "Bakın kim gelmiş."

Sanki daha önce fark etmemiştim. Onu iki hafta boyunca görmedikten sonra, vücudumdaki her sinir ucu aniden canlanıyor, sanki uzanıp ona dokunmaya çalışıyor gibi hissediyorum. Çünkü orada, sanki eski arkadaşlarmış gibi babamın kolunu omzuna atmış Ezra Hart duruyor.

Siktiğimin Ezra Hart'ı.

Te

DANI

Ona bakarken ağzımın açık kaldığını hissedebiliyorum.

Ezra burada olmasından dolayı yaşadığım bariz şoktan hiç etkilenmemiş gibi görünüyor, gülümsemesi doğal ve gözleri bana hiçbir şey ifade etmiyor. Elimde olmadan görünüşüne bakıyorum; solmuş bir kot pantolon ve yırtık pırtık bir tişörtü üç parçalı bir takım elbise kadar iyi gösterebilmesi haksızlık ama tabii ki söz konusu olan Ezra Hart.

Ancak, son iki haftadır düşünmemeye çalıştığım kişiye aval aval bakarken hissettiğim en şaşırtıcı şey -çünkü yine *istediğim* buydu- Ezra'nın orada durduğunu görünce içimi kaplayan büyük rahatlama seli. Sanki tuttuğum bir nefes gibi. Sanki aniden biri odadaki tüm havayı geri vermiş gibi.

Ve bu his beni dehşete düşürüyor. "Burada ne halt ediyorsun?"

Annem koluma vuruyor. "Dani! Kaba olma."

"Özür dilerim." Kalbim kaburgalarımın çarparken bile ses tonumdan sertliğin bir kısmının sızmasına izin vermeye çalışıyorum. Onu gördüğüm için *rahatlamamalıydım*. En ufak bir şekilde bile. Sakinleştirici bir nefes alıyorum.

"Karşı tarafın avukatının

-Çok az tanıdığın biri buraya mı geldi?"

"Onu geçen hafta Frank'in evinde gördüm," diyor babam elini sallayarak. "Konuşmaya başladık. Lisedeyken futbol takımının kaptanı olduğunu biliyor muydun?"

Bunun konuyla ne ilgisi var bilmiyorum ama: "Bilmiyordum ama bu mantıklı."

"Ona burada yaptığımız futbol maçlarını anlattım," diyor babam.

Gözlerimi deviriyorum. "Siz üç yıldır oynamıyorsunuz. Lou kaval kemiğini kırdığından beri."

"Yine oynayabiliriz," diyor babam. "Her neyse." Ezra'nın omuzlarını sıkıyor. "Bu adam bana tatili evde tek başına geçirmeyi planladığını söyledi! Bunu kabul edemem."

"Tabii ki yapamazsın," diye mırıldanıyorum.

Ezra bu konuşma boyunca alışılmadık bir şekilde sessiz, sanki bu işin nasıl sonuçlanacağını merakla bekliyormuş gibi beni izliyor. Bu yüzden mi geldi? Benden bir tepki almak için mi? "İşleri profesyonelce halledeceğiz" lafı bir saçmalık mıydı? Bu düşünce hayal kırıklığı yarattı. Olmamalı ama öyle. Ve bu duyguları bir daha gün ışığına çıkmayacakları küçük, sıkı bir kutuya koymam gerekiyor.

Ezra'nın kolunu tutup çekiştirirken yüzümdeki gergin gülümsemeyi de koruyorum. "Seninle bir saniye konuşabilir miyim?"

"Bırak da adam biraz eğlensin," diye itiraz ediyor babam. "Burada iş yok diyen hep sensin."

Başka bir boyuta girdim. Tek açıklaması bu. Şu anda en kötü kâbuslarımın oyun oynamak için ortaya çıktığı ve babamın birkaç hafta öncesine kadar yattığım iş düşmanımla aniden en iyi arkadaş olduğu başka bir gerçeklikteyim.

"Ezra?"

Gözleri hâlâ pazusuna sarılı olan elime kayıyor ve bir anda teninin ne kadar sıcak olduğunun aşırı derecede farkına varıyorum. Ona en son dokunduğumdan beri aramızda geçen zamanın son derece farkındayım. Şu anda her saniyeyi hissedebiliyorum.

Sonunda bana yavaşça başını sallıyor. "Elbette," diyor kayıtsızca.

"Konuşabiliriz." Babam Ezra'yı kucağından bıraktığı süre boyunca homurdanıyor. "Bir süre sonra tekrar gel, tamam mı? Petrovsky davasının nasıl sonuçlandığını duymak istiyorum.

dışarı."

"İş konuşmak yok dedim!" Ezra'yı birkaç metre ötedeki, daha az insanın olduğu kulübeye doğru sürüklerken omzumun üzerinden fırlatıyorum.

Beni kolayca takip ediyor ve elim hala kolunu kavıyor, kaslar parmaklarımın altında düşünmemek için elimden geleni yaptığım bir şekilde kıvrılıyor. *Bana* dokunma şekli yüzünden aynı kasların gerildiği ve gerildiği çok fazla anıyı canlandırıyor. İkimiz de kulübenin kapısının hemen ötesindeki gölgelerin arasına saklanana kadar durmuyorum, onu kavrayışımı serbest bırakıyorum ve göğsüne hafif bir itiş veriyorum.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Merhaba Dani," diye cevap veriyor. "Ben de seni gördüğüme sevindim. Hava nasıl? Elbisenin içinde çok hoş görünüyorsun. Partide eğleniyor musun?"

Sakın heyecanlanayım deme. Sakın yapma, Dani.

"Benimle oynama. Burada ne işin var?"

Omuz silkiyor. "Tıpkı babanın dediği gibi. Bu hafta Frank'in yerinde öğle yemeği yiyordum ve tek başına yemek yerken ona rastladım. Beni yanına oturmaya davet etti ve konuşmaya başladık. Burada şeytani bir plan yok."

"Ama burada olacağımı biliyordun," diye hayıflanıyorum.

Sesimdeki hafif muhtaçlık hissinin fark edilmemesini umuyorum. Eminim Ezra onu özlemiş olabileceğimi düşünmeyi çok komik bulurdu. Özlediğimden değil.

Loş ışıkta bile bakışları düşünceli, tam olarak okuyamadığım bir şeyler var. "Özledim."

"Ve bunun garip olacağını düşünmedin mi?"

"Neden?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor, tişörtünün kumaşı geriliyor. Kendimi buna kaptırmayı reddediyorum. Aslında kafamdan geçen tuhaf şeyler için onun kollarını suçluyorum. Bu kesinlikle onların suçu. Ve belki boynu da. Tamamen fazla gergin. Sanki ağzımı oraya koymam için yalvarıyor. "Şu andan itibaren birbirimize karşı profesyonel olacağımız konusunda anlaşmıştık. Aynı partide olmamız neden garip olsun ki?"

Ne hakkında konuştuğumuzu hatırlamaya çalışarak göz kırpyorum. *Yanlış olan ne? Benimle mi?*

Bir süre sonra "*Ailemin* partisi var,"

diyebildim. Dudakları seğirdi. "Ben de *davetliydim.*"

Hayal kırıklığı içinde ellerimi havaya kaldırdım. "İmkânsızsın."

"Bunun neden bu kadar önemli olduğunu gerçekten anlamıyorum." Biraz eğiliyor ve bunu yaparak arkamızda yeni batmaya başlayan güneşin yeşil gözlerini neredeyse parlatmasına izin veriyor. Kolonyasının kokusunu alabildiğimden bahsetmiyorum bile - narenciye ve sandal ağacının ince bir ipucu, içine eğilmek istememe neden oluyor. "Tabii... benim etrafımda olmak seni rahatsız etmiyor mu Dani?"

"Hayır," diye sıcıyorum hemen. "Umurumda değil."

Yalan söylediğimi biliyormuş gibi beni incelemesinden nefret ediyorum. Yalan söylediğimi bilmiyor. Kahretsin, yalan söyleyip söylemediğimi bile bilmiyorum.

"Pekâlâ." Arkasına yaslanıp bana rahat bir gülümsemeyle bakıyor. "O zaman burada bir sorun görmüyorum. Sadece iki profesyonel meslektaş aynı toplantıda, değil mi?" Omzunun üzerinden geriye bakıyor. "İzninizle, bir konuşmayı böldünüz."

Gitmek için döndüğünde ağzım bir karış açık kalıyor ve öfkeden her yerimin ısındığını hissediyorum. *Sadece* öfke, diyorum kendime. *Hepsi* bu kadar.

"Oh, ve, Dani?"

Kulaklarımdaki vahşi kan hücumundan konuştuğunu anlamam bir saniye sürüyor. "Ne?"

"O elbisenin içinde gerçekten güzel görünüyorsun."

- - -

Planladığım gibi partiden erken ayrılmadım. Kendime bunun sebebinin dört kişilik ebeveyn partimin çok sarhoş olup kendilerini utandıracak, Ezra'nın cephaneliğine ekleyebileceği bir şey yapmadığından emin olmak istediğim için olduğunu söyleyip duruyorum, ama aklımda bile en iyi ihtimalle dayanıksız. Son bir saattir atıştırmalık masasının yanında pusuya yatmış, onun mükemmel koyu sarı saçlarının kalabalığın arasından süzülüşünü ve tanıştığı herkesi etkilemesini izliyorum. Kelimenin tam anlamıyla, buradaki herkesle konuşmuştur. Neredeyse eminim.

Ben hariç.

Kulübedeki tartışmamızdan beri benimle tek kelime etmedi. Tabii buna tartışma diyebilirsem. Dürüst olmak gerekirse, bu benim açımdan daha çok bir sorgulamaydı. Tamamen yüzüme patlayan bir sorgulama, çünkü Ezra gerçekten de babam davet ettiği için takılmaya gelmiş gibi görünüyor.

Buraya bir şekilde benimle uğraşmak için gelmiş olması mümkün değil, benden aktif bir şekilde kaçarken bunu yapamayacağını düşünürsek.

Ve bunun için minnettar olmalıyım. Bunun için minnettarım. Çoğunlukla. Sayılır. Bilmiyorum. Minnettar insanların son yirmi dakikadır benim kadar agresif bir şekilde yumruk yudumladığından şüpheliyim. Minnettar bir insanın, sanki bunun için doğmuş gibi sosyalleşirken Ezra'nın hareketlerine bilinçsizce odaklanacağından şüpheliyim. *Minnettar* bir insan, kendileriyle bir daha konuşmayı denemediği için gizliden gizliye küsmez ve kesinlikle en başta böyle hissettikleri için tamamen şaşkın olmazlar. Tabii eğer böyle hissediyorlarsa.

Şakağımı ovuşturuyorum, üçüncü şahısta başım ağrımaya başlıyor.

Sarhoş değilim, hatta çakırkeyif bile değilim, her ne kadar öyle olmayı dilesem de - ama Ezra'nın buradaki varlığının bana hissettirdiği karmaşık şeyleri gerçekten incelememe izin verecek kadar gevşemiş hissediyorum. Onu ailemle ve onların arkadaşlarıyla bu kadar kolay iletişim kurarken görmek, sanki buraya aitmiş gibi- bu çok garip. Sanki buraya benden daha çok uyum sağlamış gibi. Bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum. Umursamamam gerektiğini, onun bu kadar kolay uyum sağladığını görmenin göğsümde garip bir sızı hissettirmemesi gerektiğini biliyorum ve bir an için kendime onu buraya davet eden *ben olsaydım* nasıl olurdu fantezisine izin veriyorum. Gelmek ister miydi? Şu anda görüldüğü kadar iyi vakit geçirir miydi?

Ama bu çok saçma, çünkü onu buraya davet etmezdim -etmedim- çünkü bu bizim yaptığımız bir şey değil. Kesinlikle eskiden olduğumuz şeye yakın bir şey değil.

İçkimden bir yudum daha alıyorum ve Bayan Liechman'ın kulağına fısıldadığı bir şeye gülmek için eğilmesini izliyorum. Onun gülüşünü kıskanmam mantıksız, çünkü kadın altmışlı yaşlarında ve o benim lanet olası erkek arkadaşım değil - öyleyse neden midem düğümleniyor? Ezra'yı suçlamak daha kolay. Sadece kendime bile olsa, sonradan pişman olabileceğim bir şeyi itiraf etmektense onu suçlamak her zaman daha kolaydır.

Son birkaç haftadır başka biriyle birlikte olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Birbirimize özel olduğumuzu hiç söylememiştik, her neyse o zaman bile... ve bu kendime izin verdiğim bir şey de değildi

üzerinde durmak için. Ancak yollarımızı ayırdığımızdan beri Ezra'nın aşk hayatı üzerine kafa yormamdan daha şaşırtıcı olan şey, sanırım, onun başka birine dokunduğunu hayal etmekten duyduğum büyük rahatsızlık. Kafam başkası için olan görüntüler, fısıldanan sözler ve yumuşak dokunuşlarla doluyor ve çarpıcı bir netlikle fark ediyorum ki... bundan nefret ediyorum. Nefret etmemeliyim. Nefret etmeme *izin veremem*. Ezra Hart *tam* bir kalp kırıklığı prensi ve eğer aklımı başıma toplayıp onunla birbirimiz için ne *olduğumuzu* hatırlamazsam beni bekleyen şey de *tam olarak* bu olacak.

Gözleri bahçenin öbür ucundan benimkilere takılıyor ve tüm vücudum donuyor, elim hala havada asılı duran bardağı kavırıyor. Bana bakışı manyetik. Daha dürüst bir kadın olsaydım, ilk andan beri böyle olduğunu bile söyleyebilirdim. Bir an sonra ağzını açıp ne kadar büyük bir göt olabileceğini göstererek her şeyi mahvetmiş olsa bile. Bu mesafeden bile bakışlarının ne zaman ağzıma kaydığını görebiliyorum ve dilimin alt dudağımda gezinerek fazla yumruğu yalamasına izin vermek için o anı seçmeme neyin sebep olduğunu anlayamıyorum ama çenesinin cevap veren gerginliğinin biraz tatmin edici olmadığını iddia etmeye bile başlayamam. Nedenini tam olarak çözemesem bile.

Evet bulabilirsin, seni lanet yalancı.

Bayan Liechman'ın sorduğu bir soruya cevap vermek için bakışlarını benimkilerden ayırması saatler sürüyormuş gibi geliyor ama aslında birkaç saniyeden fazla sürmüyor. Ona kibarca gülümseyip başını salladıktan sonra kaynaştığı küçük gruptan ayrılışını izliyorum. Birkaç metre ötede babamı bulup ona bir şeyler söyledikten sonra babam eve doğru eliyle işaret edince gözlerim onu takip ediyor. Ezra güverteye doğru yürürken bana dönüp bakmıyor, merdivenleri tırmanıyor ve kalabalığın arasından geçerek veranda kapılarından kayboluyor ama ben ona bakıyorum. Her hareketini takip ediyorum. Bunu neden yapıyorum ki?

Kalbimin kulaklarımda güm güm attığını, karnımdaki yumrukla tenimin ısındığını ve üzerime vuran esintiyle tüylerimin diken diken olduğunu hissedebiliyorum ve bir sonraki adımım için tüm bunları suçluyorum. Böylesi daha kolay.

Özellikle de zaten güverteye doğru ilerlediğim için.

Eleve

DANI

"Şu anda yapmakta olduğun şey ne kadar kötü bir fikir?" sorusunun birden ona kadar olan skalasında, Ezra'yı ailemin evindeki misafir banyosuna kadar takip edip kapıyı çalmanın tam on bir olduğunu söylemeliyim. Lavabodan akan suyu duyabiliyorum, bu yüzden içeride olduğunu biliyorum ve bir an için diğer tarafta donup kaldım, yumruğum havada asılı kaldı ve kendime ne halt ettiğimi sordum. Ama buradayım ve şu anda dışarı çıkarsam kafamdaki düşüncelerin beni delirteceğini biliyorum.

Bu yüzden kapıyı çaldım.

"Müsait misin?"

Tam su kesilirken cevap olarak kıkırdadığını duyuyorum. "Sanırım bu kime sorduğuna bağlı."

"Ezra."

Kilidi çevirirken yumuşak bir kıkırtı duyuyorum. "Kapı açık."

Tam ellerini kurularken kapıyı iterek açıyorum, içeri girip kapıyı arkamdan kapatmamı izlerken gözlerinde bir eğlence var. Buraya geldiğimde ne söyleyeceğimi pek düşünmediğimi itiraf etmeliyim, onu takip etmenin adrenalini o kadar yüksekti ki *sonrası* aklıma bile gelmemişti.

"Parti misafirlerini her zaman banyoya kadar takip eder misin?" Ezra tek kaşını kaldırarak ve dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle sordu. "Pek iyi bir ev sahibi protokolü değil."

Yumruklarımı kalçalarımaya bastırarak ona kaşlarımı çatıyorum. "Sadece seninle konuşmam gerekiyordu."

"Benimle dışarıda da konuşabilirdin."

"Dışarıda çok fazla"-elimi amaçsızca sallıyorum-"insan var. Ayrıca, sen beni görmezden gelirken bunu nasıl yapardım bilmiyorum."

Kelimelerin ağzımdan kaçmasına izin verdiğim için hemen pişman oluyorum. Ezra'nın yüzünde şaşkınlık ifadesi beliriyor ve hemen ardından bu ifade sevinç gibi bir şeye dönüşüyor, ağzının kenarları eğilerek muzip bir sırıtışa dönüşüyor. "Kendini yalnız mı hissediyordun?" "Kapa çeneni." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Sadece ne yapacağımı anlamaya çalışıyorum."

Ne oyunu oynuyorsun?"

"Oyun oynadığımı kim söyledi?"

"Çünkü burada olman için başka geçerli bir neden yok."

"Belki de benimle bir oyun oynamak *istiyorsun* gibi geliyor" diye alay ediyor.

Bana bir kez daha bakınca kızarıyorum, kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve öfkeyle ofluyorum. "Gördün mü? İşte bu. İşleri profesyonel tutacağımız konusunda anlaşmıştık ve daha üç hafta bile olmadı ve sen burada..." Kaşlarımı çatıyorum, Ezra'nın burada *ne* yapmaya çalıştığından pek emin değilim. Beni bu kadar sinirlendiren şeyin bu olduğunu söylemek istiyorum ama bunun doğru olduğundan emin değilim. "Bu sadece garip. Senin burada olman."

"Bunun neden tuhaf olduğunu anlamakta hâlâ zorlanıyorum. Özellikle de ben davet edildiğim için."

"Doğru," diye homurdandım. "Sanki üç hafta önce, biz hâlâ sevişirken senden isteseydim ailemin partisine gelme fırsatını kaçırmazdın."

"Gelmeyeceğimi kim söyleyebilir?"

Gözlerimi ona diktim. "Şirin olma."

"Bir," diyor, tek bir rakamı kaldırarak. "Sevimli olduğumu kabul ettik." Bir parmak daha ekliyor. "Ve ikincisi, ben bir şey yapmıyorum Dani. Sadece diyorum ki, gelip gelmeyeceğimi nereden bileceğiz? Bana gerçekten sorar mıydın?"

"I-" Dudaklarım açılıyor, tekrar kapanıyor ve sonra bir anlığına birbirine bastırıyor. "Neden yapayım ki? Biz arkadaş bile değiliz. Biz sadece..."

"Sevişen insanlar," diyor sessizce, ben ne olduğumuzu açıkça ifade etmekte zorlanırken bana yardım ediyor.

Yutkunuyorum. "Evet. O." Dudağımın içini çiğniyorum, o tanıdık olmayan tüylerim diken diken oluyor bir kez daha. "Ve bunu bitirdik. Son birkaç haftadır bana mesaj bile atmadığın için buna bağlı kaldığını sanıyordum, ama sonra buraya geldin-"

"Sana mesaj atmamı ister misin?"

"Hayır," diyorum çok hızlı bir şekilde, kelimeyi neredeyse tükürerek söylüyorum, kulağa pek de inandırıcı gelmiyor. "Tabii ki istemedim."

"Hmm. Bu benim sana ulaşmadığımdan bahsettiğin ikinci sefer. Sana mesaj atmadığımdan... partide seni görmezden geldiğimden - bu arada senin sözlerin. Bilemiyorum Dani. Neredeyse beni *gerçekten* özlemişsin gibi geliyor."

Kendimi toparlamak için çenemi sıkamak zorunda kalıyorum, yanaklarımdaki sıcaklığın göğsüme doğru yayıldığını hissetsem bile yüzümde belli olmamasını umuyorum. Yüz ifademi, kaba görünmesini umduğum bir ifadeye dönüştürüyorum. "Bu hoşuna giderdi, değil mi?"

"Peki ya isterim deseydim?" diye cevap vererek beni şaşırtıyor.

Dudaklarımdan kararsız bir nefesle ayrıldığını hissediyorum.

"Ne?"

"Ya beni özleme fikrini sevdiğimi söyleseydim?"

"Ezra..." Parmaklarımı saçlarımda gezdirerek hayal kırıklığı içinde homurdanıyorum. "Burada ne işin var senin? Ciddi misin? Benimle kafa mı bulmaya çalışıyorsun? Hepsi bu mu?"

"Yani gerçekten," diyor Ezra ses tonunda mizahla, "ailenin partisine gelmenin ve yaptığımız her şeyi bitirmek istediğini *açıkça* söyledikten sonra seninle konuşmamanın seni... ne yapmak için bir tür hile olduğunu mu düşünüyorsun? Kızdırmak mı? Kışkandırmak mı? Şu anda ne hissediyorsun Dani? Çünkü kulağa pek de iyi düşünülmüş bir numara gibi gelmiyor. Bana biraz daha fazla kredi vereceğini düşünürdüm."

Bunu yüksek sesle duyduktan sonra kendimi aptal gibi hissediyorum, yanaklarım ısıyor. "O zaman neden buradasın Ezra? Ailemin evine mi geldin? Arka bahçede hoplayıp zıplıyor, buradaki herkesle arkadaş oluyor ve ben yokmuşum gibi mi davranıyorsun? Sen neden *buradasın*?"

Bu soruyu düşünürken çenesinin çalıştığını görebiliyorum ve gözlerinin yüzümün düzlemleri boyunca izlediği yol, ayaklarımın üzerinde kaymak istememe neden oluyor. Kıpırdamamak için elimden geleni yapıyorum. Öyle olsa bile bakışlarıyla beni korkuttuğunu düşünmesine izin vermeyeceğim.

Bakışlarında okunması zor bir şey değişiyor, yumuşak bir şey. Neredeyse yıpranmış. Sanki Ezra'nın düşündüğü her neyse onu yorgun bırakmaya yetmiş gibi. "Belki de buraya seni görmeye geldim."

Başıma hücum eden kanın başımı döndürdüğünü hissediyorum, az önce söylediğini düşündüğüm şeyi söyleyip söylemediğini anlamaya çalışırken oda yarım saniyeliğine dönüyor.

"Ne dedin?"

"Kekelemedim, Dani."

"Ama kulübede konuştuğumuzdan beri bana tek kelime etmedin." "Çünkü bana, seninle birlikte olmaktan başka bir şeyle ilgilenmediğini söylemiştin. birbirleriyle profesyonel."

"Bu hâlâ buraya neden geldiğini açıklamıyor."

"Çünkü ben sadece..." Nefes nefese kalıyor ve kaşlarını çatarak benden uzaklaşıyor. "Bilmiyorum, tamam mı? Sadece sana her gün mesaj atmak istediğimi biliyorum ama atmıyorum çünkü atmamı *istemiyorsun* ve ben... siktir. Beni olabildiğince sık rahatsız etmeni özlemem ne kadar aptalca?"

Bunu anlamaya çalışarak gözlerimi kırıştırıyorum ve sonra burnum kırışıyor. "Ben bunu yapmıyorum."

"Odaklandığın kısım *bu mu*?"

"Geri kalanına ne anlam vereceğimi bilmiyorum. Söylediklerinin hiçbir mantıklı gelmiyor."

O bezgin bakış şimdi daha ağır basıyor ve başını sallıyor. "Güven bana Dani. Benim için de hiçbir anlamı yok."

Orada öylece durmaktan başka bir şey yapamıyorum, kalbim boğazımda hissettiğim dengesiz bir ritimle göğsümde güm güm atıyor. Beni özlemişti. Beni özledi mi? Bu bilgiyle ne yapmam gerekiyor? Beni özleyemez. Bu öyle bir şey değil. Biz *hiç* böyle olmadık.

Öyleyse tekrar soruyorum, neden bu kadar rahatlamış hissediyorum?

"Beni özleyemezsin," diyorum usulca, aslında söylemek istediğim bu değildi ama yine de ağzımdan çıkıverdi. Boğazım kapanıyor gibi hissediyorum. Nefesimi tutmak gittikçe zorlaşıyor gibi geliyor.

Bana doğru bir adım attığında usulca nefes alıyorum, yüzümü kendisiyle buluşacak şekilde eğerken parmağı çenemin hemen altında duruyor. "Neden?"

"Çünkü-" Boğazımdaki dev yumruyu yutuyorum, midemde panik çalkalanıyor. "Çünkü seni özlememeliydim."

Onun yüzünde de bir rahatlama belirtisi var, hafif ama orada. "Ama özledin."

Cevap vermiyorum, çünkü veremiyorum. Fiziksel olarak yapamam. Şu anda ne olduğunu bile bilmiyorum ama yarın pişman olacağımdan korkuyorum. Bundan daha iyisini bilmeliydim. Grant bana bir şey öğrettiyse, o da gardımı düşürmemek için dikkatli olmam gerektiği idi. Bunu daha iyi *bilmeliydim*.

"Sorun değil," diyor usulca, beni buna gerek duymaktan kurtararak. "Ben de seni özledim."

Diğer elinin çıplak kolumda gezindiğini ve dokunduğu her yerde tüylerimi diken diken ettiğini hissediyorum. Bu kadar iyi hissettirmesi dehşet verici. İçimdeki panik göğsümü tırmalıyor; kafamdaki her şey bana kaçmamı, bu odadan çıkmamı, bunun beni boğulana kadar bilinmeyen sularda bırakacak tehlikeli bir bölge olduğunu haykırıyor ve belki de bu yüzden uzaklaşmaya çalışıyorum.

"Seni özlemedim," diyorum yüksek sesle. "Sen de beni özlemedin." Kendimi onun elinden kurtarmaya çalışıyorum, parmakları kolumu birkaç dakika öncesine göre biraz daha sıkı sarmış. "Bu çok aptalca. Sadece seksti Ezra. Hepsi bu kadar. Senin-"

Eli çenemi kavırıyor, nazıkçe sıkıyor, beni bakışlarıyla buluşmaya zorlarken kelimeler dilimde ölüyor. "Bana gitmemi istediğini söyle," diyor dikkatle, her kelimesi yavaş ve kasıtlı. "Bana bunu söyle, ben de söyleyeyim. Bana seni bırakmamı söyle, ben de buradan çıkıp gideyim."

Bunu yapmak için ağzımı açıyorum ama kelimeler çıkmıyor. Neden gelmiyorlar?

Çünkü gelmelerini istemiyorsun.

Gözlerimi sımsıkı yumuyorum, dudaklarımı birbirine bastırarak dilimin tüm bu saçmalıklara son verecek basit bir cümle kurmasını sağlamaya çalışıyorum.

"Bana gitmemi söyle, Dani." Ezra'nın sesi artık sessiz ve nefesinin sıcaklığını ağızımdan sadece birkaç santim ötede hissedebiliyorum. "Yoksa seni öpeceğim. Ya gitmemi söylersin ya da seni öpmeme *izin verirsin*."

Normal bir günde beni utandırabilecek bir ses çıkarıyorum, boğazıma takılan sessiz bir inilti gibi bir şey. Her tarafım titriyor - sinirden mi yoksa beklentiden mi emin değilim - ve onu göndermek için tek gereken şeyin birkaç basit kelime olduğunu biliyorum. Birkaç kelime ve bu her şeyin sonu olur. Yapmam *gereken* de bu.

Onun yerine onu öpüyorum.

Ezra ile aramızdaki bu şey her zaman çılgıncaydı. Ona her dokunduğumda, uzaktaki bir bitiş çizgisine doğru yarışıyormuşum gibi hissettim. Kaçınılmaz bir sonu olan bir şeyin kısa bir patlaması gibi. Ve kollarım boynuna dolandığında, elleri yüzümü kavradığında, sanki beni bir şekilde imkansız bir şekilde daha yakına çekebilecekmiş gibi o çılgın enerji hala orada - ama o bitiş çizgisi şu anda... daha uzak görünüyor. Daha az bir yarış. Bir kez olsun, acele etmemem gerektiğini hissediyorum.

Daha sonra bu duyguyu parçalara ayıracağımı, başım ağrıyana kadar analiz edeceğimi biliyorum, ama şu anda... Şu anda kendimi ağızının benimkine karşı sıcaklığına, elbisemin önünden geçmeden önce boğazımdan aşağı kayan ellerinin ağırlığına odaklanmama izin veriyorum.

"Bu elbisenin içinde güzel görüldüğünü söylediğimi hatırlıyor musun?"

Dili dudaklarımın arasından geçerken düşünmek zor ama elimden geleni yapıyorum. "Öyle mi?"

"Yalan söyledim." Beni aşağılayıp aşağılamadığını düşünecek zamanım bile olmuyor çünkü kolu etrafımı sarıyor ve ağır bir avuç içi elbisemin içinden kıcımlı avuçlamadan önce beni önüne doğru kıvırıyor. "Çok güzel görünüyorsun."

Yine o utanç verici sesi çıkarıyorum ama mucizevi bir şekilde zerre kadar utanç hissetmiyorum. Dudakları çenemde ve boynumda gezinirken başım geriye düşüyor ve dili elbisemin yakasından dışarı fırlayan köprücük kemiğime hafifçe dokunurken daha da aşağı iniyor. Uzaktan banyo kapısının kilit sesini duyuyorum ve *daha* da uzaktan bunun alarm zillerini çaldırması gerektiğini biliyorum.

Ama ben bunların hiçbirini yapmıyorum. Fiziksel olarak kendimi ondan uzaklaştıramıyorum.

Beni döndürüp makyaj masasına doğru ittiğinde ve dudakları omzuma değerken ellerini kalçalarımın gezdirdiğinde nefesim kesiliyor. Sesi alçak, beni ürpertiyor. "Beni ne kadar delirttiğini biliyor musun?" Parmak uçları eteğimin kenarıyla oynayarak yavaşça yukarı doğru çekiyor. "Sana ilk dokunduğum andan beri teninin verdiği his dışında başka bir şey düşünemiyorum."

"Ezra-"

Parmakları kalçamın üzerinden kıvrılıp iç çamaşırlarımın kumaşı üzerinde kayarak kumaşın arasından yarığımı okşadığında, söylemek üzere olduğum şey bir iniltiye dönüşüyor. "Zaten ıslak," diye iç geçiriyor. "Benim için her zaman çok ıslaksın. Benden nefret ediyormuş gibi davrandığında bile vücudun yalan söyleyemiyor."

Ona defolup gitmesini söylemeliyim, ya da en azından söylemem gerektiğini düşünüyorum - sert uzunluğunu kıcıma bastırırken düşünmek zor, iç çamaşırlarımın üzerinde yavaşça ileri geri iz sürmeye devam ederken hafifçe itiyor.

"Beni nasıl istediğini söyle," diye kulağıma doğru nefes alıyor, dişleri lobu ısırıyor. "Bana söylersen sana istediğin her şeyi veririm Dani."

Ona hiçbir şey istemediğini söyle. Ona söyle-

"Sert," diye törpüledim. "Yarın hissetmek istiyorum."

"Mükemmel," diye inliyor, dili kulağımın kabuğunda geziniyor. "Sen mükemmelsin amına koyayım."

Beni makyaj masasının üzerine eğerken avucunun omurgama yaslandığını hissediyorum ve belli belirsiz ceplerini karıştırırken çıkan sesleri tanıyorum, tanıdık bir folyo paketi çıkarırken aynadan cüzdanını görüyorum.

Yansımasına kaşlarımı kaldırmayı başarıyorum ama sesimin gırtlaktan gelen tonunda alaycılık kayboluyor. "Birileri kendinden eminmiş."

"Sadece hüsnükuruntu," diyor tembel bir gülümsemeyle. Fazla folyoyu tükürmeden önce paketi dişleriyle yırtıp açmasını izlerken neredeyse dilimi yutacaktım. "Söz konusu sen olunca hep hüsnükuruntu."

Kalbimin atışını yavaşlatmak için gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum ama her şeyi *duyabiliyorum*. Fermuarını indirirken çıkardığı metal gıcırtıyı.

Prezervatifi çıkarırken folyonun kırışmasını. Kaydırırken çıkardığı yumuşak ses. Bir şekilde neredeyse daha kötü. Görmeden duymak. Kafamın ondan başka bir şeyle dolu olmadığı anlamına geliyor.

Elbisemi kalçalarımın üzerinden geçirirken dudağımı ısıyorum, iç çamaşırlarımı ayak bileklerimin etrafında toplansınlar diye aşağıya doğru çekerken daha sert ısıyorum ve bana bakmak, beni içine almak için duraklamasından rahatsızlık duymam gerekirken, garip bir şekilde ondan hissedebildiğim ham ihtiyacın neredeyse elle tutulur titreşiminden sadece saf bir *heyecan* duyuyorum. Neredeyse benimkiyle eşleşiyor.

"Siktir, Dani," diye mırıldanıyor, tek bir akıcı hareketle içime girmeden önce parmakları bana doğru bastırıyor. "Şu haline bak. Sırılsıklam olmuşsun."

Utanç duygusunun gelmesini bekliyorum ama gelmiyor.

"Bu konuda bir şeyler yap," diye fısıldıyorum sertçe.

Yumuşak kıkırdamasını duyuyorum ve parmaklarını içimde daha derine sokarken dudakları kığımın kıvrımına hafifçe bastırdığında nefesim kesiliyor. "Seni becermemi mi istiyorsun? Tam burada mı?"

Gerçekten mi? Bu oyunu şu anda mı oynuyoruz? Ben ailemin misafir banyosundaki makyaj masasının üzerine eğilmişken, onun siki sarılmış ve gitmeye hazır halde mi?

"Yemin ederim, eğer *sikmezsen*."

Parmaklarını kaybedince başım öne eğiliyor, onun yerine daha kalın, *daha sıcak* bir şeyin bana baskı yaptığını hissettiğimde göğsümde bir sızlanma kalıyor. Yavaşça içeri giriyor, her santimini hissetmeme izin veriyor ve her seferinde nasıl bu kadar *iyi olabildiğini* ilk kez merak etmiyorum. Ezra'yla her seferinde nasıl oluyor da bir öncekinden daha iyi oluyor. Bu her zaman sinir bozucu olmuştur.

"İhtiyacın olan bu mu?" Avuç içi omurgamın tabanına dayanıyor, daha derine inip dibe vururken orada rahatlatıcı daireler çiziyor. "Benim sikime mi ihtiyacın vardı Dani?"

Tekrar içime girmek için geri çekildiğinde ağzım açık kalıyor, sürtünme her yerimi karıncalandırıyor ve yalan söylemeyi imkânsız hale getiriyor. "*Evet*."

"Kahretsin, iyi hissediyorsun," diye inliyor, biraz daha kuvvetle içime tekrar sokuluyor. "Her zaman çok ateşli, sıkı ve mükemmel. Nasıl oluyor da bu kadar

mükemmel mi?"

Buna verecek bir cevabım yok. Kahretsin, şu anda tutarlı bir düşünceyi zar zor formüle edebiliyorum.

Muhtemelen nerede olduğumuz, her an başka bir parti misafirinin bu kapıyı çalıp bizi burada bulabileceği konusunda endişelenmeliyim, ama nedense bu her şeyi daha da lezzetli hissettiriyor. Yaptığımız şey saçma, *gülünç*, hayatımda yaptığım en Dani dışı şey.

Bu düşüncenin beni neden *uçurduğu* hakkında hiçbir fikrim yok. "Daha sert," diyorum, sesim çok sert çıkıyor.

Eli kalçamı kavlıyor ve beni sert bir sarsıntıyla tekrar sikiğinin üzerine çekiyor, tenin tene çarpma sesi küçük alanda çınlıyor. Her hamlesi bana tam isabet ediyor, sikiğinin ağırlığı içimde o utanç verici sesi tekrar tekrar çıkaran yere doğru sürükleniyor. Hâlâ çılginca, hâlâ aceleci ama aynı zamanda... farklı. Belki de sadece benim yüzümdendir.

Aniden duruyor, başka bir nedenle sızlanmama neden oluyor. İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ki elinin avuç içi tekrar çenemi kavrayana kadar önümden yukarı kaydığını hissediyorum, gözlerim açılıp omzumun üzerinden beni izlediğini görünce başımı kaldırmaya zorluyor.

"Bu sefer gözlerini istiyorum," diye mırıldanıyor, parmakları çenemi tutuyor, böylece başka tarafa bakamıyorum. "Seni boşaltırken beni izlemeni istiyorum. Bunu sana yapanın *ben olduğumu* bilmeni istiyorum." Tekrar yavaşça hareket etmeye başladığında nefesimi içime çekiyorum. "Bunu ne kadar çok istediğın konusunda bir saniye daha kendine yalan söylemeni istemiyorum."

Kalçalarını şaklatıyor ve aynadan ağzımın bir solukta genişlediğini izliyorum. Birdenbire onu daha fazla görebilmeyi diliyorum; tişörtünün üzerinde gerilen geniş göğsünün keskin hatlarını öfkeyle inceliyorum, beni sıkıca tutarken gözlerimin kolundan aşağı akan damarları takip etmesine izin veriyorum, öyle ki bana verdiği her şeyi almak zorunda kalıyorum. Eğer kendime karşı dürüst olursam, ondan *istediğim* her şeyi.

"İşte bu kadar." Başparmağı alt dudağımın üzerinden kayarak dilime bastırıyor ve ben içgüdüsel olarak daha derin emmek için ağzımı kapattığımda içinden bir inilti yuvarlanıyor. "Bak beni ne kadar iyi alıyorsun." Bir başka keskin itiş

Bu da beni kibrin derinliklerine itiyor. "Bunu sen de en az benim kadar istiyorsun, değil mi?"

Gözlerim kapanmaya çalışıyor ama kıcıma inen sert bir şaplakla gözlerim açılıyor.

"Gözlerini istediğimi söyledim," diye hatırlatıyor bana. "Kendini benim sikimin üzerinde boşalırken izleyeceksin."

İçimde sabit bir nabzın yükseldiğini hissedebiliyorum, farklı türden bir yarış. Eli kalçamın üzerinden kayarak kalçalarımı daha da genişlettiğinde başparmağının etrafında inliyorum, parmakları zaten şişmiş olan klitorisimin üzerinde kayarak içimdeki her çılgınca hamleyle birlikte giderek artan yavaş bir desen çiziyor. Sadece onun dediklerini yapabiliyorum, sadece kabullenebiliyorum, sadece kabullenişimi *izleyebiliyorum* - ve içimden akıp giden bir telaş var, derimin altında titriyor gibi görünüyor, yıkıcı olabilecekmiş gibi hissettiren bir kreşendoya doğru yükseliyor.

"Ezra. Ezra, ben-"

"Benim için gel," diye kısık sesle yalvarıyor, parmakları klitorisimi ustalıkla ve doğru miktarda basınçla çalıştırıyor. "*Lütfen.*"

"Siktir. *Siktir.*"

Gözlerimi kapatma arzusu çok güçlü, o kadar güçlü ki onları açık tutmak için bilinçli bir çaba sarf etmem gerekiyor, ama kendime karşı dürüst olursam... Görmek *istiyorum*. Ezra'nın beni bu şekilde parçalara ayırırken neye benzediğini görmek istiyorum. Onun da benim hissettiğim kadar harap görünüp görünmediğini görmek istiyorum. Orgazmım bir dalga gibi üzerimden geçerken vücudum titremeye başlıyor; ayak parmaklarımda, başımda ve diğer her yerde hissediyorum. Yeşil gözlerinde büyüleyici bir bulanıklık var ve ben çözülmeye başladığımda ondan bir tıslama kaçarken bile aynada benimkilerle kilitli kalıyorlar.

Ezra'nın hamleleri dağınık ve dengesiz bir hal alırken dirseklerime yaslanarak kendimi zorlukla dik tutabiliyorum; iri bedeninin benimkinin üzerine kıvrılması, kalçalarının boşalırken onu içimde derinlerde tutmak için olabildiğince yaklaşması sadece birkaç saniye sürüyor. Hâlâ omzumun üzerinden bana bakan kapüşonlu bir gözü seçebiliyorum, beni izliyor. Aşağı inerken nefesinin ılık nefesini boynumda hissedebiliyorum, kalbi sırtımda hızla atarken kolunun karnıma dolanıp beni sıkıca tuttuğunu hissedebiliyorum. Bir an öylece kalıyoruz ve ben o tanıdık paniğin yatışmasını bekliyorum.

işimiz biter bitmez ondan olabildiğince çabuk uzaklaşmamı söylüyor, ama ilk kez kendimi... sakın hissediyorum. Hâlâ birbirimizi izliyor olsak bile. Sanki şimdi oraya gitmeme izin vermişim gibi, durmakta zorlanıyorum.

Omzuma tembelce ağzı açık öpücükler konduruyor ve benim hafifçe eğilmeme kim daha çok şaşıyor bilmiyorum. "Ailenin banyosundayız," diyor.

"Kimse bunun benden daha fazla farkında değil," diye hayıflanıyorum.

"Bu..." Gülümsemesini tenimde hissediyorum. "Bu gecenin böyle geçeceğini düşünmemiştim."

Ona sırtıtmak için başımı çeviriyorum. "Öyle değil mi?"

"Hayır." Tenime bir öpücük daha konduruyor. "Sana söyledim. Sadece seni görmek istedim."

Göğsümdeki çırpınma endişe verici olduğu kadar kafa karıştırıcı da. Boğazımı temizliyorum, kendini benden ayırabilmesi için kurnazca hareket ediyorum. Ezra ipucunu anlıyor, içimden çıkarken ikimiz de irkiliyoruz.

"Onu çöpe atma," diyorum sertçe, önce hâlâ taktığı kullanılmış prezervatife, sonra da açık çöp kutusuna bir bakış atarak.

Başını eğiyor. "Bununla ne yapacağımı sanıyorsun?"

"Sifonu mu çekeyim?"

"Tuvaletin tıkanması riskini almak ister misin? Seni bilmem ama bu açıklamak istediğim bir şey değil."

Kaşlarımı çattım. "Sanırım cebine girecek o zaman."

"Ben... Kahretsin." Yüzünü buruşturuyor, çekip düğümlüyor, sonra da tuvalet kağıdına sarıyor. O elbisemi düzeltirken ben başka tarafa bakıyorum. "Cebimde kullanılmış bir prezervatif varken oraya geri dönüp babanla konuşamam."

"Kimse senden babamla samimi olmanı istemedi," diye homurdanıyorum.

Kot pantolonunun hışırtısını duyabiliyorum ve o sinsî bir sırtışıla pantolonunun düğmelerini iliklemeye başladığında geri dönüyorum. "Herkesin beni bu kadar çekici bulmasına engel olamıyorum."

"Doğru," diye kestirip atıyorum. "Elbette buluyorlar."

Eğiliyor ve ilk içgüdüm geri çekilmek olsa da, dudakları dudaklarıma değdiğinde kendimi olduğum yerde sabitlenmiş buluyorum. "Bence sen

beni büyüüyor,
Dani." "Sanki
ben-"

Dışarıdan yüksek patlama sesleri gelmeye başlayınca ikimiz de irkiliyoruz, ben sesleri yerleştirmeye çalışırken birbirimizi sarsıyoruz.

"Havai fişekler," diyorum bir süre sonra. "Babam bir elini havaya uçurmadan önce gidip kontrol etsem iyi olacak." Ezra hâlâ o bok yiyen sırtışını sürdürüyor ve ben de ona temkinli bir bakış fırlatıyorum. "Ne?"

"Sen ve ben kıvılcımlar saçıyoruz," diyor, kendisiyle gurur duyuyor gibi. Ben inliyorum. "Bu berbattı."

"Buna sonra gülersin."

"Kesinlikle gülmeyeceğim." Kaşlarımı çatarak yere bakıyorum, elbisemle uğraşıyorum. "İç çamaşırım nerede?"

Başımı kaldırıp sırtışını yakalamam bir saniyemi alıyor ve kolunun çizgisini takip edip parmağından sarkan iç çamaşırlarımı görmem sadece birkaç saniye daha sürüyor. "Bunlar mı?"

"Ver onları bana," diye homurdanarak elimi uzatıyorum.

"Mm. Hayır." Parmaklarına doluyor, gelişigüzel katlayarak küçük bir kare haline getiriyor. "Sanırım bunlar bende kalacak."

"Saklamayacaksın."

"Bir hatıraya ihtiyacım var," diyor sinsice. "Yoksa yarın uyandığımda bunu rüyamda gördüğümü düşüneceğim."

Külotumu az önce düğümlemiş prezervatifi koyduğu cebe sokmasını izlerken muhtemelen daha sert itiraz edebilirdim, bunu biliyorum. Bunu yaparken onu izlemenin karnımda bir sıcaklık seline yol açtığını asla itiraf etmeyeceğim.

Onun yerine "Sen bir pisliksin," diye mırıldanıyorum.

İç çamaşırımı güvenli bir şekilde yerleştirdikten sonra eğiliyor ve yanağıma, ardında karıncalanma bırakan bir öpücük konduruyor. "Biliyorum."

Ondan uzaklaşırken boğazımı temizliyorum ve aynada kendimi kontrol ediyorum. Elbisem düzgün ve saçlarım daha az seks kokuyor ve başka ne söyleyeceğimi bilmediğimi fark ediyorum. Burada bir şey olmamış gibi davranacak kadar aptal değilim, sadece henüz tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. Bir korkak gibi kapıya doğru uzandım.

"Dani," diyerek beni durdurdu.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda dudağımı ısırarak elimi kapı koluna götürüyorum. "Öyle mi?"

"Bunun son kez olduğunu söylememiştin," diyor, sesi alışılmadık derecede yumuşak.

Yutkunuyorum, ağzım kuruyor. "I..." Nefes almak için bir nefes alıyorum. "Ben yapmadım."

Cevap olarak gülümsemesi kaburgalarımın altında daha fazla çırpınmaya yol açıyor, öyle ki nefesimi kesmekle tehdit ediyor. Daha fazlasını söylemesini bekliyorum, söylerse ne yapacağımı bilmiyorum - belki de söylememesi Ezra'nın bir hediyesidir. Sadece başını sallıyor ve kaçmak için banyo kapısından çıkmama izin veriyor. Eğer kalırsam, az önce olanlar hakkında konuşmamız gerekecek, bunun ne *anlama geldiğini* ve bunu yapabileceğimden emin değilim. En azından şimdilik.

Partinin geri kalanında konuşmuyoruz -büyük ölçüde benim yüzümden sanırım- çünkü Ezra ben yaşadığım çelişkili duygularla uğraşırken bana alan tanımaktan memnun görünüyor. Ama partinin geri kalanında gözlerini üzerimde hissediyorum, o ortama karışırken ve ben giderek sarhoş olan ebeveynlerime eşlik ederken bakışlarımız sayılamayacak kadar çok kez birbirini yakalıyor.

Bir noktada babamın Ezra'nın söylediği bir şeye yüksek sesle güldüğünü fark ettiğimde, Ezra'nın cebinde külotumla babamla konuştuğu gerçeğini düşünmemek için elimden geleni yapıyorum. Ezra'nın kalabalığın içinden bana attığı hararetli bakış, düşünmemeyi neredeyse imkânsız kılsa da, özellikle de elbisemin altının ne kadar... havadar olduğu düşünüldüğünde.

Ve Ezra bir süre sonra ayrıldığında, giderken onu izliyorum, arka bahçeden evin önüne doğru açılan ahşap kapıdan kaybolmadan önce bana son bir kez bakıyor. Bundan birkaç dakika sonra elbisemin cebinden gelen bir vızıltı beni yerimden sıçratıyor ve bu tek mesaj, yarına kadar olmasa bile *tüm* gece boyunca Ezra'yı düşünmemi sağlıyor.

Göt herif: Bir dahaki sefere seni bir yatakta istiyorum ve bütün gece istiyorum. Belki de sana yapmayı düşündüğüm şeyleri yapmak için yeterli zaman olur.

Twelv

EZRA

Ekşi Yama: Eğer beni rahatsız etmeyi bırakmazsan, numaranı engelleyeceğim.

Mesajını okuduğumda tüm yüzüm geniş bir sırıtışa dönüşüyor. İlk bakışta, bu kadar sevindiğim için aklımı kaçırdığımı düşünebilirler ama o insanlar Dani'yi benim tanıdığım gibi tanımıyorlardır. Dört Temmuz partisini takip eden hafta içinde attığı mesajlar hem aynı hem de geçmişte attıklarımızdan çok farklıydı - sözlerinde aynı dikenli kenar vardı ama eskisinden daha az... ısıklıydı. Böyle bir şeyi ona asla söylemem; söylesem muhtemelen tepelere kaçırdı, ama yine de bunu bilmek beni gülümsetiyor.

Ben: Ben de seni özledim. 🙄

Cevap vermeden önce telefonumu cebime sokuyorum, mesajımı okuduğunda kızarmış yüz ifadesini hayal ederken hala sırıtıyorum. Mesajı okurken onu ofisindeki masasında otururken hayal edebiliyorum - dişlerini yumuşak alt dudağına bastırmış ve kara kaşlarını germiş - ama numaramı gerçekten engellemeyeceğini biliyorum. Tıpkı geçen hafta sonu aramızda bir şeylerin değiştiğini bildiğim gibi. İkimiz de bunu konuşmadık, çünkü bunun da büyük olasılıkla Dani'nin kaçmasına neden olacağını biliyorum. Neredeyse bir tilki tarafından avlandığını hisseden bir tavşan gibi ve onu kovalamayı her zaman sevmediğimi iddia edemem. Şimdi arayı kapatmama izin verecek kadar yavaşladığı için daha da çok.

"Neden öyle gülümsüyorsun?"

Kardeşimin benimkinin hemen aşağısındaki ofisinden çıktığını gördüğümde ifadem bozuluyor ve içeri girip onunla konuşmaktan kaçınmam imkansız hale geliyor. Yüz hatlarımı daha pasif bir hale getiriyorum.

"Sadece üst katımızı satın almanın ve ofisimi seninkinden uzaklaştırmanın nasıl bir şey olacağını hayal ediyordum."

Eli gözlerini deviriyor. "Çok şirin. Sana e-posta ile gönderdiğim özetleri bitirdin mi?"

"Bitirdim," diyorum ona. "Hâlâ neden benim davamı kontrol ettiğinden emin değilim."

Senin atanmadığın bir dava."

Eli soğukkanlılıkla, "Ben senin davalarına bakmıyorum," diye cevap veriyor. "Gözüm senin üzerinde."

Daha az sorunlu bir ailede bunun Eli için iyi bir şey olduğu düşünülebilirdi. Bana göz kulak olarak iyi bir kardeş olduğunu düşünebilirdi ama ben daha iyisini biliyorum. Eli Alexander'a çok fazla benziyor. Yaptığı her şey kendi çıkarı için.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim," diyorum sıkıca. "Bunu yıllardır yapıyorum."

Eli omuz silkiyor, sanki bu tartışılabilirmiş gibi. Tanrım, ofisimi *gerçekten* taşımak için neler vermezdim. Hatta bu lanet şirketten tamamen ayrılmak için. Mümkün olmasa bile, hayalini kurmak güzel.

"Babam seni görmek istiyor," diyerek konuşmamızı etkili bir şekilde sonlandırdı. "Ofisinde."

"Sonra onu görmeye gideceğim-"

"İçeri girer girmez seni görmek istediğini açıkça belirtti."

Dişlerimi sıkıyorum. Varlığımın her zerresi tartışmak, ikisine de gelecek haftaya kadar siktir olup gidebileceklerini söylemek istiyor ama yine de bu sadece hayalini kurabileceğim bir şey. Gerçekte yapabileceğim bir şey değil.

"Peki," diyorum. "O tarafa gideceğim."

"Güzel." Eli başını salladı. "Şu külotları daha sonra kontrol edeceğim."

Bunun onun davası olmadığını ona bir kez daha hatırlatmadan çekip gidiyor. -Sık sık yaptığı gibi beni de arkasından öfkелendirdi. Ne kadar şaşırtıcı

Ailem ruh halimi çabucak değiştirebiliyor; daha birkaç dakika önce neredeyse uçuyormuşum gibi hissediyordum, şimdi ise midem ekşiyor.

Koridorda ilerleyip Alexander'ın köşedeki ofisine doğru yürürken kendimi daha fazla pislik için hazırlıyorum, kapı koluna uzanırken neredeyse ofisten çıkan birine çarpacaktım. Tanıdık bir kadın beni selamlamak için başını salladığında göğsümde sıcak bir öfkenin yalandığını hissediyorum ve boyuna hızlı bir bakış, açıkça karıştırılmış saçlarını ve bluzunun çok fazla çözölmüş düğmesini ortaya çıkarıyor.

"Ezra," diye selamlıyor Bridgett beni alçakgönüllülükle.

Ona herhangi bir hoşluk teklif etmiyorum, başımı sallamakla yetiniyorum. Babamın düzenli olarak aletini soktuğu kadına iyi davranmayı reddediyorum. Annem olmayan bir kadınla. Bunu saklamaya bile çalışmıyor. Tam tersine, sanki bilmemi *istiyor*.

Alexander'ın Bridgett için aldığından emin olduğum Louboutin'lerin fayanslara vurarak çıkardığı sesleri dinlerken güçlendirici bir nefes alıyorum ve babamın ofisinin kapısını açıp içeri adım atmadan önce titreyerek nefesimi bırakıyorum.

"Sonunda," diyor Alexander oflayarak. "Nerelerdeydin?" "Çalışıyor musun?" Kapıyı arkamdan kapatıp odanın içine doğru ilerledim. ve duvarın yanındaki aşk koltuğundan kaçınarak Alexander'ın masasının karşısındaki deri sandalyelerden birini tercih etti. "Keşke aynı şeyi senin için de söyleyebilseydim."

Alexander bana sert bir bakış fırlatıyor. "Söylemek istediğin bir şey mi var Ezra?"

"Söylemek istediğim çok şey var," diye feveran ediyorum. Başımı şimdi kapalı olan ofis kapısına doğru salladım. "Tedbirli olsan ölür müsün? Neden bir dahaki sefere onu resepsiyonda becermiyorsun?"

"Yerinde olsam ses tonuma dikkat ederdim evlat," diyor Alexander dikkatlice ölçülü bir şekilde. "Ne yaptığım seni hiç ilgilendirmez."

"Anne-"

"Annen mutlu ve ona bakılıyor," diye araya giriyor. "Bunu hatırlamanı öneririm. Onun kalbini kırmak istemezsin, değil mi?"

Dişlerimi öyle bir sıkıyorum ki kırılmalarından korkuyorum, ama itaatkâr bir şekilde sessiz kalıyorum.

"Şimdi," diyor Alexander umursamaz bir tavırla, sanki son randevusunun kuyruğuna takılmamışım gibi. "Lorenzo bana Bianca'nın avukatının Bianca'nın vakfının dahil edilmesi konusunda bir ihtiyati tedbir kararı çıkartmaya çalıştığını söyledi."

"Dava açmalarını tam olarak engelleyemem," diye belirtiyorum. "Ön görüşmelerde bu konuda anlaşmaya varılmamıştı."

"Bütün bu dava başıma bela olmaya başladı," diyor kaşlarını çatarak. "Bianca ve küçük avukatının bizimle bu kadar sert mücadele etmesini beklemiyordum."

Ona ilk hatasının Bianca'nın "küçük avukatını" küçümsemek olduğunu söylemek istiyorum ama sessiz kalıyorum. Bunu yakında anlayacağını tahmin ediyorum.

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Belki de Bianca'yı ziyaret etmelisin," diye girişimde bulunuyor. "Ona... bunu kazandığımızda ne kadar çok şey kaybedeceğini hatırlatabilirsin."

Dudağım kıvrılıyor. "Onu *tehdit etmemi* mi istiyorsun?" "Ben olsam bu kelimeyi kullanmazdım."

İğrenmiş gibi bir ses çıkarıyorum. "Ama kastettiğin buydu."

"Bazen daha büyük bir iyilik için zor kararlar vermek zorunda kalırsın."

"Kimin iyiliği için? Senin mi?"

Alexander gözlerini kısar. "Bu şirketin iyiliği için. *Ailemizin* firma, hatırladın mı?"

Ailemiz. Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Başımı sallayarak aceleyle sandalyemden kalkıyorum. "Bianca'yı tehdit etmiyorum. Bu davayı o saçmalık olmadan da kazanabilirim."

"Öyle olsa iyi olur," diye uyarıyor Alexander. "Burada senden ne beklediğimi hatırlatmama gerek yok."

Sanki hiç unutabilirmişim gibi.

Alexander elini sallayarak beni kovuyor. "Git. Yapacak işlerim var. O emri engellemek için ne yapabileceğine bir bak."

"Elbette," diye tükürdüm neredeyse.

Odadan çıkmak için çaresizce topuklarımın üzerinde dönüyorum ama babamın sesi beni kapıda durduruyor.

"Annen seni görmek istiyor."

Şu anda ondan ne kadar nefret ettiğimi hatırlıyorum. Bana nasıl sahip olduğunu, beni bir kelimeyle nasıl kırabileceğini hatırladım. Ofisinden aceleyle çıkıyorum, ofisimi tamamen atlayarak koridorda ilerlerken kalbimin kaburgalarımın arkasında hızla çarptığını hissediyorum. Annemin hemşiresini aramak için telefonumu çıkarıyorum, gelen bir mesajı fark edince adımlarımın ortasında duraklıyorum.

Sour Patch: Beşinciye savunuyorum.

Öfke ve hayal kırıklığıyla dolu olmasaydım, bu mesajın beni gülümseteceğinden eminim. Gülümsetmese bile, içimde kopan fırtınanın ortasında bir parça sükûnet sağlıyor. Dani bunu bile yapabilecek hayattaki tek kişi olabilir. Daha sonra bunun ne anlama geldiğini merak edeceğim.

Şu anda annemi görmem gerek.

- - -

Annemin sandalyesinden kalkmasını engellemeye çalışarak, "Şunu sana getireyim," diyorum.

Protesto etmek için dilini şaklatıyor ama çok sevdiği sallanan sandalyesine geri yerleşiyor ve çayına bal eklememe izin veriyor.

"Teşekkür ederim," diyor ve fincanı benden alıp üzerine hafifçe üflüyor.

Ben de onunkiyle aynı olan sandalyeye oturuyorum - şu anda olduğu gibi Alexander'la arka verandada oturma hayaliyle satın aldığını hayal ediyorum. Bunun gerçekleştiğinden şüpheliyim.

Annem bana küçük bir gülümseme sunarak, "Bana işten bahset," diyor. "İş iştir," diye kayıtsızca cevap veriyorum. "Yeni bir şey yok."

"Geçen akşam yemekte babanın hepinizin üzerinde çalıştığı büyük bir davadan bahsettiğini duydum."

Alexander'dan bahsedince çenemi sıkıyorum. Onunla tartışmak istiyorum ama bunun onu üzmekten başka bir işe yaramayacağını bildiğim için yapmıyorum.

"Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil." Pantolonumdan amaçsızca bir parça tiftik koparıyor, iş dışında bir konu bulmaya çalışıyorum. Bitmeyecek bir şey

Onun üzgün olmasıyla. "Güller nasıl?"

Keskin bir nefes verdi. "Geçen gün çay güllerimde siyah nokta buldum. Hepsinden kurtulmak için Rita'ya çalılarının yarısını budatmak zorunda kaldım."

"Eminim iyi olacaklardır. Senin her zaman yeşil bir parmağın vardı."

"Eskiden öyleydim," diyor usulca. "Uzakta olduğum günlerde... bazen onlara gerektiği gibi bakmayı unutuyorum."

Uzak günler.

Zihninin hiçbir zaman gerçekten iyileşmeyen o yere çekildiği günlere böyle atıfta bulunmaya başladı. İyi ve kötü günleri var, ama o... olaydan beri, sanki hiç burada değilmiş gibi hissettiği zamanlar oluyor. Bugün o günlerden biri olmadığı için mutluyum.

"Kötüleşiyorlar mı?"

Çayından yavaşça bir yudum alıyor, bana bakmıyor. "Hayır, sanmıyorum. Her zamankinden daha fazla değil. Rita buradayken daha iyi. Biri buradayken gitmemek daha kolay."

Alexander'ın ona en az ilgiyi gösterdiğini bildiğim için içimi tanıdık bir öfke dalgası kaplıyor. Eli'nin durumu da daha iyi değil; öz babası tarafından annesinin varlığına karşı zehirlenmiş. Onun durumuyla ilgili her şey midemi bulandırıyor, daha da fazlası çünkü bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Elimden geldiğince sık burada olmak ve Alexander'ın benden istediği saçma sapan şeyleri yapmak dışında hiçbir şey.

Sonra onu inceliyorum; omuzlarındaki hafif çöküklüğe dikkat ediyorum, eskiden beni sırtında taşıırken kaldıran omuzlarına. Her zaman hayattan çok daha büyüktü ve şimdi... kırılğan görünüyor. Daha az kendinde. Onu buradan götürebilseydim, götürürdüm ama Alexander'la ve onun onu elinde tutmasıyla bir şekilde savaşırsam bile, bir parçam onun onu elinde tutmasının yasal bir belgeden daha öteye gitmesinden endişeleniyor. Bir yanım onu terk etmek *istemeyeceğinden* endişeleniyor ve bunu bilmek onun için kalbimi kırabilir. Hatta şu anda olduğundan daha fazla. Bu yüzden bu konuyu açamayacak kadar korkağım.

"Saçmalıklarım hakkında konuşmak istemiyorum," diye homurdanıyor bir süre sonra. "Bana seninle ilgili yeni bir şey söyle. Görüştüğün biri var mı?"

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanıyor - annem bana bunu ilk kez sorduğu için değil, ilk kez nasıl cevap vereceğimden emin olamadığım için. Aylardır kafayı taktığım ve sikişmeyi saplantı haline getirdiğim kadının sonunda seks dışında bana tahammül etme fikrine boyun eğebileceğini tam olarak söyleyemem.

Duraksamam anneme istediği fırsatı veriyor ve o da hemen üzerine atlıyor.

"Ezra Hart," diyor sırtarak, önce dizime vurmak için uzanıyor
Çay fincanını aramızdaki küçük masanın üzerine koydu. "Sen misin? O kim?"

"Bir şey yok anne." Boğazımı temizliyorum ve suçlulukla ondan uzaklaşıyorum. I

onu umutlandırmak istemiyorum. "Sadece sıradan bir şey." Bu güvenli, değil mi?

"Sıradan demek, genelde senden aldığım cevaptan çok daha fazlası," diye kıkırdıyor. "Bana ondan bahset."

Yapmamam gerektiğini biliyorum; anneme Dani'den bahsetmek, onunla aramızdaki her şeyin birkaç gün ya da hafta içinde patlamasına yol açacak ve büyük olasılıkla da öyle olacak. Yine de ağzındaki gülümseme *eski* halini o kadar anımsatıyor ki, yani olaydan, ilaçlardan ve tüm ailenin dağılmasından önceki Jackie Hart'ı... Bu durum, tüm sağduyuma rağmen ağzımı açmama yetiyor.

"Başka bir şirkette çalışıyor," dedim. "Aslında Casiraghi davasında benim karşı avukatım. İnanılmaz derecede zeki ve muhtemelen gezegende bana haddimi bildirmekten onun kadar keyif alan tek kişi. Dürüst olmak gerekirse, kaybetmeyi umursamadığım tek kişi o, ne kadar garip olsa da. Kendini beğenmiş olması hoşuma gidiyor."

Annem gülerek, "Gerçek bir koruyucu gibi görünüyor," diyor.

Kendimi sevdirmeye çalışmaktan vazgeçemediğim yabani bir kediyi andıran Dani'nin kişiliğini düşünürken kıkırdamama engel olamıyorum ve lekeli ahşap güverteye bakıyorum.

"Dani..." Başımı salladım. "O bir şey."

"Onunla ne zaman tanışabilirim? Bir ara onu yemeğe çıkarmalısın."

Gülümsemem dağılıyor. "Onu buraya getiremem."

Söylediklerimin bu kadar sert çıkmasını istememiştim ve kelimeler ağzımdan çıktığı anda ses tonumdan pişmanlık duydum. Annemin mutlu ifadesi

Dalgalanıyor ve sadece ona bakarak bile bu evin ne kadar berbat olduğunu unutmaya neredeyse izin verdiğini anlıyorum.

"Doğru," diye sessizce cevap veriyor. "Belki başka bir zaman." "Anne, özür dilerim, ben-"

"Yapma." Annem başını sallar. "Özür dileme. Bu senin hatan değil, tatlım."

"Senin de değil," diye ısrar ediyorum. "Seni sonsuza dek cezalandıramaz. Ona *izin vermemelisin*."

Annem fincanına uzanırken hiçbir şey söylemiyor, yudumlamak için ağzına götürmeden önce bir süre düşünceli bir şekilde çayına bakıyor. Sonra tutuyor ve arka bahçeye bakarak bunları düşünüyor.

"O kadar basit değil," diyor sonunda.

İçimden kaçan homurtuya engel olamıyorum. "Olabilir. Onunla savaşabiliriz. Elimden gelen her şeyi yapacağımı biliyorsun-" "Bırak artık, Ezra."

Çok zor nefes alıyorum, ağzım bir karış açık anneme bakıyorum. "Bana nedenini söyle."

"Pek çok nedeni var," diye iç geçiriyor. "Ama en önemlisi... Çocuklarımdan benim için acı çekmesine izin vermeyeceğim. Zaten sahip olduklarından daha fazlasını değil."

"Ama-"

Başını çeviriyor, gözleri benimkileri yakalıyor ve gülümsemesi artık hüznü, yılların kalp acısının ağırlığını taşıyor ve bundan kendimi sorumlu tutuyorum. "Seni seviyorum. Bunu biliyorsun. Ama bu kazanabileceğin bir savaş değil. Sırf denemek için kendini riske atmana izin vermeyeceğim."

Ellerim sallanan sandalyenin kollarını sıkıyor ve ayağa kalkıp sandalyeyi avluya fırlatmak için güçlü bir istek duyuyorum. Onun durumuyla ilgili her şey beni çok çaresiz hissettiriyor. Bunun yerine elimi gevşetiyorum, uzanıp onun elini kendi elimle kapatıyorum ve çok daha yumuşak bir şekilde sıkıyorum.

"Özür dilerim," diyorum ona.

Ne için olduğunu söylemiyorum. Bir anlamı yok. İkimiz de ne demek istediğimi çok iyi biliyoruz. İkimiz de ne kadar çok şey için üzgün olduğumuzu ve ikimizin de bunu değiştiremeyeceğimizi biliyoruz.

Başparmağının elimin yan tarafına yavaşça gidip geldiğini hissediyorum.
"Ben de öyle, tatlım."

İlk defa her şeyin farklı olması arzusuyla yanıp tutuşuyorum. Annemin mutlu ve bütün olması, ailemin bu kadar berbat olmaması, bir şeylerin *doğru* gitmesi için.

Aklım farkında olmadan Dani'ye gidiyor ve bir parçam onu bu kadar zorlamamın nedeninin bu olup olmadığını merak ediyor. Onu düşündüğüm gibi istiyor muyum? Yoksa hayatımda bir kez olsun kendi seçtiğim şekilde gitmesini istediğim bir şeye mi ihtiyacım var? Bunlar cevabını bilmediğim sorular.

Tıpkı şu anda onu neden bu kadar çok görmek istediğime dair iyi bir cevabım olmadığı gibi.

Thirtee

DANI

"ZATEN harcamalarını araştırdık mı?"

Nate'in bir ayak uzağında, yatak örtümün üzerinde duran telefonumun hoparlöründen dalgınca mırıldandığını duyuyor, bir yığın kâğıdı karıştırmasını dinliyorum. "Bana sorarsan oldukça standart metres işleri. Tanrım, bu kadın La Perla'ya ne kadar para harcıyor. Siz kadınların kaç çift iç çamaşırına ihtiyacı var?"

Vera üçlü görüşmemizden kuru bir sesle, "Delikler oluşana kadar aynı dört çifti giymeyi tercih ederim," diyor.

Nate gülüyor. "İç çamaşırı çekmecemi karıştırdın, değil mi?"

"Tehlikeli madde kıyafeti ve kalın eldivenler olmadan olmaz," diye kestirip atıyor Vera.

Şakaklarımı ovuyorum. "Çocuklar, yarın Bianca'yı duruşmaya hazırlamak için onunla buluşacağım. Ona iyi haberler vermem gerek."

"Doğru," diye homurdandı Vera. "Ona sakladığı başka bombalar olup olmadığını sorabilirsin. Belki Lorenzo'nun son anda açıklayabileceği gizli bir köpek dövüşü ringi vardır."

"Evet, ne var bunda?" Nate soruyor. "Yaptığı tüm o gizli kapaklı işler hakkında onunla konuştun mu?"

"Bana izin verdiği kadarıyla," diye homurdandım. "Bu işi hiç kolaylaştırmıyor."

Vera hoşnutsuz bir ses çıkarıyor. "Tüm bunların Bianca'nın Lorenzo'dan alenen intikam alması olduğunu hissediyorum. Kazanıp kazanmaması umurunda mı ki?"

"Umalım da öyle olsun," diye iç geçirdim. "Kariyerim tam anlamıyla buna bağlı olduğu için." "Aramaya devam et," diye teşvik ediyor Nate. "Gerçekten 'hasta akraba'yı seçtiklerine inanamıyorum," diyor Vera içinde.

Gözlerimi deviriyorum. "Yani, yapamaz mısın? Tam olarak bir şey gibi geliyor Ezra öyle derdi."

Onu düşününce içim daralıyor; partiden beri onu görmedim ve aramızdaki konuşma... farklıydı. O geceden beri attığı aptalca mesajlar beni eskisinden daha az rahatsız ediyor. Az da olsa. Beni gülümsettikleri zamanlar bile oldu - bunu Ezra'ya asla itiraf etmeyeceğim. Ve artık ondan şikayet etmek, birkaç hafta öncesine göre daha az... iğneleyici geliyor. Sanki kalbim artık eskisi kadar atmıyor.

"Bu da bir şey olabilir," diye araya giren Nate beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. "İki ipotek ödüyor."

Canlandım. "Metresi mi?"

"Hayır," diyor Vera kesin bir dille. "Kuaförüm."

"Kapa çeneni," diye homurdanıyorum. "İkinci ipoteği nerede görüyorsun?" "Yedinci sayfada," diyor Nate.

Onun ne gördüğünü anlamak için geriye doğru gitmeye başlıyorum ve aynı bankaya birden fazla ipotek ödemesi yapıldığını fark ediyorum.

"Bu garip," diye not ediyorum. "Ayrı bir mülk olduğunu biliyor muyuz?"

"Mali kayıtları için verdiğimiz mahkeme celbine henüz bir yanıt alamadık. Elimizdeki tek şey Lorenzo'nun pisliği."

"Hmm." Sayfanın altını çiziyorum. "Bunu not al. Kendi küçük petek saklanma yerleri olabilir. Araştırmaya değer."

"Tamam ama," diyor Vera. "Neden sevişmek için iki eve ihtiyaç duysunlar ki?" "Yani, zaten iki kadına ihtiyacı olduğuna karar vermiş," diye alay ediyor Nate.

"Belki de her şeyi ikişer ikişer yapmayı seviyordur?"

"Ne kadar zarif biri," diyorum kuru bir ifadeyle. "Yarın Bianca'ya bu konuda bir fikri olup olmadığını sorabilirim. Lorenzo'nun e-postaları nasıl gidiyor?"

"Harika," diye yanıtlıyor Vera, hemen ardından gelen tiksinti dolu bir sesle. "Eğer 2008'e geri dönmüşüz gibi e-postalarda siber seks yapmayı hayal etmek istiyorsan."

Nate, "2008'de on altı yaşındaydın," diye belirtiyor. "Kiminle siber seks yapıyordun?"

Vera *hıçkırır*. "Seni ilgilendirmez."

"Çocuklar," diye homurdanıyorum. "Yemin ederim, eğer siz ikiniz hemen sevişmezseniz, ben-"

Vera ve Nate'in sevişme fikrinin ne kadar saçma olduğunu birbirlerine anlatmaya başladıkları sırada yatak odamın kapısı çalınıyor ve ben daha dik oturup açık kapıdan oturma odasına bakıyorum. Ön kapım bu kez daha ısrarlı bir şekilde çalınıyor ve telefonumdaki saate kaşlarımı çatıyorum. Dokuzdan sonra kim geliyor ki?

"Bekle," diyorum diğer hattaki Vera ve Nate'e, hâlâ sevişme fikrinin ne kadar saçma olduğunu tartışıyorlar. "Kapımda biri var."

"-ona dokunmaktansa duyarlı bir deniz hıyarını sikmeyi tercih ederim-" "-diğer tüm erkekler için beklentilerini mahvetmekten nefret ederim-" Evet. Dinlemiyorlar.

Hala tartışan seslerini oturma odama taşıyorum, gözetleme deliğini açıyorum ve bu saatte kimin gelebileceğini görmek için koridora bakıyorum.

Diğer tarafta kimin olduğunu gördüğümde neredeyse telefonumu düşürüyordum. O kadar şaşıyorum ki, telefonla konuştuğumu unutup kapıyı gereğinden fazla bir güçle açıyorum.

"Burada ne işin var?"

Ezra kapıma yaslanmış, uzun bedeni açık alanı doldururken bir kolunu çerçeveye dayamış. Hâlâ iş kıyafetlerini giyiyor - onu doğru yerlerden saran lacivert bir pantolon ve yakası açık beyaz bir gömleğin üzerine tam oturmuş bir ceket - ve iş kıyafetleriyle bu kadar iyi görünebilmesi gerçekten haksızlık. Partiden beri onu ilk kez tekrar görmek gerçek bir darbe gibi; kalbim hızla çarpmaya başladığında içimdeki havanın dışarı çıktığını hissedebiliyorum.

"Hey," diyor, sanki kapımın önünde durması çok normalmiş gibi rahatça. "İçeri girebilir miyim?"

"Burada ne işin var?"

Altın rengi kaşlarından birini kaldırıyor, dudakları seğiriyor. "Bunu bana zaten sormuştun."

"Normalde biri bir soru sorduğunda, diğer kişi ilk seferinde cevap verir."

Parmaklarını saçlarında gezdirerek iç geçiriyor. "Bu konu hakkında konuşmaktan son derece mutlu olurum." Koridorun her iki tarafına da bakıyor. "Belki sadece burada değil."

Geçtiğimiz hafta sonundan önce olsa kapıyı yüzüne kapatırdım. Evde birbirimizi şaşırtmak gibi şeyler yapmıyoruz. Ya da en azından biz yapmadık. Şimdi ne yaptığımızı gerçekten bilmiyorum. Bu durum beni biraz uyuşturuyor. Belki de bu yüzden onu içeri almak için kenara çekiliyorum.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyor, ben kapıyı arkasından kapatırken yanımdan geçip gidiyor. Kapıyı çalmadan önce ne yaptığımı çok geç hatırlıyorum. "Kahretsin," diye mırıldanıyorum, dikkatimi şimdi şüphe uyandıracak kadar sessiz olan

Hücre. "Çocuklar, sizi geri aramam gerek." "Ezra mı o?"

"Senin evinde mi?"

"Onunla yatmayı bıraktığını sanıyordum?" "Bu senin-"

Birbirleriyle konuşmalarından kimin ne sorduğunu bile anlayamıyorum. Onları tekrar gördüğümde cevaplamam gereken bir sürü soru olacağını biliyorum. Bu yarınki Dani için bir sorun.

Telefonda yüksek sesle "Tamam, sonra konuşuruz," diyorum ve soru yağmurunun ortasında ikisinin de yüzüne kapatıyorum.

Ezra çoktan koltuğuma yerleşmiş, başını minderlere yaslamış ve gözlerini kapatmış. Sersemlemiş bir halde kanepenin etrafında dolaşıyor, mikrofiber malzemeye boş boş desenler çizmesini izliyorum.

"Bana hâlâ cevap vermedin," diyorum sonunda.

Gözleri tembelce açılıyor ve ne kadar yorgun görüldüğünü fark ediyorum. Gözlerinin altında koyu halkalar var ve her zamanki sinir bozucu şakacı havasından eser yok.

"Sadece seni görmek istediğimi söylesem bana inanır mısın?"

Kalbim göğsümde garip bir takla atma manevrası yapıyor. Ağzımı açıyorum, sonra kapatıyorum, sonra tekrar açıyorum - boynum ısınırken bir Japon balığına benzediğimi fark ediyorum. "Neden?"

"Biliyor musun," diye kıkırdıyor, "gerçekten sana söyleyemem. Boktan bir gün geçirdim ve nedense buraya gelip büyük ihtimalle bugün yaptığım her türlü pislik şey hakkında beni azarlayabileceğin fikri hoş bir değişiklik gibi geldi."

Onun bu rahat itirafı karşısında içimden bir suçluluk duygusu geçiyor, ama bu duyguyu aynı hızla uzaklaştırıyorum. Ezra'nın neredeyse zamanın yüzde yüzünde böyle çekilmez bir pislik olması *benim* suçum değil.

Bir an ona bakıyorum, bronz teni sehpanın üzerindeki lambanın yumuşak ışığında neredeyse parlıyor, en son kanepemdeyken içimde olduğunun fazlasıyla farkındayım. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, meme uçlarım uyumayı sevdiğim soluk Teksas Üniversitesi tişörtünün altında çakıllaşıyor. Gözleri beni boydan boya tarıyor; geçtikleri her ten parçasında tüylerim diken diken oluyor.

Gözlerindeki tekinsiz bakışla ilgili bir şey, her zamanki taktiğim olan onu kol mesafesinde tutma taktiğine başvurmamı imkânsız kılıyor. Buna bir de geçen hafta sonu ailemin partisinde yaşadığım ve hâlâ tam olarak çözemediğim kafa karıştırıcı karşılaşmayı eklerseniz, belki de neden ondan sadece bir adım ötedeki kanepeye çöktüğümü açıklayabilir. Hâlâ mesafemi korumaya çalışıyorum.

"Neden boktan bir gün geçirdin?"

Bu soruyu sorduğum için o da benim kadar şaşırılmış görünüyor. Gözleri bir parça açılıyor, dudakları aralanıyor ve cevap vermeden önce bir süre yüzümü inceliyor: "Bütün boktan günlerimin sebebi aynı."

Bu şifreli bir cevap, detaylandırmak istemediğini söyleyebilirim. Garip bir şekilde, bu bende onu zorlama isteği uyandırıyor. Cevapları ondan zorla almak istiyorum. Bunun nedeni içimde uyandırdığı kazanma arzusu mu yoksa gerçek bir endişe mi, emin olamıyorum.

"Bana bundan daha fazlasını vermen gerekecek."

Elini yüzünde gezdirmek için başını çevirdiğinde dudakları büzüşüyor, düşünürken avuç içi çenesinde kalıyor. "Aile dramı. Söz veriyorum

Duymak istediğın hiçbir şey yok."

"Ne yani, sevgili Alexander babamızla anlaşıyor muyuz?"

Gölüşü mizahsız. Hatta karanlık. "Alexander Hart'ın sevgili bir yanı yok."

Bu beni duraksattı. Elbette, Ezra'nın babasından bahsettiğini hiç duymadım ama birlikte *çalışıyorlar*. Aralarında husumet olduğunu gösteren hiçbir şey yok.

"Onun için her zaman kazandığın davalar onu çok mutlu eder diye düşünüyorsun."

Ezra'nın dudakları seğiriyor. "Yani şimdi benim kazanma oranımı kabul ediyor musun?" "Soyut olarak," diye cevap veriyorum.

"Hiçbir ilgi duymadan."

"Tabii ki hayır," diye mırıldanıyor Ezra şimdi gerçek bir mizahla. Bana yan gözle bakıyor, eğlenen bakışı sonraki birkaç saniye içinde soluyor, düşüncelerinde kaybolmuş gibi görünürken gözleri odağını kaybediyor. "Kendini hiç..." Başını iki yana sallar. "Unut gitsin. Neden burada olduğumu bile bilmiyorum."

Anlayamadığım nedenlerden dolayı, bana sormak üzere olduğu şeyi sonsuz derecede merak ediyorum.

"Hayır," diye ısrar ediyorum. "Ne? Hiç ne hissettim mi?"

"Şey gibi..." Ezra iç çekerek başını kanepenin arkasına bırakıyor. "Sanki sadece hareketleri yapıyormuşsun gibi mi? Sanki yaptığın hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi, çünkü her şey yarın da bugün olduğu kadar boktan olacakmış gibi?" Bir kahkaha olduğunu sandığım ama daha çok bir alay gibi çıkan bir başka hava üflüyor. "Sanki tüm hayatın çoktan kararlaştırılmış ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yokmuş gibi?"

Soruları ağzımı açık bırakıyor, sesi çiğ ve acılı ve ondan duyduğum hiçbir şeye benzemiyor. Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için kendimi tedirgin hissediyorum. Özellikle de bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi bildiğim için. On yedi yaşımdan beri, ailemin karşısında oturup tüm hayatımın bir yalan olduğunu ve bunun *tamamen* benim hatam olduğunu duyduğumdan beri kemiklerime işlemiş bir his bu. Bu duygu, sadece birkaç yıl sonra güvenilebileceğin tek kişinin kendin olduğunu fark ettiğimde daha da pekişti.

Ama ona bunların hiçbirini söyleyemem. Aramızdaki şeyler değişmiş olsa bile, kendimi ona karşı bu kadar savunmasız olmaya ikna edemiyorum. O bana karşı bunu yapmayı seçse bile. Bilmediğim bir bölgedeyim. Savunmasız bir Ezra'yla ne *yapacağımı* bilmiyorum, ki şu anda tam da öyle görünüyor.

"Bu babanla mı ilgili?"

"Babam," diye homurdanıyor. "Tanrım. Babam..." Başını sallıyor ve içimde onu yatıştırmak için uzanmak gibi garip bir dürtü var. Çok kafa karıştırıcı. "Her şey ona geri dönüyor."

"Özür dilerim," diyorum ona, çünkü başka ne diyeceğimi bilemiyorum.

Tekrar başını sallıyor. "Hayır, ben özür dilerim. Eminim şu anda yapmak istediğin şey hiç de bu değildir. Özellikle de benimle. Ben sadece... Bugün lanet olası bir kâbustu ve benim sadece... normal hissettiren *bir şeye* ihtiyacım vardı."

Kalbim göğsümde sıkışıyor.
Görmezden geliyorum. "Ve sen...
buraya geldin."

O zaman bana bakıyor, gözleri yüzümü inceliyor, sanki bunu neden yaptığı konusunda hala biraz kafası karışıkmiş gibi. "Geldim."

"O kısımla ilgili hâlâ biraz sorun yaşıyorum," diyorum ona dürüstçe.

"Hani şimdi birbirimizi özlediğimizi itiraf ediyorduk?"

Aptal kalbim yine takla atıyor. Belki de bir kardiyoloğa görünmeliyim.

"Ezra," diye temkinli bir şekilde başlıyorum, ilk içgüdüm onu uzaklaştırmak. "Sanırım belki

o-"

Vücudunu kaydırarak kendini bana yaklaştırıyor. "Beni özlemedin mi, Dani?"

"I-" Yüzü düşünemeyeceğim kadar yakın. Parmakları çenemde geziniyor ve hain gözlerim bu hisle dalgalanıyor. "Hayır."

"Sen tam bir yalancısın," diye gülüyor usulca. "Ama sorun değil." Parmağı alt dudağımın üzerinde yavaşça gidip geliyor. "Numara yapmaya devam etmene izin vereceğim. Şimdilik."

"Ezra," diyorum boğuk bir sesle, parmağının hâlâ alt dudağımda gezinmesinden hipnotize olmuş bir şekilde.
dudak.

Başparmağı parmağının yerini alıyor ve zar zor bir baskı uyguluyor. "Benim için ağzını açar mısın?"

Tereddüt ya da soru sormadan açıyorum ve muhtemelen bunun için kendime kızmalıyım ama odaklanabildiğim tek şey başparmağının dilime bastırmak için içeri dalması.

"Em," diye mırıldanıyor.

Bir yanım ona siktirip gitmesini söylemek istese de, diğer yanım - kuşkusuz çok *daha büyük* bir yanım- bu sessiz komut karşısında ürperiyor. Dudaklarımı başparmağının etrafına kapatıyorum, hafifçe emiyorum, o izlerken gözbebeklerinin büyüdüğünü görmek garip bir güç hissettiriyor. Sanki emrine uymama rağmen kontrol bendeymiş gibi.

"Bu güzel ağzını sikimin etrafında ne kadar sık hayal ettiğimi biliyor musun?" Başparmağını ağzımın içinde daha derine kaydırıyor ve dilime bastırıyor. "Beni her kestiğinde, ağzın benimle doluyken ne kadar sessiz olacağını hayal ediyorum. Belki de bütün zaman boyunca bana ters ters bakardın. Bu beni neden bu kadar azdırıyor Dani?"

İstemsizce bir inilti duyuyorum ve bacaklarımı birbirine bastırarak amımın kayganlaşmaya başladığını hissediyorum. Çizdiği resim *beni* neden bu kadar azdırıyor? Onun için dizlerimin üzerine çökmeye hiç cesaret edemedim; bu her zaman ona benim üzerimde çok fazla koz vereceğini düşündüğüm bir şeydi, ama şu anda bana yumuşak bir şekilde bakıyor, sanki dizlerimin üzerindeki görüntüm onu *kendine* getirebilirmiş gibi... hiç de koz gibi hissettirmiyor.

Başparmağını yalamak için geri çekiliyorum, sırtıyorum. "Bu yüzden mi buraya geldin? Sikini ağzıma sokabileceğini mi umuyordun?"

"Hayır," diyor kesin bir ifadeyle, hâlâ ağzıma bakıyor. "Buraya geldim çünkü seni görmek bu günü lanet olası bir kâbustan kurtarabilecek aklıma gelen tek şeydi."

Bu açık itiraf karşısında nefesim kesiliyor, gözlerinde tam bir samimiyetten başka bir şey göremiyorum. Bu beni tuhaf hissettiriyor. Sanki onu öpmek ve aynı anda dışarı atmak istiyorum. Korkutucu ama aynı zamanda heyecan verici. Bu tamamen yeni bir şey.

Başparmağının ucunu ısırırken işleri daha rahat bir noktaya getirmek için elimden geleni yapıyorum. Gerçekten başa çıkabileceğim bir şey. "Yani diyorsun ki

"Ağzımı üzerinde istemiyor musun?"

"Yanlış." Parmakları çenemi kavırıyor, hissetmemi sağlayacak kadar sert ama acıtmayacak kadar da nazik. "Ağzını alabildiğim her yerde istiyorum Dani. Tek düşündüğüm şey bu."

İçimden bir ses bunun kötü bir fikir olduğunu haykırırsa da, beni öpmek için eğildiğinde kıpırdamıyorum. Yüzümü tutuyor, beni ağzının dudaklarıma yaptığı baskıya, benimkine dokunmak için kayan dilinin alayına karşı çaresiz bırakıyor ve ben de karşılık vermekten başka bir şey yapamıyorum. Dudakları fethetmek için değil, keşfetmek için hareket ederken gözlerimi kapatıyorum, sanki bunu sonsuza dek yapabilirmiş gibi. Sanki dünyada sadece bunun için zamanı varmış gibi.

Çok gerçek, çok erken gibi geliyor. Henüz hazır olmadığım bir şey gibi geliyor.

Ağzımın dolaşmasına izin vermek için ara veriyorum, çenesindeki hafif kirli sakala öpücükler konduruyorum, boynundan aşağı inmek için daha da alçalıyorum. Ezra dudaklarımın her sıyrılışında nefessiz sesler çıkarıyor, parmaklarım gömleğinin düğmelerini açmaya çalışırken elleri belime dolanıyor ve beni kucağına çekiyor. Altındaki sıcak, sıkı teni keşfetmek için ellerimin içeri girmesine izin veriyorum, o zevkle tıslarken tırnaklarımı karnında gezdiriyorum. Ellerim kemerinin tokasında durduğunda, başparmağım kopçada gezinirken, sanırım nefes almayı tamamen kesiyor.

"Belki ben de bunu düşünmüşümdür," diye fısıldıyorum boğazına doğru. Bu gerçek, sadece kendime asla dile getirme izni vermediğim bir gerçek.

Kemerini yavaşça tokasından çekip çıkarıyorum, sonra da pantolonunun düğmelerine doğru ilerliyorum. "Belki de sikiinin ağzımda nasıl hissettireceğini merak etmişimdir."

"*Dani*," diye inliyor, elimi iç çamaşırının içine sokup zaten sertleşmiş olan sikiinin etrafını sarmasına izin verdiğimde. "Siktir."

Onu dışarı çekerken vücudundan aşağı kayıyorum, ama dizlerimin üzerinde olmak eskisi kadar ürkütücü gelmiyor. Ezra'nın bana bir tür fantezinin hayata geçmiş haliymişim gibi baktığı bir ortamda nasıl olabilir ki? Birlikteyken bana hep böyle mi baktı? Elimden geldiğince ona bakmamaya özen gösteriyorum. Daha az kişisel hissettiriyor.

Ama şimdi ona bakıyorum.

Dişleri alt dudağına bastırırken göğsü kabarıyor, yeşil gözleri kararıyor ve yumruğumu tembelce uzunluğunda aşağı yukarı kaydırmamı izlerken göz bebekleri genişliyor. Kızarmış başını sıkıyorum, yukarıdan gelen derin bir memnuniyet gümbürtüsüyle ödüllendiriliyorum, başparmağımı hemen altındaki hassas küçük V'ye bastırıyorum ve yavaş bir daire çiziyorum. Tepesini alt dudağıma sürtmek için onu yaklaştırdığımda boğazı bir yutkunmayla titriyor ve beni oraya boyamasını izlerken titrek bir nefes bırakıyor.

Sadece biraz geri çekiliyorum, dilimi dudağımın üzerinde gezdirip bıraktıklarını toplamaya yetecek kadar ve Ezra'nın elleri sanki beni tutmamaya çalışıyormuş gibi kalçalarını örten kumaşı yumrukluyor. Onun gibi biri üzerinde böyle bir etkiye sahip olmak sarhoş edici.

"Hâlâ bir pisliksin," diye kıkırdıyorum, sonra dilimi onun alt tarafına doğru geniş bir taramayla düzleştiriyorum. "Ama sakin güzel değilse ne olayım."

Dudaklarımı başının üzerine kapattığımda neredeyse bağılıyor, ağzımı yavaşça geri çekmeden önce onu daha derine itmeden önce bir an emiyor. Hızımı sabit ve alaycı tutuyorum, bana sürekli hissettirdiği gibi onun da çözülmesini izlemek istiyorum. Dilimi kadifemsi teninde zonklayan damarın üzerinde gezdiriyorum, her şeyi tekrar yapmadan önce dilimi ucunda döndürürken gözlerimi kapatıyorum.

Parmaklarının saçlarımı okşadığını hissettiğimde duraksıyorum, gözlerim açılıp onunla buluşuyor. Saçlarımı yüzümden hafifçe itip parmaklarını saç tellerimin arasından geçirirken, kapüşonlu gözlerle beni izleyişinde fazlasıyla nazik bir şeyler var. Bu daha çok bir şey. Henüz yüzleşmeye hazır olmadığım bir şey.

Islak bir sesle onu çekiyorum, dilimi sikiinin alevlenmiş başının hemen altında gezdiriyorum. "Bana karşı bu kadar dikkatli olmayı bırak," diyorum bakışlarını tutarak. "Bizim işimiz bu değil."

Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor. "Seni kullanmamı mı istiyorsun Dani?" "Belki de istiyorum." Dilimi ona doğru bir kez daha gezdiriyorum.

"Belki de sert istiyorumdur."

Gözleri ateşle parlıyor, dudağı yine dişlerinin arasında yuvarlanıyor. "O zaman aç o güzel ağzını," diyor kabaca. "Onu kirletmek istiyorum."

Uyluklarımın arasındaki her şey karıncalanıyor, dokunmam için yalvarıyor ama kendimi tutuyorum. Ezra'nın parmakları saçlarıma dolanırken ağzımı sonuna kadar açıyorum, daha dik oturup sikini dilimin üzerinde ileri geri kaydırabilmek için başımı geriye atıyor.

Bunu birkaç kez daha yapıyor, kendini kayganlaştırıyor ve daha önceki aynı komutu tekrarladığında sesi sessiz bir törpü: "Em."

Dudaklarımı onun etrafında kapatıyorum, ama artık hızdan sorumlu olmadığım hemen anlaşılıyor. Sikinin ağzımın derinliklerine kayabilmesi için beni kendine yaklaştırıyor ve neredeyse boğazıma kaçacak kadar ilerlediğinde burnumdan nefes almak zorunda kalıyorum. Öğürmemek için kendimi zor tutuyorum, bana verdiği her şeyi alabileceğimi kanıtlamak için, sanki bu da aramızda bir tür rekabetmiş gibi

-Ama Ezra üstümde hayvani sesler çıkarırken kimin kazandığından emin olamıyorum.

"Siktir," diye homurdanıyor, elini başımın arkasına her bastırışında artan derin ve yavaş bir kaymayla beni sikinin üzerinde gezdiriyor. "Sen benim sikim için yaratılmışsın, Dani."

Övgüsü beni teşvik ediyor ve onu köküne kadar almak için saçımı kavramasına karşı çekiyorum, burnum tabandaki kaba saçlara sürtünüyor.

"*Siktir*," diye inliyor. "Benim için çok iyisin bebeğim. O kadar *mükemmelsin* ki."

Bu övgü karşısında göğsümde yine bir his oluşuyor, sanki kalbim bir fiç yuvarlanması yapıyor. Övgüleriyle birleşince, aklımın alamayacağı kadar gururlanıyorum. Kimseye, hatta kendime bile itiraf etmediğim bir şey bu - ama böyle anlardaki övgüleri içimde gün ışığını nadiren gören bir şeye dokunuyor. Hayatları mahveden ve her şeyi berbat eden biri olmadığımı hissettiren bir şey. Belki de başka birine tekrar güvenmem *gerektiğini* hissettiren bir şey. Sadece Ezra'nın bana hissettirdiği bir şey. Belki de bu yüzden bunu kabul etmeme izin vermiyorum. Eğer buna alışırsam... bittiğinde çok daha yıkıcı olacak.

Hâlâ sadece açık bir gömlek ve düğmesiz bir pantolonla tamamen giyinik ve onu bu kadar giyinik ama yine de bu kadar *çıplak* görmek amımın zonklamasına ve tenimin arzuyla uğuldamasına neden oluyor. Parmaklarımı amımın altına sokmaktan kendimi alamıyorum.

tozluk ve iç çamaşırı, klitorisimin şişmiş demetini çok uzun süre dayanamayacağımı bildiğim hızlı dairelerde yuvarlıyor.

Hâlâ beni istediği gibi hareket ettirmesine izin veriyorum, ağzımı kendi kişisel oyuncağı gibi sikinde yukarı aşağı sürüklemesine izin veriyorum ve kendimi aşağılanmış hissetmeliyim, beni kullanmasına *izin* verdiğim için kullanılmış hissetmeliyim, ama tek hissettiğim onun benim için çaresizliği, *ihtiyacı* - ve bu da bana taşıdığım tüm ağırlığı, suçluluğu hissettiriyor... Sanki başkasına aitmiş gibi hissettiriyor. Sadece bu an için bile olsa.

"Kendine mi dokunuyorsun?" Saçımı tutuşu sıkılaşıyor, kafa derim hafifçe acıyor ama garip bir şekilde bu da hoşuma gidiyor. "Benim için boşalacak mısın bebeğim? Boğazında sikim varken boşalacak mısın?"

Elimde değil, o bu hissin etkisiyle gırtlaktan bir inilti çıkarırken ben de etrafında iniliyorum. Parmaklarım daha hızlı çalışıyor, o ağzımın derinliklerine doğru iterken kaygan klitorisimi hararetle çalıştırıyor. Gözlerim çırpınarak kapanıyor ve karanlık beni ele geçirdiği anda, her şey dururken saçlarımda keskin bir çekilme oluyor.

Gözlerim onunkilerle buluşmak için açılıyor, nefesi kesik kesik ve bakışları karanlık, sikiinin yarısı hâlâ ağzımdayken bana bakıyor.

"Gözlerin," diyor titreyerek. "Boşaldığında o lanet gözlerini istiyorum."

Daha sonra neden onunla bu konuda mücadele etmediğimi analiz edeceğim. Belki daha sonra bu kadar dikkatle inşa ettiğim duvarların neden etrafımda tuğla tuğla yıkılıyor gibi görüldüğünü inceleyeceğim. Ancak şu anda odaklanabildiğim tek şey parmaklarımdan klitorisime sürtünmesi ve dilimin üzerinde kayan sikiinin ağırlığı.

"Bu doğru," diye mırıldandı. "Benim için çok iyi." Kalçaları koltuktan kalkarken göz kapakları zevkle düşüyor, gözlerimin sulanmasına ve amımın hiçbir şeyin etrafında kenetlenmemesine neden olan acımasız bir hızla ağzıma sokuyor. "Sadece benim için," diye nefes alıyor. "Hepsini alacaksın, değil mi? Her damlasını."

Bacaklarımdan arasındaki basınç dayanılmaz seviyelere çıkarken, görüşüm bulanıklaşırken ve kalçalarım titrerken akıllara durgunluk veren bir şeyin uçurumunda sallanırken akılsızca başımı sallıyorum.

"İşte bu," diye kabaca nefes veriyor. "İşte benim kızım." Kalçaları tekliyor ve vücudu titriyor. "Oh, lanet olsun. Oh, *siktir*, bebeğim, ben-"

Boğazımda onun ılık fişkırmasını hissediyorum, tıpkı parmaklarımda benzer bir şey hissettiğim gibi, sadece hissi uzatmak için kendime çılgınca dokunmaya devam ederken tüm vücudum titriyor. Ezra hala düzensiz bir şekilde ağzıma girip çıkıyor, içimi boşaltırken neredeyse insanlık dışı sesler çıkarıyor. Ve tüm bunlar olurken bakışları benimkileri tutuyor, bana verdiği her şeyi yutarken içlerinden geçen her duygu titreşimini izlemeye zorluyor beni.

Pişmanlığın, utancın, herhangi bir şeyin gelmesini bekliyorum ama Ezra ağzımda dururken hissettiğim tek şey -dilim onu titretmek için hafifçe hareket ettirmeye devam ederken bile aleti yumuşuyor- her parçamdan geçen kemiksiz bir mutluluk, zihnim lezzetli bir şekilde boş. Çekildiğinde bile, avuç içi çenemi kavlıyor ve başparmağı dudağımı o yavaş, şehvetli şekilde okşuyor, bu da her şeyi en başta başlatıyor - bir gram bile pişmanlık duyamıyorum. Bu daha sonra analiz edeceğim başka bir şey, eminim.

Ezra hiçbir şey söylemiyor, elleri kollarımın altından kayıyor, beni yavaşça yerden kaldırıyor ve kanepeye geri düşerken beni göğsüne yaslıyor, beni bir insan battaniyesi gibi üzerine yayılmış bırakıyor. Yüzüm boğazına gömülene kadar avuçları saçlarımı örtüyor, parmakları saçlarımda daha önce çok bunaltıcı hissettiren o yavaş yolu açıyor. Onun bir şey söylemesini bekliyorum, ya da belki benim bir şey söylememi - ama uzayıp giden sessizlik, olması gerektiğini hissettiğim gibi dayanılmaz değil. Neredeyse... rahat.

Ezra başının üstünden uzanıp bizi karanlığa gömmek için lambayı kapatıyor, bir yandan da parmaklarını gözlerimi ağırlaştıran yatıştırıcı bir şekilde saçlarımdan arasından geçiriyor. İçimde bir yerlerde bizi hareket ettirmem gerektiğini, kendimizi daha fazla karıştırmadan önce ona gitmesini söylemem gerektiğini biliyorum ama bunların hiçbirini yapmıyorum. İkimizden biri konuşursa bu anın sona ereceğini biliyorum. Belki Ezra da bunu biliyordur. Belki de bu yüzden benim kadar sessiz kalıyor. Yüzümü boğazının derinliklerine bastırıyorum, kolonyasının kalıntılarının hala tarayan parmaklarıyla beni rahatlatmasına izin veriyorum, şu anda hiçbir şey söylememeyi, sadece olmayı ve nereye varacağını görmeyi seçiyorum.

Uykuya dalarken, bunun muhtemelen yarın parçalara ayıracağım bir şey daha olduğunu düşünüyorum.

Fourtee

DANI

"Evet, ben DANICA Pierce. Bianca'yı görmeye mi geldim?"

Kapısındaki düğmeye gereğinden çok daha sert basıyorum, sanki beni kişisel olarak rencide ediyormuş gibi hayal kırıklıklarımın küçük plastik parçaya sızmasına izin veriyorum. Ki bu benim için tamamen haksızlık. Bu sabah boş bir daireye, soğuk bir kanepeye uyanmam ve Ezra'nın beni neden hayalet gibi terk ettiğini açıklayan en ufak bir mesaj bile almamam *düğmenin* suçu değil. Dün gece yeterince tuhaftı ama bu sabah *yalnız* uyanmak *-ne* bir not, ne bir açıklama, ne de bir şey- canımı sıkıyor. Bu da beni sinirlendiriyor. Dün gece neydi ve bu sabah ne oldu?

İnatçı davranıp bu konuda ona mesaj atmayı reddediyorum, önce atacak mı diye bekliyorum ama atmıyor. Bu da bu sabahki ruh halime hiç iyi gelmedi. Öğle yemeği için Bianca'yla onun evinde buluşma fırsatı bulduğum için sinirli miyim yoksa rahatlamış mıyım emin değilim; bir yanım hala Ezra'nın ofisine gidip ne haltlar döndüğünü sormayı düşünüyor ama bu *küçük* bir parça. *Bu hayatta olmaz* ve *O boğulabilir* diye bağırان bir diğerinin gölgesinde kalıyor.

Hain beynimin fısıltısını duymazdan geliyorum *ama dün gece boğma işini kim yapıyordu?*

Sonunda düğmeyi bıraktığımda yanaklarım ısınıyor, hayatta olsaydı şimdiye kadar çığlık atmış olacağından eminim.

"Bayan Casiraghi sizi bekliyor," diyor sert bir erkek sesi kapının hoparlöründen kırılmış bir tonda.

Kapı açılmaya başlarken gıcırıyor ve tepeye tünemiş büyük, görkemli evin önünden geçen bakımlı yola girerken arabamı içeri sokuyorum.

"Kahretsin," diyorum kimseye, mükemmel kesilmiş çitlere ve özel bir işmiş gibi görünen süslü ön kapıya bakarak. Belli ki yanlış iş kolundayım.

Arabamdan inip pantolonumu düzeltiyorum, yolcu koltuğundan çantamı alıyorum ve taş basamakları çıkıp buzlu cam pencereli büyük meşe kapıyı çalıyorum. Kapı sadece bir dakika sonra açılıyor ve bu noktada bir yanım yüzünde yara izi olan tehditkâr bir uşağın diğer taraftan bana bakmasını bekliyor, bu yüzden Bianca'nın zımba gibi kırmızı dudakları ve keskin gözleriyle karşılaşmak beni rahatlatıyor.

"Danica," diye selamlıyor ve gelmemi işaret ediyor. "Gelebildiğine çok sevindim."
"

"Doğru," dedim. "Özür dilerim. Beni beslemene gerçekten gerek yoktu. Ben olsam bunu ofisimde yapmaktan mutluluk duyarım."

Elini yüzünün önünde salladı. "Bütün gün bu evde tek başıma oturuyorum. Arada sırada bir arkadaşımın olması iyi oluyor."

"Elbette," diye kabul ediyorum, gözlerimin tepesinde ışıltılı bir avize bulunan devasa giriş holünü incelemesine izin veriyorum. "Eviniz çok güzel."

"Evet, şey," diye alay ederek kapıyı arkamdan kapatıyor. "Neyse ki Lorenzo'nun dekor zevki de kadın zevki kadar kötü, o yüzden her şeyi ben seçtim."

"Şu anki şirket hariç tabii ki," diyorum sırtarak.

Başını sallıyor, dudakları kıvrılıyor. "Tabii ki." Elini ön koluma doluyor. "İçeri gel, içeri gel. Verandada öğle yemeği yiyeceğiz. Ne de olsa çok güzel bir gün."

Tabii, eğer bir adama asıldığın ve onunla uyuyakaldığın için kendi kişisel yağmur bulutunu taşııyorsan.

"Öyle," diyorum onun yerine. "Kulağa harika geliyor."

"Yiyecekleri kontrol edeyim, olur mu? Etrafa bakın. Zevkimin tadını çıkar."

O başka bir odada kaybolurken usulca gülüyorum, dediğini yapıyor ve geniş oturma odasında dolaşıyorum. Oturmak için fazla güzel görünen bir şezlong ve hemen arkasında kitaplar, resimler ve karat sayılarından şüphelenmeme neden olacak şekilde parıldayan küçük biblolarla dolu bir raf duvarı var. Göz atmak için yaklaşıyorum, emlak hukuku üzerine yazılmış, sadece sırtlarını okurken bile uykumu getiren birkaç kitap fark ediyorum.

Yine de burada çerçevelenmiş birkaç fotoğraf var ve Bianca'nın daha genç bir versiyonunun ve Lorenzo'nun çoğunda çok mutlu görüldüğünü fark ettiğim için üzülüyorum. Sanırım onları kaldırmaya fırsat bulamadı, ya da belki de, içten içe, tüm palavralarına rağmen bunu yapmak onun için hala çok zor.

Bu sadece gerçek anlaşmanın o kadar da gerçek olmadığını kanıtlıyor.

Rafın sonundaki bir çerçeve gözüme çarpıyor, tozlu eski bir kitabın ve ağır bir kitap ayracının yanına sıkışmış. Bianca'nın ayak seslerini duyup odaya yeniden girdiğimde kaşlarımı çatarak, gülümseyen iki adamı inceliyorum.

İncelemesi için fotoğrafı kaldırıyorum. "Lorenzo Alexander Hart'ı ne zamandır tanıyor?"

"Eh?" Yaklaşıp çerçeveyi elimden aldı. "Ah. Korkunç bir adam, Alexander. Onu hiç sevmedim."

"Yani birbirlerini uzun zamandır mı tanıyorlar?"

"Uzun yıllar, evet," diyor başını sallayarak. "Onda sevmediğim ne var bilmiyorum ama hep bir şeyler vardı..." Bakışları fotoğrafta takılı kaldığında kaşlarını çatıyor ve sonunda çerçeveyi rafa geri koymadan önce düşünceden sıyrılıyor. "Belki de bir parçam onun Lorenzo'nun yanlışlarını gizlemesine yardım edeceğini biliyordu."

"Özür dilerim," diye teklif ettim. "Kötü hisler uyandırmaya çalışmıyordum."

Bianca gülüyor. "Ben yaşlıyım ve kocam burnumun dibinde bir puttana sikini veriyor. Kötü duygular içinde yaşıyorum."

"Özür dilerim," diyorum tekrar.

Başını sallıyor. "Özür dileme. Kötü duygular bizi güçlü kılar. Eğer kötü duygular olmasaydı, biz iyi olanları takdir etmezdik."

Anladın mı?"

Aptalca başımı sallıyorum. Bianca bunu söylerken üzgün görünmüyor bile ve ben de boş boş, büyüdüğümde kesinlikle onun gibi olmak istediğimi düşünüyorum. Belki aldatan koca olayı olmasa.

"Her neyse," diyor. "Yemek tam olarak pişmedi. Beklerken çay içeceğiz."

Tartışmaya yer bırakmadan topuklarının üzerinde dönüyor ve ben de genç Lorenzo ile Alexander'ın fotoğrafına son bir kez bakıp kaşlarımı çatıyorum.

Alexander Hart'ın sevimli bir yanı yok.

Bu düşünceyi hemen kafamdan atıyorum. *Şu anda Ezra'yı düşünmüyoruz,* diye kendime onuncu kez söylüyorum. Hart erkeklerini aklımdan uzaklaştırarak Bianca'yı takip ediyorum.

- - -

"SAÇMA BİR SORU," diye alay ediyor BIANCA.

"Ama soracakları bir soru bu," diye iç geçiriyorum.

Tüm bu egzersiz pek de verimli olmamıştı. Bianca'nın şimdiye kadar bana yaptığı tüm sürprizler göz önüne alındığında, mahkemedeki ilk günümüze hazırlanmak akıllıca görünüyordu. Arabuluculukta hazırlıksız yakalanmak bir şeydir; bir yargıcın önünde yüzüme yumurta yemek bambaşka bir şeydir.

Bianca inatla, "Bu kadar uzun zaman önce olan bir şey hakkında konuşmanın neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyorum," diyor.

Kaşlarımı çattım. "Daha önce boşanma davası açmıştın Bianca. Bir yargıç neden devam etmediğinizi merak edecektir. Özellikle de güven fonunun böyle bir darbe almasıyla ilgili uygunsuz zamanlama göz önüne alındığında."

Çayından yavaşça bir yudum alıyor ve düşünceli görünüyor. Şimdiye kadar bu konu hakkında konuştuğumuzda pek de açık sözlü davranmadı. Yıllar önce yaptığı ilk başvuru ve para çekme işlemiyle ilgili belirsiz cevaplar ve geçiştirmelerden başka bir şey almadım. "Fikrimi değiştirdim" demenin Ezra'yı ya da mahkeme salonundaki başka birini tatmin etmeyeceğini biliyorum, sadece karşımda oturan inatçı kadına bunu anlatmam gerekiyor.

"Dilekçenizi geri çekmenizin güveninizle hiçbir ilgisi olmadığını söylediğinizde size inanıyorum," diye devam ediyorum. "Gerçekten inanıyorum. Ama şunu anlamalısınız, karşı tarafın avukatı çok özel bir tablo çizecek. Seni hiç de hoşnut etmeyecek bir tablo. Yargıca iyi görünmeyecektir."

"İşimi yabancılara duyurmak zorunda kalacaksam Lorenzo'nun iğrenç e-postalarına sahip olmanın ne anlamı var?"

"Çünkü o e-postalar ne kadar *iğrenç* olursa olsun, bunun tesadüfi olduğunu söyleyecekler, çünkü maalesef öyle. En azından bir yargıcın gözünde. Sen ve ben bunu düşünmenin bile saçma olduğunu bilsek de, birisinin bunları göndermek için Lorenzo'nun bilgisayarını kullanmadığını şüpheyi yer *bırakmayacak* şekilde kanıtlayamayız."

"Kimse böyle bir saçmalığa inanmaz," diye homurdanıyor.

"Ne yazık ki önemli olan neye inandığın değil, mahkemede neyi kanıtlayabileceğin." Tabağımı ve fincanımı aramızdaki veranda masasına koymak için eğildim ve ona sempatik bir ifade verdim. "Sana yalan söylemek istemiyorum, o yüzden söylemeyeceğim. Bunun tamamen parayla ilgili olduğunu söyleyecekler. Evet, güveninin yerinde olduğunu biliyoruz ama geçmişte güveninin tehlikeye girdiğini bildiklerinden, sadece sana iyi bakıldığından emin olmaya çalıştığını söyleyecekler. Hatta belki de kindar olduğunuzu. Lorenzo ile aranız açılmıştı ve bu şekilde intikam alıyordunuz. Dürüst olmak gerekirse, işleri kendi taraflarına çekmek için söyleyebilecekleri bir düzine saçma şey var. Hepsine hazırlıklı olduğumuzdan emin olmak istiyorum. Boşanma davası açmanızın ve kısa bir süre sonra fikrinizi değiştirmenizin *gerçek* nedeninden başlayarak."

Bianca başını çevirip bahçeye bakıyor ve şu anda uzandığımız fayans döşeli alanı çevreleyen çiçek tarhlarını inceliyor. Rüzgârda hafifçe sallanan bir dizi beyaz lale var ve Bianca'nın bakışları onları izlerken çok uzaklara dalıyor.

"Beyaz lalelerin neyi sembolize ettiğini biliyor musun?"

Başımı sallayarak bakışlarımı hâlâ onları izlediği yere çeviriyorum.

"Bilmiyorum."

"'Özür dilerim' anlamına geliyor" diyor. "Lorenzo kalbimi ilk kırıldığında bana böyle büyük bir buket vermişti."

"Bianca, ben-"

Bir elini kaldırarak bakışlarımı karşıladı. "Sana her şeyi anlatacağım ama bunu mahkeme salonundan saklamanın bir yolunu bulacağına dair bana söz vermelisin, tamam mı? Daha fazla utandırılmayacağım. Bana söz ver, Danica."

"I..." Bunun ona söz verebileceğim ya da vermem gereken bir şey olup olmadığını bilmiyorum ama bu güçlü, kendinden emin kadının ilk kez savunmasız görüldüğünü görüyorum ve normalde sağlam olan tavrındaki çatlak bende deneme isteği uyandırıyor. "Elimden geleni yapacağım."

Başını sallıyor, fincanından yavaşça bir yudum daha alıyor ve düşünüyor. "Çocuk sahibi olamam."

"Yapamaz mısın?"

"Hayır." Başını iki yana sallıyor. "Bunu evliliğimizin sadece iki yılında öğrendim."

Hikâyede daha fazlası olduğunu hissediyorum ama sabırlı olmak istiyorum. Kendi zamanında anlatmasına izin vermek istiyorum.

"Biz gençken, Lorenzo... farklıydı. Paradan önce çok düşküncü. Nazikti. İlk tanışmamızdan sonra ona vurulmuştum. Babam onaylamadı; Lorenzo benim evleneceğimi düşündüğü türden bir adam değildi. Lorenzo, adlarına hiçbir şey olmayan bir aileden geliyordu ve benim geldiğim yerde adınız her şeydir."

"Ama onunla evlendin."

Yine aynı hüznü gülümseme belirdi. "Ben her zaman inatçı oldum. Gizlice evlendik. Ailem yaptığım şey yüzünden beni neredeyse dışlıyordu ama sonunda yola geldiler. Ne de olsa Lorenzo çekiciydi. Ondaki dürtüyü gördüler. Lorenzo'nun başarılı olacağı her zaman biliniyordu."

"Bu İtalya'da mı oldu?"

Başını sallıyor. "Buraya 1992'de taşındık. Lorenzo her zaman geleceğimizin burada olduğunu söylerdi ve ben de Lorenzo'nun söylediği her şeye inanırdım. Buraya ilk geldiğimizde, neredeyse hiç paramız olmadan küçük bir evde yaşıyorduk. Babam Lorenzo'nun benimle sadece para için birlikte olmadığından emin olmak istediğinden, yirmi beş yaşına kadar emanetime dokunulmayacaktı."

"O zaman kaç yaşındaydın?"

"Sadece yirmi iki," diyor. "Yabancı, yeni bir yerde olmak için çok gençtim ama Lorenzo benimle ilgileneneğini söylediğinde ona inandım." Bakıyor

Sonra da düşünceli. "Bir süre için öyleydi." "Ama bir şeyler değişti," diye girişimde bulundum.

Ciddiyetle başını sallıyor. "Lorenzo da benim gibi hep çocuk isterdi ve bir aile kuracağımız için heyecanlıydık. Aylarca denedik ama uzun zaman sonra bir şeylerin yanlış gittiği anlaşıldı."

Ses tonundaki hissedilir kederle midem sıkışıyor, burada mutlu bir son olmadığını biliyorum. Hiç düşünmeden masanın öbür ucuna uzanıp elimi onunkinin üzerine koyuyorum ve hafifçe sıkıyorum. Bianca bana kırılğan, hüzünlü bir gülümseme veriyor.

"Lorenzo'nun işi hâlâ küçüktü, yeni yeni büyümeye başlamıştı," diye devam ediyor. "Her zaman çok stresliydi; doğru elleri sıkamak, doğru insanlarla arkadaşlık kurmak için çok çabalıyordu. Olması gerektiğine inandığı kişi olmak için o kadar çaresizdi ki." Kalın kalın yutkunuyor. "Çocuk sahibi olamayacağımı öğrendiğimizde... bu bizi ayırdı."

Sessizleşiyor, gözleri akmayan yaşlarla doluyor ve bu güçlü kadının böylesine eski bir anı yüzünden acı çektiğini görmek kalbimi kırıyor. "Bianca," diyorum nazikçe. "Ne oldu?"

"Eve, onların yanına geldim. *Yatağımızda*, Danica. Hissettiğim utanç... kendi bedenimin başarısızlığı yüzünden benden uzaklaştığını bilmenin verdiği keder."

"Bianca," diye boğuluyorum, sesim titriyor.

"O zaman Lorenzo'nun sandığım gibi biri olmadığını anladım. *Benim* Lorenzo'm asla bir başkasına dokunmazdı. Hâlâ bizim için asla olmayacak olanın yasını tutarken olmazdı. Bu Lorenzo'yu tanı mıyordum."

"Yani boşanma davası açtınız."

"Evet." Başını salladı, hâlâ kendini toparlamaya çalışıyordu. "Ona bakamıyordum. Beni affetmesi için yalvardı ama bu çok zordu. Unutamadım." Başını sallayarak acı bir kahkaha atıyor. "Ama dediğim gibi... Lorenzo her zaman çekici olmuştur. Bir şekilde beni kalmaya ikna etti. Her şeyin farklı olacağına. Beni sevdiğine. Bunun bir *hata* olduğunu." Başını çevirip tekrar lalelere baktı. "Genç ve aptaldım. Hiç kalmamalıydım. Belki şimdi her şey benim için farklı olurdu."

"Bianca, ben..." Onu daha iyi hissettirecek bir söz söyleyebileceğimi sanmıyorum; eğer olsaydı, eminim çoktan duymuş olurdu.

Şimdiye kadar onlarca kez. Birini böyle bir şey için affedip yıllar sonra sizi gizlice incitmekten asla vazgeçmediğini fark etmenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. "Özür dilerim," demekle yetiniyorum.

"Bu geçmişte kaldı," diyor bana. "Bu benim hatam ve bununla yaşayacağım." Sonra gözlerimle buluşuyor, bakışları daha sert. "Ama onun beni aptal yerine koymasıyla yaşamayacağım, anlıyor musun? Bir daha olmaz. Benden aldığı onca şeyden sonra olmaz. Bu sefer aptal yerine konanın *kendisi* olmasını istiyorum."

Sırları ve kaçamakları şimdi çok daha anlamlı geliyor; yabancılarla dolu bir odada böyle bir acıyı yeniden yaşamakla karşı karşıya kalmayı hayal bile edemiyorum. Buna asla mecbur kalmaması için elimden geleni yapacağıma karar veriyorum.

Elini bir kez daha sıkıyorum. "Bunu senin için yapacağım," diye söz veriyorum ona, hâlâ bunun akıllıca bir hareket olup olmadığından emin değilim. "Bu sefer aptal olanın o olmasını sağlayacağız."

Bianca başını sallıyor, ağzının kenarları eğiliyor ama sadece eğiliyor. "Güçlü bir kadın gibi."

"Kesinlikle," diyorum ona sırtarak.

Bu bana gerçek bir kıkırdama kazandırıyor ve elini benimkinin altından çekip çay fincanına uzanmadan önce sırtını sıvazlıyor. "Umarım bir erkeğin seni benim yaptığım gibi aptal yerine koymasına asla izin vermezsin," diyor. "Sen çok akıllısın."

"Şaşıracaksın," diye mırıldanıyorum, bu sabah kanepemde yalnız uyandığımı hatırlayarak.

Bianca bana bir kaşını kaldırıyor. "Erkek sorunlarınız mı var?"

"Hayır." El sallayarak geçiştiriyorum. Onun hikâyesini dinledikten sonra Ezra'yla aramızdaki bu... meseleye girmeyeceğim. Kıyaslanamazlar bile. "Konuşmaya degecek bir şey yok."

"Danica," diye gülüyor. "Erkekler hakkında öğrendiğim bir şey var; eğer düşünmeye degerse, konuşmaya da deger."

"Ben... bu konuda pek iyi değilim," diyorum ona dürüstçe. "Bir şeyler hakkında konuşmak." Bianca omuz silkiyor. "Eğer bu konuda konuşamıyorsan, o zaman yapmamalısın." O kadar basit söylüyor *ki*, sanki çok basitmiş gibi, çok uzakta hissettirse bile.

Ona Ezra'yla oynadığım bu ileri geri oyununun bir işe yaramadığını söylemek istiyorum.

ama sonra kanepemde tek başıma uyandığım andan beri bu düşüncelerle ne kadar boğuştuğumu fark ediyorum ve haklı olup olmadığını merak ediyorum. Bu konuyu düşünmeden duramamam, bir şekilde bu konu hakkında konuşmam gerektiği anlamına mı geliyor? Onunla değil tabii ki. Onun yeterince işi var. Ama belki...

Bu düşüncelerden sıyrılıyorum. Şu anda endişelenmem gereken bir şey değil.

"Üstünden geçmek istediğim başka sorular var," diyorum konuyu değiştirerek. "Boşanma dilekçenize geri döneceğiz. Diplomatik bir cevap düşüneceğiz. Söz veriyorum."

"Seni bu yüzden işe aldım," diyor kesin bir ifadeyle.

Yüzüme bir sırıtma yayılıyor. "Evet. Evet, öyle."

Bianca öğle yemeğini kontrol etmek için izin istiyor ve onun sözlerinden sonra cebimdeki telefonumun ağırlığı daha da artıyor, görmezden gelmek neredeyse imkânsız hale geliyor. Cebimden çıkarmadan önce uzun bir süre bu fikirle boğuşuyorum, bugün ilk kez ekranımda *onun* adını gördüğümde alt dudacağımı ısırıyorum.

Açma, diyorum kendime. *Bu sadece seni üzecek.*

Bu da Ezra'nın *neden* beni üzme gücüne sahip olduğunu düşünmeme *neden oluyor*. Ne lanet bir karmaşa.

Yine de lanet şeyi açtım.

Pislik herif: Bütün gün beni görmezden mi geleceksin?

Göğsümün öfkeyle ısındığını hissediyorum, parmaklarım çoktan ekrana vurmaya başladı.

Ben: Seni görmezden gelmek bana bir şey söylediğin anlamına gelir ki yok.

Göt herif: Bana mesaj atmanı bekliyordum.

Ben: Oh? Bunu benim evimden gizlice çıkmandan mı anlamalıydım? bu sabah?

Pislik: Gizlice çıkmadım. Sana düşünmen için zaman vermek istedim.

Ben: Düşünecek bir şey yok. Bu bir kazaydı. Uyuyakalmışız. Uyuyakalmışız.
önemli bir şey değildi.

Pislik: Dani.

Ben: Ezra.

Noktaların tekrar tekrar belirip kaybolmasını izlerken bir duraklama oluyor ve telefonumu ne kadar sıkı tuttuğumu, cevabını beklerken onları ne kadar yakından izlediğimi itiraf etmekten nefret ediyorum. Sonunda cevap vermesi tam bir dakikasını alıyor.

Pislik herif: Eve geldiğinde bana haber ver. Seni arayıp bu konu hakkında konuşmak istiyorum.

Ben: Söyleyecek bir şeyim yok.

Pislik: İnatçılık etme.

Ben: Hiçbir şey olmuyorum.

Pislik: İyi o zaman. Eve döndüğünde haber ver, ben de sorgu listesinin üzerinden geçmek için arayayım.

Dişlerimi sıktım. Bunu yapan gerçekten bir pislik. Reddedebileceğim bir şey olmadığını biliyor. İlk mahkeme tarihimiz yaklaşırken olmaz. Şimdi karar vermeden önce bir düzine kez yazıp siliyorum:

Ben: Tamam. Sadece iş.

Pislik herif: Elbette, Dani.

Tam da onun umursamaz ses tonuna öfkelenmeye başlamıştım ki Bianca'nın sesi tutarsız bir yanıt olacağından emin olduğum konuşmamı böldü.

"Umarım açsındır," diyor nazikçe, elinde nefis kokan bir tepsi tutarak.

Telefonumu cebime geri koyuyorum ama kısa bir süre için çok sıkmadan. "Açlıktan ölüyorum," diyorum ona.

"Ama yemek yerken çalışmak yok," diyor bana sertçe. "Sorularınızı sonra çalışacağız."

İçimden kaçan sessiz kahkahaya engel olamıyorum. "Peki, peki. Patron sensin."

"Güçlü kadın," diye alay ediyor.

Ezra'yla ilgili düşünceler hâlâ aklımın bir köşesinde dursa da gülümsemem parlak. "Çok haklısın."

Fiftee

EZRA

Sour Patch: İyi. Sadece iş.

Cevabını okurken iç çektim. Kızgın olduğu açıktı ama kızacağından hiç şüphem yoktu.

Göğsümde kemiksiz, horlayan bir Dani'yle uyanmak eşi benzeri olmayan bir deneyimdi, içimi aynı anda hem sevinç hem de kafa karışıklığıyla doldurmuştu. Onu daha önce hiç dün geceki gibi görmemiştim; ne ısırın bir ses tonu ne de iğneleyici karşılıklar vardı. Dün gece, o... İyi görünüyordu. Farklı görünüyordu. Bunun için minnettarım, çünkü *kendimi* farklı *hissediyorum*.

Belki de bu yüzden uyandığımda çok korkmuştum. Sabah ışığında saklanan Dani'ye, aramızdaki bu şeyi istemiyormuş gibi davranan Dani'ye dönme ihtimali çok yüksekti ve dün geceden sonra... Yüz ifadesinin bana ayırdığı o soğuk, kapalı bakışa dönüşmesini izlemeye dayanabileceğimi sanmıyorum. Belki de o fırsat bulamadan gitmem beni korkak yapıyor.

Şu anda ona öfkesini dindirecek hiçbir şey söyleyemeyeceğimi biliyorum, kendime bunun için daha sonra zamanım olacağını söylüyorum. Dani'nin duvarları yavaş yavaş yıkılacak bir şey, bir anda yıkılacak bir şey değil. Bunu aklımda tutarak, kendime daha sonra konuşacağımızı söyleyerek kayıtsız bir mesaj atıyorum.

Ben: Elbette Dani.

Cevap vermiyor ama aslında cevap vermesini de beklemiyordum. Bu gece evde olduğunda ve konuşmaya hazır olduğunda dün geceyi tartışabiliriz. Benden kaçmaya devam etmesine izin vermeyeceğime çoktan karar verdim, bu onu yavaş ve sabit bir tempoda takip etmek anlamına gelse bile. Sabırlı olabilirim, sanırım. Dani'ye karşı sabırlı olmam gerektiğini biliyorum.

Ofisimin kapısının çalınması beni hayallerimden uzaklaştırdı. Kardeşimi görünce gözlerim kısıldı. "Ne?"

"Kaşlarını çatmayı bırak," diye uyarıyor Eli. "Sadece bu akşam yemekte olman gerektiğini söylemeye geldim."

"Pas," diyorum hemen ve dikkatimi tekrar telefonuma veriyorum. "Yine de tam olarak davet etmediğin için teşekkürler."

"Tartışmaya açık değil," diye vurguluyor Eli. "Babam seni orada istiyor."

"Alexander'a onun yerine aptal davasını kazanmaya çalışmakla meşgul olduğumu söyleyebilirsin."

"Böyle bir şey söyleyeceğini söylemişti," diye gülüyor Eli. "Bu durumda Lorenzo'nun bize katılacağını sana söylememi istedi. Annem de öyle."

Doğrudum, gerildim. "Lorenzo neden yemeğe geliyor?"

"Onlar arkadaş," diyor Eli omuz silkerek. "Neden olmasın ki? Sanırım babamın yakında düzenleyeceği bir hayır galası hakkında konuşuyorlar."

Gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüye direniyorum. Alexander'ın aslında ne kadar bencil olduğu düşünülürse, bu kadar özverili bir şey yapması ironik. Tüm bunların onun değerli imajı için olduğunu varsaymak zorundayım.

"Hâlâ neden umursamam ya da orada olmam gerektiğini anlamış değilim."

"Bunun bir önemi var mı? Babam gelmeni istiyor ve ikimiz de biliyoruz ki Bu ileri geri konuşmanın bir anlamı yok. Altıya kadar evde ol yeter."

Lorenzo, Eli ve Alexander'la aynı masada oturmaktansa yapmayı tercih ettiğim onca şeyi düşündükçe boynum sinirden ısınıyor. Yine de Eli haklı; bu konuda bir seçeneğim varmış gibi davranmak gerçekten anlamsız.

"Peki," diye hayıflanıyorum. "Orada olacağım."

"Tabii ki orada olacaksın," diyor Eli, sanki ortada hiç soru yokmuş gibi. "Lorenzo ve asistanını mahkeme için ne zaman hazırlıyorsun?"

"Yarın," diye mırıldandım. "Ofise gelecekler."

"Ben de katılmak isterim."

Gözlerim onunkilerle buluşmak için parlıyor.

"Buna gerek yok." "Çok kötü," diye homurdanıyor Eli.

"Cidden, al şu lanet çantayı Eli. Eğer her lanet olası parçasının üzerinde duracaksan, neden sadece-"

"Dramatik olmayı bırak," diye sözümü kesti Eli. "Sadece herhangi bir pürüz olmadığından emin olmaya çalışıyorum."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Ne kadar düşüncelisin."

"Sadece yemeğe geç kalmadığından emin ol," diyor Eli kapının pervazını iterken kayıtsızca.

Kayboluşunu izlerken cevap vermiyorum, ofisimin kapısı için çok güçlü bir kilit almayı düşünüyorum. Aile üyelerimden hiçbirinin anahtarının olmadığı bir kilit. Güzel bir fantezi. Önümde beliren felaket gecesini hayal ederken bir elimi yüzümde gezdiriyorum, annem konuşmasına izin verilmeyen canlı bir oyuncak bebek gibi sessizce otururken muhtemelen var olan en kötü üç insanla yemek paylaşmanın çekici bir yanı olmayacağını biliyorum. Ve sonra bir noktada Dani ile konuşmak zorundayım.

Uzun bir gece olacak.

- - -

Sırf Alexander'ı kızdırmak için ailemin evine on beş dakika geç varıyorum; Lorenzo varken bir şey söylemeyeceğini biliyorum ve büyük ihtimalle bana atacağı sinirli bakış buna biraz degecek. Ön kapıdan içeri adım attığımda yemek odasından gelen hafif kahkahaları duyabiliyorum, soğuk koridordan aydınlık odaya doğru ilerlerken kendimi saçmalıklarla dolu bir geceye hazırlıyorum.

Dördü de kristal avizenin altındaki cilalı ahşap masanın etrafında toplanmış, her birinin elinde bir kadeh kırmızı şarap var, annem hariç, o da sandalyesine gömülmüş, elleri kucağında ağırbaşlı bir şekilde oturuyor. Kapıdan içeri girdiğimde Alexander bana bakıyor, yüz ifadesini düzeltmeden önce gözleri bir an için kısılıyor.

"Ezra," diyor kıbarca. "Bir an için gelmeyeceğini düşündüm."

"Ve tüm eğlenceyi kaçırarak mıyım?" Annemin yanına bir sandalye çekerken yüzüme sahte bir gülümseme yapıştırıyorum. "Aile yemeklerini ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

"Bu seferki komik," diye kıkırdıyor Lorenzo, yanakları bunun ilk kadeh şarabı olmadığını söyleyecek şekilde kızarmış bile. "Eski taştan yonga, ha?" Lorenzo bir kahkaha daha atıyor. "Pek sayılmaz ama sanırım."

Göz ucuyla annemin irkildiğini görüyorum ve ellerimi masanın altında yumruk haline getiriyorum. "Seni görmek her zaman güzel, Lorenzo."

"Lorenzo az önce bana Bianca'yı temsil eden küçük avukatın kuzeniyle paylaştığı banka hesabıyla ilgili sorular sorduğunu söylüyordu," diyor Alexander hazırlıksız bir şekilde.

"Kuzen," diyorum kuru bir ifadeyle. "Doğru."

Lorenzo kalın bir kaşını kaldırıyor. "Söyleyecek bir şeyin var mı, küçük Hart?"

"Hiçbir şey," diye cevap veriyorum umursamazca. "Özel hayatının mahrem ayrıntılarını bilmek benim ihtiyacımın çok dışında, değil mi? Seni milyonlar ödemek zorunda kalmaktan kurtarmaya çalışmıyorum ki. Neden senin küçük kirli sırlarına vakıf olmak isteyeyim ki?"

Lorenzo bir an için bana bakıyor, kırmızı yüzü boş ve nasıl tepki vereceğine dair hiçbir işaret vermiyor ama şaşırtıcı bir şekilde keskin bir kahkaha daha atıyor. "Bu çok komik," diye kıkırdıyor. "Senin gibi birinin kirli küçük sırlardan bahsetmesi."

Çenem sıkıştı. "Söylemek istediğin bir şey var mı Lorenzo?" "Hadi iş konuşmayalım," Alexander aptalca, bu tüm gibi diyor. sohbet onu sıkıyor. Parmaklarını annemin yanındaki masaya vuruyor. "Jackie. Git yemeği kontrol et, olur mu?"

"O senin lanet hizmetçin değil," diye feryat ediyorum.

Alexander gözlerini kısıyor. "Bu seni ilgilendirmez evlat."

Annemin eli masanın altından dizime hafifçe vuruyor ve ona bakmak için döndüğümde, sandalyesinden çoktan kalkmış olan başını hafifçe sallıyor. Alexander'ın *gerçek* hizmetçilerinden biri elinde taze bir bardak ve bir şişe şarapla mutfak kapısından odaya giriyor, tam da annem

içinden kayboluyor. Hizmetçi bardağı önüne koyup şişeyi uzatıyor.

"Şarap?"

Normalde hayır derdim ama bu yemeği atlatabilmem için biraz sıvı cesaret gerekli gibi geliyor. "Lütfen."

Alexander ve Lorenzo, Alexander'ın önümüzdeki haftalarda evde düzenleyeceği etkinlikle ilgili sessiz bir sohbete dalarken o da kadehimi dolduruyor, ben kadehimi yudumlarken ara sıra Eli'yi de işin içine katarak şimdilik görmezden geliyor. Buna alışkınım ama neden hâlâ kendimi buna maruz bırakmak zorunda hissettiğimi anlayamıyorum. Bir yanımda bunun Alexander'ın eğlencesi için olduğunu düşünüyor. Sanırım beni ne kadar sıkı kontrol altında tuttuğunu hatırlatmaktan hoşlanıyor.

Annem kısa bir süre sonra arkasında akşam yemeği getiren insanlarla birlikte geri dönüyor ve Alexander onun maskaralıklarına gülerken Lorenzo yüksek sesle yemeklerden övgüyle bahsediyor. Buradan bile gülüşünün sahte olduğunu, yüz hatlarındaki eğlencenin hesaplanmış olduğunu görebiliyorum. Gözleri farklı bir hikaye anlatıyor, Lorenzo bakmıyorken Lorenzo'ya ince bir tiksintiyle bakıyor. Neredeyse diğer adamın varlığına gerçekten katlanamıyormuş gibi.

İlginç.

"Ee Jackie," diyor Lorenzo bir ara. "Bugünlerde iyi olduğunu duydum, değil mi? Her şeyden sonra kocanın sana bu kadar iyi bakması güzel olmalı."

Parmaklarım çatalımın etrafında kenetlenip onu sıkıca kavıyor. "Belki de yeterince şarap içmişsindir Lorenzo."

"Bu bir sır değil," diye homurdanıyor Lorenzo. "Burada olduğun için bile minnettar olmalısın. Alexander sana hâlâ masasında bir yer veriyor. Benim yapacağımdan çok daha fazlasını yapıyor."

Alexander beni şaşırtarak, "Yemekte konuşmaktan hoşlandığımız bir şey değil," diyor. Bunu bana hatırlatma fırsatına bayılacağımı düşünürdüm. Lorenzo'nun işini bilmesinden hoşlanmadığından şüpheleniyorum, bu da şu soruyu akla getiriyor, neden biliyor? "Bunun yerine neden bana birleşmeden bahsetmiyorsun? Tamamladınız mı?"

"Yorgun hissediyorum," diyor annem usulca ve herkesin dönüp ona bakmasına neden oluyor. "Yatağa gitsem sorun olur mu?"

"İşimiz bitene kadar kalacaksın," diyor Alexander, ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor. Sonra da dikkatini tekrar Lorenzo'ya vermek için onu tamamen görmezden geliyor. "Her neyse, birleşme?"

Belki sistemimdeki şaraptan, belki Alexander ve kardeşimin sürekli ensemde soluduğu bu lanet davanın stresinden, belki de biraz Dani'yle yaşadığım karmaşadan - emin olamıyorum. Tek bildiğim, kanımın derimin altında kaynadığı ve annemin sandalyesine büzüldüğünü gördüğümde görüşümde kırmızı tonlar oluştuğu.

"Yorgun olduğunu söyledi," diye kendimi zor tutuyorum. "Onu yatağına götüreceğim." "İşimiz bitene kadar burada kalacak," diye uyarıyor Alexander bakışlarını

Bana. "Sen de öyle."

Olanları sıkılmış bir ifadeyle izleyen Eli'a bakıyorum. "O senin de annen," diyorum, ses tonum suçlayıcı. "Ona böyle davranmasına nasıl izin verirsin?"

"Senden hamile kaldığı gün annem olmayı bıraktı," diyor zalimce.

Annem burnunu çekiyor ve ben kıpkırmızı oluyorum. "Siktir git, Eli. Sana lanet dişlerini yedirmeliyim-"

Alexander yumruğunu masaya vurarak, "Otur yerine Ezra," diye bağırıyor. "Hayır, ikinizin de ona bir tür-" gibi davranmanızdan bıktım.

"Hemen şimdi otur," diye devam ediyor Alexander karanlık bir şekilde, "yoksa bu küçük öfke nöbetini sürdürdüğüne çok pişman olacaksın."

Kalbim kaburgalarım dövmeye yapar gibi çarparken, kanım öfkeyle kulaklarımda zonklarken bile bu tehdidin bana yönelik olmadığını anlıyorum. Alexander bana yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyor. Acı çekeceği kişi *ben değilim*.

Göğsümün çok sıkıştığını hissederek nefesimi yutuyorum, gözlerim Alexander'dan Eli'ye, oradan anneme gidip geliyor ve sonunda sinirli bir ses çıkarıp sandalyeme gömülüyorum. Sanırım şu anda ikisini de öldürebilirim. İkisini de arka bahçeye gömebilirim ve

bir gece bile uykum kaçmaz. Ama bu bile onlar gibi canavarlar için çok kolay bir son gibi görünüyor.

Tüm bunlar olurken sessiz kalan Lorenzo, ortalık yatıştıktan sonra sinir bozucu bir kahkaha daha atarak öfkemi daha da körükledi. "Onu epeyce dizginlemişsin, ha?" Komplocu bir tavırla Alexander'a sırtıyor. "Eğer piç bir bebeğe sahip olan *benim* karım olsaydı, onları sokağa atardım." Bakışlarını bana dikiyor, alaycı bir tavırla. "Baban böyle verici bir adam olduğu için çok şanslısın."

"O benim babam değil," diye tıslıyorum. Tüm masa sessizliğe gömülüyor.

Bu hepimizin bildiği bir gerçek, benim hayatımın değiştiği ve annemin neredeyse kendi hayatını kaybettiği günden beri acı çektiğimiz bu bozuk dinamiğin berbat tutkalı olan bir gerçek ama bunu bu şekilde yüksek sesle söylemeye cesaret ettiğimi hiç sanmıyorum. En azından Alexander'a. Tepkisi anında oluyor, parmaklarını birbirine geçirirken mavi gözleri donuklaşıyor ve masanın diğer ucundan bana doğru eğiliyor.

"Belki de gitmelisin," diyor karanlık bir sesle, sesi tehditkâr. "Evine git ve önceliklerini ve benim gözümünden düşerek ne kadar kaybedeceğini yeniden değerlendir. Lorenzo'nun dediği gibi seni sokağa atmadım, bunu hatırlasan iyi edersin."

Keşke yapsaydın, neredeyse kendi kafamın içinde bağıryorum. Keşke ikimizin de gitmesine izin verseydin.

Anneme dönüyorum, bakışları yalvarırcasına benimkileri arıyor ve işleri daha da kötüleştirmemem için bana yalvarıyor. O zaman kendimi bok gibi hissediyorum, öfkesini ondan çıkaracağını biliyorum. Fiziksel olarak değil, çünkü ona asla elini sürmedi - eğer sürseydi onu öldürürdü - ama zihinsel olarak. Onu olduğundan daha fazla kırana kadar suçluluk duygusunu çarpıtacağını ve istismar edeceğini biliyorum. Bu onun yıllar içinde mükemmelleştirdiği bir sanat.

"Git," diyor usulca, dizimi sıkarak. "Seni sonra arayacağım."

Masadan kalkıyorum, topuklarımın üzerinde dönerken sandalyem ahşap zemine gürültüyle çarpıyor. Hâlâ masada oturan diğer adamlara göz ucuyla bile bakmıyorum, onlara bir daha asla bakmak zorunda kalmamayı her şeyden çok diliyorum. Keşke bu saçmalığı atlamış olsaydım.

İlk etapta aile toplantısı; anneme az önce yaptığım şeyi yaşatmaktansa yarın Alexander'ın azarını işitmek daha iyi olurdu. Alexander'ın bunu hak ettiğinden emin olsam bile, yaptıklarının hatırlatılmasının onu ne kadar üzdüğünü biliyorum.

Arabamdayken takım elbise ceketimin cebinde telefonumun çaldığını hissediyorum ve çıkarıp kilidini açıyorum. Ekranda Dani'nin adını gördüğümde aldığım nefes, buraya geldiğimden beri aldığım ilk dolu nefes olabilir.

Sour Patch: Ben geldim. Eğer hala bir şeylerin üzerinden geçmek istiyorsan.

İmkansız gibi görünen aşağıdaki metne bile gülümsüyorum.

Ekşi Yama: İşler. Sadece işle ilgili şeyler.

Telefonumu bardak tutucusuna bırakıyorum, aniden eve gitmek için çaresiz kalıyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, az önce yaşadığım boktan gösteriye rağmen... şu anda düşünebildiğim tek şey onun sesini duymayı ne kadar çok istediğim.

Sixtee

DANI

Ezra'ya evde olduğumu söyledikten sonra birkaç dakika telefonuma bakıyorum, cevap verip vermeyeceğini beklerken tırnağımın ucunu çiğniyorum. Cevap vermeyeceği belli olduğunda, en başta cevap verip vermeyeceği konusunda endişelendiğim için kendime kızıyorum.

Bu kadar kısa sürede işler nasıl bu kadar karışmıştı?

Silkeleniyorum, koridordan yatak odama doğru yürüyorum ve soyunmaya başlarken telefonumu yatağımın üzerine bırakıyorum. İş kıyafetlerimi değiştiriyorum, sevdiğim Teksas Üniversitesi tişörtünü kısa bir süre düşündükten sonra bir kenara atıp şifonyerimin çekmecesinden başka bir tane alıyorum. Tek umudum Ezra'nın en sevdiğim gömleğimi mahvetmemiş olması ve sonunda dün geceyi hatırlamadan onu giyebilecek olmam.

Beynim geçirdiğim gün yüzünden gerçekten ağrıyor; dün gece, bu sabah, Bianca ve Ezra arasında kafatasımda zonklayan bir su birikintisinden başka bir şey kalmamış gibi hissediyorum. Lavabomun üzerindeki ecza dolabından biraz Tylenol alıyorum, aynada kendimi görmek için doğrulmadan önce yutmak için elimde biriken musluktan biraz su kullanıyorum.

Dudaklarımdaki normalden daha derin görünen hafif kızarıklığı hayal ediyor olabilirim, ama bir yanım dün gece Ezra'nın ağzımı kullanmasına izin verdiğim için... hala biraz şiş olduklarını söylemenin tamamen mümkün olacağını düşünüyor. Bu düşünce beni kızdırdığı kadar ateşlendiriyor da.

Siyah saçlarımı başımın üstünde dağınık bir topuz yapıyorum, lavabonun yanındaki tutucudan diş fırçamı alıp macun sürdükten sonra agresif bir şekilde dişlerimi bir dizi sert geçişle temizliyorum. Konuşmak isteyen *Ezra* olduğu gerçeğini düşünmemeye çalışıyorum, evdeyken bana ulaşmamı isteyen oydu ama bana radyo sessizliğini reva gören oydu; her şey sadece bu sabahın anısını geri getiriyor, yalnız ve kafası karışmış bir şekilde uyandım ve bu hisler midemde acı, soğuk bir hisse dönüştü, mümkünse bir daha asla tekrarlamak istemediğim bir hisse.

Fırçayı durulamadan önce lavaboya tükürüyorum, sadece musluğu kapattığımda diğer odadan gelen hafif uğultuyu duyuyorum. Diş fırçamı lavaboya düşürmediğimi ve koşarak yatak odama döndüğümü söylemek isterdim ama bu yalan olur.

Arayanın annem olduğunu görünce daha da hayal kırıklığına uğruyorum.

"Merhaba," diye selamlıyorum onu, Eeyore gibi ses çıkarmamaya çalışarak.

"Dani," diyor her zamanki neşeli ses tonuyla. "Yarın öğle yemeği yemek ister misin diye sormak için aramıştım. Baban ve Patty şehir merkezinde yeni bir tapas mekânı açıldığını duymuşlar, hoşuna gidebileceğini düşündük-"

Stresi suçluyorum. Benden kaçan boğuk hıçkırığın nedeni bu olmalı.

"Dani?" Annemin sesi hemen endişeli geliyor. "Tatlım? İyi misin?"

Gözlerimi siliyorum, hain piçler akmaya başlıyor. "Ben iyiyim."

"Sesin iyi gelmiyor."

"Sadece çok uzun bir gün oldu."

"Peki, anlat bakalım."

Nefes alıp veriyorum. Anneme bu sabahı anlatmamın hiçbir yolu yok, çünkü bu ona dün geceyi de anlatmam gerektiği anlamına gelir. Ki böyle bir şey *olmayacak*. Ve yasal olarak ona Bianca'yla yaptığım tartışmayı ve bunun bende yarattığı acıyı *anlatamam*.

"Bir şey yok," diyorum ona. "İşler çok stresliydi."

"İş her zaman streslidir," diye bastırıyor. "Sesin hiç böyle çıkmamıştı."

"I-"

Hemen çenemi kapadım. Ona ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Şu anda hissettiklerimi özetlemenin bir yolu yok. Tek bildiğim, onun, babamın ve onların eşlerinin karşısında oturup bir gün daha, hayatlarının yarısını benim için feda ettiklerini bilmek beni öldürmüyormuş gibi davranma düşüncesinin bardağı taşıran damla olduğudur.

"Anne," diyorum sessizce. "Bana gerçeği söylemeyi hiç düşündün mü? Yani... daha önce?"

Annem birkaç dakika sessiz kaldı ve hazırlıksız yakalandığını biliyorum. Ona sormak istediğim şey bu bile değildi ve ağzımdan kaçırdığım için şimdiden kendimi suçlu hissediyorum.

"Tabii ki sorduk," diyor sonunda, sesi gergin. "Pek çok kez."

"O zaman neden bu kadar beklediniz?"

"Çünkü baban da ben de parçalanmış ailelerden geldik Dani. Başka kimsemiz olmadığında, birbirimize sahiptik. Bazen birbirimizden başka kimsemiz olmazdı. Bunu senin için asla istemedik. Bizden daha iyi bir çocukluk geçirmeni istedik. Üstesinden gelmek için yıllarını harcamak zorunda kalmayacağın bir çocukluk."

Ama ne olursa olsun hala atlatmaya çalışıyorum, demek istiyorum. Tüm hayatım bir yalandan ibaretken herhangi bir şeye nasıl güvenebilirim?

Ama bunu söylemiyorum, çünkü söyleyemiyorum. Ailemin feda ettiği onca şeyden sonra, onlara daha fazla acı verecek bir şey vermeyi kendime yediremiyorum.

"Mesele bu mu?" Annemin sesi yumuşak ve araştırıcı. "Sen... Bunun hakkında konuşmamız gerekiyor mu? Her zaman iyi olduğunu söyledin, ama ben sık sık endişelendim-"

"Hayır," diye kestim sözünü. "Mesele o değil. Ben iyiyim. Söz veriyorum." *Olabildiğim kadar iyiyim.* "Sadece uzun bir gün oldu ve bugün davayla ilgili öğrendiğim bazı şeyler içimi kemiriyor. Hepsi bu kadar. Seni üzmemek istememiştim."

"Beni üzmedin tatlım," diye ısrar ediyor. "Her zaman ne hissettiğini bilmek isterim. Zor olsa bile. Özellikle de zorsa. Ne olursa olsun senin yanında olmak istiyorum." Bir an sessiz kaldı ve sonra: "Bazen düşünüyorum da, eğer bu konuyu daha fazla konuşsaydık, belki de Grant'ten sonra yaptığın gibi kendini eve kapatmazdın-"

"Grant hakkında konuşmak istemiyorum anne." Sesim gergin. "O gitti. Benim yerime bir iş seçti. Bunun benimle, seninle ya da babamla hiçbir ilgisi yok. Her şeyin onunla ilgisi var. Sadece onun hakkında konuşmayı *kesmek* istiyorum, tamam mı?"

"Özür dilerim," dedi annem sessizce. "Haklısın."

Beni oturtup hayatımı değiştirdiklerinden beri milyonuncu kez, onlar gibi harika ebeveynlere sahipken nasıl hâlâ bu kadar acımasız olabildiğimi merak ediyorum. Bu sadece sorunun *ben olduğum* gerçeğini daha da pekiştiriyor.

"Ben gerçekten iyiyim," diye vurguluyorum, ben inanmasam bile onu inandırmaya çalışıyorum. "Söz veriyorum. Sadece kötü bir gün geçirdim."

Çok uzun süre sessiz kalıyor, sanki konuyu zorlamak istiyor, ama belki de ne kadar zor durumda olduğumu hissedebiliyor. Belki de bu yüzden bereket versin ki yapmıyor. "Tamam tatlım. Ama unutma, benimle her konuda konuşabilirsin, tamam mı?"

"Biliyorum anne. Söz veriyorum."

"Git biraz dinlen. İhtiyacın var gibi görünüyor. Öğle yemeği yemek istersen sabah bana mesaj at. Ama hâlâ kendini iyi hissetmiyorsan baskı yapma."

İçimi ne kadar karıştıracak olursa olsun gideceğimi zaten biliyorum.

"Tamam," diyorum. "İyi geceler anne."

"İyi geceler tatlım. Sonra konuşuruz."

Gözlerimi kapatıyorum ve telefonu kapatırken yatağıma çöküyorum, bir hıçkırık daha yutkunurken yatağa yaslanıyorum. Genelde her şeyi bir arada tutma konusunda çok iyiyimdir, ama son zamanlarda... son zamanlarda sanki dikiş yerlerinden ayrılıyormuşum gibi geliyor. Buna neden olan tek bir şeyi bile tam olarak belirleyememek beni rahatsız ediyor.

Telefonum düşürdüğüm karnımda tekrar titremeye başlıyor ve ona uzanıyorum, orada ismi gördüğümde kaşlarımı çatıyorum.

Kendime karşı dürüst olursam, kesinlikle bunun *büyük* bir parçası. Cevap vermek için kaydırmadan önce üç saniye boyunca cevap vermemeyi düşünüyorum, hoparlör düğmesine basıyorum ve telefonu göğsüme koyuyorum.

"Ne istiyorsun Ezra?"

"Pek çok şey," diyor şifreli bir şekilde ve ardından iç çekiyor. "Ama şimdilik bu sabah hakkında konuşmak istiyorum."

"Sana zaten söyledim," diye mırıldanıyorum acı acı. "Konuşacak bir şey yok."

Bir an sessiz kalıyor ve beyninin yeniden ayarlandığını duyabiliyorum. "O zaman iş hakkında konuşuruz. Hâlâ üzerinden geçmemiz gereken sorgularınız var."

"Bu kadar kolay mı?"

"Benimle duyguların hakkında konuşman için seni zorlayamam," diyor basitçe. Alay ediyorum. "Bu benim de bu konuda duygularım olduğunu ima ediyor." "Şu anda hâlâ bu konuda baskı yapan sensin." Sesindeki gülümsemeye kaşlarımı çatıyorum. Pislik herif.

"Peki," diyorum sıkıca, yatağımın üzerinden komodine doğru yuvarlanıp dizüstü bilgisayarımı alıyorum. Son e-postasına kadar açıyorum, telefonumu göğsüme geri koyarken saçma itirazlarını hatırlayınca homurdanıyorum. "İş hakkında konuşacağız. İtirazlarının ne kadar saçma olduğundan başlayarak."

"Ne demek istediğini anlamıyorum," diye cevap veriyor, sesi hâlâ eğlenmiş gibi çıkıyor.

İç çekerek gözlerimi kapatıyorum. "Başlangıç olarak, *sekiz* genel itirazın var."

"Yani?"

"İkimiz de Teksas eyaletinin genel itirazlara izin vermediğini biliyoruz."

"Sadece hoş karşılanmadıklarını söylemeye cüret edebilirim."

Gözlerimin arasındaki boşluğu ovuşturuyorum. "Tekrar gözden geçirmeniz ve revize etmeniz gerekecek. *Her* birine itiraz edemezsiniz."

"Sadece konuşacak çok şeyimiz olduğundan emin olmak istedim," diyor, ses tonu şimdi biraz alaycı. Midemi öyle bir bulandırıyor ki

kaşlarını çattı. "Ayrıca, *genel* itirazlar dışında, sağladıklarımın fazlasıyla yeterli olduğunu düşünüyorum."

"Ezra."

"Peki. Seninle bir takas yapmak isteyebilirim," diyor kayıtsızca. "Birkaç tanesini kaldırmaya ikna olabilirim."

"Peki karşılığında ne istiyorsun?" "Bu sabah hakkında konuşmak istiyorum."

Burun deliklerim bıkkın bir nefesle alevleniyor. "Tabii ki istiyorsun."

"Sen de istiyorsun, eğer dürüst olursan."

"Ne söylememi istediğini bilmiyorum. Uykuya daldık ve uyandığımda sen gitmiştin. Bence bu her şeyi açıklıyor."

"İkimiz de biliyoruz ki uyandığında orada olsaydım, çıldırırdın. Her şeyi aşırı analiz ederdin ve sonra da beni istemiyormuş gibi yaptığın, benim de beni delirtmiyormuş gibi yaptığın o çekilmez oyuna geri dönerdik."

"Sanırım bunu asla bilemeyeceğiz," diyorum ona kayıtsızca. "Sen gittiğinden beri."

Ezra iç geçiriyor. "Hadi bir oyun oynayalım. Sorularıma cevap ver, ben de her cevabı bir itirazla takas edeyim." Bir an daha duraksıyor. "Seçkin birkaçı hariç."

Ağır bir iç çekiyorum, tavana bakarken başımı yatak başlığına yaslıyorum. Böyle bir konuşma yapmamızın her zaman kaçınılmaz olup olmadığını merak ediyorum. Acaba yaptığımız bu şeyi yüzümüz kızarmadan atlatmamız mümkün müydü?

Muhtemelen pişman olacağım bir konuşmaya kendimi teslim ederek dikkatimi tekrar dizüstü bilgisayarıma veriyorum.

"Peki," diyorum sertçe. "Dört Numaralı Talebe *muğlak, aşırı geniş ve gereksiz külfetli olduğu ve özel ve gizli bilgi istediği* gerekçesiyle itiraz ettiniz. Bu taleple hangi materyalin istendiğini anladığınızdan eminim, aksi takdirde özel ve gizli bilgi istendiğine nasıl karar verebilirsiniz?"

"Yeterince makul," diye onaylıyor. "Bunu çıkarabilirim." "Bir bedel karşılığında," diye mırıldanıyorum acı acı.

"Ben bir avukatım Dani," diye kıkırdıyor. "Tek yaptığım karşı çıkmak." "Peki. Sorunu sor."

"Bu sabah birlikte uyansaydık gerçekten ne yapardın?"

Yüzüm kızardı. "Ben... Ben nereden bileyim? Bunu bilmeme imkân yok, çünkü sen-"

"Dürüst ol Dani. Aramızda olan onca şeyden sonra, sence sen nasıl tepki verirdin?"

Kıpırdamadan düşünüyorum. Kendime karşı gerçekten dürüst olsaydım, aklımda hiç şüphe yok ki çıldırırdım. Birbirimizi becermek bir şey, birlikte *yatmak* tamamen farklı bir şey. Beni bu konuda uyaracak kadar iyi tanımasından nefret ediyorum.

"Kötü tepki vermiş olabileceğimi kabul edebilirim."

"Sen olsan çıldırır ve beni kapı dışarı ederdin," diye homurdanıyor. Onun alaycı tonuna gülümsemeyeceğim. Gülmeyeceğim.

"Sanırım bundan asla emin olamayacağız."

"Ama dün gece hoşuna gitti, değil mi?"

Omurgamda rahatsız edici bir farkındalık oluşuyor. "Bu birden fazla soru demek."

"Özür dilerim. Devam et."

"Altı Numara." Ekranımdaki satırı buluyorum. "*Kural 194.1 uyarınca uzman keşfi kapsamını aştığı* gerekçesiyle itiraz ettiniz."

"Ve?"

"Kural 194.1, taraflar ya da tanıklar tarafından verilen ifadelerin üretimini yönetir, bilirkişi keşfinin kapsamını *değil*. Bilirkişi keşfi ile ilgili olan 192.4 sayılı Kurala atıfta bulunmak istemiş olsanız bile, yine de yanılıyorsunuz, çünkü yasa, bilirkişinin bulguları ve görüşleriyle ilgili olarak *bilirkişi tarafından hazırlanan her türlü yazılı raporun* sunulmasını gerektiriyor."

"Birileri teknik konulara giriyor," diye hafifçe gülüyor.

"Birilerinin kaybedecek çok şeyi var," diye karşı çıkıyorum. "Artık uzmanları belirledik."

Cevap vermek zorundalar."

"Tamam. Haklısın. Atla gitsin."

"Peki. Bana başka bir soru sor."

"Ne demek çok şey tehlikede?"

Hay sikeyim. Tam da bunun üzerine yürüdüm.

"Sadece önemli bir dava olduğunu kastettim."

"Tüm kastettiğinin bu olduğunu sanmıyorum. Bir anlaşmamız vardı, Dani."

Ona bu bilgiyi vermemin muhtemelen başıma bela olacağını biliyorum ve bu bilgiyi neden vermek zorunda kaldığımı bile söyleyemiyorum. Tek bildiğim, ağzımın ben durduramadan açıldığı.

"Patronum kazanırsam beni küçük ortak yapmayı kabul etti."

"Vay be."

"Ama bu köşeleri kesmeni ya da bana bebek bakıcılığı yapmanı istediğim anlamına gelmiyor," diye vurguluyorum.

"Bunu hayal bile edemem," diyor, sesinde hâlâ bir gülümseme var. "Biz böyle biri değiliz."

"Doğru. O yüzden bir şey söylediğimi bile unut."

"Elimden geleni yapacağım," diye yumuşak bir şekilde cevap veriyor. "Başka bir isteğiniz var mı?"

"Yedi Numaralı Talebe itirazınızın makul olduğunu düşünüyorum, bu yüzden itiraz etmeyeceğim, ancak Dokuz Numaralı Talebe, *talebin potansiyel olarak avukat çalışma ürünü ve avukat-müvekkil ayrıcalıklı bilgilerini aradığı* gerekçesiyle itiraz ettiniz. Daha sonra *bu ayrıcalıklar uyarınca hiçbir belgenin saklanmadığını* belirttiniz. Bu ayrıcalıklara tabi herhangi bir belge yoksa neden itiraz ediyorsunuz?"

"Buna itiraz edemem," diyor. "Atlamaktan çekinmeyin." "Güzel."

"Beni neden sevmiyorsun?"

Soru karşısında tamamen hazırlıksız yakalandığım için şaşkınlıkla gözlerimi kırptırıyorum. "Pardon?"

"Yani, benden *gerçekten* hoşlanmadığını sanmıyorum, artık değil," diyor ve devam etmeden önce içimde bir kızgınlık titreşimi uyandırıyor. "Ama tanıştığımız gece, bir konuşma içinde benim bir pislik olduğuma karar verdin. Neden?"

Söz konusu geceyi hatırlamadan edemiyorum, ikimizin de katıldığı partinin açık barında onu gülerken gördüğüm anı düşünüyorum - gülümsemesinin beni yerime sabitlemesinin anısı aylar sonra hala canlı. Onun kim olduğunu biliyordum; nasıl bilmeyebilirdim ki, o ve onun aptal

Heartbreak Prince lakabı diğer avukatlar tarafından dilden dile dolaşıyordu ama son birkaç yıldır New York'ta yaşadktan sonra Austin'e yeni taşındığı için onunla daha önce karşılaşmamıştım.

"Başka bir kadınla konuşuyordun," diyorum hatırlayarak. "Gülümsüyor ve kahkahalar atıyordun."

Öfkeli bir ses çıkardı. "Bekle, yani seninle tanışmadan önce başka kadınlarla konuştuğum için cezalandırılıyor muyum?"

"Saçmalama," diye homurdandım. "Sadece... sana ne kadar düşkün olduğun belliydi. Her sözüne asılıyordu Ezra." "Hâlâ anlamıyorum."

"Kafanı kaldırıp beni gördün ve öylece... ondan uzaklaştın. Ona bir bahane bile sunmadın. Sadece yanıma geldin ve benimle flört etmeye başladın. O zaman bile bir kadının ilgisine ne kadar az değer verdiğini anlamıştım, o halde sana benimkini vermeyi bırakacak kadar aptal olmayı bırakamadığım için neden heyecanlanayım ki?"

Uzun bir süre hiçbir şey söylemiyor, o kadar uzun ki neredeyse Yanlış bir şey yapmış olan *benim*. "O zaman bir şey söyle," diye ısrar ediyorum.

"Bu şekilde görebileceğini hiç düşünmemiştim," diyor, sanki bunu ilk kez düşünüyormuş gibi.

"Tabii ki düşünmedin," diye alay ediyorum. "Çünkü senin için kadınlar bundan ibaret." "Böyle mi düşünüyorsun?"

"Başka ne düşünebilirdim ki?"

"Dani," diye gülüyor, gerçekten *gülüyor*. "Yüzünü bile hatırlayamadığım o kadından uzaklaştım çünkü seni gördüğüm andan itibaren, o zamandan *beri* aklımda *senden* başka kimse olmadı." Tekrar gülüyor. "Artık orada da yaşayabilirsin."

Ciğerlerimdeki havanın boşaldığını hissediyorum, söylemek üzere olduğum her şey kafamdan dökülüyor ve beni düşüncesiz bırakıyor. Ezra'nın söyleyebileceğini düşündüğüm onca şey arasında *bunun* yanına bile yaklaşamamışlardı.

"Pekâlâ," dedim sonunda, sesim kalınlaşmıştı. "Bu iyi bir cümle, hakkını vereyim."

"Hayır," diye iç geçirdi. "Bu sadece gerçek. Ne kadar yorucu olsan da seni takip etmekten vazgeçemiyorum. Arada bir kovalamanın bir kısmını senin yapmanı dilersem bile."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum ve kendimden şüphelenmeye başladığım bir korkak gibi konuyu değiştiriyorum.

"Sıra bende," diyorum titreyerek.

"Doğru," diye yorgunca cevap veriyor. "Özür dilerim. Devam et."

"Sadece bir tane daha var," diyorum ona. "On yedi numaralı talep. *Avukat çalışma ürünü, avukat-müvekkil ayrıcalığı ve/veya dava beklentisiyle hazırlanmış materyaller tarafından korunan bilgileri aradığı gerekçesiyle itiraz ettiniz.* Eğer sakladığınız bir şey varsa bana bir ayrıcalık kaydı vermeniz gerekiyor."

"Elbette. Bunu
yapabilirim." "Güzel.
Peki."

Sonra telefonuma uzanıyorum, onu yakınımda tutuyorum ve bu konuşmanın gerçek bir cevap olmadan ve aramızda hala geniş bir boşluk bırakarak, açıkça bitmek üzere olduğu gibi bitmesi fikrinden yavaş yavaş rahatsız olmaya başladığımı hissediyorum. Artık istediğimden bile emin olmadığım bir boşluk. Kafamdaki her şey çok karışık.

"Aslında," diyorum sessizce, kendime engel olamayarak. "Bir şey daha var." Ezra'nın sesi neredeyse istekli geliyor. "Öyle mi?"

"Başka biri var mı? Bunu yapmaya başladığımızdan beri?"

Ben hiç sormadım, o da hiç teklif etmedi. Bunun beni zayıf ve muhtaç gösterdiğini biliyorum, tıpkı bunu ne kadar merak ettiğimin de aynı şeyi yaptığını bildiğim gibi. Ama elimde değil. Bu gece bana anlattığı onca şeyden sonra... Bilmek zorundayım.

Ezra'nın iç çekişi uzun ve gürültülü ve parmaklarım titriyor, hoparlörü kulağıma yakın tutuyorum, böylece cevabını kaçırmam mümkün değil. "Sana söyledim Dani," diyor dikkatle. "Seni gördüğüm gecedan beri senden başka kimseyi göremiyorum."

Sözleri ve imaları karşısında göğsümde bir korku kabarıyor ama aynı zamanda bir baş dönmesi de var. Yabancı bir şey. Ne yapacağımı bilmediğim bir şey. "Öyle mi?"

"Nasıl yapabilirim ki?" Sesi şimdi daha alçak ve telefonumu yakın tuttuğum kulağıma değerken gözlerimi kapatıyorum. "Seninle ilgili her şey lanet bir rüya. Çok zekisin. O koca beynini kıcıma tekme basmak için kullandığında bile sana hayranlık duyuyorum. O kadar güzelsin ki sana bakmak neredeyse acı veriyor. Tek düşündüğüm sana dokunmak, seni tatmak. Çoğu gün bunu düşünmeden hiçbir şey yapamıyorum."

Kalın kalın yutkunuyorum, her şeye rağmen bacaklarımın arasında yavaş bir zonklama hissediyorum. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Ben içindeyken çıkardığın sesleri düşünüyorum; o kadar yumuşak ki, sanki onları bırakmak istemiyorsun. Elinde olmadığını bilmek beni deli ediyor. Tutunduğun o özenle hazırlanmış kontrolü kaybetmene neden olan kişi benim."

Onunla tartışmak istiyorum, bu her zaman ilk içgüdümdür, ama şaşırtıcı bir şekilde, daha fazlasını duymak için daha da ezici bir dürtü var.

"Başka ne var?"

"Ağzın. Ne kadar yumuşak olduğundan, ağzımda ne kadar iyi hissettirdiğinden bile bahsetmiyorum.

-Gerçi bunu ben de çok düşünüyorum ama sen çok zekisin Dani. Benimle senin gibi başa baş mücadele edebilecek biriyle daha önce hiç tanışmadım. Senden ne bekleyeceğimi *asla* bilemiyorum ve buna bayılıyorum. Bana kaşlarını çatığında ya da beni kestiğinde bile, tek yapmak istediğim sana daha da yaklaşmak. Dürüst olmak gerekirse, bu noktada belki de bir tür mazoşist olduğumu hissediyorum."

İçimden yükselen kahkahaya engel olamıyorum. "Belki de öylesindir."

"Bence sadece sensin," diyor nefes nefese ve yumuşak bir sesle. "Kafamın içindesin ve seni nasıl çıkaracağımı bilmiyorum. Çıkartmak istediğimi bile sanmıyorum."

Bir nefes çekiyorum; bacaklarımın arasındaki o zonklama artık her yerde hissediliyor. Özellikle de göğsümde. Kalbimin sabit güm *güm* atışı dışında bir şey hissedebilseydim bundan korkardım.

İkimiz de uzun süre bir şey söylemiyoruz ve bunun ikimizin de *ne söyleyeceğini* bilmemesinden kaynaklandığından şüpheleniyorum.

Ama sonunda sessizliği bozan Ezra oluyor. "Gitmene izin vermeliyim." "Oh." Neden hayal kırıklığına uğramış hissediyorum?

"Doğru."

"Sabah erken kalkacağım," diye açıklıyor. "Maalesef."

Kendine gel, Dani.

"Tamam."

"Seni yarın gece görme şansım nedir?"

"Zayıf," diyorum ona dürüstçe. "Patronum ve diğer ortaklarla akşam yemeğim var."

"Kulağa eğlenceli bir

zaman gibi geliyor."

"Mm-hmm."

Uzun bir sessizlikten sonra, "Sanırım Cuma günü mahkemede görüşeceğiz?"

"Sanırım öyle."

Bu noktada uzun sessizliklerin garip olup olmadığını bile anlayamıyorum.

"Tamam," diyor Ezra. "Şey-"

"Ezra," diye geveliyorum, sesim gergin.

Ses tonu yine beklentili ve istekli. "Öyle mi?"

"Ben de," diye geveliyorum, sonra boğazımı temizleyip tekrar deniyorum. "Sen... benim de aklımdasın."

Bu seferki duraksama hamile bir duraksama ve ben nefesimi tutup bir cevap bekliyorum.

"Merak etme," diyor, sesi sıcak ve hafif. "Kimseye söylemeyeceğim."

Kendime rağmen gülümsüyorum. "Söylemesen iyi olur."

"İyi geceler, Dani." "İyi

geceler, Ezra."

Yarın pişman olabileceğim başka bir şey söylemeden önce telefonu kapatıyorum. İtirafımın utancının gelmesini bekliyorum, ama garip bir şekilde, telefonu kapattıktan birkaç dakika sonra bile gelmiyor. Daha da tuhafı, kendimi yatağa attıktan, Ezra'nın ve benim konuşmamı kafamda tekrar tekrar oynadıktan ve yorgunluğa yenik düştükten sonra uzun süre devam eden his, tehlikeli bir şekilde beklentiye yakın.

Ve bununla ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok.

Seventee

DANI

KENDİME, karnıma yerleşen sinirlerin bu sabahki ilk mahkeme oturumumuz yüzünden olduğunu, Ezra'yı kollarında uyuyakaldığımdan beri ilk kez göreceğim için *olmadığını* söylüyorum. Bu, olmasını istediğim kadar doğru değil ama beni mahkeme salonunun dışındaki şemsiyelikte aktif olarak kuru kusmaktan alıkoyuyor.

"Sen iyi misin?"

Bianca'ya sıkı bir baş sallama hareketi yapıyorum. "İyiyim."

"Avukatımın benden daha gergin görünmesi güven vermiyor," diye kıkırdıyor.

Sesime sahte bir güven katarak, "Gergin değilim," diye onu temin ediyorum. "Sadece tüm hazırlıklarımı tamamladığımdan emin olmak istiyorum."

Ben notlarımı karıştırırken kaşları eğilerek çatılıyor. "Sana güveniyorum Danica." Birkaç kişinin içeri girmeye başladığı mahkeme salonunun açık çift kapısına bakıyor. "Sanırım ben yerime oturacağım. Ördeklerinizi sıraladıktan sonra içeri gelin."

Bir salatalık kadar soğukkanlı, Bianca Casiraghi. Onun kitabından birkaç yaprak alabilirim. Bir kraliçe edasıyla mahkeme salonuna giriyor ve ben de onun ön taraftaki masamıza süzülüşünü ve şaşmaz bir zarafetle oturuşunu izliyorum. Midemdeki çarpınışlara rağmen gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Beni mi düşünüyorsun?"

Ezra'nın hemen yanımda durduğunu görünce irkiliyorum.

"Yapma bunu." "Neyi yapmayayım?"

"Bana gizlice yaklaşma."

Kaşlarını çatıyor, ağız seğıriyor. "Herkesin içinde mi?" "Kapa çeneni," diye mırıldandım.

Elimde olmadan gözlerimin onu boydan boya taramasına izin veriyorum. Gri takım elbisesi onu yasadışı olması gereken bir şekilde sarıyor ve bakışlarıyla tekrar buluşmadan önce bunu takdir etmek için kendime sadece kısa bir an izin veriyorum.

"Müşterin nerede?"

Dudakları büzüldü.

"Geç kaldı."

"Ona kendi boşanma davana şık bir şekilde geç kalmanın hoş karşılanmadığını söylemedin mi?"

"Denedim." Omuz silkiyor ve bana sırtıyor. "Sanırım biraz dil engeli vardı."

Gülümsemesi midemde sinirden başka nedenlerle de olsa bir kıpırtı yaratıyor. O hep böyle güzel miydi, yoksa ben mi bunu takdir etmeme hiç izin vermedim?

"Bugün için hazır mısın?"

"Olabileceğim kadar," diye düşünüyor.

"Senin saçma sapan açılış argümanlarını dört gözle bekliyorum."

Sırtışı genişliyor. "Bu on dolarlık bir kelime."

"Gözünden kaçarsa sana bir sözlük vermekten mutluluk duyarım," diye kestirip atıyorum.

Mahkeme salonunun kapısının önünde durup birbirimize gülümsediğimizi hemen fark etmiyorum ama bu daha tanıdık şakalaşmanın rahatlatıcı olmadığını da iddia edemem. Ki bu kelimeyi Ezra Hart'la ilgili olarak herhangi bir sıfatla kullanacağımı hiç düşünmemiştim.

"İçeri girmeliyiz," diyorum bir süre sonra boğazımı temizleyerek ve göz temasını keserek mahkeme salonuna tekrar bakıyorum. "Sanırım yakında başlayacağız."

"Muhtemelen," diye kabul ediyor, ama gitmek için hiçbir hareket yapmıyor.

Ona doğru döndüğümde hâlâ bana baktığını fark ediyorum, bakışları beni okşuyor. Yoğunluğu karşısında bir ürperti bastırıyorum, göğsüm sıkışıyor.

"Geçen gece hakkında..."

Canlanıyor, neredeyse hevesli görünüyor. "Öyle mi?"

"Ben sadece..." Dişlerim alt dudağıma sürtünüyor ve gözlerinin oraya kayışını kaçırmıyorum. "Sadece şunu söylemek istedim-"

"İşte buradasın," diye sert bir ses araya giriyor.

İkimiz de dönüp Lorenzo'yu bize doğru gelirken yakalıyoruz, dudakları kaşlarını çatmış. Bir an aramızda bir ileri bir geri bakıyor, sonunda beni tamamen görmezden gelmeye karar vererek Ezra'yla yüzleşmek için bana sırtını dönüyor.

"İçeri girmeliyiz," diye homurdanıyor Lorenzo.

Ezra'nın kaşları çatılıyor. "On dakika önce içeri girmeliydik ama geç kaldın."

"İlgilenmem gereken bir iş vardı. Şimdi buradayım. Gidelim mi?"

Arkasını dönüp içeri giriyor ve Ezra benimle, müşterisinin de en az benim kadar göt olduğunu düşündüğünü belirten bir bakış paylaşıyor, ki bunu çok ilginç buluyorum.

Yüzümü Lorenzo'nun yüz ifadesinin bir karikatürü haline getirip sesimi alçaltıyorum. "Gidelim mi?"

Aptalca davranmak bana göre değil ama Ezra'nın bana gülümsemesi buna ediyor. Beni tamamen şaşırtan bir keşif.

Son zamanlarda ben kimim ki?

"Önden buyurun Bayan Pierce," diyor elini centilmence sallayarak.

Mahkeme salonuna girdiğimizde onun arkamda olduğunu hissediyorum ve onu tanıdığımdan beri ilk kez bu düşünce beni rahatsız etmiyor.

- - -

"Yüz on iki milyon dolarlık mal varlığı var Sayın Yargıç ve buna rağmen Bay Casiraghi müvekkilimi, şüpheli olduğunu kanıtlamak için elimizde fazlasıyla kanıt bulunan cimri bir evlilik öncesi anlaşmaya bağlı tutmaya çalışıyor. Bayan Casiraghi'nin mal varlığının yarısının yanı sıra müvekkilimin şirketindeki kârın makul bir yüzdesini alma hakkı vardır."

Neredeyse bir saattir devam ediyoruz, açılış argümanlarımız hiç bitmeyecekmiş gibi görünen *gerçek* tartışmalara doğru akıyor, bu oturumu daha sonra tekrar devam edebilmek için ne kadar çok bitirmek istesem de.

Masalarından kalkarken Ezra'nın sandalyesinin sürtünme sesini duyuyorum. "Böldüğüm için üzgünüm Bayan Pierce, ama bahsettiğiniz kanıt en iyi ihtimalle ikinci dereceden." Altmışlı yaşlarında, hava durumunu okur gibi ferman veren sert bir kadın olan Yargıç Harding'e dönüyor. "Sayın Yargıç, müvekkilimin Bayan Casiraghi ile ilk evlendiklerinde yapılan evlilik öncesi anlaşmanın şartlarını ihlal ettiğine dair hiçbir somut kanıt sunulmamıştır. *Onun* da imzaladığı bir anlaşma olduğunu eklemeliyim."

Ezra'nın yansıttığı özgüven havasında her zaman biraz çekici bir şey olmuştur, bu son birkaç haftadan önceki benim bile takdir etmekten kendimi alamadığım bir şeydi. Ama şimdi... Şimdi daha yüklü hissediyorum. Sanki her otoriter kelime kan dolaşımda zonklıyor ve beni ona dikkatimi verme, daha fazlasını duyabilmek için sesine doğru eğilme dürtüsüyle baş başa bırakıyor.

Karşı tarafın avukatı için pek de ihtiyatlı bir davranış sayılmaz.

Lorenzo'nun sadakatsizliğini kanıtlayacak delil eksikliği iddialarına gözlerimi devirerek bu hisleri bir kenara itiyorum. Bunun saçmalık olduğunu bildiğini biliyorum, çalışan bir beyni olan herkes bunu görebilir, ama aynı zamanda beni zorlamamanın, bunun için beni çalıştırmamanın onun için çok kolay olacağını da biliyorum. Bunu yapmasaydı Ezra olmazdı.

"Saygısızlık etmek istemem ama Bay Casiraghi ile başka bir kadın arasında geçen sayfalar dolusu müstehcen konuşmanın sağlam bir kanıttan daha azı olamayacağını söylemeye cüret ediyorum."

"Daha önce de konuştuğumuz gibi, Bayan Pierce," diyor Ezra sakince, ellerini ceplerine sokarak, sanki yavaş bir yürüyüşe çıkmaya hazırlanıyormuş gibi. "Bu e-postalar Bay Casiraghi'den gelmedi. Bay Casiraghi'nin bilgisayarını onun bilgisi dışında kimin kullanmış olabileceğine dair kendi soruşturmalarımızı yürütüyoruz."

"Bahse girerim," diye alay ediyorum.

"Ne olursa olsun," diyor Ezra yumuşak bir sesle. "Kaynağı kanıtlanamayan önemsiz alışverişler Bayan Casiraghi'ye beş yüz milyon dolardan fazla para kazandırmaz."

"Bayan Casiraghi kocasının işine otuz yılı aşkın bir süredir manevi destek veriyor," di y o r u m . "Hatta denilebilir ki, o

Bay Casiraghi'nin bugün bulunduğu yerde olmasının nedeni."

Lorenzo aniden, "Bu çok *çirkin*," diye homurdanarak yumruğunu masaya vurdu. "Bianca'nın benim başarımla hiçbir ilgisi yok. Bu sadece aptalca bir oyun."

"Ben yapmadım mı?" Bianca'nın kalkık kaşlarını yakalamak için dönüyorum. "Her gece senin şikâyetlerini kim dinledi? Berbat arkadaşların için verdiğin aptal partilere kim ev sahipliği yaptı? Kim vardı orada, Lorenzo? Kesinlikle o küçük aletini verdiğin kadın değil."

"Ma che *stronza*-"

Yargıç Harding tokmağını vurarak Lorenzo'nun hakaretlerini susturur. "Sessizlik!" Ezra'yı işaret ediyor. "Bay Hart, müvekkilinizi kontrol altına alın." Bana bir bakış attı. "Sizinki de, Bayan Pierce."

Ezra ve ben aynı anda "Evet, Sayın Yargıç" diyoruz.

"Şimdi." Yargıç Harding başıyla beni onayladı. "Devam edebilirsiniz, Bayan Pierce."

Ezra'yı Lorenzo'ya azarlayıcı bir bakış atarken yakaladığımda neşelenmemeye çalışıyorum, onun yerine dikkatimi yargıçta tutuyorum. "Sayın Yargıç, Bay Hart'ın müvekkili ve hasta bir akrabası tarafından paylaşıldığını iddia ettiği hesabın, yakın ailesinden herhangi biriyle somut bir bağı olmadığı da dikkatimizi çekti. Dahası, bu hesaptaki fonların bir değil *iki* ipotek için kullanıldığını keşfettik - bunlardan biri Bay Casiraghi'nin ifşa sırasında mal varlıkları arasında listelenmemiştir."

Yargıç Harding parmaklarını birbirine geçirerek dikkatini Ezra'ya çevirdi. "Bu doğru mu Bay Hart?"

"Bay Casiraghi söz konusu hesabı, akrabasının takdirine bağlı olarak kullanılmak üzere para yatırabilmek için tutuyor. Bu fonlarla yapılan her alışverişi takip etmek onun sorumluluğunda değil."

"Ne kadar uygun," diye mırıldandım. "Sayın Yargıç, bahsi geçen bu 'akrabanın' aslında bir akraba olmadığını düşünüyoruz. Aslında, söz konusu kadının mali kayıtlarını ve DNA testini elde etmek için bir mahkeme celbi aldık."

Ezra, "DNA testi en iyi ihtimalle ikinci dereceden bir kanıt olacaktır," diye ekliyor. "Evlilik yoluyla akraba. Çocukluktan yakın bir arkadaş."

Kaşlarımı çatarak gözlerimi ona dikiyorum. Cevap olarak sırtması, garip bir şekilde gülümseme isteğini bastırmama neden oluyor. Gözlerindeki pırıltıdan aramızdaki ileri geri konuşmalardan keyif aldığını anlayabiliyorum.

"Eminim," diyorum. "Yine de, Bay Casiraghi'nin hasta bir akrabası olduğunu iddia ettiği Bayan Kinsley'nin hiçbir tıbbi tedavi görmediğini açıklayacağından eminiz. Sadece bu da değil, bu kayıtlarda Bay Hart'ın bahsettiği 'sağlam kanıtları' sunacak yeterli kanıt olacağına inanıyoruz. İddialarımızı doğrulayacaklar."

Yargıç Harding başını eğdi. "Duruşmanın ertelenmesini mi istiyorsunuz, Bayan Pierce?"

Kendimden emin bir şekilde "Evet," dedim. "Bir hafta sonra yeniden toplanmamızı talep ediyorum, böylece her iki tarafa da bu yeni kanıtlar ortaya çıktığında bunları gözden geçirmeleri için yeterli zaman tanınmış olacak."

Yargıç düşünürken Ezra'ya bakmıyorum ama gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. Benimle tartışmak, bu ertelemenin neden verilmemesi gerektiğine dair bir neden bulmak istediğinden eminim, ama anlayamadığım nedenlerden dolayı bunu yapmıyor. Göz ucuyla onu görebiliyorum, hâlâ görüş alanımın hemen dışında dimdik duruyor, ellerini ceplerine sokmuş, beni izliyor.

"Pekâlâ," diyor Yargıç Harding sonunda ve ben de bastırdığım nefesimi serbest bırakıyorum. "Size erteleme veriyorum. Önümüzdeki Perşembe günü yeniden toplanacağız." Tokmağını vurdu. "Mahkeme ertelenmiştir."

Omzumun üzerinden Bianca'ya bakıyorum, kırmızı dudakları gururlu bir gülümsemeye dönüşüyor ve bu da benim içimi ısıtıyor. Bianca gibi birini gururlandırmak hoşuma gidiyor. Muazzam bir his. Ertesi gün Bianca'yla buluşup bu sabah bize teslim edilen deliller üzerinde konuşmak üzere sessizce masamıza dönerken gözlerimi Ezra'dan uzak tutuyorum ve Bianca'nın bilebileceklerini doğrulamadan önce Nate ve Vera'yla gözden geçirmek için kendime bir gece veriyorum.

Bianca yanımdan ayrıldığında hâlâ eşyalarımı topluyorum ve mahkeme salonunun karşı tarafına bakma fırsatı bulduğumda Ezra'nın çoktan gitmiş olduğunu görünce biraz şaşıyorum. Omzumun üzerinden bakarken çantamı kapatıyorum ve onu duruşma salonunun hemen dışında soğukkanlı bir ifadeyle görüyorum.

Lorenzo parmağıyla yüzünü işaret ediyor. Ezra hoşnutsuzluğunu dışa vurmuyor, başka birinin fark edebileceği şekilde değil ama ben fark ediyorum.

Çenesinin hafifçe esnemesinden, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmasından ve omurgasının kaskatı kesilmesinden bunu anlayabiliyorum. Duruşuyla ilgili her şey rahatsızlığı haykırıyor. Onlarla aramdaki mesafeyi kapatmak için koltuk sıraları arasında hızlıca ilerliyorum, yaklaşıırken Ezra'nın gözlerinin benimkilere kaydığını fark ediyorum.

"Avukat Bey," diyorum kayıtsızca. "Sizinle ifşaat hakkında bir şey konuşabilir miyim acaba?"

Lorenzo sözünün kesilmesine sinirlenmiş görünüyor, yüzü kan basıncından endişe etmeme neden olan bir kızarıklıkla parlıyor ama konuyu kapatıyor gibi görünüyor. Parmağını bir kez daha Ezra'nın yüzüne doğrultuyor, sesi gergin. "Ne dediğimi unutma evlat. Daha iyisini yap."

İkimiz de onun uzaklaşmasını izliyoruz ve ben nefesimi üflemeden önce iyice uzaklaşmasını bekliyorum.

"Vay canına, eğlenceli birine benziyor."

Ezra kuru bir kahkaha attı. "O... bir şey."

"Süre uzatımı konusunda benimle tartışmadın," diye belirtiyorum. "Neden?" Kaşları kalktı. "Yapmalı mıydım?"

"Her küçük şeyde benimle kavga edecek değilsin ya," diye cevap veriyorum. "Bana kolay davranmıyorsun çünkü..."

Dudaklarını bükmesi kaşlarımı çatmama ve aynı anda terlememe neden oluyor. "Ne yüzünden Dani?"

"Biliyor musun," diye öfkeyle homurdanıyorum. "Sana farklı davranmanı istemediğimi söyledim."

"Ben de sana asla yapmayacağımı söyledim," diye beni temin ediyor. "Yeni kanıtını merak ettiğimi kabul ediyorum. İşin özüne inmeden önce onu da gözden geçirme şansını istiyorum."

Şimdi kaşlarımı kaldırma sırası bende. "Lorenzo'nun metresinin mali bilgilerine zaten erişimin olmadığını söylemiyorsun herhalde."

"Şimdi Dani," diye alay ediyor. "Suçluluğun kanıtlanana kadar masumsun, unuttun mu?" Gözlerimi deviriyorum. "Bu benim soruma cevap değil."

"Özür dilerim, aslında bir soru duymadım."

"Çileden çıkarıyorsun," diye inliyorum.

Hafifçe eğilip sesini alçaltıyor. "Ama hoşuna gidiyor."

İçgüdüsel olarak uzaklaşıyorum, kimsenin bana fısıldadığını görmediğinden emin olmak için etrafımıza bakıyorum ve mahkeme salonunun dışındaki koridorun çoğunlukla boş olduğunu fark ettiğimde rahat bir nefes alıyorum.

"Onun mali durumuna zaten erişiminiz yok mu?"

Gülümsemesi dağılıyor ve ardında buruşuk bir ifade bırakıyor. "Bunun seninle tartışmam gereken bir konu olduğunu sanmıyorum."

Bir yanım bu iddiadan incindi ama daha mantıklı olan yanım bunun saçma olduğunu biliyor. Her şeyden önce, bir iş yapmak için buradayız.

"Derlemeyi bitirdiğimde her şeyi size ileteceğimden emin olabilirsiniz."

"Harika," diyor.

İkimiz de bir süre oyalanıyoruz ve ben söyleyecek daha fazla şey bulmaya çalışırken ağırlığımı yüksek topuklu bir ayağımdan diğerine atıyorum. Bu da en başta söyleyecek daha fazla şey bulma ihtiyacı hissettiğim için kendimi azarlamama neden oluyor.

"Bu hafta sonu büyük planların mı var?"

Kelimeleri ağızımdan çıkar çıkmaz geri emmek istiyorum. Daha çaresiz *olabilir* miydim? Geçen hafta bana ne yaptı bilmiyorum ama kendimden giderek daha fazla öğreniyorum.

"Babam evinde bir hayır galası düzenliyor," diyor Ezra düz bir tonla.

"Ah. Kulağa... eğlenceli geliyor."

"Kulağa dayanılmaz geliyor," diye homurdanıyor.

Hart'ların hikâyesinin ne olabileceğini tekrar merak etmeye başlıyorum. Ezra'yla konuşurken ara ara daha fazla ipucu bıraktıkça, hikâyenin yasal bir hanedanlıktan başka parçaları olduğundan daha fazla şüpheleniyorum.

"En azından yemekler güzel olacak," diye teklif ediyorum. Alay etmeye çalışıyorum. "Yine de üvey annemin parti kokteyli kadar iyi bir şey olacağından şüpheliyim."

Ezra sessizce gülüyor. "Bundan şüpheliyim."

Düşüncelerinin benimkilerle aynı yere kaydığını o an anlayabiliyorum, gözleri ısınırken yanaklarım da ısınıyor, şüphesiz son partiyi hatırlıyor

katılmıştık. Dürüst olmak gerekirse, partiden ayrıldığımdan beri o partiyi düşünmeden *edemiyorum*.

"Biliyorsun..." Kendinden emin görünmüyor. Bu onda görmeye alışık olduğum bir şey değil. "Her zaman kaza yapabilirsin."

Bir kahkaha attım. "Ne?"

"Bilirsin işte." Omuz silkiyor. "Ailenin partisini mahvettiğim için bana borcunu öde."

"Sana borcumu ödemek istediğimi kim söyledi?" "Her zaman değil mi?"

Lanet olsun. Beni orada yakaladı. Elimden gelse, üstünlüğü elinde tutmasına çok nadir izin veririm. Yine de.

"İçimden bir ses senin ailenin partisinin benimki kadar eğlenceli olmayacağını söylüyor," diye kıkırdıyorum.

Gülümsemesi biraz duraksıyor, bakışları ağırlaşıyor. "Hayır," diyor sessizce. "Kesinlikle olmayacak. Ama... olabilir. Eğer gelersen yani."

Düşünceli ifadesi karşısında nabzım hızlanıyor ve boğazımda büyüyen yumruyu yutmak zorunda kalıyorum. "Kutsal olan her şey üzerine yemin ederim, eğer şu anda bir imada bulunursan-"

"Asla yapmam," diye ısrar ediyor ve gerçek bir gülümsemeye dönüşüyor. Göğsümde bir şeyler gevşiyor.

Bir an düşünüyorum, eğer onun istediği gibi yaparsam bunun ne anlama geleceğini merak ediyorum. Son zamanlarda aramızda bulanıklaşan o kadar çok çizgi var ki... Çoğu zaman hangi yolun yukarı olduğunu bilemiyorum. Sadece bu bile bana bunun muhtemelen iyi bir fikir olmadığını söylüyor.

"Bilmiyorum..." Ayaklarıma bakıp kaşlarımı çatıyorum. "Meşgul olabilirim."

Ben bir korkak gibi ayakkabılarıma bakarken Ezra hiçbir şey söylemiyor ve sonunda ona tekrar bakma şansı bulduğumda yüz ifadesinin hayal kırıklığıyla dolu olduğunu fark ediyorum.

"Doğru," diyor. "Peki. Eğer fikrini değiştirirsen... listede olduğundan emin olacağım."

Yine kıpırdamadan duruyoruz, aramızda geniş ama yine de çok yakın hissettiren bir boşluk var ve ben gerilimi azaltacak sözcükler, herhangi bir sözcük bulmak için çabalıyorum. Ama hiç gelmiyorlar.

"Her neyse," diyor Ezra sonunda, benden önce davranarak. "Bir toplantım var. Detayları sana mesaj atarım, tamam mı?"

"Geleceğimi söylemedim," diye karşı çıkıyorum güçsüzce.

Ezra'nın sırtışı sıcak ve parlak; uzun zamandır gölgede kalan yanlarımı aydınlattığını ve kendimi savunmasız hissetmeme neden olduğunu hissediyorum. "Asıl dikkat etmem gerekenin söylemediğin şeyler olduğunu öğreniyorum Dani. Gerçek duyguların genellikle oradadır."

O kayıtsızca arkasını dönüp giderken ağzım açık kalıyor ve bugün mahkeme salonunda kazandığım her şeye rağmen, mahkeme dışında çok daha büyük bir savaşı kaybettiğimi hissetmekten kendimi alamıyorum.

İşin en garip yanı da, bu kadar az umursuyor görünmem.

Eightee

DANI

"Davet edildiğimize emin misin?"

Nate'i kristal avizeye bakarken yakalıyorum ve cevap vermek için ağzımı açıyorum ama Vera benden bir adım önde. "Teknik olarak davet *edilmediniz*. Kendiniz davet ettiniz."

"Sanki beni burada istemiyormuşsun gibi," diye homurdanıyor Nate. "Biz bir üçlüyüz." "Bize üçlü deme," diye inliyorum.

Kaşları çatıldı. "Bir grup mu?"

"Daha iyi değil," diye iç geçiriyor Vera. "Ayrıca, yanlış."

"Neden burada *olduğumu* bile bilmiyorum," diye tıslıyorum, kolumu Vera'nınkiyle birleştirip onu yakınımında tutuyorum. "Delirmiş olmalıyım."

"Pfft. Hepimiz neden burada olduğunu biliyoruz," diye homurdanıyor Nate. "Ve onun adı-" "Eğer taşaklarını seviyorsan," diye uyarıyorum, "bu cümleyi bitirmezdim." "Testy," diyor Nate. Kafasını çevirip etrafı kolaçan ediyor. "Değil mi?"

Bu tür şeylerde açık bar olması gerekmiyor mu?"

"Umarım öyledir," diye mırıldandım.

Nate Vera'nın diğer kolunu çekiştiriyor. "Gidip yavru kuşumuza biraz sıvı cesaret getirelim."

Vera kaşlarını çatıyor. "Neden ben gitmek zorundayım?"

"Sadece iki elim var," diyor Nate. "Her şeyi taşıyamam."

Gözlerini şüpheyle kısıyor ama sonunda kolunu benimkinden çözüp bana bakıyor. "Sen burada kal. Hemen döneceğiz."

Gidişlerini izliyorum, Nate Vera'ya kaşlarını çatmasına neden olan bir konuda takılmaya başlamış bile. Vera'nın gece mavisii elbisesi Nate'in lacivert takımını mükemmel bir şekilde tamamlıyor, sanki bunu planlamışlar gibi ama bunu söylersem ikisinin de beni tekmeleyeceğini biliyorum. Vera atardı.

Burada kal, içimden alay ediyorum. Sanki buradaki herkesi tanıyorum. Görünüşe göre Alexander Hart'ın tüm konukları altmış yaşın üzerinde ve hiçbirii ailemin iş arkadaşları kadar cana yakın görünmüyor. Çoğu yıllardır gülümsememiş gibi görünüyor. Bu ürkütücü ve neden geldiğimi tekrar merak etmeme neden oluyor.

Ezra bana söz verdiği gibi partiyle ilgili ayrıntıları mesaj attığında, içimden gelen ilk dürtü bunu görmezden gelmek, katılmayacağımı bir kez daha belirtmek oldu. Ama bana bahsettiğinde yüzünde beliren ifade, sorduğunda mesajlarındaki neredeyse hevesli ton... Ona hayır diyecek gücü kendimde bulamadım. Dürüst olmak gerekirse bu yeni bir şey değil. Sadece artık dürtülerim yokmuş gibi davranmakta zorlanıyorum.

"Şampanya?"

Yelekli ve kravatlı güzel bir esmer bana bir flüt ve bir gülümseme sunuyor. Bir tanesini nazikçe alıp gülümsemesine başımı sallayarak karşılık veriyorum. "Teşekkürler."

"Elbette," diyor kalabalığın arasında ilerlemeye devam etmeden önce.

Geniş balo salonuna dağılmış insan gruplarını tarayıp Nate ve Vera'dan bir iz ararken bir yudum alıyorum. Onları tanıyorum, muhtemelen barda bana ne getireceklerini tartışıyorlardır. Altın sarısı saçlar ya da alaycı bir sırıtış aramıyorum, orası kesin.

Cidden, burada ne işim var?

"Ah, Bayan Pierce," diyor arkamdan kuru bir ses. Döndüğümde onu tanıyarak irkildim. "Bay Hart."

Alexander Hart onu son gördüğüm haliyle aynı görünüyordu - tamamen toparlanmış ve aynı derecede soğuk. "Bu gece geleceğinizi bilmiyordum."

"Ben de öyle," diye cevap verdim soğukkanlılıkla. "Davetim son dakikada oldu."

Sırıtışı hiç de dostça değil ve bakışlarının yapışkan, kırmızı elbisemin üzerinde gezinmesi hoşuma gitmiyor. "Ne kadar çok o kadar iyi, derim ben. Her şey hayır için, haksız mıyım?"

"Hayır için," diye yineliyorum.

"Doğru." "Sanırım seni Ezra davet etti?"

"O davet etti."

Gözleri hesap yapıyor ve ben yüz ifademi dikkatle boş tutuyorum.

"Duyduğuma göre sevgili Bianca'yı iyi temsil ediyormuşsun," diyor kendi bardağını dudaklarına götürürken, mavi gözleri hâlâ bende. "Ama sen Ezra'ya her zaman parasının karşılığını verdin, değil mi?"

"Deniyorum," diye cevap veriyorum sıkıca.

"Sana gerçekten... saygı duyuyor olmalı," diyor Alexander aynı kaba gülümsemesiyle. "Bu tür etkinliklere arkadaşlarını davet etmesi nadir görülen bir şey."

"Bize arkadaş diyebilir miyim bilmiyorum."

"Öyle mi?" Alexander çok güçlü kolonyasının kokusunu alabileceğim kadar yakınıma eğiliyor. "O zaman siz kendinize ne diyorsunuz?"

"Dani."

Aramıza mesafe koymak için Alexander'dan bir adım geri çekiliyorum ve çok sinirli görünen Ezra'nın yanımızda durduğunu görüyorum. "Ezra."

Özel dikim siyah takımının içinde muhteşem görünüyor, altın rengi teni ve saçları koyu rengin içinde daha da zengin görünüyor. Kızgın olsa bile yeşil gözlerinden başka bir yere bakmak zor. Bu yüzden her zaman çok derine bakmamak için elimden geleni yaptım. Orada kaybolmaktan hep korkmuşumdur.

"Ben sadece... arkadaşınıza Casiraghi davasındaki çabalarından dolayı iltifat ediyordum," diye açıklıyor Alexander. "Ah." Bana yine o ürpertici gülümsemesini gösterdi. "Ama arkadaş olmadığınızı söylemişsiniz, değil mi?"

"Senatör Wilson seni arıyor," diyor Ezra babasına eşit bir şekilde.

Alexander bana göz kırpmadan önce başını sallıyor ve ben de içimden gelen ürperme isteğine karşı koymak zorunda kalıyorum. "Görev çağırıyor, sanırım. Sizi görmek güzeldi Bayan Pierce." Ezra'ya bir bakış atıp omzuna vuruyor. "Gelip merhaba deyin. Senatör ve eşi büyük destekçilerimiz."

"Elbette," diye mırıldandı Ezra suratsızca.

Konuşmak için o gidene kadar bekledim. "Baban olduğunu biliyorum ama bu adam tüylerimi ürpertiyor."

"Evet." Ezra'nın gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. "Geleceğini düşünmemiştim."

"Ben de öyle," diyorum ona dürüstçe.

Tıpkı babasınınki gibi Ezra'nın gözleri de beni boydan boya tarıyor ama bu sefer Alexander'ın bıraktığı soğuk his yerine içimi bir sıcaklık kaplıyor. "Sen..." Yutkunmaya çalışırken duraklıyor ve kırmızı ipek elbisemi incelerken tüylerimin diken diken olduğunu hissediyorum. "Harika görünüyorsun."

"Teşekkürler," diyorum sessizce. Boğazımı temizliyorum ve onun yanından geçip içinde durduğumuz odaya bakıyorum. "Burası... bir şey."

Ezra bana "Alexander hiçbir zaman incelikten yana olmamıştır," diyor. Başımı sallıyorum. "Bunu görebiliyorum."

"Gelmene gerçekten çok sevindim," diyor alçak bir ses tonuyla, sadece benim için. "Gidip onlarla konuşmam gerek ama... kalabilir misin? Seni birazdan bulurum."

Eski Dani onunla tartışmıştı, bana ne yapacağımı söylemesine, hatta bunu bir soru gibi yöneltmesine bile kızardı ama bu Dani... başını sallıyor. Belli belirsiz ama yine de.

"Tamam."

Bu kez gülümsemesi daha gerçekçi ve onu görmekten bu kadar hoşlanmam beni şaşırtıyor.

"Güzel." Parmaklarını dirseğimin üzerinde hafifçe gezdiriyor ve bu hafif dokunuş bile midemi kelebeklerle doldurmaya yetiyor. "Burada olmana sevindim."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama kelimeler çıkmıyor. Bu benim için tamamen yeni bir durum. Bu yüzden tekrar başımı sallıyorum, çünkü aklıma gelen tek şey bu. Kalabalığın arasından süzülüşünü izliyorum, gözlerim sırtında çok uzun süre kalıyor, o kadar uzun ki omzuma dokunan bir elle irkildiğimde ne kadar zaman geçtiğini bile bilmiyorum.

"Şampanyayı nereden buldun?" Nate soruyor. "Sana şu sevdiğin buzlu içeceklerden aldım."

Elindeki amaretto ekşisine bakıp sırtıyıyorum. "Sanırım seni getirmek tam bir hata değildi."

"Tartışılabilir," diyor Vera, cosmo'sunu yudumlarken.

Nate gözlerini deviriyor. "İkinizin de beni sevdiğini hepimiz biliyoruz." "Kendine bunu söylemeye devam et," diye kıkırdıyor Vera.

Nate viski bardağından uzun bir yudum alıyor ve memnun bir ses çıkarmadan önce ona göz kırpmıyor. "Ee? Bu partiyi canlandıracak mıyız? Dans pistine çıkacak mıyız?"

"Ben dans etmeyeceğim," diyorum hemen.

Nate kolunu benimkine doluyor, şu anda elimde iki içki olduğu için bu bir başarı. "Cehennem gibi dans etmeyeceksin." Vera'ya sert bir bakış fırlattı. "Sen de, huysuz."

Vera gözlerini kısarak, "Bana yine huysuz de," diyor.

Nate sırtıyor. "Buna ön sevişme denir, bebeğim."

İçimden yükselen kahkahaya engel olamıyorum. Bir gün ikisi ya birbirlerini çok mutlu edecekler ya da ben onlardan birini cinayetten yargılayacağım. İkisinin arası yok.

"Her neyse," diye homurdanıyor Vera.

"Tek dans." "İşte ruh bu," diye alkışlıyor Nate.

Beklentiyle bana bakıyor ve gözlerim farkında olmadan Ezra'nın kısa süreliğine kaybolduğu yere kayıyor, hemen ardından onları ayırıyorum ve kadehi yakındaki bir masaya koymadan önce şampanyamın geri kalanını yudumluyorum.

"Bu da nesi," diyorum.

Nate ışınlanıyor. Vera gülümsemesini zar zor gizliyor. Hala Ezra'yı aramamaya çalışıyorum.

- - -

Üç kişilik bir grupta bir yaylı çalgılar dörtlüsüne eşlik etmek kulağa geldiği kadar zor, ama Nate azimli bir insan. İtiraf etmekten nefret etsem de onun iyi mizahı her zaman bulaşıcı olmuştur ve üçüncü şarkı bittiğinde Vera bile isteksizce de olsa gülüyordu.

Şarkının sonunda ikisine de "Bir molaya ihtiyacım var," diyorum. "Ayaklarım beni öldürüyor."

"Siz hanımların neden o ayak boğucularını giydiğinizi hiç anlamıyorum," diyor Nate. Ayak parmaklarımı gösteriyorum. "Ek işim için formda kalmak zorundayım.

FeetFinder."

Nate burnunu kırıştırır. "Ayaklarını gördüm. Orada çok başarılı olacağından emin değilim."

"Kaba," dedim. "Ayak parmağı *başına* ücret aldığımı bilmeni isterim."

Gözlerini devirerek beni başından savdı. "Git molanı ver, Bilbo." "Vera?"

Ona bir bakış attım. "Geliyor musun?"

Nate onun kolunu tutuyor, suratını asıyor. "Mı zı k ç ı l ı k yapma. Mantıklı ayakkabılar giymenin bir nedeni var."

"Ayakkabılarımı giydiğimde aklımda seninle dans etmek yoktu," diyor ses tonunda bir parça eğlenceyle.

Kaşlarını sallıyor. "Her ne olursa olsun..." "Peki," diye homurdanıyor. "Bir tane daha."

"İşte benim

kızım." "Ben

senin değilim-"

"Evet, evet," diye gülüyor.

Onlar arkadaşlarımdan çok daha az gösterişli bir şekilde ayaklarını sürüyerek yaşlı şişman kedilerden oluşan kalabalığın içine doğru ilerlerken başımı sallıyorum ve balo salonunun kenarına doğru ilerlemeden önce onlara son bir kez sırtıyorum. Hâlâ etrafta dolaşan insanlar var; mırıltılı konuşmalar her yanıma sarıyor ve Ezra'nın babasıyla birlikte kalabalığın içinde kaybolmasının üzerinden neredeyse yarım saat geçtiğini fark ediyorum.

Gözlerimi insan denizinin üzerinde gezdirmekten kendimi alamıyorum ama onu hiçbir yerde bulamıyorum. Şüphesiz hala Alexander'la ağ kuruyor. Yine de, son zamanlardaki etkileşimlerini gördükten sonra, bunun Ezra'nın gerçekten yapmak *istediği* bir şey mi yoksa ondan beklenen bir şey mi olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum. Bu fikirle ilgili hangisinin daha şaşırtıcı olduğunu bilmiyorum - doğru olabileceği gerçeği mi, yoksa en başta bunu merak ediyor olmam gerçeği mi?

Kalabalık ancak balo salonunu, fuayeyi ve parti için kapatılmış diğer açık alanları geçip, keşfetmek için daha karanlık odalara girmeyi başardığımda azalmaya başlıyor. Alexander'ın misafirlerini bir dakika bile yalnız bırakacağını düşünmüyorum, hele ki yağlanacak avuçlar varken, bu yüzden etrafı gözetlemek için nispeten güvende olduğumu varsayıyorum.

Parti alanlarının ötesinde, kuyruklu bir piyano ve sıkıcı olduğu kadar zevkli de olan bir dizi pahalı görünümlü sanat eserinin bulunduğu bir oturma odası var.

Dürüst olmak gerekirse, odadaki her şey steril ve soğuk hissettiriyor. Etrafta dolaşmak için can atmama neden olacak hiçbir şey yok. Topuklu ayakkabılarımı çıkarmak için odanın ortasında duraklıyorum, kayışları parmağımın üzerinden geçiriyorum ve parlak ahşap zemin üzerinden yan odaya geçerken yanımda sallanmalarına izin veriyorum.

Bu odada köşedeki asılı lambadan gelen sıcak bir ışık var ve duvardan duvara kitap raflarına aval aval bakarken lambanın altındaki pelüş sandalyeye oturmuş, elinde açık bir kitap tutan birini fark etmem birkaç saniyemi alıyor.

"Oh," diye irkildim, şüphesiz suçlu görünüyordum. "Özür dilerim, ben sadece-"

Kadının ağzı yumuşak bir gülümsemeyle eğiliyor, gerçek ve eğlenceli görünen bir gülümseme. "Partiden sıkıldınız mı?"

"I..." Hâlâ gülümsüyor ve kaşları uzlaştırıcı bir şekilde çatılıyor. Omuz silkerek nefes alıyorum. "Gözyaşlarına, dürüst olmak gerekirse."

Sessizce kıkırdıyor, sesi müzikal. Altın sarısı saçları ve sıcacık teniyle onu içime çekiyorum ama lamba ışığında gözlerinin yanardöner parıltısını fark edene kadar bir şey fark etmiyorum.

"Sen Ezra'nın annesi misin?"

Bir an için şaşırılmış görünüyor, kaşları birbirine çarpıyor ve dudakları büzülüyor, sonra yavaşça başını sallıyor. "Öyleyim. Ve siz...?"

"Ah, özür dilerim, ben..." Olmamam gereken bir odada yalınayak durduğumun ve görüştüğüm adamın annesiyle konuştuğumun farkındayım. Ya da...görüşmüyorum. Her ne yapıyorsak artık. "Ben Danica Pierce. Oğlunuzla çalışıyorum." Burnumu kırıttırdım. "Şey, onunla değil. Birlikte çalışıyoruz." Aman Tanrım. "Farklı firmalarda çalışıyoruz." Biraz ölmek istiyorum. "Yollarımız kesişti."

"Ah." Sırtışı bilgili, ama ne bildiğini söylemeye başlayamam. "Ezra'nın pek çok arkadaşıyla tanışmıyorum, bu yüzden memnun oldum Danica."

"Dani," diye düzeltiyorum. "Çoğu insan bana

Dani der." "Dani," diye yineliyor nazıkçe. "Ben Jackie."

"Tanıştığımıza memnun oldum," diye cevap veriyorum biraz beceriksizce. Gitmeli miyim? Yapmalıyım, değil mi? "Ee..." Görünüşe göre, henüz gitmiyorum. Merak diyelim. I

Rahat evinin etrafına bakıyorum; neredeyse bir hayır galası için değil de yatak için giyinmiş olduğu gözümünden kaçmıyor. "Sen de partiden sıkıldın mı?"

"Pek sayılmaz." Kitabını kapatıp kucağında dinlenmeye bırakıyor. "Artık bu tür etkinliklere pek katılmıyorum. Uzun zamandır katılmıyorum."

"Şanslısın," diye homurdandım. "Bunu nasıl başardın?"

Başını kucağına doğru çevirdiğinde hâlâ gülümsüyor ama artık daha az parlak geliyor. "Şey, bilirsin işte. Katılmamamın daha iyi olacağına karar verdik."

Biz mi?

Açıklığa kavuşturmak istiyorum - ne de olsa bir avukatım - ama bunu söyleme şekliyle ilgili bir şey beni duraksatıyor. Sanki bir partiye katılmamak kadar basit bir şey acı vericiymiş gibi. Kapalı kapılar ardında yaptıklarımız dışında Ezra hakkında ne kadar az şey bildiğimi fark etmemi sağlıyor. Bu suçluluk duygusu çok tuhaf.

"Demek oğlumla çalıştığını söyledin?" Konuyu kutsayarak değiştiriyor. "Başka bir firmadan geliyorsanız, bu karşı tarafın avukatlığını yaptığınız anlamına mı geliyor?"

"Oh, birkaç kez."

Yüz hatlarımı kızgınlıktan başka bir şeye dönüştürmekte sandığım kadar iyi bir iş çıkaramamış olmalıyım, çünkü Jackie kıkırdıyor. "Bela olabiliyor, değil mi?"

Bela.

Keşke bilseydi.

"Onun için tek kelime bu," diye mırıldanıyorum. Ona özür dileyen bir bakış attım. "Alınmak yok."

"O iyi bir çocuk," diyor bana sesinde şefkatle. "Sadece omuzlarında çok yük var."

Ağzım daha fazlasını sormak için *kaşınıyor* ama Ezra annesinden onun hakkında bilgi almaya çalıştığımı öğrenirse bunu asla unutamayacağımı biliyorum.

"O iyi bir avukat," deme ihtiyacı hissediyorum. "Şu anki davamızda kesinlikle benimle yarışıyor."

Gözleri bir parça açılıyor, dudakları şaşkınlıkla aralanıyor. "Oh! Dani! Sen Lorenzo ve Bianca'nın boşanma davasında onun karşı avukatısın, değil mi?"

"Evet?" Boğazımdaki soruyu temizliyorum. "Öyleyim."

"Senden bahsetti," diyor gözleri parlayarak.

Sesimin titremesi utanç verici. "Bahsetti mi?"

"Bahsetti," diye usulca gülüyor. "Kaybetmekten çekinmediği tek kişinin sen olduğunu söyledi."

Nefesim kesiliyor ve tek umudum onun bunu duymaması. Ezra'nın annesiyle benim hakkımda konuştuğunu bilmek neden göğsümün sıkışmasına neden oluyor? Bir yanımda bunun cevabını bildiğimi düşünüyor ama daha büyük bir yanımda çok derine inmek istemiyor.

"Şey... Ben *çok* sık kazanmıyorum," diye itiraf ediyorum.

Jackie yine gülüyor. "Oğlumun ne kadar inatçı olduğunu biliyorum. Ona karşı kazanmak bile bir başarıdır."

"Doğru." Dudaklarım kıvrılıyor ama midemde bir huzursuzluk var. Onunla konuşmaktan değil, sözlerinin bana hissettirdiklerinden. Bakışlarımı kaçırıyorum, beceriksizce kütüphanenin kapısını işaret ediyorum. "Gidip arkadaşlarımı bulsam iyi olacak. Beni arıyor olacaklar."

"Dışarıda iyi eğlenceler," diye sesleniyor arkamdan. Kırıışmış burnunu yakalamak için başımı çeviriyorum. "Eğer başarabilirsen."

Yüksek sesle gülüyorum, başımı sallıyorum. "Elimden geleni yapacağım."

Ayakkabılarımı giymek için büyük piyanonun yanında duraklamak zorunda kalıyorum; Alexander'ın gösterişli partisine yalınayak girmenin iyi bir görüntü olmayacağını varsayıyorum ve seslerin geldiği iyi aydınlatılmış alanlara ulaştığımda, mücadeleye yeniden girmeye çoğunlukla hazırım. Çoğunlukla. Sanırım bu Ezra'nın daha ne kadar meşgul olacağına bağlı.

Beni bulmasını *beklediğimden* değil. Sadece beni davet eden kişi sosyalleşemeyecek kadar meşgulken burada kalmak aptalca geliyor. Hepsisi bu.

Yeterince tekrar edersem, inanmaya başlayabilirim.

Tekrar içeri girdiğimde Vera ve Nate'in balo salonunun diğer ucundan beni aradıklarını görebiliyorum ve dikkatlerini çekmek için elimi başımın üzerine kaldırıp yarım bir el sallıyorum. İkisi de konuşmakta olan insan gruplarının arasından süzölmeye başladılar.

Vera'nın durduğunu, ağzının şaşkınlıkla hafifçe aralandığını görene kadar onlara doğru yürümeyi bırakıyorum. Nate'in Vera'nın şaşkın ifadesiyle başını eğip bana doğru dönmesini izliyorum, gözleri omzumun üzerinden göremediğim bir şeye kayıyor. Tam dönüp neye baktıklarını görmek üzereydim ki onu duydum.

"Dani?"

Kıpırdamadan duruyorum, vücudumdaki tüm kasların kilitlendiğini hissediyorum. Bu sesi yıllardır duymamıştım. Hatta en son duyduğumda kalbimi parçalamıştı.

Yavaşça dönüyorum, yanılmadığımı bildiğim halde yanıldığımı, onun burada olduğunu umuyorum - *her ne kadar* bu pek olası olmasa da. Bunca yıldan sonra aynı görünüyor, saçları çikolata renginde, mükemmel bir şekilde bir tarafa ayrılmış, zayıf formu hala ona bakmamı sağlayacak kadar uzun, koyu kahverengi gözleri hala hiç gitmeyecek gibi görünen bir gülümsemeye sahip, aptalca da olsa ona güvenmek istemenize neden olan bir gülümseme.

Koluna yapışmış ve meraklı gözlerle bana bakan sarışın kadını fark ettiğimde, garip görünen sıkı gülümsemesini içime çekerken, orada uzun süre sersemlemiş bir şekilde duruyorum. Adını ilk söylediğimde neredeyse boğuluyordum, birkaç saniye boyunca boğazımda takılı kaldığını hissediyordum-

"Grant?"

Nineteen

DANI

BEYNİM, Grant Fuller'ı buraya hangi koşulların getirdiğini anlamaya çalışırken birkaç saniye geride kaldı. *Buraya*. Austin'e. Beş yıl önce gitmek için can attığı bir şehre.

"Dani," diyor kibarca, sanki hayatımdan çıkıp gitmemiş ve onu paramparça bırakmamış gibi. "Seni burada görmek çok komik."

"Komik," diye boş boş yankılandım.

Kelimeler konusunda pek iyi değilim.

Dirseğimde bir el hissediyorum ve Vera'nın manikürlü tırnaklarının kolumun etrafında kıvrıldığını görmek için aşağı bakıyorum. "Dani," diye mırıldanıyor. "Hadi gidelim."

"Vera," diyor Grant başını sallayarak. "Seni tekrar görmek güzel." "Aynı şeyi hissettiğimi söyleyemem," diyor ona kuru bir sesle.

Adamın kaşları kalkıyor ama bir şey söylemiyor. Vera hâlâ dirseğimi çekiştiriyor.

"Burada ne işin var Grant?"

Bilmek zorundayım. Hastalıklı bir nedenden dolayı, beynim bunu yapana kadar bu noktadan ayrılmama izin vermiyor.

"Ah..." Gergin bir şekilde yer değiştiriyor. "Daha yeni taşındık. Aslında birkaç ay önce. Artık Kellerman ve Kross için çalışıyorum."

"Geri taşındın," diye papağan gibi tekrarlıyorum.

Yanındaki, neredeyse unuttuğum sarışına gülümseyerek elini okşuyor. "Charlotte'un ailesi buralı, benim ailem de hâlâ burada... Mantıklı geldi."

Gözlerim yanındaki kadına kayıyor -*Charlotte*- elini uzatırken izliyorum, bir platin buklesi bal rengi gözlerine düşüyor ve bana ısıltı ısıltı gülümsüyor. Parmağındaki devasa pırlantayı fark ederek aptalca uzanıp elini tutuyorum.

"Charlotte Fuller," diyor bana. "Ben Grant'in karısıyım."

Ben Grant'in karısıyım.

Kafamın içinde dönüp duruyor, kafatasımın kenarlarına pinpon topu gibi çarpıyor.

"Dani," diyor Vera yine nazikçe. "Hadi-"

"İşte buradasın, tatlım." Kafamın içinde dönen kaosu yeni bir ses bozuyor. "Üzgünüm geciktim. Her yerde seni arıyordum." Ezra'nın eli Vera'nınkinden daha sıcak, onunkinin yerini alıp kolumun arkasından kayıyor ve yanağıma bir öpücük kondurmak için yaklaşıyor. "Oyalandım."

"I-" Muhtemelen ağzım açık kalmıştır. Ezra az önce tüm bu insanların önünde yanağımı mı öptü? "Merhaba."

Ezra şu anda benden çok daha derli toplu görünüyor. Grant'e dönüp rahatça bakıyor ve soğuk bir gülümsemeye elini uzatıyor. "Ezra Hart."

"Ah, doğru." Grant Ezra'nın elini sıkmak için tutuyor. "Babanla daha önce tanışmıştım.

Harika bir adamdı."

Ezra'nın çenesindeki hafif tiki başka biri fark etti mi bilmiyorum ama ben fark ettim. "Ben de öyle duydum," diye cevap veriyor Ezra kayıtsızca. Tekrar bana bakıyor ve Grant'le daha fazla konuşmaya son veriyor. "Bana bir dans borçlusun, bebeğim."

Bebek mi?

Eğer zemin dönüyormuş gibi hissettirmeseydi, bu konuda söyleyecek *çok şeyim* olurdu. Nate'in arkamda bir yerlerde dilini yuttuğunu duyduğuma neredeyse eminim. Ezra'nın gözleri gözlerimi tutuyor ve sanki sessizce yardım etmesine izin vermemi istiyormuş gibi nazikçe yalvarması bu konuda çenemi kapalı tutmama yetiyor.

Nasıl yapacağımı bilemesem de, "Tamam," diyorum. Gülümsemeye zorluyorum kendimi. "Ben de seni arıyordum."

"Bu yaşlı adamlar nasıldır bilirsin," diye kıkırdıyor Ezra. "Bir kere iş hakkında konuşmaya başladılar mı... şey. Onları durdurmak çok zor." Beni daha yakına çekiyor

eski sevgilime bir bakış daha attım. "Seninle tanışmak güzeldi Greg."

"Grant," diye düzeltiyor kaşlarını çatarak.

Ezra gülümsemeye devam ediyor. "Doğru ya. Özür dilerim." Tekrar bana bakıyor. "Dani?"

"Ah." Boğazımı temizliyorum, biraz daha uzun dururken yaşadığım şokun bir kısmını üzerimden atıyorum. Sıkı gülümsememi ayakkabılarıma kusmadan Grant'e bakabilecek kadar uzun tutmayı başarıyorum. "Seni tekrar görmek güzeldi Grant."

"Seni de Dani," diye cevap veriyor aynı rahat ve kibar ses tonuyla. Sanki neredeyse üç yılımızı birlikte bir gelecek planlayarak geçirmemişiz gibi.

Ezra beni çoktan çekip götürmeye başladığı için düşüncelerimde dönüp duracak vaktim olmuyor ve beni dans pistinin kenarına, fuayeye yaklaştırmak arkasından sürüklenmeme izin veriyorum. Burada daha az insan var, sadece bir avuç insan giriş yolu boyunca sessiz bir sohbete dalmış durumda ve Ezra beni kendine doğru çekiyor, belimden kavrayarak beni hala odada çalan müzikle birlikte hareket ettirmeye başlıyor.

"Nefes al Dani," diye mırıldanıyor.

O söyleyene kadar nefes almadığının farkında bile değildim. Nefesimi vermek için derin nefes alıyorum, nefesim titrek bir şekilde dışarı çıkıyor. "Bunu neden yaptın?"

"Kurtarılmaya ihtiyacın varmış gibi görünüyordun. Yanılıyor muydum?"

Yutkunuyorum, parmaklarının kolumun uzunluğunu takip ettiğinin farkındayım, elimde durup onu omzuna götürüp orada dinlendirmek için kendi elinin içinde kıvrıyor. Başımı sallayarak derin bir nefes daha alıyorum.

"Yanılmıyorsun..."

yanılmıyorsun." "Bunun hakkında konuşmak ister misin?" "Hayır dememe izin var mı?"

Ezra'nın bakışları yumuşak, yüzümü inceliyor. "Her zaman hayır diyebilirsin Dani. Ama gerçekten istiyor musun?"

"I..." Ciğerlerimdeki hava genişliyor, göğsüm sıkışıyor ve odanın döndüğü hissi tamamen azalmıyor. "Grant benim eski sevgilim."

"Anladım," diyor nazikçe.

Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Nasıl yani?"

"Yıkılmış görünüyordun. Bir an için. Yüzüne bu ifadeyi verebilecek tek kişinin seni çok kötü inciten biri olduğunu varsaymak zorundayım."

Bunu nereden biliyor? Nasıl oluyor da Ezra bana bir kez bakıp, umutsuzca saklamaya çalıştığım her şeyi görebiliyor?

Sallanmaya devam ediyoruz, kalçamdaki avucunun sıcaklığı rahatlatıcı bir varlık ve gözlerimin göğsüne düşmesine izin veriyorum, kravatının ipeğine odaklanıyorum. "Üniversitede tanıştık. Medeni Usul dersinde yanımda oturuyordu. Yağmurdan sıırıslıklam olmuştu. Islak bir köpek yavrusuna benziyordu." Kaşlarım çatıldı, hatırladım. "Masamın yanındaki zemine damlattığı için özür diledi."

"Ne kadar zamandır birlikteydiniz?"

"Üçüncü sınıfa kadar. Bir sürü planımız vardı... Şöyle yapacaktık..." Gözlerimin kenarlarında yaşların haince sızladığını hissediyorum ve Ezra'nın beni bu kadar zayıf görmesine izin verdiğim için utançtan boynum ısınıyor. "Bu aptalca."

"Aptalca değil," diyor Ezra yumuşakça, yatıştırıcı bir şekilde. "Eğer seni şu anki gibi gösteriyorsa değil."

Gözlerimi sıkıca kapatıp duygularımı kontrol altına aldıktan sonra tekrar açıyorum. "Los Angeles'taki büyük bir şirketten iş teklifi aldı. Babasının bağlantıları olan birinden." Mizahsızca gülüyorum. "Aptalca, bana işi kabul edeceğini ilk söylediğinde, onunla gitmemi istediğini sandım."

"Dani..."

"Kariyerine odaklanması gerektiğini söyledi," diye kestirip attım. "Bana hak ettiğim *zamanı* ayıramayacağını söyledi. Sanki bana bir tür *iyilik* yapıyormuş gibi konuştu."

Ezra'nın beni olması gerekenden biraz daha yakın tutmasına izin verdiğimi fark etmiyorum, tıpkı büyük bir avuç başımın arkasını kavrayıp beni göğsüne çektiğinde buna karşı koymadığımı fark etmediğim gibi.

"Özür dilerim," diyor basitçe, sesi yumuşak ve anlam dolu.

Başka ne yapabileceğimi bilmeden, takım elbisesinin ceketine doğru başımı sallıyorum. "Artık bitti," diye mırıldanıyorum yakasının kumaşına karşı. "Bitti artık. Ben sadece... Onu görmek... beni hazırlıksız yakaladı."

"Anlaşılabilir bir durum."

"Beni kurtarmak zorunda değildin," diye iç geçirdim ve ona bakmak için geri çekildim. "Ben halledebilirdim."

Ezra'nın ağzının köşesi orantısız bir sırtışla yukarı kalkıyor ve bu görüntü neredeyse nefesimi yeniden kesiyor. "Dani, *dünya* üzerinde kurtarılmaya ihtiyacın olan tek bir şey bile olmadığından şüphem yok ama..." Bir omzunu silkiyor. "Ben bencilim. Seni bir saniye daha üzgün görmeye dayanamazdım."

Grant'i tekrar görmenin şoku ve acemiliği geçmeye başlıyor, Ezra'yla aramızda olan tüm değişikliklerin ağırlığı geri gelirken kalbim yeni bir amaçla güm güm atıyor.

Hala sessiz müzikle hareket ediyoruz, ikimiz de birbirimize nasıl bakacağımızı bilemiyormuşuz gibi bakıyoruz ve sesim beni terk ettiğinde zar zor var oluyor. "Neden?"

"Sanırım nedenini biliyorsun Dani," diye iç geçiriyor.

Bildiğim için endişeleniyorum, ama daha da kötüsü, onun nedenlerinin de benimkilerle aynı olabileceğinden endişeleniyorum. Bunun bizim için ne anlama geldiği konusunda endişeleniyorum.

Yüzümü çevirip yanımızdaki duvarda asılı, soyut griler ve siyahlardan oluşan yavan bir tabloya bakıyorum ve yanaklarımın soğumasını istiyorum. "Bu arada annenle daha önce tanışmıştım."

Ezra kıpırdamıyor, ikimiz de dans etmeyi bıraktığımızda ayakları durma noktasına geliyor. "Ne?"

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Annenle.

Onunla tanıştım." "Nasıl tanıştın?"

"Orada sıkıldım ve diğer odaları keşfetmeye başladım ve... onu kütüphanede kitap okurken buldum."

Ezra bir süre daha kıpırdamadan duruyor, sonunda beni kendine doğru çekiyor ve müzik eşliğinde ayaklarını yavaşça sürüyerek yürümeye devam ediyor. "Burada olduğunu bilmiyordum."

Annesinin o zamanki sözlerini hatırlıyorum, böyle şeylere katılmamasının daha iyi olacağına karar *verdiğimizizi* söylemişti ve Ezra'yı da kapsayıp kapsamadığını merak etmeden edemiyorum.

"Neden partide değil?"

Ezra derin bir nefes veriyor. "Bu... uzun ve karmaşık bir hikâye." "Bana anlatamayacağın bir hikaye mi?"

Başını sallıyor. "Duymak isteyeceğinden emin değilim." "Neden duymayayım ki?"

Gözleri benimkilere kayıyor, orada bir pişmanlık parıltısı var. "Çünkü boktan ailemin tüm kirli ayrıntılarını duymak istemen için beni gerçekten önemsiyor olman gerekir."

Sözleri bana bir darbe gibi çarpıyor, midem o kadar sert dönüyor ki oraya bir yumruk indirmiş de olabilir. Ama beni bu kadar sarsan *o* değil, hayır, onu umursamadığıma inandığını bilmenin ağırlığı. Ne zaman *başladığımı* bilmemenin belirsizliği. Az da olsa.

"Önemsiyorum," diyorum birkaç dakika sonra, sesim ancak bir fısıltı kadar. Ezra'nın gözleri benimkileri buluyor ve onları tutuyor. "Sen de önemsiyor musun?"

"Bana bunu tekrar söyletme," diye homurdanıyorum.

Ağzı seğiriyor. "Ama bunu duymak çok güzel."

"Ezra," diye hayıflanıyorum.

"Gerçekten çok uzun bir hikâye," diyor bana. Önümden geçip hâlâ ağzına kadar insanla dolu olan balo salonuna bakıyor. "Burada konuşmam gerektiğinden emin olmadığım bir konu."

"Şey..." Dudağımı ısırdım, omuz silktim. "Yani... gidebiliriz. Eminim yeterince bağlantı kurmuşsundur."

Ezra bana sıırttı. "Benden buradan gitmemi mi istiyorsun Dani?"

"Sana bu aptal partiden sıkıldığımı ve bana bir hikâye borçlu olduğumu *söylüyorum*."

"Hm." Bakışları önümü tarıyor, içimi ısıtıyor. "Peki nereye kaçmamızı öneriyorsun?"

"Sana defolup gitmeni ve bunu unutmanı söylemem için gerçekten elinden geleni yapıyorsun, ha?"

"Bundan faydalandığım için beni suçlayabilir misin? Bu bana karşı şimdiye kadar gösterdiğin en nazik davranış olabilir."

Gözlerimi deviriyorum. "Ben... kibarım."

"Sour Patch, bir kaktüs kadar dikenlisin." Ben gerilince eğilip ekledi:
"Ama bu yönünü seviyorum."

Tenimdeki sıcaklık karıncalanıyor, canlı bir tel gibi beni aydınlatıyor. Mucizevi bir şekilde şu anda Grant'i hiç düşünmüyorum. Düşünemem. Ezra bu kadar yakınımıdayken ve bana onun gibi bakarken olmaz.

"Fark etmez," diyorum nefes nefese. "Hadi gidelim buradan."

Konuşmak artık aklımdan çıkmış, bacaklarımın arasında Ezra'nın ellerinin vücuduma her dokunuşunda daha da kötüleşen sabit bir nabız oluşuyor.

"Bir şeyi unutuyorsun," diyor.

Duraklıyorum. "Neyi?"

"Sana söylemiştim" -yakına eğiliyor, dudakları kulağımı *zar zor* sıyırıyor-
"bir dahaki sefere seninle yatakta olacağımı söylemiştim. Bütün gece seni elde edeceğimi. Sana yapmayı hayal ettiğim her şeyi yapacağımı."

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor ve utanç verici bir sesi bastırmak zorunda kalıyorum.

"Hatırlıyor musun Dani?"

Titrek de olsa başımı sallamayı başarıyorum. "Hatırlıyorum."

"Güzel." Parmakları kalçamda esniyor, eli benimkini omzuna yaslıyor.

"Geriye tek bir soru kalıyor, değil mi?"

Şaşkınlıkla ona bakarak geri çekiliyorum. "Ne?"

Gülümsemesi geniş ve parlak; gülümsemesinin içimi kapladığını hissediyorum; bir anlığına geçmişime, bugünüme ve hatta geleceğime dair tüm şüphelerim ve endişelerim onun gülümsemesinin parlaklığıyla yok oluyor. Başını eğip alnını kısa bir süreliğine benimkine yaslıyor ve sesi alçak, o kadar alçak ki sorduğunda ayak parmaklarımda hissediyorum-

"Senin mi benim mi?"

Twent

EZRA

Hâlâ kafamın bir köşesinde her an kaçıp gidecekmiş gibi bir endişe var. Yolda dalgındı, arkadaşlarıyla mesajlaşıyordu, sanırım benimle gideceğini haber vermek için. Ön kapımdan içeri girerken bile fikrini değiştirmesinden endişe duyuyorum, önce onu içeri alıyorum ve bizi içeri kilitlemek için kapıyı arkamızdan kapatırken arkasına bakıyorum.

Purrgood bizi duyunca kanepenin diğer tarafından koşarak geliyor ve Dani hemen gülümsüyor - kulaklarının arkasını kaşımak için eğilirken, sanki dünyadaki en iyi şeymiş gibi dokunuşuna eğilen küçük ev kedime yumuşak övgüler mırıldanıyor.

Ben de dostum.

"İçecek bir şey ister misin?"

Omzunun üzerinden bakıyor, kravatımı çözüp yakamın iki yanına sarkıtmamı izliyor. "Sende ne var?"

"Bana pek viski içen biri gibi gelmedin ama ıslak barın arkasında biraz tekila ve votka var. İstersen bir şeyle kesebilirim."

"Viski içmediğimi mi
düşünüyorsun?" Bir kaşımı
kaldırdım. "Sen içiyor musun?"

"Ben viski içebilirim," diyor gözlerinde kararlılıkla.

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Bu kadın basit bir şeyi meydan okumaya dönüştürme şansını asla geri çevirmeyecektir. İçimden bir ses

Bu kadınla evlensem bile, onu koridorda tekmeleyerek ve ılık atarak sürüklemek zorunda kalacağım.

Bu düşünce beni duraksatıyor, gğşm çarpıyor ama sırtarak ıslak bara doğru ilerlerken bu düşünceyi bir kenara bırakıyorum. "Viski olsun o zaman."

"Kedin gittikçe büyüyor," diyor söz konusu kediyi biraz daha tırmalarken.

"Ev arkadaşımı şışman diye ayıplama Dani. Bu çok kaba."

Gözlerini deviriyor. "Onu kum kabına götürmek zorunda kaldığında bunu söylemeyeceksin."

"Ona en iyi kedi arabasını alacağım, böylece kendini sürükleyebilecek. O kendi kendinin adamı."

Başını sallıyor ama tekrar ayağa kalkmadan önce Purgood'un sırtını son bir kez sıvazlarken yüzünde küçük bir glmsemi var. Barın diğer tarafına geçmek için alanı geçiyor, dirseklerine yaslanarak ona ve kendime iki parmak Jameson doldurmamı izliyor.

"Teşekkürler barmen," diyor bardağını alırken.

İçkiyi almadan önce duraksıyorum, bardağı temkinli bir şekilde dudaklarına götürmesini izliyorum, belli belirsiz bir yudum almadan önce içindekileri kokluyor. Gözlerini hemen kırpıştırıyor ve benden bir kahkaha çıkaran küçük bir hoşnutsuzluk sesi çıkarıyor.

"Kapa eneni," diye

homurdanıyor. "İçmek

zorunda değilsin."

Gözlerini kısıyor, kararlı bir şekilde yavaş bir yudum daha alıyor.

Kendi bardağımdan bir yudum alırken başımı sallıyorum ve ardından memnuniyetle i çekiyor. "Peki. Bana tüm dertlerini anlat."

"Dertler mi?"

Başımı sallıyorum. "Bir barmenle yapman gereken şey budur. Tüm sırlarını dökmek."

"Bana bir hikâye sz veren sendin. şu anda oyalanıyor musun?"

Kaşlarımı atıyorum, bir yudum daha alırken bardağımın arkasına saklıyorum. Sıvının ağzımda bir süre oyalanmasına izin verdikten sonra bardağımdan aşağı kaymasına izin veriyorum.

Boğazım yanıyor, düşünürken yanmanın tadını çıkarıyorum. "Şart değil... Sadece nereden başlayacağımdan bile emin değilim."

"Başlangıç genellikle iyi bir yerdir."

Dani'ye Hart ailesinin tüm kirli sırlarını anlatmanın bana neler getirebileceğini tekrar düşündüm. Ona güvenmediğimden değil; tam tersine, Dani'nin hayatımda yüklerim konusunda güvenebileceğim tek kişi olabileceğine dair bir sezgi var. Sanırım daha çok bana farklı gözle bakabileceğinden endişeleniyorum. Acımın ne kadar derin olduğunu fark ettiğinde onu benden uzaklaştırabilir. Onunla bu kadar mesafe kat ettikten sonra... bu fikir midemi bulandırıyor. Bir an için bu konuşmaya nasıl başlayabileceğimi merak ediyorum; *başlangıç* o kadar da kestirme değil. Bununla değil. Sonunda en önemli ayrıntıda karar kılıyorum, diğer her şeyin dallanıp budaklandığı ayrıntıda.

"Alexander benim babam değil."

İtirafım karşısında şok olmuş gibi görünüyor, öyle olmasını bekliyordum, dudakları aralanıyor ve bu bilgiyi sindirmeye çalışırken kaşlarının arasında bir çatık oluşuyor. "O... değil mi?"

"Her zaman bilmiyordum," diye açıklıyorum, kehribar rengi sıvıyı dalgınca çevirirken bardağıma bakıyorum. "Ben çocukken... mesafeliydi, ama bunun sebebinin hiçbir zaman Eli gibi yaşayamadığım için olduğunu düşündüm. Eli mükemmeldi ve ben..." Kaşlarımı çatıyorum, hatırlıyorum. "Ben asla öyle biri olmadım."

Bardağını iki eliyle kavırıyor, parmakları sanki uzanıp bana dokunma dürtüsüyle savaşıyormuş gibi bardağa doğru esniyor. Keşke yapsa diyorum. Belki bu beni daha az tedirgin ederdi. Sanırım bu konuyu annemden başka biriyle ilk kez yüksek sesle konuşuyor olabilirim.

Tekrar konuştuğunda sesi yumuşaktı. "Ne zaman öğrendin?"

Çenem geriliyor. Konuşması en zor kısım bu. On beş yıl oldu ve hala hayatımın başıma yıkıldığı günü düşündüğümde midem bulanıyor. Gözlerimi kapatıyorum, burun deliklerimden nefes alıyorum.

"Annemin kendi canına kıymaya kalkıştığı gün öğrendim."

Sessiz soluğunu duyduğumda ona bakamıyorum; sanırım gözlerinde olması muhtemel acıma duygusundan kaçınmak istiyorum. Bu ondan istediğim bir şey değil. I

Dani'nin bana acıyarak yumuşamasını istemiyorum. Ben onun...Kahretsin. Ondan ne yapmasını istediğimi bile bilmiyorum.

"Ezra..." Sonunda sesini duyunca gözlerimi açıyorum ama mucizevi bir şekilde yüz ifadesinde *acıma* yok, gerçekten yok. Daha nazik. Göğsümü acıtıyor. "Ne oldu?"

Derin bir iç çekiyorum ve her şeyi tek seferde anlatmaya karar veriyorum. "Babam her zaman kontrolcü bir piçti, ama annemle ilk evlendiklerinde daha iyi olduğu söylendi. Görünüşe göre Eli doğduktan sonra çalıştığı şirkette sorunlar yaşamaya başlamış. Hakkında iddialar vardı. Ne hakkında olduğunu bile söyleyemem. Hiç araştıramadım. Tek bildiğim Alexander'ın iş hayatında olup bitenlerin annemle evliliğini zorlamaya başladığı. Annem bu konuda benimle konuşmuyor ama başkalarından öğrendiğim kadarıyla... Alexander zalimleşmişti. Sanırım bu hep içindeydi, sadece bunu dışarı vurmak için nedenlere ihtiyacı vardı."

"Ve o...?"

"Bir ilişkisi vardı." Konuşurken ona bakmadan başımı sallıyorum. "Alexander'ı terk edecekti. Gerçek babama aşık değilmiş; açıkçası, anladığım kadarıyla, hamilelik testi bile yapamadan ortadan kaybolan bir adamla tek gecelik bir ilişkiymiş ama Alexander bunu öğrenmiş. Bir süredir yakınlaşmadıkları için... onun çocuğu olmadığını biliyordu."

"Ama ayrılmadı," diye girişimde bulunuyor Dani.

Başımı sallıyorum. "Gidemezdi. Ben bunları yıllar sonra öğrendim ama Alexander Eli'yi ondan almakla tehdit etmiş. Şirketinde dönen onca pisliğe rağmen, iş dünyasında güçlü dostları vardı. O kadar güçlüydü ki annem bunu gerçekten yapabileceğinden korkuyordu. Kardeşimi bir daha asla göremeyeceğinden. Onun yumuşak kalbi bu düşünceye dayanamazdı." Bir nefes verdim. "Ayrıca, her ne sebeple olursa olsun... Alexander'ı severdi. Nedenini anlayamasam da belki *hâlâ* seviyordur."

"O... kaç yaşındaydın?"

"On dokuz," diyorum ona, tam olarak ne sorduğunu bilerek. "Görünüşe göre, ben nihayet üniversiteye gittiğimde, annem bir an için Alexander'la asla eskisi gibi olamayacaklarını anlamış. Artık Alexander'ın çocuklarını kendisine karşı kullanması konusunda endişelenmesine gerek yokmuş, o yüzden ayrılmaya kalkışmış. Yine."

Soğuk bekleme odasını ve yetersiz aydınlatmayı hatırlayınca ürperiyorum. "Alexander'ın buna tahammülü yoktu. Akranlarının gözünden düşme düşüncesine, karısının onu kendi boktan davranışları yüzünden terk ettiğini öğrenmelerine dayanamıyordu. O-"

Nefesimi içime çekiyorum ve Dani'nin elinin elimi sardığını hissedene kadar titrediğimi fark etmiyorum bile. Sıcaklığı beni rahatlatıyor, sakinleştiriyor ve yavaşça nefes veriyorum, bunu söylemeye ihtiyacım var. *Birine* anlatmak için, sadece bir kereliğine bile olsa.

"Onu odasına kilitledi," diyorum ona kasvetli bir şekilde. "*Haftalardır*. I..." İğrenmiş gibi bir ses çıkardım. "Haberim bile yoktu. Yeni keşfettiğim özgürlüğümün tadını çıkarmakla o kadar meşguldüm ki onu kontrol etme zahmetine bile girmedim. *Haftalarca* o odadaydı ve ben-"

Dani elimi sıktı. "Bilemezdin Ezra." "Ne olursa olsun," diye cevap veriyorum. "Her şey onun için çok fazla olmaya başladı. O... uyku hapları vardı. O-"

Gözlerimi kapatıyorum ve Dani'nin hâlâ benimkini tutan elinin ağırlığına odaklanıyorum. Aramızdaki bar için minnettar mıyım yoksa buna kızgın mıyım bilmiyorum. Şu anda bana daha fazla dokunmasının beni rahatlatacağından mı yoksa kötü anılar yüzünden boynumu bükeceğinden mi emin değilim.

"Hastaneye gittiğimde onu iki kez kodlamışlardı. Atlatamayacağını düşündükleri bir dönem oldu. Onu stabil hale getirdiklerinde bile beyninin oksijensiz kaldığını söylediler. O zamandan beri hiç eskisi gibi olmadı."

"Ama... konuştuğumuzda iyi görünüyordu."

Omuz silkiyorum. "İyi günleri ve kötü günleri oluyor. Bazen sanki... orada değilmiş gibi. Onlara 'uzak günler' diyor. "

"Tanrım." Başımı kaldırdığımda onun şaşkınlıkla başını salladığını görüyorum ve şimdi benimle geri döndüğü için pişman olup olmadığını merak ediyorum. "Ama... bu nasıl oldu da

Alexander'ın oğlu olmadığını öğrendin mi?"

Benden acı bir kahkaha kaçıyor ve onu bırakıp barın üzerine yığılıyorum, aynı ses tekrar yükselirken yüzümü ellerimin arasına alıyorum. "Bana söyledi," diye kıkırdıyorum karanlık bir şekilde. "Söyledi amına *koyayım*. Ben anneme gerçekte ne olduğunu öğrendiğimde, o çoktan annemin vesayetini almayı başarmıştı. Kendi güvenliği için bir yargıcı ikna etti. İtiraz etmekle tehdit ettiğimde bana her şeyi anlattı. Sadece bu da değil, eğer çizginin dışına çıkarsam annemi eyalet dışında bir tesise attıracağı ve anahtarı da fırlatıp atacağını söyledi."

Şakaklarımı ovuşturuyorum, keşke sistemimde şu anda sahip olduğumdan çok daha fazla içki olsaydı diyorum, başımı kaldırıp Dani'nin tüm bunlardan pişman olup olmadığını görmekten çok korkuyorum. Eğer görüldüğüm kadar derli toplu olmadığımı, bir sahtekârdan başka bir şey olmadığımı fark ediyorsa.

Bu yüzden kollarının belime dolandığını hissettiğimde şaşırdım. Hareket ettiğini bile duymamıştım.

"Senin hatan değildi," diyor sessizce, yanağını omzuma yaslayarak.

"Değil miydi? Bana ihtiyacı olduğunda yanında değildim. Onu o cehennem çukurundan çıkarmak için hiçbir şey yapamadım ve o zamandan beri o adamın yapmamı söylediği her korkunç şeyi yapıyorum. Hukuk fakültesine gittim çünkü bir *aile* şirketinin sunduğu güçlü cepheyi seviyordu. Onun saçma sapan savunmalarını kullanarak korkunç insanların eşlerinden faydalanmalarına yardım ettim. İnsanları incitmek için beni kullanmasına izin verdim. Tıpkı annem gibi insanlara. Burada kötü adam kim?"

"O," diyor kadın hiç vakit kaybetmeden. "Buradaki kötü adam *Alexander*, Ezra. O lanet olası bir canavar."

"Ama ben-"

"Anneni korumak için yapabileceğin tek şeyi yaptın. Başka ne yapabilirdin ki? İkimiz de Alexander'ın annen üzerindeki yasal kontrolünü kırmanın ne kadar zor olacağını biliyoruz. Uygun olmadığına ya da annenin sağlığı için tehlikeli olduğuna dair somut bir kanıt olmadan... hiçbir yargıç bunu kaldırmayacaktır."

"Biliyorum," diye mırıldanıyorum, sesim gergin. "Bu konuyu yüzlerce kez araştırdım. Sonunda hep bir duvara tosluyorum. Berbat olmakta çok iyi."

"Özür dilerim," diyor usulca. "Bilmiyordum."

Doğruluyorum, ağzımdan sert bir kahkaha daha dökülüyor. "Bilseydin ne değişirdi ki? Benden hâlâ nefret ediyor olurdun. *Sadece* bir pislik olmak yerine üzgün bir pislik olurdum."

"I..." Mükemmel ağzı somurtuyor, yüz ifadesi dalgın. "Senden... *nefret* etmiyorum Ezra. Senden gerçekten *nefret* ettiğimi hiç sanmıyorum."

Ağzım seğiriyor. "Etmedin mi?"

"Olsa olsa," diye homurdanıyor, "senden nefret *edemiyor* gibi görünmekten nefret ettim."

"Dikkatli ol Dani," diye takılıyorum. "Bir bakmışsın bana aşk şarkıları yazmaya başlamışsın."

Gözlerini deviriyor, sinirli görünüyor ve garip bir şekilde bu beni daha hafif hissettiriyor. Dani'nin beni dayanılmaz bulması hayatımdaki tek normal şey. Hayatımdaki tek normal şey *o*. Bunun böyle olduğunu daha yeni anlıyorum.

Yüzümü tamamen ona dönüyorum, avucumu yanağına götürüyorum ve başparmağımın orada ileri geri gezinmesine izin veriyorum. "Dinlediğiniz için teşekkür ederim."

"Sadece adil görünüyordu," diye mırıldandı. "Benim hüznü hikâyemi dinledin." "Sanırım ikimiz de olduğumuz gibi göründüğümüz kadar dokunulmaz değiliz," diye mırıldanıyorum.

Bana bakarken gözleri parlıyor, dudakları davetkâr ve yumuşak görünüyor, pembe dilinin kısa bir parıltısı onları ıslatmak için dışarı fırlıyor. Birdenbire onun hâlâ burada olduğunu fark ediyorum. Beni rahatsız eden her korkunç şeyi ona söyledim ve o çekip gitmedi. Bunun bir anlamı olmalı... değil mi?

"Sana dokunmak istiyorum,"
diyorum ona. Kaşlarını çatı. "Bana dokunuyorsun."

"Hayır." Başımı sallıyorum, kendimi destekliyorum. "Sana dokunmak ve sabah uyandığımda hâlâ burada olacağını bilmek istiyorum. Sana dokunmak ve tek düşündüğüm şeyin sana dokunmak olduğunu, bazen günü atlatmamı sağlayan tek şeyin bu olduğunu fark etmeni sağlamak istiyorum. Sana dokunmak istiyorum Dani ve aramızdaki bu şey her neyse... senin de benimle birlikte olduğunu bilmek istiyorum."

O bana şaşkınlıkla bakarken nefesimi tutuyorum; bir şey söylemesini, herhangi bir şey söylemesini beklerken sessizce geçen saniyeleri sayıyorum. Boğazının ince sütununun bir yutkunmayla çalıştığını fark ediyorum ve sonra bir mucize, ilahi bir müdahale... Dani ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor ve ağızını benimkine bastırıyor.

Nefesi dudaklarımı yıkarken ılık ve tatlıydı. "Ben de senin bana dokunmanı istiyorum," diye fısıldıyor.

Bir saniye daha kaybetmeyeceğim.

Twent -On

EZRA

Ellerimi omuzlarında ve yanlarında gezdiriyorum, elbisesinin ipeksi kumaşı avuçlarımın arasında kayıyor ve o kadar ince ki altında titrediğini hissedebiliyorum. Ellerimi kışının hemen altında birleştirdiğimde bana doğru eğiliyor, bacaklarını belime sararken onu kendime doğru çekiyorum. Kavgaya yok, itiraz yok... sadece o. Bu hayatımın en tatlı zaferi.

Ağzımı onun ki ne doğru eğdiğimde kolları boynuma dolanıyor ve dilimle çıkardığı yumuşak, nefes nefese sesi yakalıyorum, keşke onu saklamak için saklayabilseydim. Parmaklarımı yumuşak, gece yarısı saçlarının arasından geçiriyorum, saçları yüzünün etrafına dökülene kadar plastik parçayı serbest bırakıyorum, beni daha yakına çekerken yanaklarımı gıdıklıyor.

"Yatak mı?"

Dişleri alt dudağımı kemirirken bile kelimeyi nefes nefese söylüyorum; fikrini değiştirmemiş olması için dua ediyorum.

"Yatak," diye nefes alıyor ve dilini benimkinin üzerine bırakmak için tekrar dalmadan önce başını sallıyor.

O kollarımdayken olabildiğince hızlı bir şekilde yatak odama giden koridora doğru ilerliyorum, hala her an hava almaya çıkıp bunu istemediğine karar vereceğinden yarı endişeliyim. Yatak odamın kapısını tekmeleyerek açıyorum ve dizlerim yatağıma çarpana kadar hiç yavaşlamadan onu içeri taşıyorum. Kolları gevşiyor, bacakları yavaşça çözülüyor ve önümde n aşığı doğru kayarken kıvrak vücudunun her santimini hissedebiliyorum,

Yatağımın kenarına oturana kadar ağzımı onunkine değdirmek için boynumu büküyorum.

izdiği resim - koyu renk saçları, ay ışığında parlayan gri gözleri, beyaz arşafılarına karşı elbisesinin kırmızı ipeği - bir rüyadan çıkmış gibi. Bu tamamen uygun, çünkü aylardır onun burada, tam burada olmasını hayal ediyordum. Şimdi burada olduğuna göre... içimde bir belirsizlik var. Sanki ona ilk nasıl dokunmak istediğimden emin değilim.

Neyse ki Dani'nin böyle bir çekincesi yok gibi görünüyor.

Kemerime uzanıyor ve evik parmaklarıyla çözdükten sonra ilmiyelerden geçirip atıyor. Bunu yaparken bana bakmıyor, fermuarımı indirirken gözlerini fermuarıma dikmiş, sesi yatak odamın sessizliğinde yüksek çıkıyor. Gözlerinin olmaması doğru gelmiyor. Yaptığımız bu... şeyin çoğunda, onları bana vermemek konusunda kararlıydı. Önceden bununla başa ıkabiliyordum ama şimdi daha zor. Sonunda numara yapmayı bırakmasını sağladım.

Pantolonumun kumaşını çekiştirirken parmaklarımı çenesinin altından geçiriyorum ve bakışlarıyla buluşmak için yüzünü yukarı kaldırıyorum. Gözbebekleri kocaman açılmış, irisleri koyu renkli disklerin etrafında ince bir şerit halinde ve ağzı, içinden çıkan her keskin nefesi serbest bırakmak için ayrılmış. Tıpkı benim hissettiğim gibi görünüyor.

Dudaklarını başparmağımın etrafına kapatıyor ve onu bırakmadan önce sadece bir saniyeliğine nazikçe emiyor ve damarlarımdan zevk aktığını hissediyorum. Pantolonumu kalalarımdan aşağı indirdiğinde bir nefes alıyorum, şimdi aramızda sallanan sert horozuma karşı dilini fiske etmek için eğilirken hala gözlerimle buluşuyorum. Dudakları emmek için ucunu sardığında omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor ve hangisinin daha tahrik edici olduğuna karar veremiyorum, pembe ağzının etrafıma sarılmış görüntüsü mü yoksa bunu yaparken bana attığı ateşli bakışlar mı? Ama ağzı ne kadar iyi hissettirse de, eğer onu yatağıma alırsam ona yapmayı düşündüğüm şeyler listesinde ilk beşe bile girmiyor.

Onun beni keşfetmesiyle dikkatimin dağılmasına izin veremeyecek kadar çok görülecek ve dokunulacak yanı var.

Ellerim kollarının altından kıvrılıp onu kaldırdığında ve yatağın daha da yukarısına doğru çektiğimde ondan çıkan sessiz bir şaşkınlık sesi var.

Ortaya doğru fırlıyor. Saçları etrafına yayılmış, vahşi ve evcilleşmemiş görünüyor ve ayaklarının yanındaki yatakta diz çökmeden önce pantolonumu ve iç çamaşırımı çıkarmamı izlerken dişleri alt dudağına bastırıyor. Her hareketimi izliyor -elbise gömleğimin düğmelerini çözen parmaklarımı, gömleğimi silerken omuzlarımın yuvarlanışını- hatta atletimi başımın üzerinden yukarı doğru hızla çekişim bile bakışlarından kaçmıyor. Tenimden başka bir şeyim kalmadığında, elleri elbisesinin eteklerine uzanmak istercesine yanlarından aşağı kayıyor, ama onları çabucak uzaklaştırıyorum, ellerimi kalçalarının her iki yanına bastırmak için üzerine sürünüyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. "Beni çıplak istemiyor musun?"

"Seni çıplak bırakan ben olmak istiyorum," diyorum başparmağımı kalçalarının etrafında toplanmış olan elbisesinin kenarından geçirerek. "Rüya gibi görünüyorsun" diye mırıldandığımda kiminle konuştuğumu bile bilmiyorum.

Dudaklarımı karnına bastırmak için başımı eğiyorum, ipeksi kumaş hala onu örtüyor ve ağzıma karşı serin ve pürüzsüz. Ellerimi kalçalarının dış taraflarına doğru itiyorum, yavaşça yukarı doğru hareket ediyor ve elbisesini de onlarla birlikte alıyorum. Durmuyorum; elbiseyi kalçalarının, karnının ve sonunda göğüslerinin üzerinden geçiriyorum; kollarının üzerinden çekip yere atmadan önce ulaşabildiğim her santim açıkta kalan tenine öpücükler bırakıyorum.

"Tanrım, Dani," diye inliyorum.

Siyah sütyeni şeffaf, ince kumaşın arasından meme uçlarının esmer uçlarıyla alay ediyor ve başımı aşağı eğdiğimde iç çamaşırının ona uygun yapıldığı belli oluyor. Onu içime alırken neredeyse vahşi hissediyorum, bana daha hızlı gitmemi söylemediği, beni sona doğru zorlamadığı gerçeğinin tadını çıkarıyorum. Bir parmağımı göğüslerinin arasından geçirip göbeğinin üzerinden ve külotunun kenarından aşağıya doğru bir yol izliyorum, kumaşın zaten nemli olduğu yarığının hemen üzerinde yavaşça bir daire çiziyorum.

"Bunları seçerken beni düşündün mü?" Kızgın bir ses çıkarıyor. "Hayır."

"Yalancı." Sırıttığımı hissediyorum; burada bile, altımda, o hâlâ Dani. Buna bayılıyorum. "Eminim öyledir. Eminim onları gördüğümde ne düşüneceğimi merak etmişsindir."

"Belki de onları görmeni hiç istemedim," diye mırıldanıyor.

"Görmedin mi?" Dokunuşumdan kıvrılırken iki parmağımla kumaşın kıvrımlarını okşayarak onu kızdırıyorum. "Bunları nasıl aklımı kaçıracağımı düşünerek almadın mı? Henüz sana dokunmamış olmama rağmen benim için ne kadar ıslak olduğunu görmeyi?"

İç çamaşırının içinden klitorisinin etrafında küçük daireler çizmeye başladığımda gözleri sımsıkı kapanıyor ve başı geriye doğru eğilirken dudağını ısırtıyor.

"Sanırım bu hep benim içindi Dani," diye mırıldanıyorum, parmaklarımı elastik bel bandına geçirmek için elimi çekiyorum. Onlardan kurtulmama yardım etmek için kalçalarını kaldırdığında yüzümü buruşturmak istiyorum. "Olmasını istemediğin zamanlarda bile. Sanırım her bir parçan hep benim içindi." Avuçlarımı kalçalarının iç kısımlarında gezdiriyorum, kan kulaklarıma hücum ederken yukarı çıkarken onları ayırıyorum. "Ya da belki bu sadece hüsni kuruntu."

Başımı eğdiğimde nefesinin kesildiğini duyuyorum, parmakları saçlarımı tarıyor ve dilim onu ilk kez ayırdığında sıkıca kıvrılıyor. Ellerimi açık tutmak için kalçalarına doluyorum, klitorisinin şişmiş tomurcuğunun etrafında dönerken vücudunun yamaçlarına bakıyorum. Göğüsleri kabarıyor, karnı titriyor ve saçlarımı sertçe kavraması hoş bir acı veriyor, yumuşak çığlıkları beni teşvik ediyor, kanımı coşturuyor.

"Ezra," diye haykırıyor emmek için dudaklarımı onun etrafına kapattığımda. "Evet."

Tırnaklarımın kalçalarının yumuşak yüzeyini ısırtıyor olması gerektiğinin uzaktan farkındayım ama bir yanımda onu işaretleme fikrini seviyor, burada benimle birlikte olduğunu kanıtlıyor. Sanki onu benim olarak damgalamak bir şekilde mümkünmüş gibi.

Klitorisini derin çekişlerle tekrar tekrar ağzıma alırken ona karşı mırıldanıyorum, kalçaları yüzüme karşı dalgalanmaya başlarken dilimin ucunu sıkı demete doğru döndürüyorum. Kalçalarını yüzümün üzerine çekip dilimi sürmesine izin verdiğimi hayal ediyorum. Kendime bir dahaki sefere bunun için çok şansım olacağını söylüyorum. Çünkü bir dahaki sefer *olacak*.

Dani beni istediği gibi yönlendiriyor ve ben de onun kendini bırakmasını, beni kendi zevki için kullanmasını hissetmeyi seviyorum. Nefesi onu aceleyle terk ediyor ve bir sızlanmayla sona eriyor, teni ellerimin altında titriyor ve

Ağzımın altındaki sıcak ve kaygan kedi, bana ne kadar yakın olduğunu bildiriyor. Yüzüme boşalmasına saniyeler kaldığını.

Bu da geri çekildiğimde ağlamasının düpedüz öfkeli olduğu anlamına geliyor. "Ne oluyor lan?"

Dudaklarımı yalayarak doğruluyorum, kabaran göğsüne ve bana kızgınlıkla bakan kara gözlerine bakıyorum. Elimde olmadan sırtıyorum.

"Ezra, yemin ederim, eğer yapmazsan-"

Daha ağzını açmadan vücudunda gezinmeye başlamıştım bile, bozuk cümlesi dilimde biterken sözlerini benimkiyle kesiyorum. Öpücüğümün içinde erimesi bir anını alıyor, öpücüğümde kendini tatmasına izin verdiğimde öfkesi uysallığa dönüşüyor. Geri çekilmeden önce yumuşak bir öpücük bırakıyorum ve yüzündeki hülyalı ifadeyi yakalıyorum.

"Bunu hissetmek istiyorum," diye törpülüyorum. "Boşaldığında." Yanağını öpüyorum, uzunluğumu bacaklarının arasına kaydırduğımda titrediğini hissediyorum. "Yarağımın ve çarşaflarımın her yerine boşalmanı istiyorum ki yarın hâlâ kokunu alabileyim."

Beni daha derine itmek için kalçalarını yukarı kaldırıyor, dudaklarını tenimde gezdirmek için yüzünü çevirirken sıcak nefesi şakağıma çarpıyor. Onun kaygan kayışı şaftımı kaplarken gözlerim geri dönüyor, kendimi onun hissinde kaybederken kaslarım geriliyor.

"Bekle," diye inliyorum, hareketleri o kadar çılgınlaşıyor ki sikimin tepesi neredeyse girişine degecek. "Prezervatif."

Ondan uzaklaşıp yatağımın başucundaki masaya doğru gitmeye çalışıyordum ki beni geri çekti, kollarını omuzlarımın altından geçirdi ve beni kendine doğru sımsıkı tuttu. "I-" Boğazı yutkunmak için çalışıyor. "RİA'm var," diye fısıldıyor. "Ve ben negatifim. Eğer sen..."

"Ben de öyle." Kelimeler ağzımdan aceleyle döküldü. "Emin misin?"

Gözlerini bana dikti. "Ne zaman emin olmadım ki?"

"Doğru." Dudaklarım kıvrıldı. "Evet, hanımefendi."

Uzun bacakları kalçalarımın dolanıyor, beni teşvik ediyor ve eğer içine girmek için bu kadar sabırsız olmasaydım, hevesi konusunda onunla dalga bile geçebilirdim. Hal böyleyken, ağzını tekrar alıyorum, kalçalarımı onun ıslak sıcaklığına doğru yuvarlarken dilini kendi dilimle okşuyorum.

"Benim için açgözlü olmanı seviyorum," diyorum ona boğuk bir sesle.

Ona doğru bastırırken nefes nefese bir iç çekiş kaçıyor, içeri itmiyorum ama onu kızdırıyorum. "Senin için açgözlü olduğumu kim söyledi?"

"Açgözlü değil misin?" Dudaklarım çenesinde geziniyor, teninin ılık kokusunu içime çekiyorum. "Sikimi istemiyor musun?"

"Ezra," diyor dişlerini sıkarak. "*Yemin* ederim."

İçine kayıyorum, her santimini yavaşça ona veriyorum, her birini hissetmesini sağlıyorum. "Çünkü sana karşı açgözlüyüm Dani," diyorum sıkıca, onu kaygan bir şekilde kavramak ne kadar iyi hissettirdiğinden görüşümü bulanıklaştırıyor. "Senin için o kadar açgözlüyüm ki, elimden gelse seni günlerce burada böyle tutardım." İçime dolduğunda sadece bir dakika oyalanıyorum, geri çekilme hissiyle içimden kısık bir inilti kopuyor. "*Sikeyim*. Seni o kadar içimde tutardım ki her adım attığında beni hissederdin."

"Sana bunu yapmana izin vereceğimi düşündüren ne?"

"Bana yapmayacağını söyle," diye homurdanıyorum, boğazını öperken kekeleyerek kıkırdıyorum. "Boşalmamı istemediğini söyle bana." Kalçalarımı biraz daha sertleştiriyorum, ondan çıkan miyavlanmanın tadını çıkarıyorum. "Seni günlerce bu şekilde becermeme izin vermeyeceğini söyle."

Ondan keskin bir kakhaha yükseliyor ve tüm ağırlığını kaldırıp yan tarafıma çarparak beni hazırlıksız yakalayıp sırt üstü yuvarladığında ne olduğunu anlamam için yaklaşık üç saniyem oluyor. Bacağını kalçalarımın üzerinde sallarken şok içinde ona bakıyorum, yavaşça horozumun üzerine geri kayarken yukarıdan bana sırtıyor.

"*Seni* sikenin ben olmayacağımı kim söyledi?"

Avuçlarım kalçalarını sıyırıp beline geliyor, böylece onu orada kavrayabiliyorum. "Elbette," diyorum tembel bir sırıtışla. "Ben eşit fırsatçı bir adamım."

"Mm-hmm." Tekrar aşağı inmek için sikimi kaldırıp indirirken kirpikleri titriyor. "Bunun ne kadar iyi hissettirdiği bir suç olmalı."

Bana binmeye başladığında onunla buluşmak için kalçalarımı eğiyorum. "Bunu tekrar söyleyebilir misin?"

"Rüyada görürsün," diye iç geçiriyor.

O daha hızlı hareket ettikçe gülümsemem bozuluyor, ciğerlerimden hava fişkirirken dudaklarım aralanıyor. Beni tekrar tekrar içine alırken her itişini, amının her ıslak kayışını karşılamak için kalçalarımı yuvarlıyorum. Tırnakları karnımı ısırırken kendini destekliyor, sikimin üzerinde zıplıyor ve benden ihtiyacı olanı alırken bir şekilde karşılığında ondan ihtiyacım olan her şeyi bana veriyor. Onun bu şekilde burada olması hayal ettiğim her şeydi, *daha fazlasıydı ve* vücudundan gelen ham zevkin saldırısı karşısında gözlerimi açık tutmak için savaşmak zorundaydım, bunun tek bir saniyesini bile kaçırmak istemiyordum.

"İşte bu," diye mırıldanıyorum, avuçlarımı kalçalarının üzerinde kıvrıp kıcımlı kavıyorum. "İhtiyacın olanı al, bebeğim." Omurgamın dibinde tanıdık bir basınç uğulduyor, dışarı doğru çiçek açıyor ve aletimin uzunluğunda karıncalanıyor. "Çok iyi hissediyorsun."

Başını arkaya atıyor, parmaklarını bacaklarının arasına sokuyor ve daha hızlı, *daha* sert hareket ederken klitorisini çılgınca ovuşturuyor - dişlerimi sıkıyorum, boşalma dürtüsünü uzak tutmaya çalışıyorum. Kendini bu kadar iyi hissederken bu imkânsız gibi görünüyor ama önce kontrolünü kaybettiğini görmek istiyorum. *Yatağında*, üzerime boşalmasını hissetmek istiyorum. Bu görüntüyü göz kapaklarımın arkasına kazımak istiyorum, böylece istediğim zaman tekrar ziyaret edebilirim. Elimden geldiğince onunla birlikte hareket ediyorum, vücudumdaki tüm kasları zorlayarak onun itişine karşılık vermeye çalışıyorum, bu sırada yatak odamdan vahşi, sınırsız sesler yükseliyor, o kadar çok ki hangisinin ondan hangisinin benden geldiğinden emin olamıyorum.

"Ezra," diye soluk soluğa bağılıyor, tırnaklarını tenime geçiriyor.

"*Ezra.*" "Benim için gel bebeğim," diye nefes nefese teşvik ediyorum onu. "Her yerime gel." "*Ah.*"

Her yeri titriyor; kalçaları titriyor ve vücudu geriliyor ve her şeyi daha sıcak, *daha ıslak* hale getiren bir fişkırma oluyor - amı etrafımda o kadar sıkı kıvrılıyor ki, onu takip etme şeklim istemsiz. Bir çılgınlıkla boşalıyorum, kalçalarım yataktan eğiliyor ve ona karşı sertçe öğütürken onu benimle birlikte kaldırıyor, kendimi hala titreyen sıcaklığının içine boşaltırken mümkün olduğunca derine inmeye çalışıyorum.

Çarşaflara geri döndüğümde gözlerimde yıldızlar var, kendimi kemiksiz ve bitkin hissediyorum. Dani de benzer bir şey hissediyor olmalı; kendini üzerime bırakıyor, kollarımı ona dolamama ve onu daha da yakın tutmama izin veriyor

Hala yarısına kadar içindeyken. Yüzünün her tarafına tembel öpücükler bırakıyorum; ona bu kadar yakinken bile, sanki ona dokunmaya doyamıyorum. Sanki ona şu anda olduğumdan daha fazla bağlanmaya ihtiyacım varmış gibi.

Tenine karşı mırıldanıyorum. "Bayıldın mı?"

"Keşke o kadar iyi olsaydın," diye homurdanıyor.

"Ben mi? Ben sadece ne kadar... hevesli olduğun konusunda endişeliydim." Sırıtişımı yanağında hissettiğinin tamamen farkındayım.

"Benden gerçekten hoşlanıyor olmalısın."

"Seni ısıracağım," diye homurdanıyor omzuma doğru.

"Mm. Sözler, sözler." Üzerimden kalkmak için hamle yapıyor ama ben onu kendime çekerek yakınımnda tutuyorum. "Oh, hayır," diye azarlıyorum.

"Sen burada kalıyorsun."

"Bütün gece böyle kalmamızı bekleyemezsin." "Vay canına, bütün gece mi? Çok küstahsın."

"Senden nefret ediyorum."

Kıkırdıyorum, boğazını dişliyorum. "Hayır, etmiyorsun." "Olabilir," diyor ısırmadan.

"Hayır. Ayrıca, seni bütün gece burada tutmaya niyetliyim." Elimi omurgasında aşağı yukarı gezdiriyorum. "Olmanı istediğim kadar benimle dolu değilsin."

"Tanrım," diye inliyor. "Şimdi çekilmez olacaksın, değil mi?" "Oh, kesinlikle en kötüsü."

"Ben de daha kötüye *gidemezsin* sanıyordum."

"Kullanılmamış potansiyellerle doluyum Bayan Pierce. Kullanılmamış potansiyelden bahsetmişken..."

Sırtının yumuşak kabarıklığına hafif bir şaplak atmak için uzanıyorum ve o da eğlenen bir ses çıkarıyor.

"Sanırım çoğu kişi bunun iyice dinlendiğini söyleyecektir," diye alay ediyor.

Parmaklarımı artık karışmış saçlarının arasından geçiriyorum, başını tutuyorum ve bana bakması için yukarı kaldırmaya zorluyorum. Yüz hatları gevşemiş ve doygun ve beni şaşırtacak şekilde, tüm homurdanmalarına rağmen yüzünde yumuşak bir gülümseme var. O kadar çarpıcı ki. Her şeyiyle. Dani gibi biriyle öylesine takılabileceğimi nasıl düşünebildiğimi merak ediyorum. O iz bırakan, asla kaybolmayan bir izlenim bırakan türden biri ve beni iyi bir şekilde işaretledi.

Şikayet ettiğimden değil.

Başımı kaldırıp dudaklarımı kısa bir süre onunkilere değdirdikten sonra tekrar yatağa yaslanıyorum. "Bana bu gece kalacağını söyle."

Gözlerindeki kararsızlık titreşimini kaçırmıyorum, ama Dani'nin tüm savaş ya da kaç içgüdülerini kovmak için iyi bir geceden daha fazlası gerekeceğini hayal ediyorum. Ne kadar sürerse sürsün beklemekten mutluyum.

"Kalacağım," diyor sonunda, sessizce.

"Güzel." Ona bakıyorum. "Sana söyledim Dani. Sana yapmak istediğim şeylerin bir listesi var." Başparmağımı alt dudağının üzerinde kaydırıp bakışlarıyla buluşuyorum. "Ve seninle işim henüz bitmedi."

İçimde hiç bitmeyecekmiş gibi bir his var.

Ama bunu ona kesinlikle söylemem.

Twent -Tw

DANI

Kendi yatağında olmadığımı fark etmem bir anımı alıyor. Yüzümü, bu saatte işleyen beyin hücrelerimden daha yüksek iplik sayısına sahipmiş gibi hissettiren çarşaflara sokuyorum ve bir yastık kapmak için kör bir şekilde yanıma uzanıyorum. Birkaç dakika daha uyumaktan zarar gelmeyeceğini düşünerek güneşi engellemek için kabaca yüzüme doğru çekiyorum.

Sonra pastırma kokusu alıyorum.

Yatakta ayağa fırlıyorum, dün geceki olaylar bir anda aklıma geliyor. Ani hareket gri tüy yumağını yerinden oynattı, Purgood sadece bir kedinin yapabileceği bir küçümseme ifadesiyle bana göz kırptı, sırtını bir an için kamburlaştırdı, sonra tekrar çarşaflara yerleşti, onu rahatsız etmeye cüret ettiğim için kızgın görünüyordu.

"Affedersiniz, Majesteleri," diye mırıldanıyorum, odayı incelerken kulaklarının arkasını kaşımak için uzanıyorum.

Gün ışığında Ezra'nın odası dün geceye göre çok daha büyük görünüyor. Gerçi yatağın ötesini göremedim ama olsun. Duvarlar sıcak bir sienna rengine boyanmış, maun mobilyalar özenle yerleştirilmiş. Erkeksi ve çok bekar-playboy-esque- dün gecedен önce Ezra'nın olduğunu düşündüğüm her şey. Ya da belki de bir süredir onun ilk düşündüğümünden daha fazlası olduğunu fark ediyordum ve dün gece bu düşünceye bir nokta koydu.

Gözlerimdeki uykuyu silerken çarşafları üzerime örtmek için çekiyorum, Ezra'nın berbat ailesiyle ilgili itirafı düşüncelerime geri dönüyor. Bana söylediklerinin hiçbirini aklımın ucundan bile geçmemişti.

Ezra'nın ailesiyle ilgili düşüncelerimi bir kenara bıraktığımda mümkün olduğunu düşündüğüm şeylerin gerçekliği ve şimdi bildiklerim beni neredeyse suçlu hissettiriyor. Pek de lezzetli olmayan yöntemleri yüzünden ona her defasında kin kustum. Hiç seçme şansı var mıydı ki?

Bir de sonrası vardı.

Dün gece olan *diğer* her şeyi hatırladığımda içimden bir ürperti geçiyor, doğrusunu söylemek gerekirse birden fazla kez olan şeyleri. Tanrım, çok ağrım var. Kalçalarım ağrıyor ve göbeğim sıkışıyor ama elimi göbeğimin üzerine bastırdığımda odaklanabildiğim tek şey, bir gece önce bu yatakta yaptığımız her şeyin anılarıyla gelen çırpınışlar oluyor. Ve dahası... tek bir pişmanlık bile duyamadığımın, diğer odaya gidip Ezra'yı bunun bir hata olduğuna, bir daha olmayacağına ikna etmek için en ufak bir dürtü bile duymadığımın farkındayım.

Cızırdayan pastırmanın kolayca tanınabilen kokusuna karışmak üzere içeri tatlı bir koku yayılıyor ve midem sanki içgüdüsel olarak gurulduyor. Eminim Ezra birlikte ne kadar iştahlı olduğumuz konusunda yorum yapmaktan heyecan duyacaktır. Bu düşünceyle şimdiden gözlerimi deviriyorum.

Yerden gömleğini çalıyorum, üzerime geçiriyorum ve iç çamaşırlarımı giymeden önce birkaç düğmesini ilikliyorum. Yakın zamanda Moda Haftası'na davet edilmeyeceğim ama dün geceki elbisenin içine tikiş tikiş girmekten iyidir. Bitişik banyodaki aynada görünüşümü kontrol ediyorum, gözlerimin altındaki siyah çizgiler yüzümü buruşturuyor, bu da iyice sefahat düşkünü birinin açık bir işareti. Ezra'nın sabunuyla elimden geldiğince temizliyorum, bu şartlar altında yapabileceğim en iyi şeyin bu olduğuna karar veriyorum. Daha sonra diş macunundan biraz alıp parmağımla dişlerimi fırçalıyorum, bundan da pek memnun değilim ama Ezra'nın kabul etmesi ya da etmemesi gerekecek.

Banyodan çıktığımda Purrgood yatağın kenarına göç etmiş, ağırlığını belli eden yumuşak bir *gümbürtüyle* şilteden iniyor. Cidden, bu kedinin yerde sürüklenen ilkel bir kesesi var. Kapı aralığında bacaklarımı okşuyor ve bu apartmandaki erkeklerden *hiçbirine* hayır diyemediğimi görünce eğilip onu kucağıma alıyorum ve göğsüme bastırıp sırtını okşuyorum. Ezra'nın yatak odasından çıkıyorum ve aşağı iniyorum.

Koridordan oturma odasının açık alanına doğru ilerlerken Ezra'nın geniş sırtını hemen adanın arkasında görüyorum. Ocağın üzerine eğilmiş, kahvaltımız olduğunu tahmin ettiğim şey üzerinde sessizce çalışıyordu.

Grant'ten beri kimse bana kahvaltı hazırlamamıştı. Bu konuda nasıl hissedeceğimi bilemiyorum.

Kanepenin arkasına geçtiğimde geldiğimi duyuyor ve dönüp bana rahat bir gülümseme ile bakıyor. "Günaydın." Sapından tuttuğu tavayı işaret ediyor. "Yumurtayı nasıl sevdiğini bilmiyordum ama çırpılmışın standart olduğunu düşündüm."

"Krep yaptın mı?"

"Sıfırdan," diyor bana gururla.

Tavayı bir anlığına bırakıyor, mutfak adasının etrafında dönüyor ve yavaş bir öpücük çalabilmek için yüzümü ellerinin arasına alıyor. Bu da midemde daha fazla çırpınmaya yol açıyor.

"Seni kıyafetlerimin içinde seviyorum," diye mırıldanıyor ağzıma karşı. "Ya bu olacaktı ya da hiç."

"Mm. Bu tam Sophie'nin seçimi." Kollarımdaki oda arkadaşını fark ediyor. "Kıskanmalı mıyım?"

Bir omzumu silkiyorum. "Purrgood bir bayanı yatağında asla yalnız bırakmaz, eminim."

"Birinin bayana kahvaltı hazırlayıp daha uzun kalmasını sağlaması gerekiyordu."

"Oh, bu senin taktiğin mi?"

"Bilmiyorum, işe yarıyor mu?"

Gözlerim lezzetli kokuların geldiği ocağa kayıyor, dudaklarım büzülüyor. Ezra kazandığını bilerek gülüyor. Ağzıma hızlı bir öpücük daha konduruyor ve sobanın yanına dönerken beni sallanan ayaklarımın üzerinde bırakıyor. Purrgood'u yere bırakıyorum ve ben adadaki koltuklardan birine geçip dirseğime yaslanarak onu izlerken o da tembelce uzaklaşıyor.

Uyandığımda boğulmuş bir fare gibi görünmem tamamen haksızlık gibi görünüyor, ancak Ezra bu "yataktan yeni çıkmış" görünümüne *sahip* gibi görünüyor. Altın sarısı saçları kışkırtıcı bir şekilde dağınık görünüyor, bu da bana kaç tane

defalarca parmaklarımla çekiştirdim. Yıpranmış, ince tişörtü omuzlarının yontulmuş hatlarına mükemmel bir şekilde yapışıyor, bu da bana o hatlardan bazılarını dilimle nasıl izlediğimi düşündürüyor. Flanel pijama altının poposunu sarma şekli bile beni kirli anıların aşağı doğru sarmalına gönderiyor. Çabucak üstesinden gelemesem gerçek bir sorun haline gelebilir.

"Güzel kokuyor," diye yorum yapıyorum.

Omzunun üzerinden bana bir sırtıma daha atıyor. "Dün gecedен sonra yakıta ihtiyacın olacağını düşündüm."

"Oh, öyle mi," diye kuru bir şekilde cevap veriyorum.

"Kesinlikle." Sırıtarak bana tekrar bakmadan önce sobaya doğru başını sallıyor. "Özellikle de o kadar horladıktan sonra."

"Ben *horlamam*," diye alay ediyorum.

"Oh, horluyorsun, Dani. Kış uykusuna yatmış bir ayı gibi." Zahmetime karşılık bir gülümseme daha. "Ama çok sevimli bir ayı."

"Senden nefret ediyorum," diye homurdanıyorum.

Bana bir öpücük konduruyor. "Dün gecedен sonra bunu satmak daha zor olacak." "Her neyse."

"Kaç tane krep?"

"Sadece bir tane." Bana bir bakış fırlatıyor, ben de gözlerimi deviriyorum. "Tamam, *tamam*. İki olsun."

Bir tabağa iki krep koyuyor, yanına yumurta ve domuz pastırması ekleyip önüme itiyor ve bir bardak portakal suyunun yanına bir şişe şurup bırakıyor. Gerekinden çok daha fazla şurup sürüyorum; her zamanki kahvaltım protein barları ya da yumurta beyazı omletlerden oluşuyor ve itiraf etmeliyim ki, dün geceki tüm...aktiviteden sonra, daha hoşgörölü bir kahvaltı tam da ihtiyacım olduğunu bilmediğim şeydi. Ağzıma bir ısırık krep atıyorum, memnun bir inilti çıkmadan önce bir süre çiğniyorum.

"Aman Tanrım."

Ezra adada yanıma otururken kendini beğenmiş görünüyor. "Vay canına, dün gece böyle sesler çıkardığını hiç sanmıyorum."

"Belki de oyununu geliştirmelisin," diyorum ona bir lokma krepin içinden.

Elini enseme gezdiriyor, başparmağı oraya sürtünüyor ve tüylerimi diken diken ediyor. "Sanırım ikimiz de oyunumun gayet iyi olduğunu biliyoruz."

"Egonu beslemeyi reddediyorum," diye mırıldanıyorum dokunuşunun etkisinden kurtulmaya çalıştığım uzun saniyelerden sonra.

"Tabii ki hayır," diye kıkırdıyor kendi yemeğine dalmadan önce.

Birkaç dakika boyunca sessizce yemek yiyoruz, her biri beni tüm bu olanlar hakkında giderek daha gergin hissettiriyor. Dün gecenin gerçekte ne anlama geldiği henüz kafama dank etmemiştii ve şimdi burada oturmuş ne halt ettiğimizi, ne yaptığımızı, bundan sonra ne olacağını merak ediyorum.

"Düşündüğünü duyar gibiyim," diyor Ezra. Ona yan gözle bakıyorum. "Hayır, duyamazsın." "Her şeyi ikinci kez düşünüyorsun."

Duraklıyorum. Öyle miyim? Bunu düşündüm ve bunun tamamen doğru olmadığına karar verdim. "İkinci bir tahmin değil. Hayır. Sadece değerlendiriyorum."

"Kanıtları değerlendirmek mi?" "Ne kanıtı?"

"Hm." Tabağını itiyor, bir koluyla tezgâha yaslanmak için koltuğunda dönüyor. Diğer eliyle bir parmağını havaya kaldırıyor. "Birinci madde: Gece burada kaldın." Bir parmağını daha kaldırıyor. "Madde iki: Beni bedensel zarar vermekle tehdit etmeden benimle kahvaltı ediyorsun-"

"Hâlâ zaman var," diye homurdanıyorum.

"Ve üçüncü madde..." Dudakları kör edici bir gülümsemeyle kıvrılıyor, midemi bulandıran bir gülümseme. "Benden kesinlikle hoşlanıyorsun, Dani."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum, kibrine saldırmakla yüzündeki aptal gülümsemeyi öpmek arasında kalıyorum. Belki ikisi de. Her zaman ikisi de mi oldu? "Bu kanıt ikinci dereceden görünüyor."

"Elimde birkaç kaynak var."

"Korkarım itiraz etmek zorundayım."

"Öyle mi?" Parmakları kalçamı buluyor, oturuşumdan dolayı gömleğinin sıkıştığı yerle alay ediyor. "Hangi gerekçeyle?"

"Spekülatif."

"Hmm."

Eğiliyor ve ben karşı koymuyorum, ağzını dudaklarımdan çekmeye bile çalışmıyorum. Dudakları yavaşça hareket ederken kirpiklerim titriyor, ağzı şurup tadında ve uygun bir şekilde bana doğrudan başıma giden bir telaş veriyor. Geri çekildiğinde biraz sersemlemiş durumdayım ve burada kaybetmekte olduğum bir savaş verdiğim açık.

"Reddedildi, diyebilirim," diyor usulca, yeşil gözleri eğlenceyle parlıyor.

Parmaklarımı hafifçe karışmış saçlarımda gezdirerek bir nefes veriyorum. "Bu çılgınlık, Ezra."

"Öyle mi?"

"Biz karşı tarafın avukatıyız."

"Evet, ama kavga etmek bizim için bir tür ön sevişme. Bunun bir sorun olacağını sanmıyorum."

Gözlerimi kısıyorum ama tam olarak karşı çıkamıyorum. "Yine de kazanmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Daha azını beklemezdim Dani." Meyve suyu bardağından bir yudum alıp omuz silkiyor. "Bu sadece bir iş. Mahkeme salonu dışında ne yaptığımızı etkilemesine gerek yok."

"Peki ya baban-" Kaşlarımı çatarak kendimi düzeltiyorum. "Peki ya Alexander?" Ezra'nın çenesi gerildi. "Muhtemelen en iyisi bunu ondan saklamak. En azından şimdilik."

İkimiz de büyük olasılıkla dün gece bana söylediklerini hatırladığımız için bir gerilim çatırdaması oluyor ve onu yatıştırma içgüdüğü çok güçlü. Elimi dizinin üzerinde kaydırarak ona teslim oluyorum. "Ben... üzgünüm Ezra. Annen için. Her şey için."

"Sadece... işler böyle," diyor iç çekerek. "Gerçek bir değişiklik olması için annemin onu terk etmek *istemesi* gerekiyor. Zamanın yarısında hâlâ bunu hak ettiğine inanıyor. Hâlâ her şeyin eskiden olduğu gibi devam etmesinden bahsetmiyorum bile. Neredeyse onu sürekli olarak şefkatinin kırıntıları için yalvartıyor."

"Bu... zor bir durum."

"Doğru," diye homurdanıyor. "Ailenin boşandıktan sonra bu kadar iyi uyum sağlamış olmalarına şükret. Bu kadar iyi geçinmelerini kısıkanıyorum."

Onun bu rahat değerlendirmesinden rahatsız oldum ama sonra böyle hissettiğim için suçluluk duydum. Elbette benim de ailemle ilgili takıntılarım var ama benim yaşadıklarım Ezra'ninkilerle kıyaslanamaz bile. Dürüst olmak gerekirse, annesiyle yaşadığı her şey benim durumuma yeni bir bakış açısı getiriyor.

"Biliyor musun," diyorum ona, benimle paylaştığı onca şeyden sonra ona bir şeyler vermek isteyerek. "Uzun zamandır onlara çok kızgındım."

"Boşanma yüzünden mi?"

Başımı salladım. "Hayır, ben..." İçimi çektim. "Bana yalan söylediler. *Yıllarca*, var olmuş en mutlu çift olduklarına inanmama izin verdiler. Hepsi lanet bir yalandı."

"İnsanlar her zaman aşık olurlar. Çiftlerin çocuk için ilişkilerini yürütmeye çalışması alışılmadık bir şey değil."

Alaycı bir şekilde gülüyorum. "Ortada 'aşktan düşme' falan yok," diyorum ona. "Annem ve babam büyürken çok iyi arkadaşlardı. İkisinin de babası alkolikti ve birbirlerine yakın yaşıyorlardı. Hayatlarının çoğunu birbirlerine bakarak geçirdiler. Sonra üniversitede..." Elinin hala dizinin üzerinde duran benimkini kapattığını ve hafifçe sıktığını hissediyorum. Bu konuşmaya devam etmemi kolaylaştırıyor. "Belki de daha fazlası olmaları gerektiğini düşündüler. Bir geceden sonra birbirlerine duydukları sevginin arkadaşlıktan başka bir şey olmadığını, hiçbir zaman da olmayacağını anladılar ve bu böyle *olmalıydı*, ama..."

"Seni yakalamışlar," diyor nazikçe.

Başımı sallıyorum. "Beni birlikte büyütmenin kolay olacağını düşünmüşler. İkisi de daha önce ciddi bir ilişki yaşamamıştı, bu yüzden en yakın arkadaşlarıyla evlenip çocuklarına iki ebeveynli bir ev vermek -ki ikisinin de hiç sahip olmadığı bir şey- o zamanlar iyi bir fikir gibi gelmişti."

"Ne zaman öğrendiniz?"

"Lise mezuniyetimin olduğu gün boşanma evraklarını buldum. Bu şekilde öğrenmemi istememişlerdi ama sonra... beni oturtular ve aslında tüm hayatımın bir yalan olduğunu söylediler. Bütün o yılları *benim yüzümden* birlikte geçirdiklerini söylediler." Ona kederli bir bakış attım. "Hayatlarının yarısını onlardan çaldım."

"Hey." Parmakları elimin etrafında sıkılaşıyor ve daha da yaklaşıyor. "Hayır, çalmadın. Onlar yetişkin ve seni sevdikleri için bir seçim yaptılar."

Bunların hiçbirisi senin suçun değil."

"Belki de haklısın. Ben sadece... Çok uzun zamandır çok öfkeliyim."

"Şey... Sana bunun sözünü verebilirim Dani," diyor nazikçe. "Daha kötöleri de var

seni *çok* seven ebeveynlere sahip olmaktan daha iyidir."

Yüzümü buruşturdum. "Tanrım, özür dilerim. Bu aptalca şey hakkında gevezelik ederken sen-"

"Hayır. Bunların hiçbirisi değil. Benim deneyimim sizinkinden üstün değil. Herkesin kendi acısını yaşamaya hakkı var. Anladın mı?"

Gözümü silmek için uzanırken sulu bir kahkaha attım. "Sesin tehlikeli derecede bilge geliyor."

"Merak etme, yarına kadar tahammül edilemez bir pislik olmaya geri döneceğim, eminim."

"Ne yazık ki, her geçen dakika daha da katlanılabilir oluyorsun." "Vay be." Bir kahkaha attı. "Bunu Hallmark'tan mı okudun? kart?"

"Evet, sanırım tahammül edilemez bir pislik olmakta usta olan tek kişi sen değilsin."

Yanağıma bir öpücük kondurarak, "Ama ben seni dikenli seviyorum, Ekşi Yama," diyor. Omuz silkiyorum. "Bu lakabın bir şey haline gelmesinden hoşlanmıyorum." "Tabii ki isteğini dikkate alacağım."

"Eminim dikkate alırsın," diye kestirip atıyorum.

"Bu kadar travma bağı yeter," diyor tabağıma işaret ederek. "Yemeğini soğumadan bitir."

"Peki efendim," diye homurdanıyorum.

Bana göz kırpmıyor. "Buna alışabilirim."

Başımı sallıyorum, çatalımı krebime saplıyorum ve gülme isteğimi bastırıyorum.

"Ben alışmazdım."

Aramızda bir süre daha rahat bir sessizlik oluyor ve Ezra'nın çatalının tabağına çarpma sesini duyana kadar tekrar konuşmuyor. "Ama biz..." Kaşları çatılıyor, dişleri sanki düşündüğü şeyden gerçekten rahatsız olmuş gibi dudağında endişeleniyor. "Ben deli değilim, değil mi? Burada bir şey var. Seninle benim aramda."

Ona dikkatle bakıyorum, içinde kaybolmanın çok kolay olduğu zümrüt gözlerini, düşünmekten asla vazgeçemediğim dolgun ağzını ve ağzından çıkan, beni kızdırmayı ya da kızartmayı asla başaramayan tüm o vahşi şeyleri hızlıca geçiyorum ve-

"Hayır," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Sen deli değilsin."

İşiliyor. "Senden gelen bir evlilik teklifi gibi." "Kendini aşma."

"Şimdiden porselen desenlerini seçiyorum."

"Tabii ki seçiyorsun."

"Mm. Haziran'da bir düğün düşünüyorum. Gösterişli bir düğün olacak." Burnumu kırıştırdım. "İğrenç. Bütün o insanlar mı? Hayır, teşekkürler." "Büyük düğünleri sevmez misin?"

"Kesinlikle hayır," diye alay ediyorum. "Rastgele bir Salı günü adliyede evlenmeyi tercih ederim."

"Ne kadar romantik."

"Benim için öyle diyorlar."

"Mm. Sen de onlar kadar romantiksin, bebeğim."

"Bu da başka bir sevgi ifadesi mi?"

Bana sahte bir dudak büküşü yapıyor. "Bebeğim olmak istemiyor musun?" "Bilerek çileden çıkarıyorsun."

"Senden daha fazla bilerek kızdırmak istediğim kimse yok Dani."

Saçma bir ifade ama yine de yanaklarımın ısındığını hissediyorum. Cevap vermemek için ağzıma bir çatal dolusu yumurta daha atıyorum ve gözümü ondan kaçırıyorum.

"Bugün içeri girmek zorunda mısın?"

Başımı salladım. "Hayır. Gerçi Nate ve Vera'nın bir noktada beni takip edeceklerinden eminim."

"O zaman duş almak için bolca vaktimiz var gibi görünüyor." "Bizim mi?"

"Oh, evet. En iyi on listemden bir tık daha." Tabağımı işaret ediyor. "Acele edersen sırtımı yıkamana izin veririm."

Burnumu kırıştırıyorum. "Sırtını yıkamayacağım."

Tezgâhtan tabağını alıyor, oturduğu yerden kayıyor ve lavaboya götürmek için etrafımda dolaşıyor. Diğer yanımda duraklıyor, dudaklarını çeneme değdirmek için yakınımaya eğiliyor.

"Mm, ama seninkini yıkamaktan mutluluk duyarım," diye mırıldanıyor. Ağzı tenime iffetli bir öpücük konduruyor. "Ve içimden bir ses senin de bu iyiliğe karşılık vermen için fazla ikna olmam gerekmeyeceğini söylüyor."

Tabağını alıp giderken hiçbir şey söylemiyorum, cevap vermek için kendime güvenmiyorum.

Özellikle de muhtemelen haklı olduğu için.

İki - Üç

DANI

Pazartesi günü şirkete geldiğimde kendimi tam anlamıyla bir saldırıya hazırlamam için yirmi dört saatten fazla zamanım vardı, ancak bunun yeterli olmayacağını bilmeliydim. Koridora adım atar atmaz beş saniye içinde fark ettiğim bir şey.

"Danica Joan Pierce!"

Göbek adımın kullanılmasından irkildim. Annem Runaways'in sıkı bir hayranıydı ve hep öyle kalacak. Sanırım rock'n roll'un kraliçesinden daha kötü isimler de var.

"Yapacak çok iş var," diye sesleniyorum omzumun üzerinden, ofisime doğru sekmekle tırıs gitmek arasında bir yerde garip bir manevra yapmaya başlarken.

Kuyruğumun ucunda iki çift ayak izi duyabiliyorum. "Dani!"

Aslında kapıyı ikisinin üzerine çarpmaya çalışıyorum ama Nate ayağını boşluğa sokarak beni durduruyor. "Ow! Gerçekten mi? Kaç kişiyiz biz, yedi mi?"

Vera, "Yedi senin için bir basamak yükselme olur," diye homurdanıyor.

Nate'in eli kapının kenarını kavırıyor. "Mesajlarımızı görmezden geliyorsun. Grup sohbetimize hiç mi saygın yok?"

"Seni *görmezden* gelmiyordum," diye zayıf bir yalan söylüyorum.

Vera omzunu Nate'in eline doğru itiyor ve kapının arkasından bakıyor. "Bizi Boddy Malikânesi'nin daha az eğlenceli versiyonunda terk ettiğinden beri senden haber alamıyoruz."

"Cinayetin bir yeri daha eğlenceli hale getirdiğini mi ima ediyorsun?" Kaşlarını çatarak soruyorum, sonunda kapıyı daha geniş açıyorum.

"Şey," diye homurdanıyor Vera, Nate'i ofisime kadar takip ederek. "Bir cinayet soruşturması yaylı çalgılar dörtlüsünden çok daha eğlenceli olurdu."

Nate kaşlarını çatarak parmağıyla Vera'yı işaret etti. "Anlamadığım göndermeler yapmayı kes." Parmağını bana doğrultmak için dönüyor. "Bize Ezra'yla aranızda ne olduğunu anlat yoksa."

"Yoksa mı?" Kollarımı kavuşturuyorum.

"Gerçekten mi?" "Vera'ya seni dövdürürüm," diye uyarıyor.

Vera ona saldırıyor. "Ben senin kas gücün değilim."

"Seni dinliyor!" diye homurdanıyor, kollarını havaya kaldırıyor.

"Çocuklar," diye iç geçiriyorum, masamın kenarına çöküp ellerimi kenara dayıyorum. "Kapayın çenenizi."

"*Hadi* ama," diyor Nate, sanki otuz beş yaşında bir adam değilmiş gibi. "Kimse dedikodu yapmama izin vermediğinde ne hale geldiğimi biliyorsun. Bunu bizim için de istiyor musun? Hepimizi buna maruz bırakmak mı istiyorsun?"

"Çünkü bu benim hatam olur," diye düşünüyorum. Nate ellerini havaya kaldırıyor.

"Belli ki öyle." "Haksız değil," diye araya giriyor Vera.

Başımı arkaya eğip dudaklarımın arasından uzun bir nefes veriyorum. "Siz ikiniz tanıdığım en kötü dedikoducularsınız."

"Beni de onunla aynı kefeye koyma," diye çıkışıyor Vera.

"Kapa çeneni," diyor Nate dilini şaklatarak. "Sen de en az benim kadar dedikodu y a p ı y o r s u n ."

"İyi," diye iç geçirdim. "Onunla eve gittim." "Belli ki," diye homurdandı Nate.

"Sen...?"

"Bence bu da çok açık," diye cevap veriyorum kuru bir sesle. "Çileden çıkaracak kadar muğlak konuşuyorsun," diye takılıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Ne cüretle kendi işimle ilgili muğlak olurum?"

"Tanrı aşkına, dalga geçiyorsun," diye alay ediyor Vera. "Aranızda bir şey var mı, yok mu?"

Ses tonunu duyunca gözlerim doluyor ve onun da en az Nate kadar bu işe kendini kaptırmış olduğunu fark ediyorum. Gerçekten de birbirlerine tahmin ettiklerinden daha çok benziyorlar.

"Biz... bir şey değiliz," diye teklif ediyorum. "Belki." Öne doğru eğilip masamdan kayarak volta atmaya başlıyorum. "Bilmiyorum. Ne olduğumuzu bilmiyorum."

"Tanrım," diye inliyor Nate. "Onunla evlenecek. Sonunda hepimiz Ezra Hart için çalışacağız. Ona Kalp Kıran Prenses diyecekler. Yoksa kraliçe mi olacak? Bir prensle evlenince ne olur?"

Vera ve ben hep bir ağızdan, "Kapa çeneni, Nate," dedik.

Vera başını bana doğru eğdi. "Cidden, iyi misin?"

"Elbette iyiyim," diyorum çok hızlı bir şekilde.

Vera'nın bakışı buyurgan ve ben pes ediyorum.

"Tamam," diye tekrar deniyorum. "Biraz

korkuyorum." Vera başını sallıyor. "İşte burada."

"Ben sadece..." Volta atmayı bırakıp parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. "Ondan nefret ediyordum, biliyor musun? Ya da en azından öyle sanıyordum. Seks her zaman iyiydi ama onunla vakit geçirmek hiçbir zaman yapılacaklar listemin başında yer almadı."

Nate en sevdiği masalı anlatıyormuşum gibi eğildi. "Ama...?"

"Ama, ben... bilmiyorum. O... Ben sadece..." Başımı salladım. "Ona karşı adil davranmadığımı fark ettim."

"Bir düşes," diyor Vera.

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Ne?"

"Bir prensle evlendiğinde böyle olur," diye açıklıyor. "Düşes olursun."

"Düşes Dani," diye mırıldanıyor

Nate. "İkinizden de nefret ediyorum," diye

homurdanıyorum.

"Ezra'dan da nefret ediyordun," diye takılıyor Nate. "Bu hepimizin bir... dörtlü olacağı anlamına mı geliyor?"

"Tamam." Ağır ağır başımı salladım. "Dışarı. İkiniz de. Yapacak işlerim var." "Öğleden sonra mahkemen var," diyor Vera.

"Farkındayım."

"Ne yapacaksın?"

"Her zaman yaptığım şeyi yapacağım."

Nate yüzünü buruşturur. "Ama... şimdi erkek arkadaşınla karşı karşıyasın."

"O benim değil-" Gözlerimi kapatıp nefes alıyorum. "Dinleyin, bir şey öğrendiğimde ilk siz öğreneceksiniz."

"Nedense bundan şüpheliyim," diyor Nate, topuklarının üzerinde dönüyor ve ofisimden çıkarken yol boyunca mırıldanıyor. "Grup sohbetine hiç saygı yok, yemin ederim."

"Şimdi git," diye ısrar ediyorum.

"Sadece dikkatli ol," diyor Vera dışarı çıkmadan önce. "Bunun yüzüne patladığını görmek istemiyorum."

"Ben her zaman dikkatliyimdir," diye onu temin ediyorum. Dudakları bir sırtışla kıvrılıyor. "Biliyorum."

Kapıyı arkasından kapatırken bile sözleri aklımdan çıkmıyor; gerçek şu ki, kafam endişeyle *dolu*. Yanlış gidebilecek binlerce şey var, Ezra'yla daha derin bir ilişkiye girmenin yüzüme patlayabileceği milyonlarca yol. Ama dün gecedен sonra... Artık onu istemiyormuş gibi davranacak gücüm olduğundan emin değilim.

- - -

Vera'ya tam olarak söylediğim gibi yaptığımı, bugün mahkemede tamamen normal olduğumu ve oyunumu oynadığımı söylemek isterdim. Ama Ezra'nın şu anda olduğundan çok daha fazla... *farkında* olmayı beklemiyordum. Daha önce, onun mahkeme salonundaki otoriter özgüveni benim için bir sıkıntı kaynağıydı ve belki bir dereceye kadar hala öyle, ama aynı zamanda... şimdi beni tahrik ediyor. *Kesinlikle* beklemediğim bir şey. Bugün birden fazla kez, olması gerektiği kadar kısa ve öz yanıt veremediğim, kendimi unutturan bir yoğunlukla onun çalışmasını izlerken yakaladığım anlar oldu.

Kesinlikle iş için iyi değildi.

Şimdi, mahkeme bittikten saatler sonra kanepemde notlarıma göz atıyorum - soluk Teksas Üniversitesi tişörtüm ve çok büyük bir kadeh şarap uzun bir günün ardından rahatlık sağlıyor. Hala Lorenzo'nun metresi için mahkeme celbinin onaylanmasını bekliyoruz, Ezra'nın ekibi her fırsatta bunu engelliyor, ama ben

olacağından eminim. Ezra'nın aptalca savunmalarının hiçbirinin bu sefer işe yaramayacağını içimde hissediyorum.

Bu beni duraksatıyor ve bunların büyük olasılıkla *Ezra'nın* aptalca savunmaları olmadığını hatırlıyorum. Kullandığı her belden aşağı taktiğin doğrudan babasından -ya da Alexander'dan- gelmiş olma ihtimali çok yüksek. Kafamı toparlamak için çok fazla şey var. Kendimi annesini düşünürken yakalıyorum, onun evinde her şeyi itiraf ettiği o geceden beri sık sık yaptığım bir şey bu ve Alexander'ın kütüphanesinde konuştuğum sessiz, yalnız görünümlü kadını düşündüğümde içimde çınlayan bir pişmanlık duygusu var. Onun ne kadar çok şey yaşadığını, *Ezra'nın* ne kadar çok şey yaşadığını düşündüğümde. Ezra büyük olasılıkla tüm olası yolları çoktan tüketmişken ona yardım etme şansımın zayıf olduğunu biliyorum, ama bu yine de yapabilmeyi dilememe engel olmuyor.

Telefonum kanepemin yanındaki sehpanın üzerinde vızıldayarak beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor ve eğilip telefonu alıyorum, yeni değişen ismi okuduğumda nabzım hızlanıyor.

Ezra: Şu anda meşgul müsün?

Notlarıma ve şarabıma bakıyorum, evet dememin muhtemelen daha iyi olacağını biliyorum. Hâlâ bunu çözmeye çalışırken Ezra'yla aramıza biraz mesafe koymalıyım. Ama ben *istemiyorum*.

Çok fazla değil. Sadece bazı notların üzerinden geçiyorum.

Cevabı hemen geldi.

Ezra: Gelebilir miyim?

Dudağımı ısııyorum. Onu görme fikriyle tüm vücudumun canlanması çok garip ve bunu uzun süre analiz edersem, Ezra'ya karşı *hep* böyle tepki verdiği gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalacağımı biliyorum. Sadece geri kalan yanımda beni yakalıyor.

Ben: Elbette.

Ezra: Güzel. Kapının önündeyim.

Dik oturup kapalı daire kapıma bakıyorum, kanepemden fırlayıp kapıyı açmak için odanın öbür ucuna koşmadan önce sadece bir saniye şaşkın şaşkın bakıyorum. Tıpkı söylediği gibi, üzerinde kot pantolon ve tüylü Yankees tişörtü, elinde telefonuyla kapımın pervazına yaslanmış bir şekilde oradaydı.

"Ya meşgul olduğumu söyleseydim?"

Tek omzunu silkti, ağzı çarpıldı. "O zaman giderdim." "Bunların hepsi *senden* Joe."

"Seni takip etmeme gerek yok," diye alay ediyor, gözleri parlıyor. "Etrafında olmamı çok seviyorsun."

Gözlerimi deviriyorum, ama yüzümde beliren sırıtışa engel olamıyorum. "Her neyse. İçeri gel o zaman."

Kapıyı kapatıp arkasından kilitlediğimde yanımdan geçip gidiyor; sanki benim alanım ona aitmiş gibi hareket ediyor. İç çekerek koltuğuma oturuyor, başını çevirip arkadan bana bakıyor ve yanındaki minderi okşuyor. "Gel hadi. Isırmam."

Yavaşça ona katılmak için hareket ediyorum, işaret ettiği yerden epeyce uzaktaki kanepenin minderine gömülüyorum, ancak o uzanıp beni yanına çekiyor.

"Hayır," diyor. "Öyle bir şey yok. Bu gece sarılacağız."

Tişörtüne sinmiş kolonyasının kokusunu gizlice içime çekerken bile kaşlarımı çatıyorum. "Öyle mi?"

"Evet." Kolunu omuzlarıma doluyor. "Bana gününü anlatacaksın."

"Günümü biliyorsun. Seni beş saat önce gördüm."

"Peki, bana diğer her şeyi anlat."

Bana aptalca bir egzersiz gibi geliyor ama kolumun üst kısmındaki yumuşak deride gezinmeye başlayan başparmağı dikkatimi dağıtıyor ve kendimi ona daha da yaslanmış, rahatlamış buluyorum.

"Nate ve Vera bu sabah beni ofisimde köşeye sıkıştırdılar," diyorum ona. "Nasıl geçti peki?"

"Beklediğim kadar iyi geçti," diye homurdanıyorum. "Nate şimdiden düşünü planlamaya başladı."

"Vay canına, arkadaşların senin için gerçekten en iyisini istiyor olmalı."

Yan tarafını dürtüyorum ve kıkırdarak uzaklaşıyor. "Vera bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyor, bunu söyleyebilirim."

"Kötü bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

Tereddüt ediyorum, düşünüyorum. Başparmağı tenimde yavaşça ileri geri hareketine ara veriyor, ancak ben tekrar konuştuğumda yoluna devam ediyor.

"Bence kötü bir fikir olduğunu düşünmeliyim," diye

itiraf ediyorum. Nefesini bırakıyor. "Ama düşünmüyorsun?"

"Hayır." Kaşlarım çatılıyor. "Ya da belki düşünüyorum ama yine de istemiyormuşum gibi davranamayacak kadar yorgunum."

"'O' ben oluyorum, değil mi?"

Ona bakmadan bile sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Egonu beslemiyorum. Zaten kediniz kadar büyük."

"Başka şeyler kadar da büyük," diyor

sinsice. "Bu berbattı," diye inliyorum.

"Bence bugün iyi iş çıkardık," diye düşünüyor Ezra. "Beni çok sık süzmedin, bu da bir şeydir."

"Seni hiç *süzmedim*."

"Tabii ki bakmadın."

Dudaklarımı büzüyorum. "Hayal görüyorsun."

"Kendine bunu söylemeye devam et, Sour Patch."

Benden kaçan kuru kıkırdamaya engel olamıyorum, ama yankısı kaybolduğunda, başparmağının yavaşça okşamasından ve sessiz nefes alışımızdan başka bir şey kalmıyor. Bu... neredeyse rahatlatıcı. Kendime birine bu şekilde yakın olma izni vermeyeli o kadar uzun zaman oldu ki, bunun ne kadar iyi olabileceğini neredeyse unutmuşum. Grant sonrası yıllarımı, kimsenin beni bir daha bu şekilde incitemeyeceğinden emin olmak için her hassas parçamı sıkı sıkıya kilitleyerek geçirdim, o kadar ki başka biriyle bu tür bir rahatlık hissedemeyeceğime gerçekten inanmaya başlamıştım.

Ezra sonunda sessizliđi bozarak, "Bana ne dūřündüğünü söyle," dedi.

"Ben sadece..." Yanaklarımın ısındığını hissediyorum, utançtan sesim kısılıyor. "Burada *seninle* olduğuma inanamıyorum."

Ezra bir kahkaha atıyor. "Vay canına, teşekkürler."

"Ne demek istediđimi biliyorsun. Bunun daha fazla bir řeye dönüşeceğini dūřündüğünü söyleyebilir misin?"

Ezra bir an düşünür ve sonra: "Hayır, görmedim." Gülünç bir şekilde, bu beni neredeyse söndürecekti ama sonra devam etti: "Ama umut ettim."

Ona bakmak için yüzümü yukarı çeviriyorum, gözleriyle buluşabilmek için çoktan bana doğru dönmüş olduğunu görüyorum. "Öyle mi?"

"Her zaman benim için fazla iyi olduğunu düşünmüştüm," diye itiraf ediyor. Buna homurdanıyorum. "Pek sayılmaz. Ben berbat biriyim."

"O zaman birbirimiz için mükemmel olduğumuzu söyleyebilirim, sence de öyle değil mi?"

Dişlerim alt dudağında endişeleniyor, içimde kıvranmak istememe neden olan hisler kabarıyor. Buna cevap vermeyi kendime yediremediğim için korkakça bir çıkış yolu seçiyorum.

"Diplomanı hukuk olarak değiştirmeden önce ne olmak istiyordun?"

Soru karşısında şaşırmış görünüyor, ağzı sanki daha önce hiç sorulmamış gibi açılıp kapanıyor, sanki cevabı hatırlamaya çalışıyor. "Gerçek bir planım olduğundan bile emin değilim," diye itiraf ediyor. "Dürüst olmak gerekirse, ilk kez Alexander'ın evinden çıktığım için mutluydum."

"Çocukken hiç boş bir hayalin olmadı mı?"

"Oh, bir sürü vardı," diye gülüyor. "Sekiz yaşımdayken *Patch Adams*'ı izledim. Bir süre doktorluk yaptım. Hatta annem bana bir kit almıştı ve sürekli kalp atışlarını dinlememe izin vermesini istiyordum."

"Biliyor musun," diye kıkırdıyorum. "Bence gerçekten iyi bir doktor olabilirdin."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet, olmamak için çok inatçısın."

"Tencere dibin kara, sen de öyle düşünmüyor musun?" Omzunu benimkine doğru itiyor. "Peki ya sen? Hep avukat mı olmak istiyordun?"

"Kendimi bildim bileli," diyorum ona. "Annem bir çit direğiyle tartıştığımı söylerdi."

"Şimdi görebiliyorum," diye kıkırdıyor.

Onu tekrar yanından dürtüyorum. "Yine de boşanma hukukuna karar vermem hukuk fakültesine kadar sürmedi."

"Ailen yüzünden mi?"

Bir nefes veriyorum. "Yani, bu çok açık bir cevap. Bu noktada ikisi de yeniden evlenmişti ve beni yanlış anlama, mutlu oldukları için mutluydum. Hâlâ öyleyim. Ama ben sadece..." Ellerimi birbirine kenetleyerek kucağıma bakıyorum. "Sanırım bunu hiçbir zaman anlayamadım. Her şeyi kabul ettikten sonra bile bir parçam, bir bütün olarak bu kadar mükemmel çalışan iki insanın nasıl olup da birbirlerini düşündüğüm gibi sevediklerini asla anlayamadı."

"Ve boşanma hukukuna girmenin anlamınıza yardımcı olacağını mı düşündünüz?" "Sanırım yeterince çiftin sonunun geldiğini tecrübe edersem Belki sonunda ailemin neden böyle bir şey yapmak zorunda kaldığıyla barışabilirim."

"Peki yaptınız mı?"

"Sanırım. Bu kadar uzun süre sonra buna bu kadar takılmanın saçma olduğunu biliyorum. Özellikle de ikisi de bu kadar mutluyken."

"Tüm dünyanın alt üst oldu," diyor yatıştırıcı bir şekilde. "Bunun seni etkilemesi mantıksız değil."

"Bu konuyu kimseyle konuşmadım," diye itiraf ediyorum. "Grant'ten beri. Sanırım belki de... Sanırım o gittiğinde bu yüzden bu kadar kötü oldum. *Her şeyi* biliyordu. Tüm takıntılarımı ve saklamaya çalıştığım tüm gizli yanlarımı biliyordu ve o gittiğinde, bunun yeterli olmadığım için olduğunu düşündüm. Sonra uzun bir süre *onun* da hayatından bir parça çalıp çalmadığımı düşündüm."

"Siktir et onu," diye karşı çıkıyor Ezra. "İşini sana tercih eden bir pislikti. Seni hak etmiyordu."

"Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum."

"*Ben* biliyorum," diye vurguluyor, parmakları çenemin altına bastırarak beni ona bakmaya zorluyor. "Bana bak." Ve ben ona bakıyorum, onun bakışlarında kayboluyorum.

yeşil gözleri, tıpkı her zaman yapmaktan korktuğum gibi. "Eğer senin için kalamadıysa, o zaman seni hak etmiyor demektir. Anladın mı? Çünkü sen kalmaya değersin, Dani."

Boğazımda konuşmamı zorlaştıran bir yumru var, bu yüzden yavaşça başımı sallıyorum, zaten buna ne diyeceğimden bile emin değilim. Eğilip nazik ama sert bir öpücükle ağzımı kendi öpücüğüyle kapladığında beni bu ihtiyaçtan kurtarıyor. Acele etmiyor, sanki daha fazlasını yapmak için acelesi yokmuş gibi ve mucizevi bir şekilde bu yavaş tempo değişikliği *hoşuma* gidiyor. Kendime karşı dürüst olursam, paylaştığımız diğer tüm akşamlardan çok farklı olan bu akşamla ilgili her şeyi sevdim.

"Film izlemek ister misin?" diye mırıldanıyor uzaklaştığında.

Kaşlarımı çattım. "Gerçekten mi?"

"Neden olmasın? Buna stres atmak deniyor. İnsanların yaptığı bir şey olduğunu duydum." "Oh, yani çalışmanı eve getirip üzerinde stres yapana kadar

bayılmanız normal bir yol değil mi?"

"Bu bir seçenek ama her zaman keşfedilecek başka yollar da vardır." "Bu konuda uzman mısınız?"

"Hayır, ama eninde sonunda senin hakkında uzman olmak isterim."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanıyor, onun bu rahat cümlesi kendimi toparlayana kadar bir nefes boyunca suskun kalmama neden oluyor.

"Gerçekten iyi olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" "Mm." Burnumun ucuna bir öpücük daha konduruyor. "Öyle olduğumu biliyorum. pürüzsüz, bebeğim."

Kumandamın peşinden gitmek için kendini çözüyor, sehpadan şarap kadehimi alıyor ve yeniden doldurmayı teklif ediyor, sonra da artık kendi deyimiyle *dekompresyon seansı* için bir film seçmemi söylüyor.

Başlıklar arasında gezinirken, tüm bunların bana ne kadar *yerli* hissettirdiğini fark ediyorum. Aylar önce Ezra lanet Hart ile böyle bir akşam geçirme düşüncesi beni güldürürdü. Şimdi bunu ne kadar arzulamaya başlayabileceğimden, onunla geçirdiğim bu kolay zamana ne kadar kolay alışabileceğimden korkuyorum.

Ve bu, tüm bunlarla ilgili en korkutucu şey olabilir.

Twent -Fou

DANI

SONRAKİ BİRKAÇ hafta oldukça iyi geçti.

Dairemdeki o geceden bu yana mahkemede birkaç seans yaptık ve garip hissettirmelerini beklerken, işi evden ayırmak şaşırtıcı derecede kolay geldi.

Bir seansı Lorenzo ya da Bianca'nın kabul etmek istemediği ortak bir mülk parçası hakkında tartışarak geçirdik ve o gecenin ilerleyen saatlerinde Ezra, *Patch Adams*'ı izlemek için Çin yemeği ile bana geldi. Hiç izlemediğimi itiraf ettikten sonra izlememin şart olduğunu söylemişti.

Bir başka seansta Ezra'nın Bianca'nın yıllar içindeki harcama alışkanlıklarına yönelik iğnelemeleri üzerine hararetlendik; Bianca'nın yaşam tarzına ilişkin birtakım imalarda bulunarak bir tür açgözlülük faktörü olduğunu ima etti ve sonunda Yargıç Harding bizi ayırmakla tehdit etti. Ama daha sonra onun dairesinde, Ezra'nın kısa bir süre önce evine getirttiği yabancı bir marka vitaminli suya olan takıntısına gülüyorduk, ta ki hindistan cevizinin tadından o kadar bıkana kadar ve annesinin doğum günü partisinde Alman çikolatalı pastası servis edildiği için neredeyse saldıracaktı.

Ezra'yı tanımak garip ama heyecan vericiydi ve onun hakkında daha fazla şey öğrendikçe, mesafemi (fiziksel olanın dışında) koruma şansım olduğunu nasıl düşündüğümü daha çok merak ediyorum. Elbette, çoğu zaman hala tahammül edilemez bir pislik, ama bunun ötesinde, çekici, komik ve şaşırtıcı derecede sadık.

Belki de bu yüzden bugün bu kadar berbat durumdayım.

Bugünkü seans diğer seanslar gibi başlamıştı ama nedense Ezra, Bianca'nın uzun zamandır arkadaşı olan minyon bir kadın olan tanığını Bianca'nın kocasını mahvetmek için sahip olabileceği olası nedenler hakkında sorguya çekmeye başladığında, her şeyi ayrı tutamadım.

Sanırım Ezra'nın Lorenzo'nun karakterini bu şekilde savunmasını izlemek beni biraz yaraladı. Belki de içten içe, Ezra'nın Lorenzo'nun nasıl bir pislik olduğunu *bildiğinden* ve hala Bianca'yı onun adına hak ettiği cezadan mahrum bırakmaya çalıştığından emin olduğum içindir.

Bunun son derece adaletsiz bir düşünce tarzı olduğunun farkındayım. Günün sonunda Ezra *işini* yapıyor ve dahası, Lorenzo'yu savunmak zorunda kalmaktan *nefret ediyor* olma ihtimali de yüksek. Bunu doğrudan söylemedi; söylemesi son derece etik dışı olurdu ama yine de bunu hissedebiliyorum sanırım.

Öyleyse neden mesai saatinden sonra ofisimde bu konuda somurtuyorum?

Ezra mahkeme bittikten sonra bana birkaç kez mesaj attı ve normalde şimdiye kadar birbirimizin evinde olurduk, ama bu gece ona cevap vermeyi kendime yediremedim. Tüm bu çelişkili duygular içindeyken olmaz.

Mali belgeleri karıştırıyor, konuyla ilgili görünen notlar alıyorum; Ezra bir dahaki mahkemede Bianca'yı nihayet kürsüye çağıracak ve ilk kez boşanma davası açtığına dair kaçınılmaz soruya hazırlıklı olmak istiyorum. Şimdiden nispeten sağlam bir yönlendirme yaptım, ancak Ezra söz konusu olduğunda çok iyi bildiğim gibi, asla çok hazırlıklı olamazsınız.

Söz konusu kişi ofisimin kapısını çaldığında bu durum fazlasıyla belirginleşiyor.

Kilitli olmayan kapıyı açtıktan sonra kafasını içeri uzattığında irkiliyorum; şaşırmak istiyorum ama dürüst olmak gerekirse Ezra'nın azmini bildiğim için gerçekten şaşırmıyorum.

"İçeri nasıl girdin?"

"Güvenlik görevlisine rüşvet verdim," diyor sırtarak. "O adama gerçekten daha fazla para vermelisin."

"Larry'nin işinde çok iyi olduğunu duydum."

"Gerçekten de öyle," diye itiraf ediyor Ezra. "Aslında ona beni beklediğinizi ve bırakmam gereken bazı belgeler olduğunu söyledim. Sanırım sorgulanamayacak kadar çekiciyim."

"Sen de *bir şeysin*," diye alay ediyorum.

Ezra içeri girip kapıyı arkasından kapatıyor. Kilidin yumuşak *tıkırtısını* duyuyorum, odanın derinliklerine doğru ilerlerken soru dolu gözlerle ona bakıyorum.

"Konuşmamız gerektiğini düşündüm," diye açıklıyor masamın diğer tarafındaki sandalyeye yerleşirken. "Bugün dışarı çıktıktan sonra sinirlendiğin belli oluyor."

"Ben...sinirli değilim," diye itiraz ediyorum.

Ezra sadece gülüyor. "Seni tanıdığım ilk birkaç ay boyunca tek gördüğüm şeyin fırfırlı Dani olduğunu unutuyorsun. Onun neye benzediği konusunda kesinlikle bir uzmanım."

"Önemli değil," diyorum, önümdeki belgeye bakmak yerine ona bakmaya tenezzül etmiyorum. "Üstünden geçmem gereken çok şey vardı ve sana mesaj atmayı unuttum."

"Hayır, unutmadın," diye sakince bastırıyor. "Bana karşı dürüst olmazsan bunların hiçbirisi işe yaramayacak Dani."

"Bu çok aptalca," diye iç geçiriyorum ve sandalyemde arkama yaslanıp burnumun kenarını çimdikliyorum. "Cidden, kafamda bile saçma geliyor."

"Bundan şüpheliyim. Sadece konuş benimle."

"Ben sadece... onu savunmanı izlemek çok zor."

Ezra kaşlarını çatı. "Lorenzo mu?"

"Biliyorum, biliyorum. Bu senin işin. Yapmak zorundasın. Hepimiz gibi sana dağıtılan kartları oynaman gerektiğini biliyorum ama..." Başımı salladım. "O tam bir piç."

Ezra kaşlarını çatıyor ve kucağında duran bağlanmış parmaklarına bakıyor. "Bunun kolay olmayacağını biliyorduk," diye başlıyor. "Ama bu sadece bir iş Dani. Bunu biliyorsun."

"Biliyorum, biliyorum," diye onu temin ediyorum. "Ben sadece... Bianca'yı tanımaya başladım. O... o çok şey yaşadı. Bazen onu hayal kırıklığına uğratiyormuşum gibi hissediyorum."

Bu, son birkaç haftadır dikkatle kaçındığımız tehlikeli bir konuşma. İkimiz de müvekkillerimiz hakkında konuşmanın zor olduğunu biliyoruz.

bölge. Bütün bunları neden kabul ettiğimi bile bilmiyorum. "Dinle," dedi sonunda. "Bu iş bittiğinde her şey daha iyi olacak. Biz Bu işi ikimiz de elimizden gelenin en iyisini yaparak bitirelim ve sonra... belki ifşa ederiz. İleride karşı taraflarda olmaktan kaçınabiliriz."

Nefesimi içime çekiyorum.

"Açıklamak mı?" "İstemiyor musun?"

"I..." Yutkunuyorum. "Yapacağını *bilmiyordum*. Alexander..."

"Alexander son otuz dört yıldır hayatımı mahvetmek için harika bir iş çıkardı," diyor Ezra, sesi sert. "Bunu seninle yapmasına izin vermeyeceğim."

Kaşlarımı çatıyorum. "Peki ya annen? Ya onaylamazsa? Acı çekecek mi?"

"I..." Gözlerinde bir acı parıltısı var ve bunu düşündüğünü biliyorum.

"Bilmiyorum."

"Belki... belki onun davası üzerinde birlikte çalışabiliriz," diye teklif ediyorum. "Belki senin gözden kaçırdığın bir şeyi bulabiliriz."

Gözleri birkaç saniye benimkileri aradı ve yumuşadı. "Bunu yapar mısın?" "Elbette yaparım. Onu sana karşı kullanmasından nefret ediyorum."

Beni incelediği uzun bir an daha geçiyor ve ben ne düşündüğünü bilmek için yarı çaresiz durumdayım. Uzun bir süre sonra yüzünde küçük bir gülümseme oluşuyor ve bana yavaşça başını sallıyor. "Bu hoşuma giderdi."

"Bugün garip davrandığım için özür dilerim," diyorum ona.

Başını iki yana sallıyor. "Garip günlerimiz olacak. İçinde bulunduğumuz durum çok tuhaf."

"Öyle," diye katılıyorum.

Koltuğundan kalkıp masamın etrafında yırtıcı bir şekilde dönerek sandalyemi kendisine doğru çeviriyor ve ellerini iki yanındaki kollara dayıyor. "Yine de buna değer," diye mırıldanıyor.

"Öyle mi?"

"Mm-hmm."

Başını eğiyor ve ben de onunla buluşmak için yukarı itiyorum, ağzının benimkine değdiğini hissedince gözlerimi kapatıyorum. Birkaç hafta içinde buna karşı koyma isteğimi kaybetmiş gibi görünmem çılginca. Doğrusu, yaşadığım garip melankoliden sonra

Ezra'nın rahat öpücükleri ve sıcak dokunuşları hoş bir dikkat dağıtıcı oldu.

"Ayağa kalk," diyor usulca. "Bir şey denemek istiyorum."

Belimdeki güçlü elleriyle beni sandalyemden kaldırmasına izin veriyorum, beni çevirip masama doğru ittiğinde itiraz ediyormuş gibi bile yapmıyorum. Avuç içleri eteğimin kenarını iterek, beni masanın üstüne oturmaya zorlarken kalçalarımın arkasını kavrayabilecekleri kadar yukarı itiyor.

"Seni son kez burada ağırladığımdan beri bu masanın üzerinde düşünüyordum," diye itiraf ediyor.

"Tamamen fazla ukalaydın," diye homurdanıyorum.

Gülümsemesini boğazımda hissediyorum, yüzünü gömdüğü yerde, elleri kalçalarımın dantelle kaplı kenarlarını okşuyor. "Sadece ne istediğimi biliyordum."

"Sen..." Dudağımı ısııyorum, parmak uçlarının kalçalarımındaki iç çamaşırımın ipeksi kumaşını okşadığını hissettiğimde kirpiklerim dalgalanıyor. "Senin olduğumu söylemiştin."

Dudakları boynumda öpücükler bırakıyor, çenemin altında kalıyor. "Sen değil misin?" "I..."

"Çünkü öyle olmanı istiyorum," diye itiraf ediyor, ağzı çenemde gezinmeden önce sıcak nefesi kulağıma çarpıyor. "Sanırım o zaman bile istedim."

"Ezra," diyorum titreyerek.

"Giydiğin etekler hakkında ne dediğimi hatırlıyor musun?" Eteğin kumaşını daha da yukarı kaldırıyor, ortaya çıkan her ten parçasıyla birlikte serin hava kalçalarımı yalıyor. "Sana ne yapmak istememe neden olduklarını söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum," diye inliyorum, gerçekten *inliyorum*.

"Bunu istiyor musun?" Ağzımın köşesini hafifçe öpüyor, doğrudan dudaklarıma doğru konuşuyor. "Bana ne istediğini söyle."

Hâlâ küçük bir direnç kırıntısı var, ona teslim olmaya yönelik küçük bir inatçı meydan okuma çizgisi, ama onu bastırıyorum. Son birkaç haftadır Ezra'ya teslim olmanın bir taviz olmadığını fark ettim. Bu bir vahiy.

"Seni istiyorum," diyorum ona, çünkü bu gerçek ve öyle değilmiş gibi davranmaktan çoktan bıktım. "Tıpkı söylediğin gibi."

Ağızma karşı sırtıyor. "Burada mı? Tam burası mı?"

"Kapa çeneni ve dokun bana, pislik."

Bir kahkaha attı. "Madem bu kadar kibarca sordun."

Beni öptüğünde gözlerimi kapatıyorum, ona bakamadığım için değil, artık bakamıyorum, ama bazen Ezra'yı öpmek çok fazla geliyor. Ağızının ağırlığı sadece fiziksel bir varlıktan daha ağır, her yerde hissettiğim, tüketen bir şey; Ezra'yı öpmek çok *fazla*. Bir yanım hep öyle olduğunu düşünüyor. Belki de bu yüzden bundan hep korktum.

Ama artık korkmuyorum.

Dili yavaş bir okşayışla benimkine doğru kayıyor, elleri eteğimi belimde toplanana kadar kesinlikle daha acil bir şekilde yukarı kaldırıyor. Avuç içleri kalçalarındaki dantellerin üzerinde kayarken inliyor, parmaklarını iç çamaşırımın lastiğine geçirmeden önce sadece bir anlığına orada duruyor.

"Bazen eteğinin altında bunları giymiyormuşsun gibi davranıyorum," diyor boğuk bir sesle, onları aşağı indirmeye başlarken hala alt dudağımı ısırtıyor. "Benim için her zaman hazırmışsın gibi davranıyorum. Her an sana böyle sahip olabileceğimi. Yumuşak, ıslak amını istediğim zaman doldurabilirim." Parmakları beni okşadığında kalçalarım kasılıyor ve anlattığı kadar ıslak olduğumu kanıtlıyor. "İzin verir misin Dani?"

"Dokun bana ve öğren," diye homurdanıyorum.

Ezra sadece kıkırdıyor, hala parmaklarını bacaklarımın arasında tembel bir keşifle kaydırıyor. "Ama sana dokunuyorum."

"Yine bilerek sinir bozucu davranıyorsun."

"Bu benim en sevdiğim eğlencelerden biri."

Pantolonunun fermuarına uzanırken oflayıp pufluyorum ve meseleyi kendi ellerimle halletmeye karar veriyorum. Ne de olsa yirmi birinci yüzyıldayız. Ezra tahammül edilemez olmak istiyorsa, bu onun ayrıcalığı. Ben kendi istediğimi kendim alacağım.

"Birileri hevesli," diye mırıldanıyor ben fermuarını açarken.

Diğer elimi ensesine dolayarak onu kendime çekiyorum ve sessiz bir "Kapa çeneni" dedikten hemen sonra dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyorum.

Ellerimi sikinin etrafına doladığımda kısık iniltisi ağzımda yuvarlanıyor, ona kökten uca yavaş bir vuruş yapıyorum, benimle dalga geçtiği aynı sinir bozucu yavaş hızda ilerliyorum. Yumruğumun içine girmeye çalıştığında dudaklarım kıvrılıyor, onu tıslamasına neden olacak kadar sıkıldığında geri çekiliyor.

"Alıcı taraf sen olunca pek eğlenceli olmuyor, değil mi?"

Gergin bir kahkaha atıyor. "Peki. Sen kazandın. Bana istediğini yap."

"Tanrım, senden nefret ediyorum," diyorum hiç ısırmadan.

Beni tekrar öpmek için eğilmeye başladı bile. "Eminim öyledir."

Sonunda iki parmağını içime soktuğunda kollarımı boynuna doluyorum, onları derinlere pompalıyor ve ben titreyene kadar iç duvarımı okşamak için kıvrıyor. Onun için damlatıyorum ve masamın kenarında daha sonra beni derinden utandıracak bir dağınıklık olacağını biliyorum, ama şu anda umursayacak bir şey bulamıyorum. Onun kaygan tepesinin iç uyluğuma sürtündüğünü hissederken değil. Ve o haklı. Beni kendi masamın üzerine yatırmasına izin verirdim. Şu anda Ezra'nın bana istediği her şeyi yapmasına izin verebilirim.

Dizlerimi kalçalarına bastırarak onu kendime çekmeye çalışıyorum. "Parmakların yeter. Gerçeğini istiyorum."

"Siktir, Dani. Seni gerçekten açgözlü seviyorum."

Tartışmıyorum. Anlamsız. Onun için açgözlüyüm.

Elleri kalçalarımı tuttuğunda parmakları hala ıslaktı, bana doğru çentikler atarken ağzı benimkinde açıktı. İçime doğru itmeye başladığında sert nefesi benimkiyle eşleşiyor ve içimi doldururken hiçbir yerime dokunmadan bıraktığı lezzetli yol, tamamen bağımlısı olduğum bir his.

"Kımılda," diye yalvarıyorum nefes nefese. "Becer beni."

Avuçlarını göğüslerimin arasında hissediyorum, gövdemi itiyor ve beni sırt üstü yatırıyor. Beni notlarımın ve dosyalarımın üzerine yayıyor ve bunun fikrinde midemi arzu ile bükten bir şey var. Çizdiğimiz resim, ikimiz de belden yukarısı giyinik ve düzgün ama

Bedenlerimizin birleştiği yerde tamamen özöldü, hala içine gömölü olduğu yerde beni sıkıyor.

"şu haline bak," diye mırıldanıyor, gözleri boyumdan aşağıya iniyor ve bacaklarımın arasına yerleşiyor. "Sen yenilebilirsin, Dani."

Elleri kalçalarımın altında kıvrılıyor, arkalarından bastırarak karnıma doğru itiyor ve beni onun için yayılmış halde bırakıyor. Dudaklarını kalçalarımın dantellerine bastırmak için eğiliyor, kalçalarını geri çekerken gözleri kapanıyor ve tekrar içeri süzölüyor. Bunu tekrar yaptığında dudağımı ısıyorum ve Larry'nin dışarıdaki ofisine çok yaklaşmasından korktuğum için seslerimi tutmaya çalışıyorum.

Ezra onun içime girip çıkmaya başlamasını izlerken başını sallıyor, birbirimize nasıl bağlandığımızdan mest olmuş gibi görünüyor. Eğer bu kadar huşu içinde görünmeseydi, bana bakışlarından utanabilirdim. Bu haliyle beni daha da ateşlendiriyor.

"Bana bu amcığın benim olduğunu söyle," diye geveliyor, kalçalarını o kadar sert ileri atıyor ki, abalarımaya rağmen keskin bir çığlık kaçıyor benden. "Duymak istiyorum."

"Ezra, lanet olsun, ben-"

"Söyle"-ben lezzetli bir sürtünmeyle cızırdarken siki kabaca yuvasına kayıyor -"O."

"O senin," diye inliyorum. "*Siktir*. Daha sert."

"Kendine dokun." Tırnakları kalçalarımın yumuşak etini ısıyor ve hızını artırıyor, ta ki ben arkama uzanıp masamın diğer kenarını tutarak kendimi daha yükseğe kaymaktan alıkoyana kadar. "Lütfen, Dani? Kendinle oynadığını görmek istiyorum. *Sertleştiğini* hissetmek istiyorum."

İtaat ederken ağırlaşmış gözlerle onu izliyorum, parmaklarımı bacaklarımın arasına kaydırıyorum ve içimde zevk kıvılcımları çakarken klitorisimin zaten şişmiş tomurcuğunun etrafında dönüyorum. Ağzım sessiz bir nefesle parçalanıyor, onun sikinin ve elimin saldırısı beni sınıra o kadar yaklaştırıyor ki orgazmımın tadını neredeyse alabiliyorum.

"İşte bu," diye cıvıldıyor. "ok mükemmel." Vücudunu eğiyor, bacaklarımı serbest bırakıyor, böylece onları beline sarmak zorunda kalıyorum. Ellerini iki yanımda birleştiriyor, dudaklarını dudaklarıma değdirebilmek için yakınımaya eğiliyor. "şimdi benim olduğunu söyle."

Onun etrafında gerildiğimde sırtım eğiliyor, o tatlı baskı zirveye ulaşmaya başladığında gözlerimi sadece bir saniyeliğine kapatıyorum. "Ben-"

"İşte bu," diye fısıldıyor, beni o kadar nazikçe öpüyor ki, kalçalarının hala öfkeli vuruşuyla bağdaştırmak imkansız geliyor. "Söyle bana. Lütfen."

"Ah." Bacaklarım titremeye başlıyor, görüşüm bulanıklaşırken amım titriyor. Ezra hala hareket ediyor, içimde kıvılcımlanan neredeyse aşırı yoğun hissi uzatıyor, ama ritmi şimdi kekeliyor, horozu o kadar kalın şişiyor ki patlamaya hazır hissediyorum. "*Ben seninim*," diye bağıyorum kısık sesle.

Ezra uzun ve yüksek sesle inliyor ve biliyorum ki ofisimin dışında *biri varsa*, burada ne olduğu belli olacak. Ama umurumda değil. O tamamen mutlu görünürken değil. İçinde seğirdiğini hissettiğimde değil. Vücudu neredeyse benim bir parçammış gibi hissettirecek kadar yakınken değil. Yüzü boynuma gömülü ve ben onu itmek için hiçbir hamle yapmıyorum, ikimiz de nefesimizi toplamaya çalışırken parmaklarımı hafif nemli saçlarında gezdiriyorum. Ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama sonunda kendini kaldırıp üzerimde durdu, yüz ifademi doygun bir bakış ve hülyalı bir gülümsemeyle inceledi.

"İşte ben buna başarılı bir arabuluculuk derim," diyor.

Başımı sallıyorum ama sırtıttığımı hissedebiliyorum.

"Aptal." "Ama ben *senin aptalınım*."

Bunun üzerine duraksadım, aniden emin olamadığımı hissettim. O anın sıcaklığıyla ne söylediğimi biliyorum ama...

"Öyle misin?"

Kaşları çatıldı. "Ne dedin?"

"Dedin ki... senin olduğumu söyledin," diye idare ediyorum, sesim sıradan bile sayılamayacak kadar kalın. "Ama sen benim misin?"

Gülümsemesi pırıl pırıl ve içimde saklanan tüm karanlık köşeleri aydınlatmasının giderek daha tanıdık hale gelen hissi çok etkileyici.

"Ben uzun zamandır *seninim Dani*," diyor, sesi alçak, tatlı bir mırıltı.

"Sadece *senin* yetişmeni bekliyordum."

Duygularımı bir öpücükle gizleyerek onu ağzıma çekmek zorunda kalıyorum. Onun sözleriyle eridiğimi saklamak. Son buz parçası gibi

Kalbimi damlayarak çevreliyor. Gerçekten bilerek çileden çıkarıyor Ezra.
Bu yönünü sevmeye başlıyorum.

İki - Beş

EZRA

"EZRA, DİNLİYOR MUSUN?"

Telefonumdan başımı kaldırdığımda Alexander'ın masasının üzerinden bana ters ters baktığını görüyorum. Ona *hayır*, dinlemediğimi, hayatım boyunca onu bir daha hiç dinlemeyebileceğimi söylemek istiyorum ama bunu yapmıyorum. İfademi nötr tutuyorum.

"Dinliyorum."

"Umarım telefonunda her ne varsa işten daha önemlidir," di ye azarlıyor.

Sırıtmamak için kendimi fiziksel olarak dizginlemem gerekiyor. Alexander, karşısında oturduğumu ve adi müvekkilinin hemen yanında karşı tarafın avukatıyla flört ettiğimi bilseydi kesinlikle küplere binerdi ve bunun görüntüsü bile beni neşelendirmeye yetiyor.

"Sadece bir e-postayı kontrol ediyorum," diye yumuşak bir şekilde cevap veriyorum. "Bazı haberler bekliyorum."

"Davaya yardımcı olacak haberler, umarım," diye homurdanıyor Lorenzo.

Gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüye direniyorum. Gerçek şu ki, mahkemede geçen her gün teraziyi Bianca ve Dani'nin lehine çeviriyor. Dani'nin ekibi Lorenzo hakkında ne kadar çok şey keşfederse, bu onu o kadar iğrenç gösteriyor. Daha da doğrusu, bunun gerçekleştiğine tanık olduğum için içten içe çok mutluyum. Alexander arkadaşının kışını kurtarmak için bu saçma sapan davaya katılmam için beni zorluyor olabilir ama bu o piçi desteklemem gerektiği anlamına gelmiyor.

"Hanımının, onu kürsüye çağırdıklarında faturalarını ödemesine yardım ettiğin kendi 'teşhisini' unutmaması kesinlikle iyi görünmüyordu," diyorum kuru bir şekilde.

Lorenzo'nun yüzü lekeli ve kırmızı bir hal alıyor. "Eğer düzgün bir iş yapmış olsaydınız, o kürsüye hiç çıkmayacaktı."

"Belirsiz referanslar ve gerçek bir birinci basamak doktoru yerine lanet bir plastik cerrahı başka bir şey sağlayamadığımızda, gizli bilgi gerekçesiyle mahkeme celplerini iptal etmeye devam etmek zor."

"Sana daha fazla hazırlık yapman gerektiğini söylemiştim," diye homurdanıyor Alexander. "LeeAnn pek de çabuk kavrayan biri sayılmaz."

"Onun hakkında bu şekilde konuşma," diye hırlıyor Lorenzo.

Alexander özür dilemek için ellerini kaldırır. "Ben senin tarafındayım Lorenzo. Ama bu işin üstesinden gelmeliyiz yoksa karına milyonlar ödemek zorunda kalacaksın."

"Bianca benim olanı alabileceğini sanıyor," diye homurdanıyor Lorenzo. "O ve yanında çalıştırdığı o kaltak avukat. Çok iyi bir ikili olmuşlar."

Parmaklarım oturduğum sandalyenin kollarını kavırıyor ve uzanıp Lorenzo'nun dişlerini sökmek için güçlü bir istek duyuyorum. Dani'den bahsederken dudağının kıvrılması, ona böyle hitap etmesi... kanımın kaynaması için yeterli.

"Bianca bu hafta kürsüye çıkacak," diye hatırlatıyorum ikisine de sıkılmış dişlerimin arasından.

"Mahkemeye bu hareketi daha önce de yaptığını hatırlatacaksınız," diyor Alexander. "Kimse kurt ağlayan bir çocuğa güvenmez."

"Şunu varsaymalıyız ki Da-" Boğazımı temizleyerek sürçmemi örtüyorum. "Bayan Pierce, Bianca'nın neden dava açıp sonra geri çekildiğine dair sağlam bir gerekçe bulacaktır."

Lorenzo kollarını kavuşturdu. "Onu paraya aç biri olarak resmediyoruz, değil mi?" Alexander'a bakıyor. "Güveni o yıl büyük bir darbe aldı."

"Ki Bayan Pierce bunun ikinci derece bir kanıt olduğunu söyleyecektir," diye karşı çıkıyorum.

"Haksız değil," diye isteksizce itiraf ediyor Alexander, parmaklarını ağzına dayayarak. "Belki de daha alışılmışın dışında bir yaklaşım benimsemeliyiz."

Kaşlarım çatılıyor. "Ne gibi?"

"Doğruyu söyleriz," diyor sinsi bir sırıtışla.

Şaşkınlığım kaşlarımı çatmamdan belli oluyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Gerçeği söyleyemeyiz," diye kekeliyor Lorenzo. "Gerçeklerden muzdarip olan tek kişi ben olmayacağım," diye devam ediyor, sesi yükseliyor. "Sen de-"

"Demek istediğim bu değildi," diyor Alexander hızla, sözünü keserek.

Lorenzo'nun söylemek üzere olduğu şey beynimde merak uyandırıyor. Alexander'ın onunla bir bağlantısı olduğunu mu ima ediyor? Bianca'yla mı? Alexander devam ediyor, bana bu olasılığı düşünmek için fazla zaman bırakmıyor.

Alexander basitçe, "Mahkemeye Bianca'nın seni sadakatsizlikle suçladığı için boşanma davası açtığını söyleyeceğiz," diyor.

Lorenzo şaşırıyor. "Affedersiniz?"

"Bu... alışılmışın biraz dışında görünüyor," diyorum Alexander'a. Başından beri biliyor olsam da, onun lanet bir aldatıcı *olduğunu* dolambaçlı yollardan itiraf etmesinden içten içe tiksiniyorum.

"Mükemmel," diyor Alexander kendinden emin bir şekilde. "Çünkü tıpkı şimdi olduğu gibi... Bianca'nın iddialarını kanıtlayacak hiçbir yolu yoktu."

Lorenzo hâlâ ikna olmamış görünüyor. "Yani?"

"Yani," diye vurguluyor Alexander. "Yargıcı, Bianca'nın işine geldiğinde kurt gibi ağlama eğilimi olduğuna ikna ettik. Bu bir model oluşturur. Kocasının kendisini aldattığına *gerçekten* inanan pek çok kadın fikrini değiştirmez. Kalmış olması, bunun bir oyun olduğu fikrimizi güçlendiriyor. Lorenzo'yu kendi amaçları için mahvetmenin bir yolu."

Elimde olmadan homurdandım. "Ve gerçekten birilerinin bunu yutacağını mı düşünüyorsun?"

"Neden olmasın?" Alexander sandalyesinde arkasına yaslanmış, kendini beğenmiş görünüyor. "Aksini kanıtlayamazlar, bu yüzden gerçekten önemli mi?"

Lorenzo şimdi düşünceli görünüyor, çenesini sıvazlıyor. "Bunu duyduğunda Bianca'nın yüzünü görmek çok tatmin edici olurdu. Eğer gerçekten işe yarayacağını düşünüyorsan."

"Ezra bunu başaracak," diyor Alexander kendinden emin bir şekilde. Bana soğuk bir bakış fırlatıyor. "Sen yapmayacak mısın?"

İçimde saf bir öfke dolaşıyor ve kendimi bu iki iğrenç adam ve onların aynı derecede korkunç kaprisleri arasında çaresiz ve kapana kısılmış hissediyorum. Her parçam buna hemen bir son vermek, kalkıp dışarı çıkmak ve Alexander'a gidip kendini becerebileceğini söylemek istiyor ama annemin yüzü gözlerimin önüne geliyor. Eğer ona hayır dersem Alexander ne yapar? Onu gerçekten gönderir miydi? Onu görmemi daha da mı zorlaştırır?

Bilmemek beni gerçekten yapmak istediğim şeylerden alıkoyuyor, bu yüzden onun yerine uyuşukça başımı sallıyorum.

"Yapacağım," diye cevap veriyorum, başka seçeneğim olmadığını bilerek.

"Mükemmel," diyor Alexander kendini beğenmiş bir sırıtışla. "Sen ve Lorenzo

Yarın hazırlanın." Beklentiyle müvekkilime bakıyor. "Öğle yemeği yiyelim Lorenzo. Konuşmamız gereken şeyler var."

Bakışlarında bir sertlik var ve aklım Lorenzo'nun patlamasına geri dönüyor. İlk kez aralarında benim inandığımdan daha fazlası olup olmadığını merak ediyorum. Alexander'ın bu davanın önemi konusundaki ısrarının Lorenzo'yla "arkadaşlıkları" dışında daha derin bir nedeni olabilir mi?

Alexander beni kovuyor ve beni düşüncelerimle baş başa bırakıyor.

Dani'nin mesajını hatırlamadan önce ofisime geri döndüm, sandalyemde arkama yaslandım ve ona tüm dikkatimi verirken Alexander ve Lorenzo'nun saçmalıklarını aklımdan uzaklaştırdım.

Sour Patch: Görmek istediğimin sen olduğunu kim söyledi? Belki de sadece Purrgood'u kontrol etmek istiyordur. Onu özledim.

Sırıtiyorum, bu gece ne yaptığımı sorduğunda aklındakinin Purrgood olmadığını çok iyi biliyorum ama rol yapmasına izin verdiğim için mutluyum. Böylesi daha eğlenceli.

Ben: O da seni özlüyor. Muhtemelen yanına gelip
Onu fazla beslemiyorum.

Ekşi Yama: Onu aşırı beslediğinden hiç şüphem yok, ama sanırım eğer gerçekten istiyorsan...

Ben: Her zaman yapmanı istediğimi farz et.

Ekşi Yama: Güzel. Çok muhtaçsın.

Ben: Tartışma yok. Akşama görüşürüz.

Telefonumu masanın üzerine bırakıp parmaklarımı saçlarımda gezdirirken içimi çektim. Dani'yi görmek tam da bu cehennem gününü unutmak için ihtiyacım olan şey. Onun için ne kadar inanılmaz bir şekilde gittiğimi bilse ne düşünürdü merak ediyorum. Bu düşünce beni gülümsetiyor. Benim huysuz küçük avukatım büyük olasılıkla bana karşı daha fazla bir şeyler hissetme fikrine dişiyle tırnağıyla karşı koyacaktır.

Ama bir erkek hayal kurabilir.

- - -

"TANRIM," DIYE INLIYOR DANI. "Purgood'un bu kadar büyük olmasına şaşmamalı. Eğer onu da beni beslediğin gibi beslersen."

Bulaşıkları yıkadığım mutfak adasından ona bakarak, "Kimse sana ikinci bir porsiyon aldırmadı," diyorum. Teklif etti ama kanepemde uzanmış görüntüsü vazgeçemeyeceğim kadar cazipti. "Beni sadece yemeklerim için sevdiğini düşünmeye başlıyorum."

Tek gözünü açıp bana dik dik bakıyor. "Benim için sadece üç kere yemek yaptın."

"Ve her biri hakkında övgüler yağdırdın," diye caka satıyorum.

Gözlerini devirip tekrar kapatıyor ve kucağında uzanan Purgood'un karnını yavaşça okşamaya devam ediyor. "Her neyse. Bir konuda iyi olmalısın."

"Seninle ilgili birkaç şeyde iyi olduğumu iddia edebilirim," diyorum sinsice, ellerimi bulaşık havlusuna kurulayarak.

Dani cevap vermek yerine bir ahududu patlatıyor ve ben de mutfaktan çıkıp kanepenin diğer ucuna yerleşirken bir kahkaha atıyorum. Kanepenin üzerine sarkan ayaklarından birini tuttuğumda bana şüpheyile bakıyor.

kucağıma çekiyorum ve memnun bir sesle gevşerken parmaklarımla üzerinde çalışıyorum.

"Şimdi de bana yağ çekmeye çalışıyorsun," diye mırıldanıyor.

Başparmağımı ayağının kemerine bastırıp sert bir çizgi oluşturunuyorum. "Yapmam gerekeni yapıyorum."

"O zaman yapmaya devam et," diye mırıldanıyor.

Nispeten olaysız bir akşam oldu; benim yaptığım carbonara tavuğu yedik ve sevdiği şarabı içtik (burada bir şişe bulundurmaya başladığımı öğrendiğinde ne kadar memnun olduğunu hala itiraf etmiyor), her şeyden ve hiçbir şeyden konuştuk. Onunla geçirdiğim bu zamanı neredeyse ona yakından dokunmak kadar sevdiğimi fark ettim. Belki daha da fazla. Emin olamıyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu gerçekten bir seçim. Onunla geçirdiğim her zaman için açgözlüyüm.

"Preston davası nasıl gidiyor?" Rahatça soruyorum. "Nate karısının seks bağımlılığı terapisinin makbuzlarını aldı mı?"

Dani homurdanıyor. "Bu konuda hiç susmadı. Belli ki böyle bir şey olduğunu bilmiyormuş. Yemin ederim, eğer bir kez daha bunun olası tedavileri hakkında düşündüğünü duyarsam, kendimi pencereden atacağım."

"Eminim Vera bundan büyük keyif alıyordur," diye kıkırdıyorum, o memnun bir mırıldanma çıkarırken başparmağımı ayağının topuna doğru yuvarlıyorum.

"Keşke sevişseler de kurtulsalar," diye homurdanıyor. "Yemin ederim ön sevişme gibi kavga ediyorlar."

"Tanıdık geliyor," diye takılıyorum.

Bana bakmak için tekrar tek gözünü açıyor. "Sanırım Nate henüz Vera'yı onunla yatmaya ikna edecek kadar dayanılmaz olmadı."

"Bu bir hediye," diye cevap veriyorum kesin bir ifadeyle.

Gözleri tekrar kapanmadan önce ağzını kıvıran hafif gülümsemeyi kaçırmıyorum. Bir an için parmaklarının Purgood'un kürkünü ileri geri okşamasını izliyorum, ona bakıyorum ve onun bana tembelce göz kırptığını görüyorum. Bu noktada beni tamamen terk etti, Dani'yi sevgisinin daha cazip bir nesnesi olarak görüyor ve adamı suçladığımı bile söyleyemem.

"Mm. Bunu yapmaya devam et," diye mırıldanıyor.

"Otoriter," diyorum.

"Bugünkü toplantının nasıldı? Alexander çekilmez miydi?"

Bir an duraksıyorum, aslında ona ince ayrıntıları anlatamayacağımı biliyorum, benden bunu beklemiyor, ama yine de bunu yapmak için kısa bir dürtü var. Bir an için kendimi *gerçekten* ona açmak istiyorum. Ayağını yavaşça okşamaya devam ediyorum ama buna karşı karar veriyorum. Daha fazla kuralı çiğneyerek aramızdaki şeyleri zaten olduğundan daha fazla karmaşık hale getirmemize gerek yok.

"Her zamanki kadar," diyorum ona. "Bazen o konuşurken, çok büyük ve ağır bir şeyin gökyüzünden düşüp onu ezdiğini hayal etmeyi seviyorum."

"Pişano gibi," diye gülüyor Dani.

Dudaklarım kıvrılıyor. "Ya da küçük bir meteor." "Güzel bir rüya," diye düşünüyor.

Dikkatimi diğerine vermek için onun ayağını bıraktığımda beni izlemeye devam ediyor, kaşları düşünceli bir şekilde çatılıyor.

"Ne?"

Dudağını ısıırıyor. "Haddimi aştığımı düşünmeni istemiyorum ama..."

"Ne oldu?"

"Bugün kırık vesayetlerle ilgili bazı eski dava örneklerine bakıyordum."

Kıpırdamadan duruyorum, nefesim kesiliyor. "Bakıyor muydun?"

"Kaliforniya'da bir dava vardı; aile, vasiyetnamedeki parametreleri rızası olmadan değiştirdiğini öğrendikleri bir babanın vesayetini teyzesine devredebilmişti."

"Annemin yasal profilini araştırmaya kalkarsam Alexander kıyameti koparır."

"Bilmek zorunda mı? Sence bu kayıtları nerede tutuyor?" "Büyük ihtimalle evdeki ofisinde. Sıkı sıkı kilitli tutuyor. kullanmıyor."

Kaşlarını çatıyor, düşünüyor. "Bir kız kardeşin durumunun iyiye gittiğini tıbbi kayıtlar aracılığıyla kanıtlayabildiği başka bir vaka daha vardı. Artık vesayete ihtiyaçları kalmamıştı."

"Bunu araştırdım," diyorum ona, "ama annem gerçekten daha iyiye gitmedi. Bakıma ihtiyaı olduğuna şüphe yok... sadece Alexander'inkine değil."

"Senin onun için daha iyi bir koruyucu olacağına tanıklık etmesi için onu ikna edebilir misin?"

"Bunu konuşmuştuk," diye itiraf ediyorum. "Bana yük olmak istemediğini her zaman vurguluyor. Onun işbirliği olmadan bu neredeyse imkansız olurdu."

Dani sinirli görünüyor, ağzının kenarları aşağı doğru dönüyor ve gözleri düşünceli bir şekilde uzaklara dalıyor. Beyninin saatte doksan mil hızla çalıştığını görebiliyorum ve bunun vazgeçebileceği bir şey olmadığından hiç şüphem yok. Dani inatçı değilse hiçbir şeydir.

"Bir şeyler düşüneneğiz," diyor kararlılıkla. "Ben aramaya devam edeceğim."

Gözlerindeki kararlılık karşısında göğsüm sıkışıyor ve içimde nefes almayı biraz daha zorlaştıran bir şişlik hissediyorum. Dani konuşmaya devam ediyor, Purgood'un karnına desenler çizerken konsantrasyonla ona bakıyor, ama kulaklarımı sağır eden nabzımın ani gümbürtüsüyle sözlerini anlamak zorlaşıyor.

Aylar önce bana burada onunla bu şekilde birlikte olacağımı, bana yardım etmek ve *güven vermek* için elinden *geleni* yaparken dokunuşumdan ve alanımdan rahatça keyif alacağını hiç düşünüp düşünmediğimi sorsaydınız, size deli olduğunuzu söyledim. Buraya nasıl geldiğimizi bile tam olarak kestiremiyorum ama birdenbire olmayı tercih edeceğim hiçbir yer olmadığını fark ettim. Gizli gülümsemesi ve sert tavrıyla bu huysuz kadın bir şekilde sabahları yataktan kalkma sebebim, uyumadan hemen önce düşündüğüm kişi haline geldi. O *her şeyim* oldu.

Ve ben ona tamamen, geri dönölmez bir şekilde aşığım.

Eski mahkeme davaları hakkında saçmalayıp duruyor, kendi kendine konuşuyor, sanki üzerinde çalışabileceği ve kendi başına özöme ulaşabileceği bir sorunmuş gibi, sadece birkaç metre ötede yaşadığım vahiyden tamamen habersiz. Dani bilseydi ne yapardı? Kaçar mıydı? Saklanır mıydı? Benim için aynı şeyleri hissedebilir mi?

Ona söylemek için çok erken olduğunu biliyorum. Dani'nin duvarlarının artık daha kırılgan olduğunu ama hiçbir şekilde yıkılmadığını... Hızla çarpan kalbimi sakinleşmeye zorluyor, ağır dilime sessiz kalması için yalvarıyorum. Çünkü bekleyebilirim, diyorum kendime. O bunu duymaya hazır olana kadar. Onun için ne kadar gerekiyorsa o kadar bekleyeceğim.

Çünkü ona haftalar önce söylediklerimde ciddiydim. Onun için kalmaya kesinlikle değer.

Ve ben de tam olarak bunu yapmaya niyetliyim.

Twent -Si

DANI

Mahkeme salonunun ön tarafındaki koltuklarımıza yerleşirken Bianca'ya "ŞİMDİ, seni kürsüye çağırdığında onlara duygularını belli etme," diye hatırlatıyorum.

Bianca bana buyurgan bir bakış attı. "Sana ne zaman duygusal davrandım, Danica?"

"Haklısın," diye iç geçiriyorum. "Bugün sana ellerinde ne varsa fırlatacaklarını biliyorum."

"Bu adamın hakkımda söylemek istediklerine hazırlıklıyım," diyor dilini şaklatarak. "Takım elbise giyiyor diye bir adamdan korkacak değilim."

Sırıyorum, bir şeyler not ederken başımı sallıyorum. "Sadece konuştuklarımızı hatırla," diye teşvik ediyorum. "Prova ettiğimiz şeylere sadık kal. Artık sürpriz yok."

"Her şeyi oluruna bırakmalısın Danica," diye homurdanıyor Bianca. "Dikkatli olmazsan uzun hafızan seni kırıştıracak."

"Evet, evet," diye kıkırdıyorum. Bu kadını gerçekten çok seviyorum.

Masamızın karşısındaki sandalyenin yerde sürtündüğünü duyuyorum, Ezra yerine yerleşirken başımı çeviriyorum. Mahkemedeyken yüz ifademi nötr tutma konusunda çok iyiyim; onun deyimiyle, birinin beni onu süzerken yakalaması ihtiyacım olan son şey, ama itiraf etmeliyim ki üç parçalı lacivert takımının içinde... son derece lezzetli görünüyor. Oturduğu yerden bana bir gülümseme gönderiyor ve ben de karşılık vermemek için dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum, dikkatimi önümdeki not defterime vermeden önce takım elbise ceketinin geniş omuzlarını mükemmel bir şekilde sarmasını takdir etmek için kendime sadece birkaç saniye izin veriyorum.

Yine de aklım önceki geceye gidiyor - Ezra bana ikinci sınıftaki ilk felaket deneme duruşmasıyla ilgili hikayeler anlatırken oturma odamda Tayland yemeği yediğim sessiz, sakın bir gece. Hatırladıkça neredeyse gülümsüyorum; kürsüye yaklaştığı anda ezberlediği tüm emsalleri unuttuğunu anlatması beni utanç verici bir desibelde güldürmüştü. Yatıya kalmıştı ve itiraf etmeliyim ki onun sıcacık bedeninin etrafımı sarmasıyla uyanmak dünyadaki en kötü şey değildi.

Bunu ona asla itiraf etmeyeceğimden değil.

"Görüyorum ki Lorenzo'nun puttana'sı artık katılıyor," diye mırıldandı Bianca.

Lorenzo'nun metresinin mahkeme salonunun kendi tarafındaki koltuklarda oturduğunu görmek için dönüyorum, gözlerim açılıyor. Bu çok cesurca bir hareket. Özellikle de kürsüde çuvallamasının ve hayali teşhisini unutmasının üzerinden daha bir hafta bile geçmemişken. Ne halt etmeye çalışıyorlar?

"Mahkemede 'fahişe' diyemezsin," diye tıslıyorum.

"Söylediğimi kimse bilmiyorsa sorun yok," diyerek beni başından savıyor.

"Herkes ayağa kalksın," diye anons ediyor mübaşir, salondaki alçak sesle konuşmaları susturarak. Mübaşir önce oturumu, sonra da yargıcı tanıtıyor. "Sayın Yargıç Harding oturuma başkanlık ediyor."

Yargıç Harding odaya girip sandalyesine yerleşirken hepimiz ayakta duruyoruz, ancak o bize izin verdiğinde yerimize oturuyoruz.

"Günaydın, bayanlar ve baylar," diyor Harding. "Bugün hepimiz medeni kalmaya çalışalım, olur mu?"

Bianca'nın omurgası yanımda sertleşiyor ve ben irkilmemeye çalışıyorum. Sanırım son birkaç haftadır birkaç hararetli oturum olmuştu. Lorenzo'nun metresi geçen hafta kürsüdeyken Bianca'nın ağzını birkaç kez fiziksel olarak kapatmak zorunda kaldım.

Harding gözlüklerinin üzerinden önündeki notlara bakıyor. "Sanırım Bayan Casiraghi bugün kürsüye çıkacak, doğru mu?"

Ezra ayağa kalkarak, "Bu doğru, Sayın Yargıç," diye cevap verir.

Harding, Bianca'ya başıyla selam verir. "Bayan Casiraghi." Başını kürsüye doğru eğiyor. "Buyurun."

Bianca her zamanki akıcı zarafetiyle sandalyesinden kalkıyor, başı dik ve burnu havada bir şekilde kürsüye doğru süzülüyor ve arkasındaki koltuğa yerleşiyor. Mübaşir ona yemin ettirirken Lorenzo'ya hiç bakmıyor ama ben baktığımda Lorenzo'nun yüzünün yan tarafına açık bir küçümsemeyle baktığını görüyorum. Pislik.

Ezra, Bianca'nın oturduğu yere doğru yürürken elinde bir dosya taşıyor ve ona en güzel gülümsemesini gösteriyor. Bu gülümseme tehlikelidir. "Günaydın Bayan Casiraghi. Sizi tekrar görmek güzel."

"Şakalarınızı kendinize saklayın," der. "Sorularınızı sorun."

"Doğru," diye kıkırdıyor Ezra, sinirlenmeden. "Doğrudan işe dönelim o zaman."

Şimdi bunu takdir etmeme izin veriyorum, neredeyse her koşulda sakın kalabilmesi gerçekten şaşırtıcı. Bir zamanlar genel soğukluğunun zanaata bir hakaret olduğunu düşünmüştüm, ama şimdi bunun Bianca'nınkinden daha zayıf bir soğukkanlılığa sahip birini tedirgin etmek için dikkatle oluşturulmuş bir kişilik olduğunu anlıyorum. Bu haliyle onun için endişelenmiyorum.

"Şimdi, Bayan Casiraghi," diye başlıyor, sanki ne soracağını hatırlamaya çalışıyormuş gibi dikkatini önündeki sayfaya veriyor. Bunun da bir taktik olduğunu biliyorum. Gözlerimi devirmek için mücadele ediyorum. "1994'teki olaylarla ilgili ifadeniz alınırken kısa bir süre konuşmuştuk, hatırlıyor musunuz?"

"Hatırlıyorum," diye cevap veriyor Bianca.

"Şimdi, mahkemenin geri kalanı için açıklığa kavuşturmak gerekirse, bu olaylar kocanız Bay Casiraghi'den boşanma davası açmanızı içeriyordu, doğru mu?"

"Doğru."

"Ama bunu takip etmediniz, doğru mu?"

"Haklı olmaya devam ediyorsunuz, evet" diyor, ses tonunda başkalarının fark edemeyeceği ama benim fark ettiğim, üstü örtülü bir kızgınlık var. Gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Boşanma dilekçenizi verdikten sadece bir ay sonra neden geri çektiğinizi söyleyebilir misiniz?"

Bianca parmaklarını kucağında birleştiriyor ve ben kendimi neredeyse belli belirsiz başımı sallarken buluyorum, hazırlık sırasında üzerinde durduğumuz dikkatlice çalışılmış gerekçeyi anlatmasını bekliyorum.

"Çok gençtim," diyor. "Lorenzo o dönemde saatlerce çalıştı. Onu çok az görüyordum. Yalnız büyüdüm. Buraya taşınmadan önce İtalya'da fırtınalı bir aşk yaşadık ve bu değiştiğinde, bununla iyi başa çıkamadım."

Ezra düşünceli bir şekilde, "Anlıyorum," diye cevap verir. Tekrar notlarına göz atıyor. "Yani bu işi çözmeye mi karar verdiniz?"

"Evet," diyor kadın. "Kocamı seviyordum ve konuştuk. Bu işi yürütmeye karar verdik." Gözleri hafifçe kısılıyor. "Görünüşe göre benim açımdan pek ihtiyatlı değil."

"Bayan Casiraghi," diye iç geçiriyor Harding. "Cevaplarınızı elimizdeki soruyla ilgili tutabilirsiniz, lütfen."

Bianca sertçe başını sallıyor.

Ne olacağını biliyorum ve buna da hazırlandık ama yine de sandalyemde geriliyor, Ezra'nın kaçınılmaz darbeyi indirmesini beklerken onu dikkatle izliyorum.

"Yani dilekçeni geri çekmenin, boşanma davası açtıktan sadece birkaç hafta sonra vakıf fonunun büyük zarar görmesiyle bir ilgisi yok mu?"

Gözlerim Bianca'ya kayıyor, sessizce onu cesaretlendiriyorum. *Bu iş sende.*

"Yok," diyor ona soğukkanlılıkla. "Vakıf fonum sizin gibi avukatlar tarafından idare ediliyor Bay Hart. Önemli değişikliklerden ancak fonumun gerçekten tehlikede olduğu açıkça ortaya çıktığında haberdar olurum. Danışmanım kaybı öngördü ve bana daha sonra bunun endişe verici olmadığını, birkaç ay içinde uzlaşmasını beklediğini açıkladı. Ve öyle de oldu. Bu tür kayıplardan, gerçekleşmelerinden aylar sonrasına kadar haberdar edilmedim. O zamana kadar sorun kendiliğinden çözülmüştü. Bu iki olayın birbiriyle hiçbir ilgisi yok."

"Anlıyorum," diyor Ezra sakince. Bence fazla sakin. Onun bu esrarengiz soğukkanlılık yeteneği etkileyici olabilir ama aynı zamanda sinir bozucu da olabiliyor. "Belki de öyle değildir."

Sessiz bir nefes çekiyorum. Bu kadar kolay olmasına imkân yok. Tartışmalar, tam bir kavga, *karşı* çıkışlar - sessiz bir kabulleniş dışında herhangi bir şey - bekliyordum. Ama Ezra kürsüden uzaklaşıyor, sanki her an tanıdığı geçecekmiş gibi kaşlarını çatarak notlarına bakmaya devam ediyor.

Vay canına, diye düşünüyorum hayretle. Bana yine yemek hazırlamaya çok hevesli olduğu için ona daha sonra çok kızacağım.

Ama Ezra'nın işi henüz bitmemiş.

"Ah, bekle," diyor şaşkın bir ifadeyle, sanki söyleyeceği şeyi neredeyse unutmuş gibi. "Aslında boşanma dilekçenizle ilgili bir sorum daha vardı."

Bianca ona "İstedğin kadar sor," diyor. "Cevabım aynı kalacak."

"Tabii ki," diyor sinsi bir sırıtışla, Alexander'ın ona karşı koyması için verdiği hiç şüphe olmayan sahte şeyle midemin hem tahrik hem de beklentiyle çırpınmasına neden oluyor. "Sadece açıklığa kavuşturmak istedim..." Notlarına son bir kez daha bakıyor ve ben de biraz eğildiğimi fark ediyorum. "O zaman da kocanızı sadakatsizlikle suçlamadınız mı?"

Tüm vücudum kaskatı kesiliyor.

Ağzımın ben istemeden şok olmuş bir ifadeyle yavaşça aralandığını hissedebiliyorum ve Ezra'nın yüzünün yan tarafına bakıyorum. O nasıl...? Dönüp Lorenzo'ya bakıyorum, o da bana sırtarak bakıyor. Yapmış olamaz, yapmalarının *imkanı* yok-

"Affedersiniz?"

Bianca'nın hafifçe sinirlenmiş sesi beni o ana geri götürüyor. Odanın diğer ucundan gözleri benimkilerle buluşuyor ve gözlerinde incinmişliğin ve daha da kötüsü ihanetin titreşimi var. Bunu *benim* yaptığımı mı düşünüyor? Bana sır olarak söylenen hiçbir şeyi Ezra'ya asla söylemeyeceğimi biliyor olmalı. Birbirimizle görüşüyor olsak bile. Onun farkında bile olmadığı bir şey.

Peki o nereden biliyor?

Ezra sakince, "Bayan Casiraghi," diye ısrar ediyor. "1994 yılında boşanma davası açmadan önce kocanızı sadakatsizlikle suçladığınız ve bir ay sonra aynı dilekçeyi geri çektiğiniz doğru mu?"

"I-" Bianca'nın gözleri tekrar bana kaydı, onu tanıdığımdan beri ilk kez emin değil gibiydi. Neredeyse *utanmış* gibi. "Yani, çünkü o sadakatsizdi."

Ezra yumuşak bir sesle, "İtiraz ediyorum,"

dedi. "Söylenti." "Kabul edildi," dedi Yargıç

Harding.

"Bayan Casiraghi," diye sorar Ezra. "Kocanızdan boşanmak için açtığınız *her iki* davada da elinizde somut bir kanıt olmadan onun sizi aldattığını iddia etmeniz size de garip gelmiyor mu?"

Bianca'nın yanakları şimdi kızarmış. "I-"

"Evliliğiniz boyunca iki kez müvekkilime karşı özünde asılsız olan cesur suçlamalarda bulunduğunuzu söylemek adil bir değerlendirme değil mi?"

Bir şey söylemeliyim, *herhangi bir şey* söylemeliyim. Neden hâlâ donmuş durumdayım? "Hayır, öyle değil-"

"Bana öyle geliyor ki," diyor Ezra ses tonunu daha da sertleştirerek, açıkça öldürmek istiyor, "sadakatsizlik suçlamalarınız, amaçlarınız doğrultusunda kocanızdan kamuoyu önünde intikam almak için uygun bir manevradan başka bir şey değil. Bu, onun herhangi bir sonuç olmaksızın sadakatsiz olmasından daha mümkün görünmüyor mu?"

Bianca'nın gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda yüzünde beliren çaresiz ifade beni harekete geçiriyor. "İtiraz ediyorum," diye bağıryorum, sandalyemden fırlarken kalbim kulaklarımda güm güm atıyor. "Spekülasyon. Müvekkilim 1994'teki dilekçesi hakkında hiçbir zaman böyle iddialarda bulunmadı."

"Ama burada herkesin duyması için itiraf etti," diyor Ezra sakince. "Öyle değil mi?"

Saniyelerden ziyade saatler gibi gelen uzun bir an boyunca ona bakakalıyorum, olası en kötü senaryo düşüncelerimde titreşiyor ve beni soğuk ve boş hissettiriyor. Çünkü içten içe Ezra'nın böyle bir savunmayla karşılaşmasının tek bir yolu varmış gibi görünüyor.

Ve bu olasılık lanet kalbimi kırıyor.

Şansımın az olduğunu bilsem de sormak zorundayım: "Sayın Yargıç," diyorum ses tonumu hafifçe titreterek. "Duruşmanın ertelenmesini talep ediyorum."

Ezra bana şaşkınlıkla bakıyor ve ben de gözlerimi ondan çevirip yargıca odaklanmak için kendimi zorluyorum. Ona bakmaya devam edersem ciddi bir şey yapabilirim, mesela mahkemenin ortasında ona bağırabilirim. Ya da daha kötüsü, ağlamaya başlayabilirim.

Yargıç Harding şüpheci görünüyor. "Bayan Pierce, bu dava zaten birkaç kez ertelendi."

"Evet, Sayın Yargıç," diye sıkıca cevap veriyorum. "Bunun farkındayım ama bu yeni iddialar müvekkilimin güvenilirliğini tehdit ediyor. Çürütücü kanıtları toplamak için fırsat istiyorum."

Yargıç Harding uzun bir süre beni inceliyor, gözlüklerinin üzerinden bana bakarken ince dudakları büzülüyor. Bir an için reddedeceğini düşünüyorum ve reddederse ne yapacağımı bilmiyorum. Parçalara ayrılıyormuşum gibi hissederken devam edebileceğimi sanmıyorum.

Neyse ki bugün bir şeyler yolunda gitmeye karar veriyor. "Pekâlâ," diye kabul ediyor. "Devam etmenize izin vereceğim. Bugünden itibaren bir hafta içinde herkesin kapanış konuşmalarıyla burada olmasını istiyorum, anlaşıldı mı?"

"Evet, Sayın Yargıç," diyorum sessizce.

Mübaşir kürsüden inmesine yardım ederken Bianca hâlâ benim kadar şaşkın görünüyor. Fayansları adımlıyor ve gözlerinde suçlama ile hemen yanımda duruyor. "Söz vermiştin," diye fısıldıyor. "Beni aptal yerine koymayacağına söz vermiştin."

"Bianca," diye yalvarıyorum. "*Söz vermedim-*"

"Verdiğin sözler boş," diyerek sözümü soğuk bir şekilde kesti. "Açıkça." Yumruklarını iki yanında sıkıyor. "Yarın ofisinizde konuşacağız. Bugün zamana ihtiyacım var."

Aptalca başımı sallıyorum, çünkü başka ne yapabilirim ki?

Eşyalarımı toplamaya başladığımda o daha kapıdan bile çıkmamıştı, bu odadan mümkün olduğunca çabuk çıkmam gerekiyordu. Sanki Ezra'yla arama mesafe koymak onun ihanet etme ihtimalini azaltacakmış gibi.

Ama daha fuayeye bile varamadım.

"Dani," diye sesleniyor ama ben hızlı adımlarla yürümeye devam ediyorum, asansörden kaçıyorum ve merdiven boşluğuna kadar geliyorum, eli dirseğimi yakalayana kadar o yoldan kaçmak niyetindeyim. "*Dani.*"

Kolumu çekiştirerek merdivenlere açılan ağır kapıyı itiyorum ama o da beni takip ediyor.

"Bir dakika bekle," diye homurdanıyor. "Ne yaptığını bilmiyorum."

Elimdeki notları yere bırakıyorum ve göğsüne vurmak için dönüyorum. "Bu ne *cüret!*"

"Ne?" Gözleri yuvarlak. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Sen Biliyorum tam olarak ne sen yaptı." I
seethe. "Getirmek yukarı o zamanki suçlamaları."

"Dani," diyor inanamayarak. "Bunun hakkında konuşmuştuk. Bu bir iş.
Yapmak zorundayım-"

Gözlerim sulanmaya başladı ve kuru kalmaları için yalvarıyorum.

"Notlarımı ne zaman gözden geçirdin Ezra?"

Hakkını yemeyelim, çok şaşırmış görünüyor.

"Ne?"

"Aptal numarası yapma. Benim evimde miydi? Ofisimde seviştiğimizde mi? Ne zaman oldu, Ezra? Hep beni sismeyi mi planlıyordun? Yoksa bana bunun bir kaza olduğunu mu söyleyeceksin? Sadece *işini* yaptığını mı?"

"Dani'ni gözden geçir." Bana uzandı ama ben geri çekildim. Yüzündeki incinmiş ifadeyi görmezden geliyorum. "Dani, notlarını gözden geçirmedim. Güvenine *asla* böyle ihanet etmem. Bunu nasıl düşünebildin?"

"O zaman nasıl bildiğini söyle," diye neredeyse tükürecekdim, öfke ve incinmişlik içime akıyor ve sağduyumu elimden alıyordu. "Neden gittiğini nereden biliyordun? Bunu bana sır olarak söyledi."

Ezra şimdi biraz çaresiz görünüyor ve içimden onu teselli etmek geliyor ama buna şiddetle karşı koyuyorum.

"Dani, ben-" Başını sallıyor, hâlâ şaşkın görünüyor. "Müvekkilimle yaptığım özel görüşmeleri sana anlatamayacağımı biliyorsun. Bunu *biliyorsun*. Ama şu anda gözlerinin içine bakarak söylüyorum ki *asla* notlarını karıştırmam ya da beni suçladığın gibi bir şey yapmam. Bunu asla yapmayacağımı bilmelisin."

"Yani sadece buna inanmamı istiyorsun, ne? Sana söyledi mi? Sen *oldun* karşılaşmak için? Bu iki senaryo da pek olası görünmüyor." "Dani, mantıksız davranıyorsun," diye homurdanıyor. "Yapamazsın-"

"*Mantıksız* mı davranıyorum?" Ağzımın açık kaldığını, sıcak öfkenin tüm bedenimi yaladığını hissediyorum. "Sana *mantıksızlığı* anlatayım Ezra. *Mantıksız* olan, o insan müsveddesini Bianca'ya olan borcunu ödemekten kurtarabilmek için lanet bir yılan gibi davranman. Orada oturuyorsun ve bana

Alexander'ın sırf bir pisliği birkaç dolar kurtarmak için söylediği her yalanı iyi bir fino köpeği gibi içinize çekerken mantıksız."

Ezra benimle aynı anda keskin bir nefes alıyor. Hemen pişman oldum.

"Yani..." Sertçe yutkunuyorum, nefesimi tutmaya ve şu anda dağınık olan düşüncelerimi toplamaya çalışıyorum. "Bu benim-"

Ezra beni durdurmak için elini kaldırıyor. "Evet, öyle." Yüzü birdenbire yıkıcı bir şekilde donuklaştı. "Tam olarak kastettiğin şey buydu."

Çenesi seğiriyor ve içimden özür dilemek geliyor; az önce söylediğim şeyin belden aşağı bir vuruş olduğunu biliyorum ama notlarımı karıştırmak da öyle. Yaptığı şey de bu *olmalı*. Öyle değil mi?

Ezra bir kahkaha atıyor ama içinde mizah yok. Hareketin karikatürü gibi. Küçümseyici ve acı dolu. "İçten içe inandığın şey bu. Öyle değil mi Dani? Benim de Alexander kadar boktan biri olduğuma? Hep böyle düşünürdün."

"Benim düşündüğüm bu değil-"

"Sadece son birkaç haftanın bunu değiştirdiğini düşünmüştüm," diyor odun gibi. "Belki de benim..." Tekrar başını sallar. "Ama içten içe bir parçan hep böyle düşünecek, değil mi?"

"Ezra, beni burada kötü adam yapmaya çalışma. Kötü olan sensin-"

"Biliyor musun," diyor yine neşesiz bir kahkaha atarak. "Eğer böyle olmasaydın

Kendi yolunuza çıkmaya kararlıysanız, bir gün insanların sizi gerçekten önemsemediğini fark edebilirsiniz. Kafanda ördüğün bu duvarlar seni ne kadar önemsediklerini görmekten alıkoymaktan başka bir işe yaramıyor."

Kafa karışıklığı öfkeye karışıyor ve beni kararsız bırakıyor. "Ezra, sen-"

"Özür dilerim," diye sözümü kesti. "Biraz zamana ihtiyacım var. Eğer bu konuyu gerçek bir yetişkin gibi konuşmak istersen, beni nerede bulacağını biliyorsun."

Sersemlemiş bir halde dönüp merdiven boşluğunu terk edişini izliyor, o etkileşimin her anını gözden geçiriyor, hangi kısmında kötü adam olduğumu bulmaya çalışıyorum. Notlarımı toplamak için diz çöküp kararlılığımı pekiştirirken titrek bir nefes alıyorum.

Bu sadece başka bir taktik, diyorum kendime, içimde acı verici bir belirsizlik dolaşırken bile. Burada işleri berbat eden ben değilim.

Ama üç kat merdiveni indiğimde, binadan çıktığımda, hatta *saatler* sonra dairemde yalnız ve mutsuz otururken bile... bu belirsizlik bana yapışıyor, içimi şüpheyile dolduruyor.

Ve bir yerlerde hata *yapıp yapmadığımı* merak etmekten kendimi alamıyorum.

Twent -Seve

DANI

"Sana güvenmiştim, Danica!" Bianca, Manuel'in masasının diğer tarafında benimkinin yanındaki koltuğundan bana ters ters bakıyor. "Bana ihanet ettin. Sana söylediklerimin mahkemede gündeme gelmeyeceğine söz vermiştin."

"Ben sana ihanet etmedim!" Ben de bağırdım. "Ezra bu bilgiyi nereden aldı bilmiyorum ama benden almadı."

Büyük olasılıkla bunun tamamen doğru olmadığını bildiğim için yüzümü buruşturma dürtüsüne engel olmak zorundayım. Dün merdiven boşluğundaki patlamamızdan beri Ezra'yla konuşmadım ve sessizliğin zor olmadığını iddia etmeyeceğim. Onun umutsuz ifadesi aklımdan çıkmadı ve hızlı varsayımlarımdan dolayı beni rahatsız eden şüphe gecenin büyük bir bölümünde beni ayakta tuttu. Ama bu, şu anda üzerinde durmayı göze alabileceğim bir şey değil.

Manuel, Bianca ve benim aramdaki etkileşimi parmaklarını çenesine dayamış, ifadesi okunamaz bir halde izliyor. Bianca'nın öfkesinin danışman değişikliği talep etmesi için yeterli olduğunu biliyorum ve ona verdiğim değer göz önüne alındığında bu sadece beni kişisel olarak yaralamakla kalmaz, aynı zamanda terfi şansımı da mahveder. Manny'nin yapabileceği çok şey var.

"Bianca," diye tekrar deniyorum, kendimi sakinleştiriyorum. Sandalyemde dönüp onun elini tutuyorum. Neyse ki elimi çekip almadı. "Bana bakmanı istiyorum." Gözleri benimkileri buluyor, hâlâ temkinli. "Sana yemin ederim, bana söylediklerin hakkında tek kelime etmedim. Tek kelime bile etmedi. Lorenzo'nun ölümüne neyin yol açtığını kesin olarak söyleyemem."

Bu taktiği kullanan ekip" - teknik olarak yalan değil - "ama size söz veriyorum, güveninize ihanet etmedim."

En azından bilerek değil.

Bianca'nın kırmızı dudakları hâlâ gergin bir çizgi halinde, hesapçı bakışları bir yalan arar gibi yüz ifademi inceliyor. Kendimi göz kırpmamaya, göz temasını kesmemeye zorluyorum, oradaki samimiyeti görmesini istiyorum. Çünkü Ezra ne yapmış ya da yapmamış olursa olsun, Bianca'ya isteyerek ihanet *etmedim*. Bunu bilmesine ihtiyacım var.

"Bianca, müşterim olduğumu biliyorum ama sana büyük saygı duyduğumu bilmeni istiyorum," diye ısrar ediyorum. "Seni incitecek bir şey *asla* yapmam. İsteyerek değil."

Bianca'nın çenesi düşünürken çalışıyor, sonunda bir iç çekmeden önce birkaç uzun dakika geçiyor. "Sana inanıyorum," diyor bana kederle. "Sen böyle bir hata yapacak tipte biri değilsin."

Ama ben olabilirim, diye düşünüyorum suçlulukla. *Bunu bilerek yapmamış olmam benim hatam olmadığı anlamına gelmiyor.*

"Teşekkür ederim Bianca." Yine de rahatlamış bir şekilde nefes veriyorum. "Gerçekten. Bunu düzelteceğim."

Manuel konuşmak için bu anı seçiyor. "Lorenzo'nun bunu ekibine *anlatmış* olması mümkün mü?"

"Bunu neden yapsın ki?" Kaşlarım çatıldı. "Geri tepme ihtimali çok yüksek. Bu yola başvurması için deli olması gerekir."

Manuel, "Tabii buna itiraz edemeyeceğimizden o kadar emin değilse," diyor. "Bu onlardan beklediğimiz bir şey değildi ve belli ki bizi hazırlıksız yakaladı. Belki de başından beri plan buydu."

Bu fikir beni duraksatıyor; dün Ezra'ya alaycı bir şekilde yönelttiğim senaryo aşağı yukarı buydu, ama o sırada bu senaryo bana düşünülemeyecek kadar saçma gelmişti. Hatta imkansız. Şimdi zihnimin ilk içgüdüğü bunu reddetmek, çünkü eğer doğruysa, o zaman ben...

Başımı salladım. "Lorenzo'nun bunu riske atmasına imkân yok. Önce metresini seanslara davet ediyor, şimdi de ilk kez sadakatsizlikle suçlanmadığını açıkça itiraf ediyor. Bundan ne kazanacak?"

"Güçle ilgili olabilir," diye düşünüyor Bianca. "Lorenzo'nun yapabileceği bir şey gibi görünüyor."

"I..." Panik göğsümde kaynıyor; cevap bu olamaz. *Olamaz*. Beynim Ezra'yı sebepsiz yere incittiğim fikrini fiziksel olarak düşünemiyor. Zaten o kadar gergindim ki bu yeni ifşaat beni paramparça edebilirdi. "Nereden geldiği önemli değil."

Yalancı, diye fısıldıyor beynim. *Kesinlikle önemli*.

"Tek endişelenmemiz gereken bunun üstesinden nasıl geleceğimiz. Yargıç Harding'in kapanış konuşmalarını beklemesine bir hafta kaldı. Lorenzo'nun hilekâr bir pislik olduğuna dair hiçbir şüpheye yer bırakmayacağımızdan emin olacağım."

"Hâlâ sadakatsizliğinin reddedilemez kanıtı olarak kullanabileceğimiz bir şey bulamadık," diye hatırlatıyor Manuel.

"Biliyorum," diye iç geçirdim. "Bunu biliyorum. Ama... orada olduğunu biliyorum. Ne kadar yakın olduğumuzu hissedebiliyorum. Ve onu bulacağım. Dikkatimi dağıtmak yok." Bianca'ya kararlı bir bakış attım. "Söz veriyorum."

Başını sallayarak eğmesi bir saniyesini alıyor, ama öncekinden daha az kızgın görünüyor; neredeyse bana bir şans daha verecekmiş gibi görünüyor. "Umarım öyledir, Danica."

Bu hafta dikkatimi dağıtacak hiçbir şey olmayacağı gerçeğini, kendimi işe verme özgürlüğünden başka evde beni bekleyen hiçbir şey olmadığını düşünmekten kendimi alamıyorum.

Kendime bununla bir sorunum olmadığını söylüyorum.

- - -

Mahkemedeki o felaket günden sonra Vera ve Nate'in evime gelip beni dışarı sürüklemeleri ve kırk sekiz saat evden çıkmamanın seri katil davranışı olduğunu söylemeleri İKİ GÜN SÜRDÜ. Hepimizin davetli olduğu akşam yemeği için annemin evine kendi isteğimle gelmedim; giyinirken, saçımı tararken ve hatta beni kapıdan dışarı iterlerken bile onlarla mücadele ettim ama şimdi buradayım ve

Annem, babam, onların eşleri ve arkadaşlarım gülüp eğlenirken bir köşeye çekilip bir kadeh şarap içmek.

"Dani!" diye sesleniyor babam kanepedeki yerinden. "Saklanmayı bırak ve gel bizimle konuş."

Nate birasından bir yudum almadan önce gülerek, "Vera da tam bana ne kadar büyük bir aşk beslediğini anlatacaktı," diyor.

Vera normalden çok daha yüksek sesli bir homurtu çıkarıyor; elindeki şarap kadehinin ilk kadehi olmadığını varsayıyorum. "Rüyada görürsün."

"Sadece *en iyi* rüyalar," diye cilveleniyor Nate.

"Bence siz ikiniz çok tatlı bir çift olurdunuz," diye iç geçiriyor annem, gözleri odanın öbür ucundaki yerimden bile fark edilebilecek kadar bulanık. Elindeki kadehin en azından üçüncü kadehi olduğunu *biliyorum*. "Bill, sence de en tatlı çift onlar olmaz mıydı?"

Üvey babam sürekli anlattığı futbol maçını bulmak için kaydırıldığı televizyon ekranından gözlerini ayırıp arkadaşlarıma şaşkın bir ifade veriyor. "Zaten birlikte olduklarını sanıyordum?"

"Nate *diliyor*," diye homurdanıyor Vera.

Nate ona sadece çok çakırkeyif olmasından kaynaklanan hülyalı bir gülümseme veriyor. "Üçü de cinden, bebeğim."

Üvey annem Patty koluma dokunarak beni sarsıyor. "Tekrar doldurmamı ister misin, tatlım?"

Normalde hayır derdim; tipik bir hafta içi gecesinde iki kadeh benim limitimdir -Ama kendimi Bianca'nın davasına o kadar kaptırdım ki Ezra'yı ve kavgamızı çevreleyen tüm belirsizlikleri düşünmez oldum. Bu gece hiçbir şey düşünmeme fikri inanılmaz cazip geliyor.

"Elbette," diyorum ona, kadehimi uzatıyorum ki içine biraz daha şarap koyabilsin. "Neden olmasın?"

"Yorgun görünüyorsun canım," diyor Patty. "Yeterince uyuyor musun?"

"Onu tanıyorum," diyor Nate, "*hiç* uyumuyor. Muhtemelen çok meşgul-" "*Nate*,"

diye tıslıyor Vera.

Adam mahcup mahcup bakma nezaketini gösteriyor. "İş," diyor. "Ben de iş diyecektim."

İkimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz ve yüz ifademi nötr tutmak için elimden geleni yapıyorum. İkisine de Ezra'yla olanlardan bahsetmedim. Evet, mahkemede neler olduğunu duydular ve evet, kendi varsayımlarını yaptılar, ancak ona söylediğim şeyleri onlara söylemeye kendimi ikna edemedim. Nedeninden bile emin değilim. Utanıyor muyum? Bu çok saçma görünüyor, çünkü söylediğim her şey o zaman bana haklı geliyordu, ama zaman geçtikçe... şüphelerim daha da artıyor.

Annem yüksek sesle, "Sessiz sinema oynamalısınız," diyor.

Babam homurdanıyor. "Sessiz sinemada çok kötüsün. Özellikle de sarhoşken."

"Sarhoş değilim!" diye itiraz ediyor, yanaklarının kızarması aksini söylese de. "Dani!" Beklentiyle bana bakıyor. "Oynamak ister misin?"

Yeni bardağımın üçte birini çoktan yuttum, başım biraz dönüyor. "Aslında biraz hava almaya ihtiyacım var," diyorum. "Siz bensiz başlayın."

Vera canlandı. "Benim de gelmemi ister misin?"

"Hayır, hayır." Başımı sallıyorum. "Bir dakikaya geliyorum."

Güvertede dışarısı daha sıcak, yaz havası boğucu ve zaten sıcak olan yanaklarımı daha da ısıtıyor. Yine de tüylerim diken diken oluyor ama bunun havadan çok içimdeki çalkantıyla ilgili olduğundan şüpheleniyorum. Şezlonglardan birine asık suratla gömülüyorum, arka bahçeye göz kırpıyorum ve buraya en son ne zaman geldiğimi düşünmemeye çalışıyorum. O 4 Temmuz partisinin nelere yol açtığını.

Şüpheden daha da kötüsü, bir şeylerin *eksik* olduğu hissi. Ezra'yı her gün görmeye, onunla sürekli konuşmaya o kadar alışmıştım ki, şimdi o gittiğine göre hayatımda bir boşluk varmış gibi hissediyorum. Büyük, aptal, sarı saçlı bir boşluk.

Onu *özlüyorum* ve tüm bunların en acı verici kısmı da bu. Hiç umursamamam gereken bir pisliğin onu bu kadar özlememe neden olması.

Bu iyi bir fikir değil, bardağımı yan masaya koyarken ve telefonumu cebimden çıkarırken bu gerçeğin farkındayım; üç içki içtim ve kendim için üzülüyorum ve bu felaket için bir reçete. Ama bu beni durdurmuyor.

mesaj dizimizi bulmamı engelliyor. Göğsümde bir şey sıkıca sıkışırken son mesajının üzerinde gezinmekten.

Ezra: Bugün beni çok özleme. 😊

Gözlerim doluyor ve kendime aptallık ettiğimi söyleyerek gözyaşlarımı hızla siliyorum. Ne için, şu anda söyleyemiyorum bile. Onu hâlâ özlediğim için mi aptalım? İçten içe Ezra gibi *hissettirmeyen* bir şeyle onu suçladığım için mi aptalım? Ya da onunla konuşmaya bile çalışmadan bu radyo sessizliğini sürdürdüğüm, onunla yarı yolda buluşma girişiminde bulunmadan onu kestiğim için aptal mıyım?

Daha fazla düşünmeden bir mesaj atıyorum.

Selam.

Görüşüm bulanıklaşana kadar telefonuma bakıyorum ve küçük noktaların görünmesi birkaç acı verici dakika sürüyor, sonunda bir cevap gönderene kadar birkaç dakika daha.

Ezra: Selam.

Titreyerek nefes veriyorum, içimi bir rahatlama kaplıyor.

Ben: Nasılsın?

Cevabı bu sefer daha hızlı geliyor.

Ezra: Gerçekten mi? Üç gündür sessizsin ve bana sormak istediğin şey bu mu?

Ben: Evet mi?

Ezra: Hâlâ eşyalarını karıştırdığımı mı düşünüyorsun?

Ben: Bilmiyorum.

Gerçek bu ve şu anda, çekingenliğim azalmışken, ona başka bir şey veremem.

Bunu sana yapacağımı nasıl düşünürsün Dani? Her şeyden sonra?
Beni bundan daha iyi tanıdığını sanıyordum.

Ben: Ben de öyle sanıyordum.

Ezra: Görünüşe göre yeterince iyi değil.

Ben: Ezra... Geçmişte oldukça karanlık taktikler kullandın. Sen
bunu kabul etmek.

Noktalar uzun bir süre dans ediyor ve ben beklerken dudağımı ısırıyorum.

Ezra: İkimiz de bunu bana atmanın ne kadar adaletsiz olduğunu biliyoruz.

İrkildim. İçten içe bunun haksızlık olduğunu biliyorum. Alexander'ın her kapisini takip etmekten ne kadar nefret ettiğini biliyorum. Ama daha da derine gömülü bir parçamın bunu kabullenemediğini de biliyorum. Belki de kavgamızdan önce orada olduğunu bile fark etmemiştim.

Ama yine de yapıyorsun Ezra. İyi bir nedenin olduğunu biliyorum ama Alexander sana bunu yapmanı söylese beni bilerek incitmeyeceğini gerçekten söyleyebilir misin? Bizi öğrendiğini nereden bileceğim? Bizi öğrendiğini nereden bileceğim?

Sana eşyalarımı karıştırmanı söylemedim mi?

Ezra: Bu saçmalık Dani. Bunun saçmalık olduğunu biliyorsun.

Ben: Ama ben bilmiyorum. Belki de bu yüzden bu kadar korkuyorum.

Bunu söylerken doğru olduğunu fark ettim. Belki daha önce görmezden geldim. Belki de aramızda filizlenen şeyin ışıltısına kendimi o kadar kaptırmıştım ki tekrar geride kalmaktan ne kadar korktuğumu fark edememişim bile. Çünkü sanırım bırakacaktı.

Beni geride bıraktı. Alexander i s t e r s e . Ve dahası, ailesi ve annesi hakkında bildiklerimden sonra... onu suçlayabilir miydim ki?

Ezra: Dani... Seni asla incitmem. Bilerek değil. Ezra: Bunu

düşünemeyecek kadar çok değer veriyorum sana.

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor ve onu silme zahmetine girmiyorum. Göğsüm acıyor, çünkü buna inanmak *istiyorum*. Ona gelip beni bulmasını söylemek istiyorum. Ona bu işi çözebileceğimizi söylemek istiyorum. Beni asla bilerek incitmeyeceğini biliyorum.

Ama daha önce birçok kez yanıldığım kanıtlandı ve şarap bağımlısı beynimde... bunu gerçekleştirmeden bitirme fikri ikimiz için de daha iyi görünüyor.

Ben: Muhtemelen böylesi daha

iyi. Ben: Aramızda bir karmaşa olurdu, biliyor musun?

Ben: Bu işin yürümesi için neredeyse hiç şans yok.

Onun yazmasını izlerken nefesimi tutuyorum, gözyaşlarım yüzümden kolayca akıyor. Yazarken bile kelimeleri geri almak istiyorum. Bunu neden yapmıyorum?

Ezra: Bunu inandığın için mi söylüyorsun? Yoksa denemekten bile korktuğun için mi?

Soruyu düşündüm. Ona bir cevap verebileceğimi sanmıyorum ama dürüst olmak gerekirse... cevabı *bilmediğim* için değil.

Ben: Söylediğim şeyler için özür

dilerim. Ben: Gerçekten

üzgünüm. Haddimi aştım.

Ben: Ama belki böylesi daha iyidir.

Noktalar belirliyor, sonra kayboluyor - daha önce sonsuza kadar tekrarlanmış gibi hissettiren bir desen:

Eğer gerçekten istediğin buysa. Yakalanmak istemiyorsan seni kovalayamam Dani.

Bir hıçkırıkla boğuldum.

Ben: Özür dilerim.

Cevabı hemen geldi.

Ben de.

Konudan çıkıyorum ve telefonumu şarap kadehimin yanındaki masaya fırlatıp yüzümü ellerimin arasına alıyorum. Son birkaç günü Ezra'ya karşı hissettiğim her duyguyu gömerek geçirdim ve şimdi baraj nihayet patlamış ve beni hıçkırıklara boğulmuş bir halde bırakmış gibi görünüyor. Ona inanmak istiyorum, farkındayım. Onu suçladığım şeyleri yapmadığına inanmak istiyorum. İçten içe, zaten inanabileceğimi düşünüyorum.

Ama bir parçam da söylediklerime inanıyor. Bize karşı bu kadar çok şey varken aramızın düzelme şansı yok denecek kadar az. Annesi her zaman önce gelirken işleri nasıl yürütebiliriz? Annesi olmasa ben onu sevemezken?

Titrek bir nefesle

boğuluyorum. Aşk mı?

Yapamam, yapmamın imkanı yok.

Ama biliyorsun, diye fısıldıyor beynimin daha mantıklı bir kısmı. *Biliyorsun. yap.*

Şarap kadehimi kaptım ve güverteden yukarı iterek kalanı indirdim. bir Uber çağırıp evime dönmek niyetiyle sandalyeye oturdum.

Kimse beni yuvarlanırken yakalamadan önce apartmana gitmeliyim. Şu anda insanların etrafında olamam. Bir araç çağırdıktan sonra telefonumu cebime geri sokuyorum, gözlerimi elimden geldiğince siliyorum ve kesinlikle orada olan kızarıklığı bol miktarda şarap içtiğim için suçlayabileceğimi umuyorum.

Oturma odasına tekrar girdiğimde annem, babam ve üvey anne-babam hâlâ kanepede gülüyorlardı ama arkadaşlarım ortalıkta yoktu.

"Tatlım?" diye sesleniyor annem, kaşları çatık, sanki sadece yüz ifademden duygularımı anlamaya çalışıyor. Tanrı'ya şükür çoktan kafayı bulmuş. "İyi misin?"

"İyiyim," diye mırıldanıyorum. "Nate ve Vera nerede?"

"Oh, sanırım dolaptan bir oyun almakla ilgili bir şeyler söylediler. Oynamak ister misin?"

Başımı sallıyorum. "Aslında sanırım ben dışarı çıkacağım. Yarın yapacak çok işim var."

"Peki, tamam," diyor annem kaşlarını hafifçe çatarak. "Çok fazla çalışma, tamam mı?"

Ona en iyi gülümseme taklidimi yapıyorum ama yanlış geliyor. "Denerim."

Nate ve Vera'ya gideceğimi söyleyebilmek için mutfaktan salona doğru ilerliyorum. Masa oyunlarını sakladığımız koridordaki dolap açık ama arkadaşlarım yok. Kaşlarımı çatarak açık kapıya doğru ilerliyorum ve hemen yanındaki misafir yatak odasının kapısının aralık olduğunu ve içeriden sesler geldiğini fark ediyorum. Yine kavga mı ediyorlar?

Kavga ettikleri her neyse onu ayırmak için elimle kapıyı iterek açıyorum, ancak iki kelime söyleyebildim ve olduğum yerde kalakaldım.

"Hey, ben- Ne oluyor lan?"

Nate ve Vera birbirinden ayrılıyor, Nate'in saçları dağılmış, Vera'nınki de daha iyi değil, yüzünden geriye doğru kırptığı örgüleri şimdi omuzlarına gevşekçe düşüyor. İkisinin de gözleri faltaşı gibi açılmış, ağızları şişmişti ve odanın loşluğunda bile, az önce aralarındaki ilişkinin dönüm noktasını yakaladığım çok açıktı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" İnledim. "Buna boyun eğmeyi sen seçtin. Şimdi mi?"

Vera bana bakakaldı. "I-"

Nate de aynı görünüyor. "Biz-"

"Lanet olsun." Gözlerimi kapatıyorum, içimdekileri boşaltmak için derin nefes alıyorum. Tabii ki aşk hayatımın darmadağın olduğu aynı gece sonunda birbirleri için mükemmel olduklarını fark ediyorlar. "Tebrikler. Benim yüzümden durma. Tanrı biliyor ya, yeterince bekledin."

"Bu-" Vera boğazını temizliyor. "Bu senin-"

"Oh, kapa çenenı," diye iç geçirdim. "Hayatım şu anda darmadağın olmasaydı, senin düğününü planlıyor olurdum."

Nate hemen endişeli görünüyor. "Bekle, ne?"

"Hiçbir şey." Başımı sallıyorum. "Şu anda girmek istediğim bir konu değil. Sadece size bir Uber çağırdığımı söylemeye geldim. Dışarı çıkıyorum."

Vera kaşlarını çatı. "Konuşmamız gereken bir şey mi var?"

"Hayır," diyorum bıkkınlıkla. "Gerçekten şu anda konuşamam." Aralarında bir işaret yapıyorum. "Yarın daha ayık olduğumda *bu konuda* tam bir rapor bekliyorum."

"Yani," diyor Nate sırtarak. "Bana karşı koyamayacağını hepimiz biliyorduk."

Vera yan tarafını çimdiklediğinde irkilir. "Eğer beni bir daha öpmek istiyorsan, hemen şimdi çenenı kapatacaksın."

"Evet, hanımefendi," diye gülüyor.

Onları izlerken kalbim sızlıyor. Kendin bu kadar mutsuzken başkası için mutlu olmak garip. Telefonum çalıyor, Uber'imın geldiğini haber veriyor.

"Aracım geldi," diye sıkı sıkı tembihliyorum. "Sizinle yarın konuşuruz."

Kapıyı arkamdan kapatıyorum, derin ve sakın bir nefes daha alarak normal görünmeye çalışıyorum ki ailem evden çıkarken bir terslik olduğunu fark etmesin. Ezra'ya bir daha mesaj atmıyorum, bunu yapma dürtüsü dayanılmaz hale geldiğinde bile. O da bana mesaj atmıyor.

Ve daha da kötüsü... İçimden bir ses bunu bir daha asla yapamayacağını söylüyor.

Yirmi Sekiz

EZRA

Dani'den uzaklaşmamın üzerinden dört gün geçti ve çoğunlukla hissizleştım. Ona gitmek, mantıklı düşünmesi için yalvarmak, gerekirse onu *sarsmak* istemediğim tek bir an bile yok ama bunun bir işe yaramayacağını biliyorum. Dani gibi birinin bir karar vermeye zorlanamayacağını biliyorum. Kendi başına bir sonuca varmak zorunda.

Umarım bu sonuca bir şekilde ben de dahil olurum.

Onun için kalmaya değer olduğunu söylediğimde ciddiymdim, ama beni aktif olarak uzaklaştıracağını hiç tahmin etmemiştim. Geriye dönüp baktığımda, belki de bunun olacağını görmeliydim. Yakınlaştığı herkesin onu inciteceğine, ona yalan söyleyeceğine ya da onu geride bırakacağına o kadar inanmış ki, onlara bu şansı verebilecek her fırsattan kaçıyor.

Ama şu anda bunun üzerinde duracak zamanım yok.

Lorenzo'nun ofisi olmak istediğim son yer, ama bugün benim ofisime uğrayıp ondan istediğim belgeleri imzalayamayacak kadar "meşgul" olduğu için bana başka seçenek bırakmadı. Cebimdeki sessiz telefonumun ağırlığını görmezden gelmeye çalışarak, şık asansörü onun katına kadar kederli bir sessizlik içinde sürüyorum. Dün gece ona söylemek istediğim daha çok şey vardı ama kovalanmak istemiyorsa onu kovalayamayacağımı söylediğimde doğruyu söylemiştim. Bir şeyi seviyorsan onu özgür bırakırsın gibi saçma bir söz aklımdan geçiyor ve bir kahkaha atıyorum.

Dani'nin arkasına bakmadan kaçması daha muhtemel.

Asansörün kapıları açılarak Lorenzo'nun katına çıkıyor ve koridordan ofisine doğru ilerlerken tatsız bir ziyaret olacağı kesin olan şey için kendimi hazırlıyorum. Binanın köşesinde duruyor ve oraya ulaştığımda derin bir nefes alıyorum, kapısını çalıyorum ve kendimi nazik davranmaya hazırlıyorum.

Cevap vermeyince kapıyı tekrar çalıyorum, kulağımı kapıya dayıyorum ve diğer taraftan yükselen iki erkek sesi duyuyorum.

"-kimsenin öğrenmeyeceğini söyledi," diyor içlerinden biri.

Lorenzo, tanıdım. Hiç şaşırmadım. Ancak diğeri öyle.

"Ve öğrenmeyecekler," diye cevap veriyor Alexander'ın sesi sertçe. "Çeneni kapalı tutarsan olmaz. Kimsenin bir araya getirebileceği bir kanıt yok. Kayıtları Bianca'nın mali kayıtlarının o kadar derinine gömdüm ki, dünyanın en iyi muhasebecisi bile bir araya getiremez."

Kapıya doğru yaklaşıyorum. Neden bahsediyorlar?

"Bianca ne yaptığımızı öğrenirse," diye vurguluyor Lorenzo, "ikimizi de mahveder."

"*Yapmayacak*," diye tıslıyor Alexander. "Eğer sen-"

İkisi de sessizleşiyor ve sanki kapı açıldığında onu dinlemiyormuşum gibi geri çekilip kendimi toparlamayı başarıyorum.

Alexander'ın buz mavisi gözleri benimkilerle buluşuyor. "Burada ne yapıyorsun?" "İşimi mi?" Elimdeki belge paketini havaya kaldırırken ses tonumu rahat tutuyorum.

"Bunlar için Lorenzo'nun imzasına ihtiyacım var. Görünüşe göre bana gelemeyecek kadar meşgulmüş."

Alexander bir an kapı aralığında durup, bir şey duymuş olmamın mümkün olup olmadığını anlamaya çalışır gibi yüz hatlarımı inceliyor. Tamamen tarafsız kalmaları için onlara ders veriyorum.

"İşe geri dönebilmem için imzalamasına izin vermek ister misin?" "Peki," diye kabul ediyor Alexander. "Acele et."

Ben odaya girdiğimde Lorenzo'nun keyfi kaçmış görünüyor, zaten gergin olan yüzü daha da gerginleşiyor, boynuna doğru bir kızarıklık yayılıyor. "Daha sonra geleceğini söylemiştin," diye suçluyor.

"Rahatsız ettiğimi fark etmemiştim," diye cevap veriyorum soğukkanlılıkla.

Lorenzo belgeleri elimden alırken dudak büküyor, her birini imzalamaya başlarken masasının üzerine eğiliyor. Alexander'a dönüp ona bakıyorum. "Burada ne işin var senin?"

"Seni ilgilendirmez," diyor kesin bir dille.

"Davamla ilgili pek çok şey beni ilgilendirmiyor gibi görünüyor," diye kıkırdıyorum. "Ama bu yeni bir şey değil sanırım."

"Ne kadar asi bir çocuksun sen," diye homurdanıyor Lorenzo, doğruldu ve belgeleri bana geri verdi. "Bir oğlumun benimle bu şekilde konuşmasına asla izin vermezdim."

"O zaman Alexander'ın oğlu olmamam iyi bir şey, değil mi?"

Lorenzo alay etti. "Bence bu onun için iyi. Hayatın boyunca hayal kırıklığından başka bir şey olmadın. Seni kendi çocuğu gibi yetiştirdiği halde nankörlük ettin. Ve fahişe annen-"

Onu sıkıştırdım, göz açıp kapayıncaya kadar kravatını sertçe yumrukladım. "Annem hakkında tek kelime daha etme."

"Doğru olmayan hiçbir şey söylemiyor." Alexander arkamdan acımasızca gülüyor.

Dudağımı kıvrarak ona dönüyorum. "Sonunda senden uzaklaşmaya çalışacak kadar sağduyulu olduğu için kızgınsın. Senin ne kadar boktan biri olduğunu anladı."

"Dikkatli ol evlat." Alexander'ın ifadesi kararıyor. "Pişman olacağın bir şey söylemek istemezsin."

Uyarısını duyuyorum ve ne anlama geldiğini çok iyi biliyorum. Patlamamdan pişman olacak olanın *ben olmadığımı* biliyorum ve bu düşünce midemi bulandırıyor. Bugünün neden farklı olduğunu, bu sıradan tehdidi neden savuşturamadığımı bilemiyorum ama kalbim yerinden çıkacak gibi atıyor. Ama tenim çok gergin, kanım çok sıcak ve görüşüm artık zorlukla görebildiğim kadar bulanık.

Lorenzo'nun duygusuz hakaretleri. Alexander'ın beni parmağının altında tutarkenki umursamaz tonu. Dani'nin kafamın içindeki sesi, onu takip etmek için iyi nedenlerim olsa bile yine de bunu *yaptığımı* söylüyor. Onun ne kadar kötü olduğunu bilsem bile. *Hepsi* bu.

Ve bir anda yeterince çektiğimi fark ediyorum.

"Peki sen ne yapacaksın Alexander?" Lorenzo'nun kravatını çözüp diğer adama yaklaşıyorum. "Beni tehdit mi edeceksin? Annemi mi? Onu tekrar ölmek isteyecek kadar zorlayacak mısın?"

Alexander sinirli görünmüyor ve bu beni daha da sinirlendiriyor. Ama bir sonraki söylediği kadar değil.

"Öyle olsaydı muhtemelen herkes için daha kolay olurdu," diyor soğuk bir şekilde, yüzünde duygudan eser yok. "En azından o zaman hâlâ ikinize katlanmak zorunda kalmazdım."

Kafamın içinde bir uğultu duyuyorum, ben daha ne olduğunu anlayamadan vücudum hareket ediyor. Bir saniye önce hayatımı cehenneme çeviren, *annemin* hayatını cehenneme çeviren adamdan bir adım ötemde duruyordum ve bir saniye sonra yere yığıldı, burnundan kan akıyordu. Aynı kan benim parmak eklemlerimi de kaplıyor.

"Seni değersiz bok parçası," diye hırlıyor Alexander, kanlı burnunu tutarak. "Seni bitireceğim. Anneni bir deliğe kapatacağım ve bir daha görmemesini sağlayacağım-"

Çömeliyorum, onu ceketinin yakasından tutup başını kaldırmaya zorluyorum. "Dene," diye uyarıyorum. "Bence birini kaybedecek hiçbir şeyi olmadığı bir noktaya kadar zorladığında, yapabileceklerinden hoşlanmayacağını göreceksin. Neler yapabileceğimi görmek ister misin Alexander?"

Hayatım boyunca ilk kez yaşlı adamın gözlerinde bir korku parıltısı belirliyor. İlk defa onlara baktığımda korku hissetmiyorum. Onun sadece bir adam olduğunu fark ediyorum. Hak ettiğinden daha fazla güce sahip şeytani bir ihtiyar.

"Ona bir daha asla dokunmayacağından emin olacağım," diyorum ona kararlılıkla. "Neye mal olacağı umurumda değil. Ve eğer yaparsan, eğer ona elini sürersen, eğer onun lanet olası saçını bozarsan, seni öldürürüm. Beni anlıyor musun?"

"Beni tehdit edemezsin-"

"Az önce yaptım," diye sızlanıyorum. "Kaybedecek bir şey yok, unuttun mu? Ama devam et, polisi ara. Konuşmak isterlerse senin hakkında söyleyecek çok şeyim var. Söyleyecek çok şey."

Mavi gözlerinin derinliklerinde yine o alarm titreşimi var, gözbebekleri büyüyor ve boğazı yutkunarak titriyor. Kanlı parmak eklemlerimi takım elbisesinin ceketine geçiriyorum, ayağa kalkıp Lorenzo'ya parmağımla işaret ediyorum.

"Eğer bir daha anneme hakaret ettiğini duyarsam, sana da aynı uyarıyı yaparım."

Lorenzo dişlerini gıcırdatıyor.

"Yapamazsın-" "Yine mi," diyorum ona sakince. "Az önce yaptım."

Takım elbisemi düzeltiyorum, derin bir nefes alıp üflüyorum, yıllardır hissetmediğim kadar hafif hissediyorum. Alexander'ın buruşmuş figürünün üzerinden geçip kapıya doğru ilerliyorum. Kapıyı açmadan hemen önce duraksıyorum ve son bir kez ona dönüyorum.

"Bir şey daha var," diye sesleniyorum, ağzım bir sırtışa dönüşüyor. "İstifa ediyorum."

Kapıyı kapattığımda Alexander tekrar bağırmaya başlıyor, ama ben bunu aştım. Onun kanlı ve öfkeli suratına kapıyı kapatmak, hayatımın uzun zamandır kaçmak istediğim bir bölümüne kapıyı kapatmak gibi geliyor.

Kendimi özgür hissediyorum. Belki de ilk defa.

Koridorda ilerlemeye başladığımda hâlâ gülümsüyorum, ancak Lorenzo'nun metresini fuayede asistanıyla konuşurken gördüğümde yavaşlıyorum. Onları kucaklaşırken izlerken kaşlarımı çatıyorum ve bu kadar yakın olmalarının garip olduğunu düşünüyorum.

Ama sanırım bu artık benim sorunum değil.

Yukarı çıktığımdan tamamen farklı bir ruh hali içinde asansörlerden aşağı iniyorum. Ama uğramam gereken bir yer daha var.

- - -

Eğer bu eve bir daha asla geri dönmek zorunda kalmazsam, bu çok erken olacak. Çocukluğumu geçirdiğim devasa yapıya bakıyorum, zarif detaylar ve pahalı özellikler daha iyisini bilmeyen herkes için bir kıskançlık noktası. Kimse sadece ona bakarak içinde nasıl bir cehennem olduğunu bilemez.

Kapıyı çalmadan ağır Fransız kapılarını iterek açıyorum, fuayeye adım atıyorum ve annemin adını sesleniyorum. Rita mutfaktan çıkıp bana şaşkın bir bakış atıyor ama onu görmezden gelip tekrar annemi çağırıyorum. Sesini kütüphanesinin olduğu yönden belli belirsiz duyuyorum ve aceleyle oraya doğru yürüyorum, ancak onu en sevdiği sandalyede oturmuş, bana şaşkınlıkla bakarken bulduğumda tuttuğum nefesi bırakıyorum.

"Ezra?"

Alanı birkaç kısa adımda geçip dizlerimin üzerine çöküyorum ve kollarımı beline dolayarak ona sıkıca sarılıyorum.

"Ezra?" Eli saçlarıma gidiyor ve parmaklarını saçlarımin arasında gezdiriyor. "Neyin var?"

"Benimle gelmeni istiyorum anne," diye fısıldıyorum.

"Hayatım, sen neden bahsediyorsun? Yapamayacağımı biliyorsun-" "Ona vurdum."

"Ona mı? Kime?"

"Alexander," diyorum ona. "Ona vurdum. Sanırım burnunu kırmış olabilirim." Geri çekildim, gözleriyle buluşmak için başımı yukarı kaldırdım. "Eğer sana bir daha dokunursa onu öldüreceğimi söyledim. Pişman da değilim."

Annemin ağzı şaşkınlıkla aralanıyor, yüzünde sayısız duygu birbiri ardına titreşiyor. "Ezra... bunu yapmamalıydın."

Gözlerimi sımsıkı yumuyorum, annemin yumuşak uyarısı beni yaralıyor. "Anne, o korkunç biri. Artık burada oturup seni kullanmasına izin veremem. Çünkü yaptığı şey bu, görmüyor musun? Seni *kullanıyor*. İkimizi de kullanıyor. Onun için biz buyuz. Piyonlar. Onun için *herkes* bu kadar."

Annem birkaç saniye sessiz kalıyor, gözleri cam gibi oluyor ve dudakları titriyor. "Zayıf olduğumu düşündüğünü biliyorum," diye itiraf ediyor. "Bu kadar uzun süre sakın kaldığın için."

"Hayır anne, düşünmüyorum-"

Beni durdurmak için elini kaldırdı. "Haklı olursun Ezra." Ve ben tekrar itiraz etmeye çalıştığımda, "Hayır, haklı olursun. Çünkü ben haklıyım. Bunu biliyorum."

Sözlerine rağmen bana gülümsüyor.

"Sanırım... uzun zamandır bunu hak ettiğimi hissediyorum. Bugüne kadar yaptığım her seçim sadece sana ya da kardeşine zarar verdi."

"Bu saçmalık, sen-"

"Şunu söylememe izin ver," diyor daha önce hiç duymadığım bir güçle. "Yaptığım her seçim sana acı verdi. Kardeşini benden uzaklaştırdı. Bunlar benim taşımam gereken yükler. Ama senin daha fazlasını üstlenmene izin veremem. Benim yüzümden olmaz."

"Artık çok geç," diyorum ona. "Ben bıraktım. Bıraktım ve geri dönmeyeceğim. İkimiz de biliyoruz ki hıncını *senden* çıkaracak. Sırf o bana acı çektirebilsin diye acı çeken *sen* olacaksın."

"Ezra..."

"Benimle gel," diye yalvarıyorum. "Sadece git. Seni güvende tutacağım. Bununla birlikte savaşabiliriz. Eğer bana *izin* verirsen bir daha ikimizi de incitmesine *izin* vermem."

Bunu düşünüyor, gözleri düşünceli ve üzgün. "Buna izin vermez. Bunu biliyorsun. İkimizin de peşine düşecektir. Çok fazla insan tanıyor Ezra. Ona yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

"Denemeden bilemeyiz," diye ısrar ediyorum. "Senden sadece bana *deneme* şansı vermeni istiyorum."

"Peki senin hayatını daha da kötüleştirmeye başladığında ne olacak? Peşine düşeceği tek kişi sen olmayacaksın Ezra. Arkadaşların da olacak. Değer verdiğin herkes."

Dani'yi düşününce irkiliyorum, en azından artık Alexander'ın onun benim için ne anlama geldiğini bilme ihtimali kalmadığı için minnettarım.

Mizahsız bir kahkaha atıyorum. "Bunun bir sorun olacağını sanmıyorum. Artık olmaz. Hayatımda onun kullanabileceği kadar bana yakın kimse yok."

"Peki ya görüştüğün kadın?"

Başımı salladım. "O bir şey değildi anne. Bitti."

"O kadındı, değil mi? Parti gecesi tanıştığım kadın?"

Ona yalan söylemeyi düşünüyorum ama o kadar acemiyim ki bunu yapacak gücü kendimde bulamıyorum. "Öyleydi," diye itiraf ediyorum kısık sesle.

"İyi birine benziyordu," diyor annem.

"Öyleydi," diye kabul ediyorum. "Ama önemli değil. İşler yolunda gitmedi. Böylesi daha iyi, gerçekten. Alexander'ın bana yapabileceği bir şey yok demek bu. Evet dememen için hiçbir sebep yok."

Başparmağı çenemde hafifçe ileri geri geziniyor, gözleri hiç görmediğim kadar berrak. Bir karara vardığı anı görebiliyorum; omurgası biraz daha dikleşiyor, omuzları dikleşiyor ve kısa bir an için bana eskiden olduğu kadını hatırlatıyor. Her şeyi yapabileceğine inandığım kadını.

"Pekâlâ Ezra," diyor usulca. "Ben de seninle geleceğim."

"Güzel." Ayağa kalkarak elini öpüyorum. "Odana gitmeni ve birkaç kıyafet almanı istiyorum. Sadece gerekli olanları. On dakika içinde gitmiş olmak istiyorum."

"Tamam," diye sessizce cevap veriyor, sandalyesinden kalkmaya başlarken başını sallıyor.

Onu beklemiyorum, merdivenlere doğru ilerlediğini duyduğumda eve geri dönüyorum, kapının yanında beklemeye karar veriyorum, böylece Alexander eve erken gelmeye karar verirse kaçırmadığımdan emin olabilirim.

"Bu çok aptalca," diye bir ses geliyor arkamdan ve sıçramama neden oluyor.

Eli girişin hemen dışındaki oturma odasının girişine yaslanmış, kollarını kavuşturmuş ve gözleri sertleşmiştir. "Babamın bunu yanına bırakmayacağını biliyorsun."

"İkinizden birinin beni durdurmaya çalıştığını görmek isterim," diyorum uyararak. "Bu lanet evde bir saniye daha acı çekmeyecek. Anlıyor musunuz?"

"Acı çekmek mi?" diye alay ediyor Eli. "Çünkü hemşireler tarafından günün her saati şımartılmak ve her türlü konforun emrine amade olması *acı* çekmektir."

"O bir *mahkûm* Eli," diye tükürdüm. "Kendi annen hayatının hiçbir bölümünde söz hakkı olmadan bu eve kapatıldı ve sen ona yardım etmek için parmağını bile kıpırdatmadın. Tek *kelime bile etmedin*."

"Ben değilim-"

"Kapa çeneni," diye homurdandım. "Şimdi konuşuyorum. O çok taptığın adam bir canavar. Lanet olası bir *canavar*. Annemizi odasına kilitledi. Kendisinden o kadar nefret ettirdi ki *ölmek* istedi. Bunu anlıyor musun? Yoksa Alexander'ın yalanlarıyla o kadar kandırıldın ki, kendini bu hikayedeki kötü adamın *o olduğuna* mı inandırdın? Ne için? Herhangi bir şey bulmaya çalıştığın için.

Ona zaman ayırmaya değmezmiş gibi davranan o adamla kapana kısıldığı bu cehennem çukurunda bir nebze olsun mutlu olabilmiş miydi?"

Eli'nin kaşları çatılıyor, ağzı kaşlarını çatarak aşağıya doğru iniyor. Gözlerini yere çevirmesini izliyorum, şüphesiz sözlerimi düşünüyor. "Bunu söylemek senin için kolay," diyor sessizce. "Sana sahip olduktan sonra her şey seninle ilgiliydi. Önemsediği tek şey sendin."

"Bu doğru değil."

Annemin sesiyle ikimiz de dönüyoruz ve çantasını yere bırakıp Eli'yle arasındaki mesafeyi kapatarak tam karşısında durmasını izliyorum. Avucunu yanağına bastırmak için uzanıyor, ona hüzünlü bir gülümseme verirken gözünden bir damla yaş süzülüyor.

"Seni doğduğundan beri seviyorum Eli," diyor ona. "O zamandan beri seni her gün sevdim. Sana bunu göstermek için daha fazla mücadele etmediğim için üzgünüm. Babanın yalanlarına karşı çıkamadığım için üzgünüm. Ama bir an için bile seni kardeşinden daha az sevdiğimi düşünme. Bir saniye bile."

Büyük bir şaşkınlıkla ağabeyimin dudağının titrediğini, elinin kısa bir an için annemin elinin üzerine koyacakmış gibi seğirdiğini izliyorum. Yutkunduğunda, kendini kontrol altına aldığı ve hiçbir şey söylemediğinde, daha fazla bekleyemeyeceğimize karar veriyorum.

"Anne," diye hatırlatıyorum ona nazikçe. "Gitmemiz gerekiyor."

Annem bir saniye daha olduğu yerde kalıyor ve başparmağını Eli'nin yanağında gezdiriyor. "Seni seviyorum. Sevmediğimi düşündüysen özür dilerim." Ayak parmaklarının ucuna basarak başparmağının olduğu yere bir öpücük konduruyor ve Eli'nin gözleri kapanıyor, ağzı sıkı bir çizgiye dönüşüyor. "Mutlu ol Eli," diye fısıldıyor. Sonra topuklarının üzerinde dönüyor, çantasını alıyor ve beni takip ediyor.

O anda buraya bir daha asla gelmeyeceğine dair sessiz bir söz veriyorum.

Twent -Nin

DANI

Ezra'nın beni terk etmesinden beş gün sonra, çoğunlukla kendimi kaybetmiş durumdayım. Merdiven boşluğundaki o günü sayamayacağım kadar çok kez gözden geçirdim, mesaj yoluyla yaptığımız konuşmayı da bir o kadar çok kez didik didik ettim. Böyle hissetmenin mantıksız olduğunu bilsem de, içimde onun peşimden gelmesini isteyen derin ve muhtaç bir yan var. Ezra artık peşimden gelmeyeceğini açıkça belirtti.

Ve içten içe bunun benim hatam olduğunu biliyorum.

Sanırım onu bana ihanet etmekle suçladığımda bile bunun onun yapabileceği bir şey olmadığını biliyordum. Bu olasılık üzerinde saatlerce düşündüm ve varmaya çalıştığım sonuç, mantıksız davrandığım, ona kendini açıklaması için bir şans vermem gerektiği. Ama gerçek şu ki... aramızda gelişen bu şeyden korkuyorum. Belki de mahkemedeki o günden önce tam olarak fark etmemiştim, belki de bilinçaltım kalbimi başka bir potansiyel kırılmadan korumak için bağlanacak bir şey arıyordu; emin olamıyorum. Tek bildiğim, nasıl hissettiğimden ya da ne bildiğimden bağımsız olarak onu özlediğim.

Ama söylediğim onca korkunç şeyden sonra ona nasıl gidebilirim? Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. "Özür dilerim" demek, hayatının en acı parçalarını ona geri fırlatmak karşısında klişe geliyor. Nereden bakarsam bakayım, şu anda pislik olan benim. İnsanları uzaklaştırmak için o kadar uzun zaman harcadım ki... Onları nasıl yakınlaştırmaya başlayacağımı bile bilmiyorum.

Kapanış konuşmalarımızı yapmak üzere mahkemede yeniden toplanmamıza sadece iki gün kaldı ve Ezra'yla tekrar yüzleşmek zorunda kalacağımı, onu tekrar *görmek* zorunda kalacağımı ve onu çok özlemiyormuş gibi davranacağımı bilmenin dışında, Bianca'nın davasını eve getirecek neredeyse hiçbir somut şeyim yok. Mali durumunu tekrar tekrar gözden geçirdim. Lorenzo'nun ofisinden gelen tatsız iş anlaşmalarının kayıtlarını taradım; mutfak masamın üzerinde duran ve iki kez okuduğum ve hiçbir şey bulamadığım bir evrak dağı var.

Bu da sadece özel hayatımda başarısız olmakla kalmayıp, iş hayatımda da yüzüstü düşeceğim anlamına geliyor.

Şu anda Lorenzo'nun metresinin adına olan ikinci ipotekle ilgili büyük bir kredi sözleşmesini inceliyorum; içten içe orada bir şey olduğunu biliyorum ama parçaları bir araya getiremiyorum. Buluştukları yer orası mı? Onun için mi satın aldı? "Kiralık mülk" olarak listelemiş, ki bu da kiracılara dair hiçbir belge olmadığı göz önüne alındığında kesinlikle mantıklı değil.

Kapım çalındığında kendi yarattığım bir denizde boğuluyorum ve bu karmaşadan yüzerek çıkabilmek için bir yığın evrakı fiziksel olarak itmem gerekiyor. Nate'in kendi kendine atadığı gözetlemeden sonra rapor verdiğini varsayıyorum; dün gece bugün "kiralık mülkün" dışında oturması ve şüpheli bir şey olup olmadığını görmesi konusunda ısrar etti. Sanki bir çeşit özel dedektif gibi. Onu başımdan savdım, bu da Ezra hakkında hiçbir soruya cevap vermek zorunda kalmadığım anlamına geliyor, bu yüzden buna izin verdim.

Tüm bunlar, kapımı açtığımda karşımda çok bitkin görünen Ezra Hart'ın kapımın pervazına yaslanmış olduğunu görünce tamamen şaşırdığımı söylemek içindi. Normalde parlak yeşil olan gözleri daha donuk görünüyordu ve normalde tıraşlı tuttuğu çenesinde birkaç günlük kirli sakal vardı. Saçlarından daha koyu renkte ve zaten haksız yere çekici olan görünümüne kattığı sertlik düpedüz günahkârca. Bunları fark etmenin zamanı olmadığını bilsem bile, yine de yapmadan edemiyorum.

Vücudumdaki her molekül beni onun kollarına atılmaya zorlayacak bir pozisyonda kendini hazırlıyor gibi görünüyor ve bu dürtüye direnmek gerçekten fiziksel bir bedel. "Ezra," diyorum hafif bir şokla. "Burada ne yapıyorsun?"

Gözlerinin altındaki koyu halkalar bana verdiği ince gülümsemeyle çelişiyor ve bir omzunu silkerek kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Bu iyi bir soru."

"Sen-" Dilim dolaşıyor, sanki nasıl kelime üreteceğini unutmuş gibi. "İçeri gelmek ister misin?"

Başını salladığında kalbim sıkışıyor. "Uzun sürmez." "Oh."

Başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Buraya gelmesinin şu anlama geldiğini sanmıştım... Ama hayır. Peşimden gelmeyeceğini söylemişti, değil mi? O zaman neden burada?

"Söyleyecek birkaç şeyim var," dedi bana dikkatlice, "sonra da çekip gideceğim."

Gitme, yalvarmak istiyorum. Saçında kal. Orada yuvalan, umurumda bile değil.

Hiçbirini söylemiyorum. "Ne söylemek istiyordun?"

"Yaptığımı düşündüğün şeyi yapmadığımı bilmeni istedim," diyor gözlerindeki samimiyetle bakışlarımı tutarak. "Buraya kendimi savunmak için gelmedim ama güveninize *asla* böyle ihanet etmeyeceğimi bilmenizi istiyorum."

"I..." Göğsümde bir baskı oluşuyor, çok büyük, çok fazla hissettiren bir baskı. Bu da kelimeleri söylememi zorlaştırıyor. "Biliyorum," diyorum dürüstçe. "Yapmayacağını biliyorum."

Bu itirafım karşısında ne yapmasını bekliyordum bilmiyorum ama aklımdaki son şey ciddi bir baş sallamasıydı. Yine de tek alabildiğim bu oldu.

"Güzel." Bir yavaş baş sallama daha.

Çenesi sanki bir sonraki kelimeleri dilinin üzerinde yuvarlıyormuş gibi çalışıyor, onları dışarı çıkarmak isteyip istemediğinden emin değil. Bir şey söylemem gerektiğini biliyorum, ona üzgün olduğumu, söylediklerimde ciddi olmadığımı, beni asla bilerek incitmeyeceğini söylemem gerektiğini biliyorum ama korku ağzımı kapalı tutuyor. Çünkü benimle olmak ya da annesini güvende tutmak arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsa ne olacağını bilmiyorum. Ondan asla seçim yapmasını *isteyemeyeceğimi* biliyorum.

Ve belki de bu beni ne kadar öldürse de haklı olduğum anlamına geliyor. Belki de bu iş asla yürümeyecekti.

"Söylediğim şeyi söylememeliydim," diyorum ona, bunu söylemeden gitmesine izin veremeyeceğimi bilerek. "Merdiven boşluğunda. Çok ileri gittim."

Ayaklarını izlerken başını eğiyor, başını sallarken ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırıyor. "Pek de haksız sayılmazsın."

"Hayır, Ezra, ben-"

"Korkağın tekiydim," diye itiraf ediyor sessizce. "İstediği her şeyi *yaptım*, çünkü onu reddetmekten çok korkuyordum. Evimde yaşayan bu korkunç adamdan odamda saklanan bir çocukmuşum gibi davranıyordum. Başımı öne eğersem beni fark etmeyeceğini, idare edebileceğimi düşündüm."

"Ezra, bu-"

"Ama geçinip gitmenin hiçbir şeyi çözmeyeceğini anlamamı sağladın," diyor kararlılıkla, bakışlarımı karşılamak için yüzünü kaldırarak. "Ve sanırım buna ihtiyacım vardı."

Nefes almak zorlaşıyor. "Öyle mi?"

"Evet," diye nazikçe cevap veriyor. "Ve bunun için sana teşekkür etmek istedim." Elimde olmadan bir kahkaha patlatıyorum. "Bana *teşekkür* mü ediyorsun?"

"Evet," diye kıkırdıyor. "Sanırım öyle."

"Tanrım," diye alay ediyorum, elimi yüzümde ovuşturarak.

Günlerdir yaşadığım en hafif an bu ve bu anla ilgili her şey onu kendime çekmek, kollarımı ona dolamak istememe neden oluyor ama şu noktada bunu isteyip istemeyeceğini bile bilmiyorum. Bu beni yerimde sabit tutuyor.

"Sana söylemek istediğim bir şey daha vardı," diyor doğrulurken.

Bir adım daha yaklaştığında nefesim kesiliyor, eli yanağımı okşamak için kalkıyor. Sesim nefes verirken çıkıyor. "Öyle mi?"

"Sana söylediğim her şeyde ciddiydim." Gözleri yüzümü tarıyor ve kendimi sabit durmaya, ona doğru eğilmemeye zorluyorum. "Sen kalmaya değersin," diye mırıldanıyor. "Buna hâlâ inanıyorum." Dudakları dudaklarıma değdiğinde kirpiklerim titriyor, öpücük bile denemeyecek kadar yumuşak ama yine de ayak parmaklarımda hissediyorum. Ardından kesik kesik bir nefes veriyor. "Ama *sen* de buna inanmak zorundasın."

Geri çekiliyor ve kendimi yakalamadan önce ayaklarımdan üzerinde sallanıyorum.

"Ve bunu fark ettiğinde," diyor yavaşça, "ilk bilen ben olmak istiyorum."

Şaşkınlıkla ona göz kırpyorum, aklımdan milyonlarca şey geçiyor ama h i ç b i r i ağzımdan çıkmıyor. Orada öylece duruyorum.

"Tüm söylemek istediğim buydu."

"I..." Ağzım açık kaldı ve kelimeler tam orada, tam *orada*
-Ama bu korku da öyle. "Olacaksın."

Kızmasını ya da hayal kırıklığına uğramasını bekliyorum ama onun yerine Ezra bana gülümsüyor.

O çok parlak hissettiren, beni aydınlatan gülümsemenin aynısı.

"Güzel," diye cevap veriyor usulca.

İkimiz de birbirimize bakmaya devam ediyoruz ama Ezra'nın gitmeye hazırlandığı anı görebiliyorum. Biraz kıpırdanıyor ve bana kısa bir baş selamı veriyor, ben de aynısını yapabiliyorum.

"Bırakayım da sen işine dön," diyor.

"Tamam."

Topuklarının üzerinde dönüyor ve garip bir şekilde hafiflemiş görünerek geri döndüğünde ona seslenmeme üç saniye kalmıştı. "Oh, ve ayrıca... Anton Andrews."

Hazırlıksız yakalandığım için burnum kırışıyor. "Ne?"

Cevap vermiyor, sadece bana son bir kez tatlı tatlı gülümsüyor ve beni hiç olmadığım kadar kaybolmuş bir halde açık kapımda bırakıyor.

Ama dahası, günlerdir ilk kez şaşırtıcı derecede umutlu hissediyorum.

Nedenini bilmesem bile.

- - -

Anton Andrews hakkında bilmem gereken her şeyi bulmam ancak yirmi dakikamı aldı. Yirmi dokuz yaşında, ödenmemiş borcu yok... Şimdiye kadar, Ezra'nın araştırmam gereken bir isim olduğuna inanmasına yol açacak hiçbir şeye rastlamadım. Önemli bir isim olmalı, aksi takdirde Ezra ondan bahsetmezdi, ama ilk bakışta nedenini anlayamıyorum. İsim tanıdık geliyor, beynimin arkasını kemiriyor ama bir türlü kavrayamıyorum.

Söylediği diğer şeyleri düşünmek için kendime izin vermedim, çünkü o yola girersem kaybolacağımı biliyorum. Kendime bunun bu duruşmadan sonra yüzleşeceğim bir şey olduğunu söylüyorum. Ondan sonra aramızda başka bir şey olmayacak. Ondan sonra... ne olursa olsun, aktif olarak kaçındığım şeylerle yüzleşmemek için daha fazla bahanem olmayacak.

Ezra'yı bir daha göremeyeceğimi düşünmenin ne kadar acı verdiği gibi şeyler. Bana bir daha asla bugünkü gibi gülümseyemeyecek olmasının ne kadar yıkıcı bir olasılık olduğu gibi. Cevabın orada olduğunu, gözümün içine baktığını biliyorum ama her şeyi yaptığım gibi bunu da inatla bir kenara itiyorum.

Aradığım dosyaya ulaşabilmek için Bianca'nın vakfına ait mali tablolardan oluşan bir yığını itiyorum; Bianca'nın deposunda bulabildiğimiz son dosya bu, çoğunlukla fonların İtalya'dan Amerika Birleşik Devletleri'ne transferiyle ilgili ve daha önce baktıklarım kadar az sonuç vereceğinden emin olsam da, her seçeneği tükettiğimi söyleyebilmek istiyorum. Telefonum çaldığında sarsılıyorum, tüm desteyi yere düşürmeme neden oluyor ve kâğıtlar etrafa saçılıyor.

"Siktir," diye mırıldanıyorum.

Dağınıklığı görmezden gelerek telefonumu kaptığım gibi kulağıma götürüyorum. "Evet?" Nate bana, "Hâlâ gözetleme görevindeyim," diyor.

"Ve asla tahmin edemezsin
ne bulduğumu."

İçimi çektim. "Dedektif olmadığını biliyorsun, değil mi? Sadece sen bunun için zamanını harcarsın."

"Hey! Vera da burada."

"Buna inanmayı
reddediyorum."

Bir an sessizlik oldu: "Bugün yapacak başka bir işim yoktu."

"Kahretsin Vera," diye inledim. "Senin zeki olan olman gerekiyordu." "Benim zeki olmadığımı mı söylüyorsun?" Nate oflayıp pufluyor.

"Sanırım bir sebepten dolayı aradın," diye girişimde bulunuyorum, oturma odamın zeminine diz çöküyorum, böylece etrafa saçılmış belgeleri toplamaya başlayabiliyorum. "Yoksa kahve ve çöreğe mi ihtiyacın vardı?"

"Sana bu harika haberi vermemem gerektiğini düşünmeye başladım," diyor Nate neredeyse *hıçkırarak*. "Çok asabi davranıyorsun."

"İki gün sonra mahkemeye çıkacağız, henüz elimde somut bir şey yok ve şimdi de Ez-" Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Sadece biraz stresliyim, tamam mı?"

Nate'in buna izin vermeyeceğini bilmeliydim. "Ezra mı dedin? Ezra'nın nesi var?"

"Ezra'nın hiçbir sorunu yok," diye mırıldandım. "Bir şey söylediğimi unut."

Vera'nın sesi telefona yaklaşıyor, sanki onu Nate'ten uzaklaştırıyor. "Birinin kışını tekmelemem mi gerekiyor?"

Evet, acı acı düşünüyorum. Benimkini.

"Boş ver onu." Kağıtları bir yığın haline getiriyorum. "Bana neden aradığını söyle."

"Hanımefendinin kiralık evinin önündeyiz, değil mi? İlk başta boş olduğunu düşünmüştüm. Çok düzenli. Ne çim mobilyaları, ne tabelalar, ne de dış mekan halıları... hiçbir şey yok."

"Yani boş mu?"

"Hayır," diye başlar Vera. "Aslında-"

"Hayır, hayır, hayır," diye bağırır Nate. "Ona söylemek istiyorum. Bu benim fikrimdi." Vera homurdanır. "Ne fark eder ki?"

"Çünkü bunun aptalca bir fikir olduğunu söylemiştin," diye karşı çıkıyor. "O zaman," diye kestirip atıyor, "öyle olduğunu düşünmüştüm."

"İkinizden de yazılı bir özür bekliyorum," diyor Nate kendini beğenmiş bir tavırla. "Evet," diye yanıtlıyor Vera. "Böyle bir şey olmayacak."

"Belki de olmaz-"

"Çocuklar." Yaptığım gelişigüzel yığını kaptığım gibi ayağa kalkıyorum ve hepsini masanın üzerine fırlatıyorum. "Bana neden aradığınızı söyleyebilir misiniz?"

"Doğru," diye cevaplıyor Nate pişmanlıkla. "Yani boş değil. Aslında orada kimin yaşadığını asla tahmin edemezsin."

Etkili olması için duraklıyor ve ben yerde bıraktığım son bir belgeyi almak için eğilirken gözlerimi deviriyorum. Nate tekrar konuşmaya başladığında onu da masamın üzerindeki yığına eklemek üzereydim ki alttaki bir imza gözüme çarpıyor. İmzaya şaşkınlıkla bakarken Nate'in sesi biraz azalıyor, sayfanın geri kalanını tarıyorum ve her yeni satırda kalp atışlarımın hızlandığını hissediyorum. Diğer sayfaları incelemeye başlıyorum ve imzanın başka bir örneği olmamasına rağmen - olması gerekmiyor, bir tanesi yeterince lanetleyici - bariz bir model *var*. Kanımın kulaklarıma hücum etmesine neden olan bir şey.

"Alo?" Nate'in sesi sabırsız geliyor. "Beni duydun mu? Beni dinliyor musun?"

"Hayır," diyorum ona dürüstçe. "Özür dilerim. Duymadım."

"Aman Tanrım, dalgınlığı bırak. Bu çok önemli! Sanırım elimizde gerçekten bir şey var."

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, masaya yavaşça geri koymadan önce ilk sayfadaki imzaya tekrar bakıyorum.

"Evet..." Nefes nefese kaldım. "Evet, sanırım ben de öyle."

Thirt

DANI

"SQUIRMING YAPIYORSUN, Danica."

Dizimin zıplamasını durdurup oturduğu yerden bana sırttan Bianca'ya bakıyorum. "Geç kaldılar."

Bianca, "Belki de Lorenzo'nun saçını düzeltmek için zamana ihtiyacı vardır," diye d ü ş ü n ü y o r . "Son zamanlarda çok ince görünüyor."

Ağzım çarpılıyor. "Herkes zarifçe yaşlanmıyor sanırım." "Bu bir hediye, bu doğru."

"En azından bugün sürpriz yapan biz olacağız," diyorum ona. "Değişiklik olsun diye *onları* aptal yerine koyabiliriz."

Bianca iğrenmiş bir ses çıkarıyor. "Lorenzo'nun bu kadar alçalacak kadar kendinden emin olduğunu hiç bilmiyordum. Daha iyi bilmeliydim."

"Lorenzo mu?"

"Onunla konuştum," diyor. "Ne?"

Koltuğumda dönüyorum. "Ne zaman?"

"Birkaç gün önce beni aradı." Yüz ifadesi teslim olmuş, üzgün değil, sadece... son. "Beni gitmeye zorlamak istedi. Ona eğer gideceğimi düşünüyorsa, düşündüğümünden çok daha aptal olduğunu söyledim. Ama o da bana o gün aynı şeyi söyledi. Gerçeği bana karşı kullanmak onun fikriydi."

Nabzım hızlanıyor; Ezra'nın onu suçladığım gibi bana ihanet etmediği zaten kendi başıma ulaştığım bir gerçek, ama bunu açıkça duymak... garip bir duygu. Sanki suçluluk ve rahatlama bir arada.

"Ve sen... iyi misin? Planlandığı gibi devam etmek için?"

Ağır ağır başını sallıyor. "Bunu geride bırakmaya hazırım."

"Sadece bulduklarımızın senin için çok fazla olmadığından emin olmak istiyorum."

Başını sallıyor. "Lorenzo'nun hatalarıyla barıştım. Değiştirmeyeceğim şeylerin yasını tutmayacağım."

"Dinle," diyorum elimi onun elinin üzerine koyarak. "Bugün hatalarının yasını tutacak." Ona her şeyi anlatmadım; ortaya çıkardığım şeyleri ilk duyması gereken insanlar var, bu beni ne kadar bencil yapsa da, bugün kesinlikle elde edeceğinden daha fazla adalete sahip olacağını bilmek kararlılığımı pekiştiriyor. "Sana söz veriyorum Bianca. Ve bu sefer sözümünden dönmeyeceğim."

Bianca elimin arkasını okşuyor, boştaki eliyle elimi kapatıyor ve bana sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Asla yapmadın canım," diye beni temin ediyor. "Sen güçlü bir kadınsın. Bunu ilk tanışmamızdan beri biliyordum. Seni seçtiğim için mutluyum."

Boğazımda oluşan kalın yumruyu yutmak zorunda kalıyorum; sesime güvenmiyorum. Onun yerine başımı sallıyorum, onayı benim için onun bilebileceğinden çok daha fazla anlam ifade ediyor. Bianca Casiraghi, zorlukların ve sıkıntıların üstesinden gelinerek güce dönüştürölmesinin doruk noktasıdır. Tek umudum bir gün onun yarısı kadar bir kadın olabilmek.

"Ben de beni seçtiğin için memnunum," diyorum sonunda sıkıca.

O cevap veremedenden mahkeme salonunun kapıları açılıyor ve Lorenzo'nun beklenmedik bir yüzü takip edişini izlemek için koltuklarımızda dönüyoruz. Eli Hart'ın onu koltuğuna götürmesine kaşlarımı çatıyorum, Ezra'yı aramak için kapıya dönüyorum ve Eli'nin neden bu kadar geç bir saatte ona katıldığını merak ediyorum. Ortaya çıkmayınca şaşkınlığım daha da artıyor.

Eli yargıca hitaben, "Geciktiğimiz için özür dileriz Sayın Yargıç," diyor. "Bay Casiraghi'nin avukatında bazı değişiklikler oldu."

Yargıç Harding tek kaşını kaldırıyor. "Bunu görebiliyorum. Diğer Bay Hart bize katılmayacak mı?"

"Maalesef," diye cevap verdi Eli. "Ezra Hart artık firmamızda çalışmıyor."

şaşkınlıktan ağzım açık kaldı, gözlerim büyüdü. Ne oluyor lan? Ezra artık Alexander için çalışmıyor mu? İstifa mı etti? Kovuldu mu? Peki ya onun

Anne? Beni görmeye geldiğinde orada çalışmıyor muydu? Sorular beynimin içinde düşen bir lastik top gibi zıplıyor. Yüzümdeki şoku temizlemek için elimden geleni yapıyorum.

"Hâlâ devam etmeye hazır mısınız?" Yargıç Harding soruyor.

Eli başını sallıyor. "Davaya aşınayım ve devam etmek için hâlâ iyi olduğuma eminim."

"Pekâlâ o zaman," der Yargıç Harding başını sallayarak. "Devam edebiliriz." Gözlüklerini düzelterip notlarına bakıyor. "Şimdi, Bayan Pierce, tanışınızla devam edebilirsiniz."

"Devam ediyoruz, Sayın Yargıç," diyorum, ayağa kalkıp hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak. "Kapanış konuşmasını yapmadan önce Anton Andrews'u kürsüye çağırmak istiyorum."

"İtiraz ediyorum," diyor Eli. "Bay Andrews tanık olarak listelenmemiş."

"Sayın Yargıç," diye sakince karşı çıktım. "Bay Andrews'un daha önce ifadesi alındı. Tanık listesinde adı var ve bu duruşma sırasında bir kez çapraz sorguya alındı."

Yargıç Harding düşünceli görünüyor, gözlerinde bir ilgi pırıltısıyla potansiyel tanığıma bakıyor. Karar vermesini beklerken birkaç değerli saniye nefesimi tutuyorum, ancak başını kısa bir selamla eğdiğinde rahatlayarak nefes veriyorum. "Bay Hart, Bayan Pierce daha önce listeye alınmış herhangi bir tanığı çağırabilir." Gözlüklerinin üzerinden ona baktı. "Belki de bu dava için düşündüğünüz kadar hazırlıklı değilsiniz."

"Teşekkür ederim, Sayın Yargıç," diyorum. Doğruluyorum, Anton'a dönüyorum ve onunla kürsü arasında bir işaret yapıyorum. "Bay Andrews, lütfen."

Adam oturduğu yerden sallanırken yavru bir geyiğe benziyor, gözleri benimle kürsü ve ona bakmayan Lorenzo arasında gidip geliyor. İcra memuru Anton'a yemin ettirirken yüz ifademi nötr tutuyor, heyecanımı belli etmemeye çalışıyorum.

"Bay Andrews," diye selamlıyorum onu birkaç adım daha yaklaşırken. "Sizi şaşırttığım için üzgünüm, sorularıma daha önce cevap verdiğinizizi biliyorum."

Gözleri Lorenzo'nun masasına doğru bakıyor ama Lorenzo'nun onu onaylayıp onaylamadığına bakmıyorum. Onun yerinde olsam yapmazdım. "Sorun değil,"

Anton titreyerek cevap verir.

"Bay Casiraghi için ne kadar süredir çalıştığınızı tekrar söyleyebilir misiniz?" "Dokuz yıldır, hanımefendi."

"Peki onun şirketi tarafından işe alınmadan önce ne iş yapıyordunuz?"

"Bay Casiraghi tarafından işe alınmadan önce üniversitedeydim," diyor.

"Mezun olduktan sonra onun şirketi tarafından işe alındım."

"Peki hangi üniversiteye gittiniz?" "Northwestern, hanımefendi."

"Etkileyici," diye not ettim. "Dereceneydi?"

"İşletme, hanımefendi."

"Ve her zaman kişisel asistan olmayı mı planlıyordunuz?" "İtiraz ediyorum," diyor Eli. "İlgisizlik."

Dikkatimi Yargıç Harding'e veriyorum. "Sayın Yargıç, *daha fazla* olamazdı ilgili."

"Reddedildi," diye cevap veriyor ve bana düz bir bakış atıyor. "Ama eğer haklı olduğunuz bir nokta varsa, oraya gelelim Bayan Pierce."

"Evet, Sayın Yargıç." Anton'a döndüm. "Bay Andrews?"

"Ben... Emin değilim," diyor endişeyle. "Babam işletme diploması almamı istedi."

"İlginç." Ondan uzaklaşıyorum, ellerim arkamda, sanki düşünüyormuşum gibi. Lorenzo'nun masasına bakıyorum, yumruğunu sıktağı için parmak eklemlerinin bembeyaz olduğunu fark ediyorum. "İlginç, Bay Andrews," diye devam ediyorum, hala ona değil mahkemeye bakıyorum. "Çünkü Northwestern Üniversitesi'nde okuduğunuz iddia edilen yıllarda sizin adınıza kayıtlı birini bulamadık."

Şok olmuş yüz ifadesini görmek için arkamı dönüyorum, gözlerinin yine Lorenzo'nun masasına kaydığını gözden kaçırmıyorum. "I-"

"Bunun garip olduğunu düşünmüştüm," diye devam ettim, "ama sadece 2014 yılında yasal olarak adınızı değiştirdiğinizi öğrenene kadar, öyle değil mi?"

"İtiraz ediyorum!" Eli bağılıyor, sandalyesi ayağa kalkarken sürtünüyor.

Masama doğru ilerliyorum, bir dosya dolusu belge çıkarıyorum ve kürsüye geri götürüyorum. "Bunun kırk yedi numaralı belge olarak işaretlendiğini fark edeceksiniz, her iki tarafa da açıklanan bir belge duruşma öncesi genel bir bakış

Bay Andrews'un iş kayıtları. Yedinci sayfayı açarsanız, 'Diğer İsimler' bölümü altında Bay Andrews eski yasal ismini listelemiştir. Zaten kabul edilmiş olan bu kanıt, ekibimizin konuyu takip etmesi için tamamen kabul edilebilir olduğu anlamına geliyor."

Yargıç Harding belgeyi gözden geçirdi ve geri vermeden önce başını salladı. "Haklı, Bay Hart. Daha önce ifşa edilmiş."

"Bu çok çirkin!" Lorenzo yumruklarını masaya vurur. "Yapamazsın _."

Yargıç Harding sert bir şekilde "Düzen," dedi ve tokmağını vurarak Eli'a doğrultarak. "Müşterinizi kontrol altına alın, Bay Hart."

Gülümsememi bastırmak zorundayım. Lorenzo kendi mezarını kazdığının farkında olmalı ve ben de küreği tuttuğum için mutluyum. Belgeleri yargıçtan geri alıyorum ve yedinci sayfayı görebilmesi için sakın bir şekilde Anton'a uzatıyorum.

"Bay Andrews," diyorum tatlı bir sesle. "Lütfen bana 2015 yılında Casiraghi Development için yaptığınız iş başvurusunda belirttiğiniz ismi okur musunuz?"

Anton bir çarşaf kadar beyaz görünüyor. Belli ki gergin mizacı kalıtsal değil.

Hemen cevap vermeyince, "Bay Andrews?" diye ısrar ediyorum. "A-Anton Kinsley," diye kekeliyor.

İçimi bir memnuniyet kaplıyor. "Bu da Bay Casiraghi ile uzun süredir romantik bir ilişki içinde olduğunu düşündüğümüz kadınla aynı soyadını paylaştığınız anlamına geliyor, değil mi?"

Gözleri kocaman açılmıştı ve şimdi Lorenzo'ya bakmaya cesaret edemediğini fark ettim. "Evet."

"Çok ilginç." Klasörümde başka bir belge çıkarıyorum. "Bana bu belgenin ne olduğunu söyleyebilir misin?"

Anton nefesini içine çekti. "Northwestern için kayıt evraklarım."

"Bu doğru." Sayfayı çeviriyorum. "Peki bu evrakla birlikte yaşınızı kanıtlamak için sunduğunuz belgenin ne olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Doğum belgem," diye fısıldıyor neredeyse.

"Neydi o?"

"Doğum belgem," diyor daha yüksek sesle.

"Ve lütfen mahkeme için bu belgede ebeveynleriniz olarak kimin listelendiğini okur musunuz?"

Anton biraz yeşil görünmeye başlıyor ve kısa bir an için Lorenzo'ya dönüp bakıyor, bunu yaptıktan sonra daha da kötü görünüyor. Neredeyse adam için üzüleceğim. Dikkatini tekrar önündeki belgeye verdiğinde, yakında bir kovaya ihtiyacı olup olmayacağını merak ediyorum.

"LeeAnn Kinsley ve... Lorenzo Casiraghi."

Arkamda bir patlama oluyor, Lorenzo İtalyanca bağırmaya başlıyor ve salonda toplu bir mırıltı yükseliyor ama ben bunlara aldırmıyorum, Bay Andrews'a ayırdığı zaman için teşekkür ediyor ve Yargıç Harding tokmağını vurarak salonun kontrolünü ele geçirmeye çalışırken bile tanığı sakince geçiyorum.

Masamıza geri döndüğümde Bianca'nın gözleri benimkilerle buluştuğunda parlak ve ıslaktı ve etrafımızdaki kaos devam ederken bile sessizce yanağımlı okşamak için uzandı. Bu hayatımın en tatmin edici anlarından biri ve Bianca sessiz bir *teşekkür* ederken tüm varlığım gurur ve tatminle ışıltıyor.

Başımı sallayarak teşekkür etmesine gerek olmadığını söylüyorum; ihtiyacım olan tek şey bu an.

Ve şu anda... tek düşünebildiğim, burada olup bunu görmesini dilediğim kişi.

- - -

Mahkeme salonundan çıktığımızda LORENZO çoktan gitmişti; duruşmaya ara verdiğimizde, onu öfkeyle salondan çıkmadan önce boş yüzlü Eli'ye İngilizce ve İtalyanca karışımı bir dilde bağırırken yakaladım ve dürüst olmak gerekirse, onu kim suçlayabilir ki? Aletinizi pantolonunuzda tutamadığınız için servetinizin yarısını kaybetmenin ağır bir darbe olduğunu hayal edebiliyorum. Onun için neredeyse üzülüyorum, sıkıntılarının bitmediğini biliyorum. Neredeyse.

Bianca ve ben önümüzdeki hafta işleri sonuçlandırmak için buluşmaya söz verdik ve bu hafta karşılaştığım diğer ifşaatları ona anlatmak istesem de, önce Ezra'ya söylememek yanlış geliyor. Tek umudum, bu konuda hemen açık sözlü olmadığımı öğrendiğinde çok kızmayacağı.

Ama sanırım kariyerimin en büyük davasını her şeye rağmen kazandıktan sonra beklediğim son şey Eli Hart'ın beni bulması ve parmaklarıyla dirseğime hafifçe dokunarak dikkatimi çekmesi. Benim için kesici sözler söylemesini, egosunu yatıştırmak için son bir iğneleme yapmasını bekliyordum, bu yüzden *aslında* söylediği şey beni neredeyse yere seriyor.

"Orada iyi iş çıkardın."

Onu yanlış duyduğumu düşünerek geri çekildim. "Pardon?"

"Büyük bir kafaya sahip olma," diye kıkırdıyor. "Ama etkileyiciydi."

"Buraya gelmeden önce bir tür beyin hasarı mı geçirdin?" Eli,

"Senden neden hoşlandığını anlayabiliyorum," diyerek ağzımı açık bıraktı. "Ne?"

"Ben pek çok şeyim," diyor pratik değilmiş gibi görünen bir gülümsemeyle. "Ama aptal bunlardan biri değil. Kardeşim pek kurnaz sayılmaz."

"Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok."

"Sorun değil Danica," diye beni yatıştırıyor ve beni durdurmak için bir elini kaldırıyor. "Hiçbir şey söylemeyeceğim. Aslında, ben..." Kaşlarını çatıyor, ifadesi yorgun ve bugün ilk kez ne kadar yorgun görüldüğünü fark ediyorum. Her zamanki kendinden emin soğukkanlılığından çok farklı. "Sana bir şey vermek istiyorum."

Eli Hart'ın bana vermek isteyebileceği herhangi bir şey için beynimi zorluyorum ama hiçbir şey bulamıyorum. Bu da takım elbisesinin göğüs cebine uzanıp bana bir flash bellek uzatırken hiçbir şey söylemediğim anlamına geliyor.

"Bunu kardeşime vermeni istiyorum," diyor bana.

"Ezra'ya mı?" Flaş belleği nazıkçe alıyorum. "Neden veremiyorsun?"

"Benden haber almak istediğinden şüpheliyim," diyor, ağzında hüznü bir gülümseme oluşuyor. "Ve açıkçası onu suçlamıyorum. İkisini de görmeden önce yapmam gereken bazı işler var."

"İkisini de mi?"

Eli başını eğiyor. "Sana söylemedi mi?"

"Um...hayır. Bir süredir konuşmuyoruz."

"Ah." Kaşlarını çatarak ayaklarına bakıyor. "Geçen hafta şirketten ayrıldı. Sonra doğruca ailemizin evine gitti ve annemi alıp götürdü. Babam çok öfkeli tabii ama şu ana kadar hiçbir şey yapmadı." Bana bakıyor ve hâlâ elimde tuttuğum flash belleğe doğru başını sallıyor. "Bu asla yapamamasını sağlayacak."

"İçinde ne var?"

"Babamın dizüstü bilgisayarından kopyalayabildiğim her şey," diyor bana. "Umarım yeterli olur."

Şokun içimde dolaştığını hissediyorum. "Onlara gerçekten yardım mı edeceksin? Neden?"

"Çünkü... o benim annem," diyor sessizce. "Ve ben... iyi bir evlat olamadım. Bunu telafi etmeye çalışmak istiyorum."

Parmaklarımın arasındaki minik sürücüye bakıyorum, Ezra'nın ve Jackie'nin adına şaşkın ve garip bir şekilde duygulanmış hissediyorum. Yutkunup başımı sallıyorum. "Biliyorsun, ben de bir şeyler buldum," diye onu bilgilendiriyorum.

"Bu beni şaşırtmadı," diye gülüyor.

"Baban için zor zamanlar anlamına gelecek şeyler," diye devam ediyorum. "O masum değil, Eli. Bunu herkesin bilmesini sağlamak niyetindeyim. Bu senin için sorun olur mu?"

Eli gözlerini benden kaçırıyor, ellerini ceplerine sokuyor ve dudaklarını büzüyor. "Biliyor musun, son birkaç gün içinde aile hakkında çok şey öğrendim. Kan bağından dolayı gösterdiğimiz sadakatin her zaman hak edilmediğini öğrendim. Keşke çok daha önce öğrenseydim dediğim bir şey bu, ama şimdi tek yapabileceğim bunu telafi etmeye çalışmak." Ciddiyetle başını salladı ve bana döndü. "Yani evet, benim için sorun yok. İnsanlar acı çekerken daha fazla boş boş oturamam. Ve eğer yapabilirsen... anneme söyle..." Gözleri parlıyor ve oradaki duygular onu daha insani gösteriyor. Belki de hiç görünmediği kadar. "Ona bunu yaptığım için üzgün olduğumu söyle."

Belleği cebime sokuyorum. "Sanırım bunu senden duymayı tercih eder."

"Doğru," diyor kalın bir sesle. "Umarım bir gün olur. Hak ettiğim zaman ona söylemek için."

Başka ne diyeceğimi bilemeden başımı sallıyorum. Bugün yaşadığım her şey duygusal bir hız treniydi. Eli başımı sallayarak bana karşılık veriyor, boğazını temizliyor ve elini uzatıyor. Elini yavaşça sıkmak için uzanmadan önce bir an göz ucuyla bakıyorum.

"Kazandığınız için tebrikler Bayan Pierce," diyor.

Zaferimin tüm ağırlığını hissederek sırtıyorum. "Teşekkür ederim, Bay Hart."

Elimi bırakıp beni orada öylece bırakıyor ve az önce yaptığımız konuşmanın etkisiyle hâlâ biraz sersemlemiş bir halde ayaklarımı nasıl kullanacağımı hatırlamam birkaç saniye sürüyor. Alexander'ı alt etmek için cebimdeki diske gerçekten *ihtiyacım* olacağını sanmıyorum ama Eli'nın bunu vereceği gerçeği... Anneleri için dünyalara bedel olacağını biliyorum. Eğer yapabilirsem, bunu duyduğundan emin olmak istiyorum.

Bu da bana bir yere gitmem gerektiğini hatırlatıyor.

Thirt -On

EZRA

"Anne, seni götürebilirim," diye üçüncü kez deniyorum.

Beni başından savıyor. "Rita'yı özledim. Beni doktora götürebilir, Ezra. Oylanma."

"Tabii ki gezineceğim," diye homurdanıyorum.

"Bilmiyor muyum?" diye gülüyor. "Günlerdir bunu yapıyorsun."

Gözlerimi kısıyorum ama o yine gülüyor, aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve yanağımı okşuyor. "Seni seviyorum sevgilim, ama bu daireden çıkman gerek. Ben iyi olacağım."

Buna bir dereceye kadar inandım. Annem benimle kalmaya başlayalı sadece birkaç gün olmuştu ama bu kısa süre içinde... hafiflemişti. Onu hiç görmediğim kadar hafif. Sanki sonunda özgür ve belki de bunu hak ettiğini hissediyor. Bu beni de hafifletiyor.

Çoğunlukla.

Hâlâ hayatımdaki Dani şeklindeki boşluğu düşünmemeye çalışıyorum. "Sadece senin için endişeleniyorum."

Annem usulca gülümsüyor. "Biliyorum hayatım. Uzun yıllardır ebeveyn rolünü oynuyorsun... ve sana minnettarım. Ama şimdi senin için bunu nasıl yapacağımı bulmalıyım, tamam mı? Bırak da kendi başıma bir şeyler yapmaya çalışayım. Azıcık da olsa. Bir yerden başlamak lazım, değil mi?"

"Peki," diye kabul ediyorum. "Ama işin bitince beni ara. Başka bir yere gidersen bana haber ver."

"Evet, evet," diye homurdanıyor. "Arayacağım. Eğlenceli bir şeyler yapmaya çalış, tamam mı? Bütün bu üzüntülerinle *beni* strese sokmaya başlıyorsun ve benim de umutsuz vaka olmam gerekiyor."

"Böyle şakalar yapma," diye azarlıyorum. "Öyle değilsin."

Yine de, onun şaka yaptığını duymanın heyecan verici olduğunu kabul etmeliyim, her ne kadar bunun onun aleyhine olmasından nefret etsem de.

"Birkaç saat sonra görüşürüz, tamam mı?"

Onu tekrar götürmeyi isteme dürtüsüyle dilimi ısırarak başımı sallıyorum. "Pekâlâ."

Çantasını omzuna atıp Rita'nın onu lobide beklediğini ve bir kez daha onu aşağı indirmem için bana ihtiyacı olmadığını söylerken endişenin beni ele geçirmesine izin vermemeye çalışıyorum. Bu bağımsızlığı hissetmek istediğini biliyorum; bu yıllardır sahip olamadığı bir şey ve ben ona bunu az da olsa vermek istiyorum.

O gittiğinde ne yapmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok çünkü son birkaç gündür tamamen onun etrafında dönüyor, onu misafir odama yerleştirmeye çalışıyorum. Alexander'ın her an peşimizden gelebileceği endişesiyle boğuşuyorum ve gelmediği her an endişemi daha da artırıyor. Diğer ayakkabının düşmesini beklemek gibi.

Annem ne isterse yapmaya çalışıyorum, onun yokluğunda kendimi meşgul etmek için elimden geleni yapıyorum. Son birkaç gündür evimin vazgeçilmezi oldu ve onun burada olmasını çok sevdim. Daha çok çocukluğumdaki biz gibi hissediyorum. Alexander'dan uzak geçen her günle birlikte daha da iyi olacağını umuyorum.

İlk saatten sonra televizyondan bıktım ve ikinci saatten itibaren biraz kafayı yiyeceğim. Purrgood'u besliyorum; günlerdir bana kızgın, sanırım Dani'yi özlediği için, ki kulübe katıl adamım. Onu düşünmemek için elimden geleni yapıyorum, çünkü düşünürsem tamamen yıkılmaktan korkuyorum. Ona aşağı yukarı onu bekleyeceğimi söyledim, eninde sonunda bize gerçek bir şans vermeye karar vereceğini umdum, ama içten içe... asla orada olamayacağından korkuyorum.

Purrgood bana miyavlıyor ve bir kedi için mümkün olsa bile, bana sitem dolu bir bakış attığını görmek için aşağı bakıyorum. "Bana öyle bakma," diye çıkışıyorum. "Hain."

Onu yargılaması için yalnız bırakıyorum ve şu anda hayatımdaki stresten uzaklaşmak için kötü bir şeyler bulmak üzere mutfağa gidiyorum. Peynirle kaplı bir şey, sanırım. Kapımın çalındığını duyduğumda hâlâ bir dolabı karıştırıyordum. Omzumun üzerinden bakıyorum ve annemin anahtarını unutup unutmadığını merak ederek kaşlarımı çatıyorum.

Oturma odasına doğru koşarak kapının kolunu tutup çeviriyorum. "Hey, unuttun mu-?"

Annem değildi.

Ağzım bir karış açık, önümdeki kadına bakarken sorum havada kayboluyor ve onun hayal gücümün bir ürünü olup olmadığını merak ediyorum. Tanrı biliyor ya, bu hafta onu fiziksel olarak ortaya çıkaracak kadar çok düşündüm.

"Dani?"

"Merhaba." Hâlâ mahkeme kıyafetleri içinde, topuklarının üzerinde kayıyor. O zaman bugünün ne olduğunu anlıyorum. "İçeri girebilir miyim?"

"Ben... evet," diye idare ediyorum, kendimi hatırlayarak. "İçeri gel."

Beni geçip gidiyor, hain kedimin onu selamlamak için tırıs tırıs geldiğini görünce mutlu bir ses çıkarıyor. Kulaklarının arkasını kaşımak için eğiliyor ve bu görüntü aramızdaki daha kolay günleri o kadar anımsatıyor ki göğsüm ağrıyor.

"Hey, koca adam," diye cıvıldıyor. "Beni özledin mi?"

"Tek özleyen o değil," diyorum ona dürüstçe ve omzunun üzerinden kocaman gözlerle bana bakmasına neden oluyorum.

Doğruldu, pantolonunun kumaşını düzeltti ve kirpiklerinin arasından bana baktı ve ilk kez elindeki manila zarfı fark ettim. "Ben de... seni özledim."

"Özledin mi?"

Bu alaycı bir soru değil, aslında bunu doğrulamak için çaresizim.

Dudağının iç kısmını çiğniyor, beni izliyor. Konuşmaya devam etmesini beklerken kendimi yüksek bir çıkıntının kenarında duruyormuş gibi hissediyorum. Kalbim kaburgalarımın çarpıyor; bana ne söylemeye geldiğinden hâlâ emin olamıyorum. Acıma son mu veriyor yoksa bunun çok uzun bir süre devam edeceğini mi garanti ediyor.

Ama şaşırtıcı bir şekilde, ikisini de yapmıyor. "Bugün kazandım," diyor bana.

"Tebrik ederim."

"Anton'un Lorenzo'nun oğlu olduğunu biliyor muydun?"

"Şüphelerim vardı," dedim omuz silkerek. "Elimde kanıt yoktu."

"Peki bana onu araştırmamı söylemenin işe yarayacağını nereden biliyordun?"

"Emin değildim," diyorum dürüstçe. Dudaklarım titriyor. "Ama o adi herifi alaşağı edecek pıslığı bulabilecek biri varsa, onun sen olacağını biliyordum."

Yine de yüz ifadesi bana bir şey söylemiyor, çenesi düşünceli bir şekilde çalışıyor. "İstifa ettiğini neden bana söylemedin?"

İçimi çektim. "Çünkü... sana daha fazla baskı yapmak istemedim."

"Baskı."

"Evet, baskı. Aramızda olan her şeyin senin için çok fazla olduğunu biliyorum ve bu ve duruşma... Daha fazla kafa karıştırıcı unsur eklemekten tabağında yeterince şey olduğunu düşündüm."

"İşi bırakman ve anneni o evden çıkarman nasıl kafa karıştırıcı oluyor?"

"Ben sadece- Bekle. Annemi nereden biliyorsun?" "Eli söyledi."

Yüzüm buruştu. "Eli mı? Eli ile mi konuştun?"

"Bugün mahkemeden sonra beni yakaladı," diyor.

"Konuştuk." "Siz... konuştunuz."

"Güven bana," diye homurdanıyor. "Ben de aynı derecede tuhaf bir deneyim yaşadım."

"Anlamıyorum." Başımı sallıyorum. "O... o onu tehdit etmedi, değil mi? Çünkü yemin ederim, ben-"

"Hayır, hayır, hayır!" Ellerini ileri geri sallıyor. "O yapmadı. Söz veriyorum. O sadece- Şey, görüyorsun-" Keskin bir şekilde nefes veriyor ve bana vermek için dosyayı uzatıyor. "Al. Bu senin için."

"Ne?" Kaşlarımı çatarak ondan aldım. "Nedir o?" "Bianca'nın emanetinin İtalya'dan İtalya'ya transferini detaylandıran belgeler. Amerika'da reşit olduğu yıl."

Kaşlarımı çatarak önce ona sonra da zarfa bakıyorum. "Anlamıyorum."

"Havaleyi yapan avukatın imzasına bak," diyor. Klasörden belgeleri çekerken hâlâ kaşlarımı çatıyorum ve onun bahsettiği imzayı görene kadar karıştırıyorum. Soğuk bir tür şok geçiyor ve ben ona bakakalıyorum. "Bu gerçekten...?"

"Alexander'ın imzası mı? Evet, Alexander'ın imzası. Belgelerin geri kalanını ve sonraki birkaç yılın mali kayıtlarını incelerseniz, Lorenzo tarafından yapılan para çekme işlemlerinin açık bir modelini izleyebilirsiniz, çünkü *Alexander* onu ortak yararlanıcı olarak adlandıran belgelerde tahrifat yapmıştır. O belgelerdeki imzayı Bianca'nınkiyle karşılaştırdım. Eşleşmiyorlar."

"Yani...?"

Başını sallıyor. "Alexander taklit etmiş olmalı. Ya da Lorenzo. Ne olursa olsun, Lorenzo işini kurarken ikisi de yıllarca ondan çalmanın suç ortağı."

"Peki Alexander bundan ne kazandı?"

"Söyleyebileceğim kadarıyla, büyük bir ödeme. Duruşma için kopyalarını aldığımız banka kayıtlarını kontrol ettim. Lorenzo tüm bunlar olduktan bir ay sonra Alexander'ın hesabına yüklü miktarda para yatırmış."

"Tanrım."

Elimdeki belgelere bakıyorum, Alexander'ın her zaman inandığım gibi bir yılan olduğunu kanıtlayabilecek bir delile sahip olduğuma hâlâ inanamıyorum. Annemin Alexander Hart'ın elinden bir daha asla acı çekmemesini sağlamak için ihtiyacım olan şeyi elimde tutuyor olabilirim.

"Vay, ben...vay."

Elini cebine atıp bir flash bellek çıkardı ve onu da bana uzattı. "Oh, bu da Eli'dan. Görünüşe göre Alexander'ın ofisine girmiş ve eline geçen her şeyi bilgisayarından kopyalamış. Sanırım bu onun zeytin dalı uzatma şekli."

"Kendimi alacakaranlık kuşağında gibi hissediyorum."

"Evet, çok fazla olduğunu biliyorum. Aslında annene üzgün olduğunu söylememi istedi."

"Bence bunu ona kendisi söylemeli," diye alay ediyorum. Bana küçük bir gülümseme veriyor.

"Katılıyorum."

"Dani, ben... teşekkür ederim." Sesim çok kalın çıkıyor ve burun deliklerimden derin nefes almak zorunda kalıyorum. "Ciddiyim. Bunu yaptığına inanamıyorum."

"İnanamıyor musun?"

Gözleri şimdi daha yumuşak, gülümsemesi biraz daha hüzünlü. "Hayır, yapabilirim. Gerçekten yapabilirim."

Ona söylemek istediğim daha o kadar çok şey var ki; lanet olsun, ona *dokunmak* istiyorum. Vücudum dokunmak için adeta titreşiyor. Ama ona hazır olana kadar bekleyeceğimi söyledim ve bunda ciddiydim. Beni öldürse bile.

"Bu..." Bir yutkunmayla boğazım düğümleniyor. "Söylemeye geldiğin tek şey bu mu?"

"Ben...şey. Sanırım öyle."

"Oh." Başımı sallıyorum, hayal kırıklığımı gizlemek için ayaklarıma bakıyorum. "Doğru. Pekâlâ. Bunun için gerçekten minnettarım."

"Ezra, önemli bir şey değildi.

Gerçekten." Tek yapabildiğim yine

başımı sallamak oldu. "Doğru."

"Siktir." Parmaklarını saçlarında gezdirip nefesini üflerken başımı kaldırıp bakıyorum. "Bu bir yalan."

"Ne?"

"Söylemeye geldiğim tek şey

bu değildi." "Kafam karıştı."

"Biliyorum." Başını sallıyor, perişan görünüyor. "Ve bu benim

hatam." "Hayır Dani, ben öyle demedim-"

Bir elini kaldırdı. "Hayır, bunu çıkarmam gerek."

Derin bir nefes alıyor, mükemmel yüzündeki kararlılık o kadar ona benziyor ki, başka bir zaman olsa gülerdim. Bana bir yargıç ve jüriye açılış konuşması yapacakmış gibi bakıyor. Gözleri, hayatındaki diğer her şeye verdiği aynı vahşeti taşıyor.

Belki de bu yüzden söylediği şey beni neredeyse yere

seriyordu. "Sana aşığım."

Daha önce söyleyecek bir şey bulamadığım bir durumda kaldığımı hiç sanmıyorum. Normalde cevap vermek bana çok kolay gelir ama Dani sadece beş kısa kelimeyle beni suskunlaştırmayı başardı. O alır

Sessizliğimden faydalanarak, sanki durursa söyleyeceklerini çıkaramayacakmış gibi hızla ilerliyor.

"Seninle işleri berbat ettiğimi biliyorum," diyor kısık sesle. "Kendime o kadar uzun süre insanların kaçınılmaz bir sonuç olduğunu, bulabileceğim iyi bir şeyin eninde sonunda biteceğini, o halde denemenin ne anlamı olduğunu söyledim ki? Belki de bu yüzden elime geçen ilk fırsatı seni uzaklaştırmak için kullandım." Başını iki yana sallıyor. "Bu onu doğru yapmaz." Kaşları kırışıyor. "Beni kovalamayla bırakmakta haklıydın. Beni takip etmemelisin."

"Dani-"

"Bu sefer *seni* takip edeceğim," diyor kararlı bir şekilde, kararını onaylarcasına başını sallıyor. "Yani beni affetmen ne kadar sürerse sürsün, bekleyeceğim. Çünkü sen de kalmaya değersin Ezra. Ve sana öyle değilmişsin gibi hissettirdiysem özür dilerim. Bana bir şans daha verirsen, söz veriyorum-"

Aradaki mesafeyi göz açıp kapayıncaya kadar geçip onu kendime çektiğimde ve ağzını ağzıma yapıştırdığımda şaşırmış gibi bir ses çıkarıyor. Eriyip gitmeden önce sadece bir an hareketsiz kalıyor, elleri pazularıma dolanıyor ve kollarını boynuma dolamadan önce sıkıyor. Ağzı benimkine doğru hareket ederken her türlü şüphenin, her türlü endişenin, *hepsinin* içimden akıp gittiğini hissediyorum. Sanki bundan sonra olacak her şey kolay olacakmış gibi, çünkü artık onun yanımda olacağını biliyorum.

"Ciddiyim," diyor öpücükler arasında. "Seni bekleyeceğim-"

"Kapa çeneni, Dani." Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum, oyalanıyorum. "Aptal olma."

Göğsümü itiyor, sadece kollarımı sıkıca beline doladığım için bana yakın duruyor. "*Aptal mı?*"

Öfkeli ifadesi beni gülümsetiyor; bana böyle bakması beni ne kadar mutlu ettiyse, bu herhalde *benim* de aptal *olduğumu* gösteriyor.

"Çok aptalca," diye takılıyorum, kıpırdayamasın diye onu sıkıca tutuyorum. "Seni bir saniye daha gözümün önünden ayırmayacağımı sanıyorsan..."

Tutuşuma karşı koymayı bıraktı, gözleri yumuşadı. "Ne?"

"Bilmiyor musun?" Eğildim, dudaklarımı onunkilere değdirdim ve gülümsedim. "Seni uzun zamandır seviyorum Dani. Sadece senin yetişmeni bekliyordum."

Söylediklerimi anlamaya çalışıyormuş gibi bana göz kırpmıyor ve bunu yaptığı anda gözleri zevkle kırışıyor, gülümsemesi geniş ve açık ve kalbimde yarattığı etki çok benzer bir şey. Kendini bana doğru atıyor, vücudunu benimkine yapıştırıyor ve parmaklarını saçlarıma sokuyor. Saç tellerimi acıtacak kadar sert bir şekilde çekiştiriyor ama ellerinin tekrar üzerimde olmasından o kadar mutluyum ki bunu memnuniyetle karşılıyorum.

"Vay canına," diye mırıldanıyorum ağzına karşı. "Beni *gerçekten* özlemiş olmalısın." "Neredeyse hiç."

Çenesini öperek sırtıyorum. "Bana bir düşünce bile ayırmadın."

"Bir ara neredeyse adını unutuyordum," diye gülüyor nefes nefese.

"Gerçekten mi?" Alt dudağını ısıyorum. "Belki de sana çılgılık attırmalıyım. Böylece unutmazsın."

"Bu senin için *gerçekten* işe yarıyor mu?"

Elim çenesi boyunca kıvrılıyor. "Sen söyle."

"Sana katlanamıyorum," diyor ısırmadan.

"Oh, hayır," diye kıkırdıyorum. "Beni *seviyorsun*. Geri almak yok. Hayatının geri kalanında seni deli edeceğim."

"Söz mü?"

Esprisi bir anlığına sönüyor ve ben bunu gözlerinde görebiliyorum, o kalıcı belirsizliği. Burnunun ucunu öpüyorum. "Bebğim, benden asla kurtulamayacaksın."

Tanrım, gülümsemesine bayılıyorum. Hayatımızın geri kalanında bunu yapacağından emin olmak için sessizce söz veriyorum.

Onu odama götürmek ve onu ne kadar özlediğimi göstermek niyetiyle kendime doğru çekiyorum, ama iyi niyetli planlarım ön kapımın anahtarları takırdayınca, annem kolları alışveriş poşetleriyle dolu bir şekilde içeri dalınca cırtlak bir sesle duruveriyor.

"Hey, tatlım! Misafir odası için sana yeni bir duş perdesi aldım. Şu gri olan çok- Oh." Annemin yüzü aydınlanıyor, gözlerinde muzip bir parıltıyla Dani'nin kollarımdan kurtuluşunu izliyor. "Şey, merhaba."

"Bayan Hart," diye mırıldanıyor Dani, beni iterek. "Merhaba. Özür dilerim. Biz sadece

."

"Özür dileme canım," diyor annem. "Öpüşmenin ne olduğunu hatırlıyorum. Dani, akşam yemeğine kalacak mısın?" Annem çantalarını yere bırakıyor, bir adım atıp kolunu Dani'ninkine doluyor. "Ben de bu sabah Ezra'ya canım tavuk Alfredo çekti diyordum. Ezra en iyi ev yapımı sosu yapar."

"I..." Dani beklentiyle bana bakıyor, ben de omuz silkiyorum ve anneme dönmeden önce tereddütle karşılık verdiği bir sırtış atıyorum ona. "Akşam yemeğine kalmak isterim."

"Güzel." Annem onun elini okşadı. "Şimdi gel ve bana kendinden bahset."

"Ah... tabii."

Onları birlikte görmek göğsümde bir şişlik hissine neden oluyor, içime o ana kadar özlemini çektiğimi bile fark etmediğim bir huzur yerleşiyor. Sanki ihtiyacım olan her şey bu odada varmış gibi. Dani'nin annemin bir daha asla acı çekmemesinin nedeni olduğunu bilmek, bunu daha da tatlı kılıyor.

Annem içecek bir şeyler aramak için uzaklaşıyor, ben de yaklaşıp Dani'nin yanağına bir öpücük konduruyorum ve fısıldayarak, "Devamı gelecek," diyorum.

"Eğer şanslıysan," diye mırıldanıyor.

Gülmemek için dudağımı ısıriyorum. Ona zaten öyle olduğumu düşündüğümü söylesem gözlerini devirirdi.

- - -

"KES SESİNİ," diye tıslayarak ağzımı kapattı. "Annen hemen koridorun sonunda."

Boynuna doğru gülümsüyorum, ardından nabız noktasını emiyorum. "Sesi sen çıkardın, Ekşi Yama."

"Çünkü *sen*," diye nefes nefese kalıyor.

Kalçalarımı tekrar eğiyorum, uzunluğumun kaygan sıcağında alay etmesine izin veriyorum. "Bunu yaptığım için mi?"

"Tanrım, çileden çıkarıyorsun," diye inliyor olabildiğince sessizce.

Ağzını yakalıyorum, onu doldurmaya başladığım anda dilimin içeri kaymasına izin veriyorum.

"Beni seviyorsun."

Kolları boynuma dolanıyor. "Bana hatırlatmayı bırak."

"Siktir." Yüzümü boğazına gömüp daha derine iniyorum. "Seni özledim."

"Beni daha hızlı özle."

"Hiç kimse sana alttan üstten geldiğini söyledi mi?" "Ezra," diye homurdanıyor.

Çenesinin altından öpüyorum, kalçalarımı ona doğru şaklatıyorum.

"Böyle mi?" "Evet. Aynen böyle."

"Sanırım sen de beni özledin," diye törpülüyorum. "Öyle mi?"

"En azından bir parçamı özlediğini biliyorum," diye mırıldanıyorum.

Daha hızlı hareket etmeye başladığımda tırnakları omuzlarıma batıyor, mükemmel, ıslak amcığı beni sıkıca kavrarken gözlerim kapanıyor.

"Seni sevdiğime inanamıyorum," diyor derin bir iç çekişle biten bir kahkahayla. "Sen bir aptalsın."

"Ama ben *senin aptalınım*."

Ona bakmak için başımı geri çekiyorum, kızarmış yüzü başucu lambamın sıcak ışığında çok güzel görünüyor, gülümsemesi içimi dolduruyor. Başını kaldırıp ağzıma yaklaşıyor, beni kendine çekiyor ve dilini dudaklarımın arasından geçiriyor. Bacaklarını belime dolayarak daha derine iterken öpücüğüyle inliyorum.

Kendimi onun bedeninde kaybediyorum, ona bu şekilde dokunabildiğim, yarın ve ondan sonraki her gün dokunabileceğim gerçeğinin tadını çıkarıyorum. Onu tekrar tekrar doldururken beni tatlı tatlı öpmesi çok farklı, böyle olduğumuzda yüzüme bile bakmadığı günlerden çok farklı. Sanırım o zamanlar ona bu kadar çaresizce ihtiyaç duymamın kaçınılmaz olduğunu, ona sahip olduktan sonra onunla kıyaslanabilecek başka birinin asla olamayacağını biliyordum.

Ve şimdi tamamen eminim.

"Daha zor," diyor nefes alırken, başını arkaya doğru eğerek.

Dirseklerimi onun yanında yatağa dayıyorum, kalçalarımı bacaklarının arasına vurana kadar sürerken ön kollarıma yaslanıyorum, kendini kaybederken yüz ifadesinin her yönünü izliyorum. Gözleri benimkilerle buluşmak için açılıyor ve bir elimi aramızda gezdirebilmek için kendimi yukarı kaldırıyorum, bacaklarının arasına dalıp klitorisini parmaklarımın altında yuvarlıyorum. Çok yakınım, onun için çok açgözlüyüm ve uçurumun kenarından düştüğümde onu yanımda istiyorum.

"Benim için boşalabilir misin Dani?" "Aynen böyle," diye nefes alıyor.

Kaygan demeti biraz daha hızlı çalıştırıyorum, o beni sararken aletimin derin kayışını asla yavaşlatmıyorum.

"Boşılırken gözlerini istiyorum," diye mırıldanıyorum. "Seni yanımda istiyorum." Şaşkınca başını sallıyor, dudağını ısıırıyor. "Tamam."

"Beni seviyor musun?"

Bir kez daha başını salladı, gözleri ağır ağır kapanıyordu.

"Seni seviyorum." "Sonsuza kadar mı?"

Dudakları kıvrıldı. "Göreceğiz."

"Şimdi kimmiş puşt?" diye boğuluyorum, baskı artmaya başladığında kekeleyerek inliyorum, o kadar yakın ki neredeyse dişlerimin arasında hissedebiliyorum. "*Siktir*, Dani. İyi hissediyorsun."

"Durma."

"Asla."

Bileğimi daha hızlı çalıştırıyorum, kalçalarımı *daha sert* sallıyorum - sanki başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi içinde *hareket ediyorum*, çünkü şu anda olduğundan emin değilim. Şu anda hiçbir şey onun altımda nasıl görüldüğünden, etrafımda nasıl hissettiğinden, kafamın ve kalbimin her parçasına nasıl dokunduğundan daha önemli olamaz. Şu anda... o her şeyim. Sanırım her zaman da öyle olacak.

Boşaldığında sessiz bir ses çıkarıyor ve her titremesinin içinden geçtiğini hissediyorum, sıkı sıcaklığı etrafımı sarıyor, neredeyse beni takip etmeye zorluyor. İçimdeki her nabız sadece zevki uzatıyor ve ikimiz de hareketsiz kaldığımızda, kendimi kemiksiz hissediyorum, onun üstüne yığılmamak için kendimi zor tutuyorum.

Sonunda dürtüye teslim oluyorum ve Dani yumuşak bir ses çıkarıyor.

"Beni boğuyorsun," diyor nefes nefese.

"Mm. İlişkimizde bu tür suçlamalarda bulunman için henüz çok erken."

"Hep böyle imkansız mı olacaksın?"

Yuvarlanıyorum, yanına uzanıyorum ve onu yanıma çekerken sırtıtıyorum.

"Kesinlikle."

"Bu doğru." "Buna

bayılıyorsun."

Dudaklarının tenime doğru kıvrıldığını hissediyorum. "Sanırım seviyorum."

"Siktir, ben de seni seviyorum. İşim bitmeden önce bunu milyonlarca kez söyleyeceğim. Bunun farkındasın, değil mi?"

"Bebeğim "den daha iyi. "

"Sana böyle seslenmeme bayılıyorsun. İtiraf et, Ekşi

Yama." "Tanrım," diye inliyor. "Bu daha da kötü."

Saçlarını öpüyorum, kendimi hiç olmadığım kadar hafiflemiş ve mutlu hissediyorum. Sanki hayatımdaki her an tam da buna yol açıyormuş gibi.

"Alexander'la yüzleşmem gerekecek," diyorum ona bir süre memnun bir sessizlikten sonra.

Bana doğru başını sallıyor.

"Biliyorum." "Benimle gelir misin?"

Yüzünü yukarı kaldırıyor, dudaklarını yanağıma değdirene kadar kıpırdanıyor. "Elbette geleceğim."

Ve garip bir şekilde, bunu bilmek, sonuç ne olursa olsun herhangi bir belirsizlik hissetmediğim anlamına geliyor. O benimle olduğu sürece her şeyin yoluna gireceğini biliyorum. Parmaklarımı çenesine götürüyorum, ağzını alabilmek için daha yukarı kaldırıyorum. Yumuşak, tatlı ve buraya gelmek için yaptığımız çılgın yolculuktaki hiçbir şeye benzemiyor ama tek bir dakikasını bile değiştirmedim. Zor kazanılmış gülümsemeleri hayatımı aydınlatan bu huysuz, inatçı kadını hiçbir şeye değişmezdim.

Ve en iyi kısmı da... Asla zorunda kalmayacağım.

Thirt -Tw

EZRA

Buraya bir daha asla dönmek zorunda kalmayacağımı ummuştum, ama garip bir şekilde, Alexander'ın evinin ön kapısından ilk kez geçerken -çünkü bu onun evi, fark ettim ki, burası benim için hiçbir zaman bir ev olmamıştı

-Beni korkuyla doldurmuyor. Hayır, bu sefer Dani bana geri dönüp tüm eksik parçaları bana teslim ettiğinden beri hissettiğim o huzur iliklerime kadar işliyor ve beni bu duvarların içinde hiç olmadığım kadar sakin hissettiriyor. Onun burada olduğunu biliyorum; hayatım boyunca onu arayacağımı hiç düşünmemiştim.

Eli'dan yardım istedim ama bu sabah Alexander'ın nerede olduğu hakkında yaptığımız konuşma, her ne kadar yapmacık olsa da, tuhaf bir şekilde umutlu hissetmeme neden oldu. Sanki bir gün birbirimiz için gerçekten bir şey olabilirmişiz gibi.

Evin içinde ilerlerken pırıl pırıl iç mekânı ve güzel mobilyaları katalogluyorum, bunların herhangi birine son kez bakmak zorunda kalacağım konusunda kararlıyım. Eğer bugün planladığım gibi giderse -ki öyle olacağına inancım tam- ön kapıdan çıkıp gidebilir ve burayı bir daha asla düşünmeyebilirim. Bu düşünce beni özgürleştiriyor.

Alexander'ın ofis kapısının altında, içeride olduğunu söyleyen bir ışık parlıyor ve birkaç saniye kapının önünde duraksıyorum, düşüncelerimi topluyorum ve kendimi içeri adım attığımda karşılaşacağım kaçınılmaz saldırıya hazırlıyorum. Kendime artık gücün bende olduğunu hatırlatıyorum. Onun sadece bir insan olduğunu. Bana ya da sevdiğim birine bir daha asla zarar veremeyeceğini.

Kapıyı çalma zahmetine girmiyorum, çünkü bunun onu kızdıracağını biliyorum, kolu çevirip kapıyı hiçbir uyarıda bulunmadan iterek açmak ve içeri adım atmak

Büyük odanın içinde Alexander'ı masasının arkasında otururken buluyorum, içeri girdiğimde bana ters ters bakıyor. Burnu sargılı, gözleri yediğim yumruktan dolayı morarmış ve bu manzara karşısında gülümsememek için kendimi zor tutuyorum, onu bu kadar zayıflamış görmekten muazzam bir memnuniyet duyuyorum.

"Buraya gelmek için çok cesur olmalısın," diyor karanlık bir şekilde.

O zaman gülümsüyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Ellerimi arkamda rahatça kavuşturuyorum, devasa gömme dolaplara doğru yürüyorum ve sanki ona tüm dikkatimi verme zahmetine bile katlanamayacakmışım gibi raflarda sıra sıra dizili hukuk kitaplarını ve defterleri inceliyorum. Raftan rastgele bir kitap alıp göz gezdiriyorum, elimde evirip çeviriyorum ki hemen cevap vermeyerek onu daha da öfkeliendireyim.

"Biliyorsun," diyorum sonunda. "Çocukken sen evde yokken gizlice buraya girerdim." Hâlâ ona bakmadan kitabı yerine koyuyorum. "Yaptıkların hakkında daha fazla şey öğrenebilirim, belki beni önemsemeye başlarsın diye düşünürdüm." Dişlerimi sıkıyorum. "O zamanlar senin onayına o kadar muhtaçtım ki."

"Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadın," diye alay ediyor Alexander.

Dikkat çekici bir şekilde, küçümsemesi sadece daha çok gülümsememi sağlıyor ve sonunda görmesi için ona dönüyorum, bu da sadece daha öfkeli görünmesine neden oluyor. "Yine de hiç şansım olmadı, değil mi? Doğduğum günden beri benden nefret ediyorsun."

"Bunun için serseri anneni suçlayabilirsin."

Ona tekrar vurma isteğimi bastırıp sakın kalmaya çalışıyorum.

Üstünlüğü ele geçirmesine izin verme. Yakında her şeye de geçecek.

"Bir parça şefkat aradığı için onu gerçekten suçlayabilir misin? Tanrı biliyor ki sen ona bunu vermiyordun. Onu hiç sevdin mi ki?"

Daralmış gözleri, her ikisi de morarmış haldeyken neredeyse komik görünüyordu ve eğer toparlanmaya bu kadar kararlı olmasaydım gülebilirdim.

"O her zaman bir hayal kırıklığı oldu," diye alay ediyor. "Tıpkı senin gibi. Sen asla kardeşin gibi olamadın."

"Ah, ama Eli da artık senin emrinde değil, değil mi? Söyle bana Alexander. Bu hafta ondan haber aldın mı?"

Tuttuğu kalemi kavrayan eli sıkılaşıyor ve baskı altında plastiğin gıcırda dığı nı duyuyorum. "Ona ne söyledin?"

"Ben mi?" Başımı sallıyorum. "Ben bir şey söylemedim. Sanırım *ailenin* geri kalanının uzun zaman önce fark ettiği şeyi o da sonunda fark etti. Senin değersiz bir bok parçası olduğunu."

Alexander ellerini masasına vurarak kalemi bırakır. "Eğer hemen ofisimden defolup gitmezsen, ben-"

"Ne yapacaksın?" Masasına yaklaşıyorum, ellerimi tahtaya koyuyorum ve eğilebilmek için kendimi tahtaya dayıyorum. Bunu yaptığımda hafifçe irkildiğini memnuniyetle fark ediyorum. "Geçen günün tekrarını mı istiyorsun Alexander? Yüzünü daha fazla kırmaktan mutluluk duyarım."

"Polisi aramadığım için şanslısın," diye homurdanıyor. "Gerçekten beni mahkemeye verebileceğini mi sanıyorsun? Bağlantılarımla?"

"İşin o noktaya gelmeyeceğini umuyorum, çünkü zaten ellerinin dolu olduğunu tahmin ediyorum," diye cevap veriyorum umursamazca, omuz silkerek. "Ama bu tamamen sana bağlı."

"Yapmayı planladığın bir şey var mı?"

"Doğru." Dudaklarım bir başka yavaş sırıtişla kıvrılıyor. "Senin sorununun ne olduğunu biliyor musun Alexander?"

Hiçbir şey söylemiyor, sadece bana dik dik bakmaya devam ediyor.

"Senin sorunun," diye devam ediyorum, "o kadar uzun süre cezasız kaldın ki dokunulmaz olduğunu düşünüyorsun."

"Çünkü öyleyim," diye kendini beğenmiş bir şekilde cevap veriyor.

"Buna gerçekten inandığına eminim," diye gülüyorum. "Ama senin gibi adamların sorunu da bu. Çok uzun süre kontrolsüz kalırsan... tehlikeyi öngörmeyi bırakırsın. Kendinizi rahat hissedersiniz."

"Bunun bir anlamı yok," diye alay ediyor Alexander. "Defol git başımdan-

" "Bianca Casiraghi'nin vakıf fonunu hatırlatmamı ister misin?

Alexander mı? Yoksa hatırlıyor musun? Fonların yurt dışına transferini sen sağlıyordun, değil mi?"

Yüzü kızardığında hissettiğim yoğun haz tüm bedenimi sarıyor, vücudum adeta uğulduyor. Gözleri yuvarlanıyor, ağzı açılıyor ve Alexander Hart hayatımda ilk kez gerçekten korkmuş görünüyor.

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun," diye kekeliyor.

"Neden bahsettiğimi *çok* iyi biliyorum," diye onu temin ediyorum. "Ve benim Bunu kanıtlayacak *birkaç* belge var."

"Yapamazsın, bu mümkün değil."

"Dediğim gibi Alexander," diyorum ona sakince. "Kendini fazla rahat bıraktın. Tehlikeyi öngörmeyi bıraktın." Yüzümdeki gülümseme vahşi, hatta yırtıcı geliyor ama Alexander'ın av gibi titremesini izlemek hoşuma gidiyor. "Ama tehlike seni yine de buldu."

"Seni küçük pislik," diye öfkeleni. "Her ne bildiğini sanıyorsan-"

"Yasal belgelerde tahrifat yaptığını biliyorum," diyorum ona. "Sahte imzalar attığını biliyorum. Dostun Lorenzo'nun işini kurmak için yıllarca kendi karısından çalmasına yardım ettiğini ve bunun karşılığında büyük bir ödeme aldığını biliyorum. O yıl çalıştığın şirketten ayrılmıştın, değil mi? Yanlış hatırlamıyorsam aynı yıl kendi şirketinizi kurmuştunuz."

"Bunu asla kanıtlayamazsın," diye bocalıyor. "Tanıdığım insanlar hakkında hiçbir fikrin yok. Bunun gün ışığına çıkmasına asla izin vermeyeceğim."

"Oh, bunun için çok geç," diye kıkırdıyorum. "Biz zaten her şeyi Bianca'ya devrettik. Pislik kocasına karşı o yorucu boşanma davasını kazandıktan hemen sonra bir ceza davasına dalmak zorunda kaldığı için bunalmış hissedebileceğini düşündüm - üzgünüm, arkadaş olduğunuzu biliyorum - ama yeterince komik bir şekilde, meydan okumaya fazlasıyla hazır görünüyordu."

Benden ve Eli'den aldığı kanıtlarla bir zafer daha kazanacağından hiç şüphemiz yok."

Alexander'ın yaşadığı şokun tadını çıkarmak için bir saniye ayırıyorum, çünkü bu kesinlikle çok lezzetli, ama sadece bir saniye.

"Bu doğru," diyorum. "Yıllarca zihnini zehirlediğin mükemmel oğlun sonunda bir anlığına berraklığa kavuştu. Sanırım ona ofisinin anahtarını emanet etmemeliydin." Biraz daha yaklaşıyorum. "Bir kez daha, fazla rahat davrandın."

Alexander ayağa kalkmak için hamle yapıyor, öfkeyle titriyor ve beni yakalayacakmış gibi davranıyor, ama ben ondan önce davranıyorum. Ellerimi gömleğinin yakasına dolayarak onu masasının üzerine çekiyorum, böylece yüzü benimkinden birkaç santim uzakta oluyor.

"Şu anda seni öldüresiye dövmek isterdim," diyorum ona, sesim ölümcül bir sakinlikte. "Ama bu senin için çok iyi olurdu. Onun yerine, ben sadece

sana üç şey söyleyeceğim ve sen de dinleyeceksin, anladın mı?"

"Bir bok dinlemek zorunda değilim-"

Yakasını o kadar sert çekiyorum ki boğulur gibi bir ses çıkıyor. "*Anlıyor musun* dedim?"

Öfkeli görünüyor ama sonunda iş başa düşerse onu incitmekten çekinmeyeceğimi anlamış görünüyor. Sertçe başını sallıyor, gözleri şişiyor ve ağzı sert bir çizgiye dönüşüyor.

"Bir." Etkili olması için bir parmağımı kaldırıyorum. "Bianca'nın hukuk ekibinden bu hafta içinde haber bekleyebilirsiniz. İki." Bir parmak daha ekliyorum. "Çok geçmeden *benden* haber almayı bekleyebilirsiniz, çünkü siz cezai suçlamalarla karşı karşıyayken mahkemenin annem üzerinde kontrol sahibi olmaya devam edeceğini düşünüyorsanız, düşündüğümde daha aptalsınız." Kızgın bir ses çıkardı ama konuşmasına izin vermeden devam ettim. "Ve üç." Bir parmak daha, gözleri korku ve nefret karışımı bir ifadeyle elime kayıyor. "Annemle ilgili bu işte benimle kavga edersen, onun vesayetini senden alıp bana devretmemi engellemek için tek bir parmağını bile oynatırsan, hapiste çürümeni sağlarım. İkimiz de Bianca'yla olan bu iş yüzünden asla hapse girmeyeceğini biliyoruz; bunun olmayacağından emin olana kadar bu işe para yatıracağından eminim, ama sanırım ikimiz de kazmaya devam etmek istesem daha fazlasını bulacağımı biliyoruz. Senin gibi bir insan boktan biri olmayı *bırakmaz*. Dolabında tonlarca iskelet olduğunu garanti edebilirim ve eğer benimle savaşımaya kalkarsan... her birini bulmayı hayattaki görevim haline getireceğim. Sen hapiste çürüyene kadar durmayacağım. Anladın mı?"

"Büyük bir hata yapıyorsun-"

Boğuk bir ses daha ç ı k a n a kadar yakasının kumaşını sıkıyorum. "*Anlıyor musun?*"

Beni öldürmekten başka bir şey istemiyormuş gibi görünüyor, ama bundan rahatsız değilim. Bu his kesinlikle karşılıklı. Bana uzun uzun bakıyor ve sonunda sertçe başını sallıyor. Ondan bekleyebileceğim en iyi şeyin bu olduğunu biliyorum.

Üzerindeki hakimiyetimi gereğinden fazla gevşeterek onu itiyorum ve sandalyesine gelişigüzel yuvarlanmasına neden oluyorum. Hâlâ gözlerinde cinayet bakışlarıyla bana bakıyor ama ceketimi düzeltirken ona bir gülümseme gönderiyorum.

"Bir anlamaya varabildiğimize sevindim. İyi bir hayatın var Alexander."

Bağırmaya başlamak için gitmek üzere dönmemi bekliyor - yaptığım hatalar hakkında, bana ne kadar bedel ödeteceği hakkında arkamdan öfkeli bir zehir patlaması - ama ben çoktan kapıdan çıktım ve Alexander Hart hakkındaki tüm düşüncelerimi arkasında bırakarak kapıyı kapattım. Çıkarken bu kez eve hiç bakmıyorum; sonunda ondan kurtuldum. Artık benim için hiçbir şey ifade etmiyor.

Verandaya çıkan merdivenlerden indiğimde Dani hâlâ dışarıdaki arabaya yaslanmış, kollarını kavuşturmuş ve gözleri endişe dolu, sanki ona ihtiyacım olabileceğini düşünse her an şatoya saldırmaya hazırmış gibi.

"Ona zarar verdin mi?"

Başımı sallıyorum. "Pek sayılmaz."

"Yazık," diyor kayıtsızca.

Bu huysuz kadını çok seviyorum.

Onu kendime doğru çekiyorum, parmaklarımı saçlarının arasına sokuyorum ve dudaklarımı kısa bir süreliğine onunkilere bastırıyorum, güneş ışığında neredeyse gümüş gibi parlayan gri gözlerine bakıyorum. Beni gerçekten de huzurlu hissettiriyor. Bu hissin bağımlısı olabilirim.

"Benimle geldiğin için teşekkür ederim,"

diyorum ona. "İçeri girmeme izin vermeliydin."

"Hayır. Muhtemelen onu sakat bırakırdın ve sonra seni savunmak için ceza hukuku çalışmak zorunda kalırdım. Kulağa çok fazla iş gibi geliyor."

"Bu çabaya değmeyeceğimi mi söylüyorsun?"

Sırıyorum. "Seni ayda sadece bir kez eş ziyareti için görme riskini almayacağımı söylüyorum."

"Vay canına, şimdi kim açgözlü?"

Dudaklarımı tekrar onunkilere doğru eğiyorum, bu sefer tadını çıkarıyorum, ağzımın içinde mırıldanana kadar onu yakın tutuyorum. "Senin için her zaman açgözlüyüm, Dani,"

Mırıldan.

"Artık gidebilir miyiz? Buradan nefret ediyorum."

Başımı sallamadan önce omzumun üzerinden devasa eve son bir kez bakıyorum. "Evet. Hadi buradan siktir olup gidelim."

Arabayla evden uzaklaşırken arkama bakmıyorum.

Önümde beni bekleyen çok şey var.

Thirt -Thre

DANI

"Pekala," diyor MANUEL biraz da eğlenerek. "Oldukça hareketli birkaç hafta geçirdin."

"Öyle diyebilirim," diye iç geçirdim.

"Büyük bir galibiyet, bir ilişkiyi ifşa etmek, bir ceza davasına yardım etmek - buna dolu bir dosya diyebilirim."

Dudaklarım köşeye doğru eğiliyor. "En hafif tabiriyle ilginçti."

"Pekala evlat," diyor sırtarak. "Sen anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirdin. Ben de benimkini tutacağım. Umarım daha fazla sorumluluk almaya hazırsındır." Hızla çarpan kalbimi görmezden geliyorum. "Sence diğer ortaklar gerçekten

Bu mu?"

"Şaka mı yapıyorsun? Bu işten ne kadar para kazandığını biliyor musun? senin yaptığın gibi bir galibiyet alarak mı? Bu konuda önce bana başvurmuş olmanı isterim."

"Ben... Teşekkür ederim. Gerçekten, Manny. Sen olmasaydın burada olamazdım."

"Oh, saçmalık," diye homurdandı. "Ben olsam da olmasam da burada olurdun. Sen iyisin, evlat."

"Yine de. Umarım sana ne kadar minnettar olduğumu biliyorsundur."

"Bunu duymaktan asla zarar gelmez." Kapıya doğru başını sallar. "Şimdi git buradan. Birkaç gün dinlenmeyi hak ediyorsun."

Başımı sallıyorum, ayağa kalkarken gülümsüyorum. "Bu hafta sonu yemekte görüşür müyüz?"

"Ailenle kutlama yapacağın bir geceyi asla kaçırmam," diye kıkırdıyor.

"Her zaman iyi vakit geçiriyorlar."

"Çocuk gibiler." "Ama onları seviyorsun." "Evet," diye hayıflanıyorum. "Gerçekten seviyorum."

"Peki yeni erkeğini de getirecek misin?" Gülümsemesi sinsisi. "İtiraf etmeliyim ki Ezra Hart konusunda beni gerçekten hazırlıksız yakaladın."

"Benim yakaladığımdan daha fazla değil," diye alay ediyorum. Yüz ifadem yumuşadığını hissedebiliyorum. "Ama evet, geliyor. Annesi de."

"Sabırsızlanıyorum. Onlara senin utanç verici hikâyelerini anlatmamaya çalışacağım." "Buna cesaret edemezsin."

"Yapamaz mıyım?"

Gözlerimi deviriyorum.

"Ahmak." "Ben de seni seviyorum, evlat."

Ofisinden çıkarken hâlâ sırtıyorum, hemen iki zorba en iyi arkadaşım tarafından karşılandım.

"Yani?" Nate heyecandan titriyor. "Gerçekleşiyor mu?" "Öyle görünüyor," diyorum ona.

"Tam zamanında," diyor Vera. "Belki artık bu kadar çok çalışmayı bırakırsın."

"Hiç sanmam," diye homurdanıyor Nate. Kaşlarını bana doğru sallıyor. "Şimdi de erkek arkadaşını mı görmeye gidiyorsun Düşes?"

"Seni ilgilendirmez," diyorum tatlı tatlı.

"Oh, h a d i ama," diye sızlanıyor. "Sana *ilişkimizle* ilgili tüm detayları ilişki."

"İlişki' güçlü bir kelime," diye homurdanıyor Vera.

Nate gözlerini devirir. "Onu görmezden gel. Hâlâ bana karşı olan hislerini kabullenmeye çalışıyor."

"Sadece onu bileğime zincirlenmiş bir şekilde koridorda yürümeye zorlamayı reddettiğimi bil," diye takılıyorum.

Nate kollarını Vera'nın beline doluyor ve Vera onun yanağına kondurmaya çalıştığı abartılı öpücükten kurtulmak için kıvranırken gülüyor. Avucunun içine bastırmakla yetiniyor ve ardından bana göz kırpmıyor.

"Kendi isteğiyle gelecek."

"Kapa çeneni," diyor, belki de onu tanıdığım dan beri ilk kez utanmış görünüyor. "İkiniz de."

"Sizin adınıza sevindim," diyorum. "Cidden. En azından tüm didişmelerinizin mutlu sonla biteceğini biliyorum."

"Mutlu sonlardan bahsetmişken," diyor Nate. "Bu hafta sonu Ezra'yı yemeğe getirecek misin?"

"Getireceğim."

"Onu ızgara yapmaya izniniz var

mı?" "İzniniz yok."

Yüzünü buruşturdu. "Hiç eğlenceli değilsin."

"Biliyorum." Saatime bakıyorum. "Gitmem gerek. Ezra bana ve annesine yemek hazırlıyor."

"Çok evcimen," diye iç geçiriyor Nate.

Vera onun kolunu tokatlıyor. "Onu rahat bırak." Bana gülümsüyor. "Biz de senin adına mutluyuz, biliyorsun."

Başımı sallıyorum. "Biliyorum."

"Beni sonra ara, olur

mu?" "Elbette."

Gitmelerini izliyorum, şimdiden bir konuda birbirlerine laf atıyorlar ve içimden bir ses bunun asla değişmeyeceğini söylüyor. Aptal erkek arkadaşımın evine gideceğimi ve beni yatağa atmadan önce en az bir düzine kez ona gözlerimi devireceğimi düşünürsek, gerçekten yargılayabileceğimden değil.

Bu düşüncenin beni ne kadar gülümsettiğini görmek inanılmaz.

- - -

Kapıyı çaldığımda EZRA'NIN ANNESİ AÇIYOR ve beni içeri buyur ediyor.

"Ezra'nın markete gitmesi gerekti," diyor. "Görünüşe göre taze sarımsak olmadan köri yapamıyor."

İçeri girip onu tezgâha kadar takip ederken kıkırdıyorum. "Tabii ki hayır."

"Günün nasıl geçti? Seni terfi ettirecekler mi?"

Jackie ile son birkaç hafta içinde birçok kez konuştum ve Alexander'ın evinde ilk tanıştığım içine kapanık, üzgün gözlü kadından çok farklı. Sanki o duvarların dışında olmak sonunda ona nefes alabileceği, kaybettiği yanlarını bulabileceği bir alan sağlamış gibi. Onu sevmemenin zor olduğunu çabucak öğrendim.

"Resmi bir şey yok," diyorum ona. "Ama öyle görünüyor."

"Harika," dedi, gerçekten gururlu görünüyordu. "Bunu hak ediyorsun. Ezra bana Bianca'ya nasıl yardım ettiğini anlattı. Onunla sadece birkaç kez karşılaştım ama her zaman çok güçlü görünüyordu. Ona imrenirdim."

"Öyle." Elimi Jackie'ninkinin üzerine koymak için uzandım. "Ama sen de öylesin. Yaşadığın onca şeye bak."

"Bence bana çok fazla kredi veriyorsun," diyor nazikçe. "Ama olmaya çalışıyorum."

"Her adımında yanında olacağız," diye söz veriyorum ona.

"Biliyorum." Bana gülümsüyor. "Ezra sana sahip olduğu için çok şanslı."

Başımı sallıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, tam tersi."

"Ayrıca vesayetimi devretmek için bir dava açmamızın sebebinin de sen olduğunu söyledi."

"Keşke hiç ihtiyacın olmasaydı."

"Bir gün," diyor kendinden emin bir şekilde. "Ama henüz değil. Şimdilik bana bakması için oğluma güveniyorum."

"Ben de öyle."

"Her neyse, size resmen teşekkür etmek istedim. Bizim için yaptığınız her şey için."

"Bana teşekkür etmek zorunda değilsin," diye itiraz ettim. "Kimse senin içinde bulunduğun durumda olmamalı."

"Yine de." Yanağımı okşadı. "Minnettarım."

Göğsüm duygularla sıkışıyor ve ağır bir baş sallama hareketi yapıyorum. "Bunu yapmaktan mutluluk duydum."

Kapı arkamızdan açılıyor, Ezra elinde bir market poşetiyle içeri giriyor. Tezgâhta bizi görünce sırtıyor ve poşeti sallıyor. "Kusura bakmayın. Acele etmeye çalıştım."

"İyisin," diyor annesi. "Sadece sohbet ediyorduk."

"Jackie bana senin utanç verici hikâyelerini anlatıyordu," diye takılıyorum.

"Akvaryumda kıyafetlerimi çıkardığım zamanı da anlattı mı?" Bir kahkaha attım. "Kaç yaşında olduğunu bilmek istiyor muyum?"

"Oh, bu daha geçen yıldı," diye alay ediyor. Jackie homurdanıyor. "Üç yaşındaydı."

"Dürüst olmak gerekirse," diye alay ediyorum, "onun yetişkin biri olduğuna inanmam için fazla bir şey gerekmezdi."

"O her zaman biraz erken büyümüştür," diye kıkırdıyor Jackie.

"Hanımlarım aç mı?" Ezra mutfağa girip dolabın altından tavaları çıkarıyor. "Bir gün birinin değişiklik olsun diye benim için yemek yapması gerekecek."

"Ama bu işte çok iyisin," diye cıvıldıyorum. "Seni bu zevkten mahrum etmek istemem." Gözlerini deviriyor. "Çok verici."

"Deniyorum."

"Bugün Bianca'yla konuştun mu?"

"Konuştum," diye cevap veriyorum. "Suç duyurusunda bulunmaya devam ediyorlar." "O duruşmada duvarda bir sinek olmak isterdim."

"Ben de arka sıralarda oturmaya niyetliyim."

"Kindar çocuklar," diyor Jackie, ses tonunda mizah var. "İkiniz de." "Kesinlikle," diye gülüyor Ezra.

"Daha az konuş, daha çok yemek yap," diye ısrar ediyorum.

Omzunun üzerinden bana bir bakış fırlatıyor, ayak parmaklarıma kadar hissettiğim bir bakış. Sonra bir şeyler doğramaya başlıyor, annesiyle günü hakkında sohbet ediyor ve anın kolaylığı, bu odada ikisiyle birlikte oturmanın ve aralarındaki sevgiyle çevrili olmanın mutlak sadeliği... büyüleyici. Bana bir berraklık hissi veriyor.

"Hemen döneceğim," diyorum ikisine de, müsaade isteyerek. Ezra'nın kaşları çatıldı. "İyi misin?"

"Evet. Sadece bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

Ben Ezra'nın oturma odasına bitişik balkona çıkarken onlar sohbete devam ediyor, verandadaki sandalyeye çöküyor ve çok ihtiyacım olan bir telefon görüşmesi yapmak için telefonumu çıkarıyorum. O cevap vermeden önce sadece iki kez çalıyor ve sesi bana ilaç gibi geliyor. Her zaman öyle olduğunu fark ediyorum.

"Dani?"

"Selam anne."

"Selam tatlım. Bugün nasıl geçti? Haberler iyi miydi?" "Öyle görünüyor," diyorum ona.

"Harika!" Sesi gururla dolup taşıyor. "Yani bu hafta sonu yine yemek yiyecek miyiz? Senin şu adamla tanışmayı umuyorum. Onu bu kadar uzun süre sır olarak sakladığına inanamıyorum."

"Teknik olarak, onunla tanıştın."

"Ve sen hiçbir şey söylemedin! Yine de onu kaptığın için seni suçladığımı söyleyemem, Ezra çok yakışıklı bir adam."

"Anne," diye inledim.

"Özür dilerim, özür dilerim," diye gülüyor. "İyi olacağım, söz veriyorum." "Bundan şüpheliyim."

Sessizlik uzuyor ve her zaman olduğu gibi annem duygularımı benden bile daha iyi anlıyor gibi görünüyor.

"İyi misin Dani? Moralin bozuk görünüyor."

"Ben... Anne, ben... Sana üzgün olduğumu söylemek istedim." "Ne demek istiyorsun?"

"Ben... kızgındım. Sana... babama... Seni suçladım, bana uzun süre yalan söyleyerek çocukluğumu benden çaldığına inandırdım kendimi ama son zamanlarda fark ettim ki onu bana sen *vermişsin*. Benim de bir hayatım olsun diye ikiniz de kendi hayatlarınızı feda etmişsiniz. Bunun için size hiç teşekkür etmedim."

"Tatlım," diyor kalın bir sesle. "Bize hiçbir şey borçlu değilsin. Biz seni seviyoruz. Ne yaptıysak seni sevdiğimiz *için* yaptık. Bu bizim için asla bir zorluk olmadı. Hiçbir şeyi feda etmedik."

"Ben sadece..." Duygularımı bastırmak zorundayım. "Her zaman hayatınızın bir parçasını çaldığımı düşündüm. Ben olmasaydım mutluluğu çok daha erken bulabilirdiniz."

"Ah, tatlım." Sesindeki ağlamaklı tonu gizleme zahmetine girmiyor. "Beni dinle. Sen babanla bana verilmiş en tatlı hediyesin. Seni bu dünyaya getirmek bizim en büyük mutluluğumuz. Bizden tek bir dakika bile çalmadın. Beni duyuyor musun? Bize hayat *verdin*. Onu elimizden almadın."

Boğazımda düğümlenen hıçkırığı bastıramıyorum, telefona doğru burnumu çekiyorum. "Anne." "Keşke bunu bana daha önce söyleseydin ama şimdi söylediğin için mutluyum.

Bir gün bile daha böyle hissetmeni istemiyorum. Sen bir hediyesin, Dani. Anladın mı? Bunu bilmeni istiyorum."

Onun göremeyeceğini çok iyi bildiğim için başımı sallıyorum, gerçek kelimeleri oluşturmıyorum.

"Dani?"

"Evet," diyorum titreyerek. "Seni seviyorum anne. Babam da öyle."

"Biz de seni seviyoruz Dani. Hem de çok. Daha çok sevdiğimiz bir şey yok." "Bu hafta sonu görüşürüz, tamam mı?"

"O zaman görüşürüz, tatlım."

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülürken telefonu kapatıyorum ama gözyaşlarımı tutamıyor gibi görünmeme rağmen kendimi... mutlu hissediyorum. Uzun zamandır ilk defa her şey önümdeymiş gibi hissediyorum. Sanki beni geride tutan hiçbir şey yokmuş gibi.

Avlu kapısı açılıyor, Ezra bana bakıyor, ağladığımı fark edince yüzü hemen endişeyle doluyor. "Hey." Koşarak önüme çömeliyor ve başparmağıyla bir damla gözyaşımı siliyor. "İyi misin?"

Ona sulu bir gülümseme veriyorum, parmaklarımı altın sarısı saçlarında nazıkçe gezdirdikten sonra yanağından aşağıya ve çenesinin üzerinden geçiriyorum, nasıl bu kadar şanslı olduğumu merak ediyorum.

"Evet," diyorum ona, içimden gelerek. "Gerçekten öyleyim."

- - -

Saatler sonra Ezra'nın yatağında, ona günümle ilgili her şeyi ve annemle yaptığım telefon görüşmesini anlattıktan çok sonra, burada onunla yatmaktan ne kadar memnun olduğuma hâlâ hayret ediyorum. Elbette Ezra'yla seks yoğun, akıllara durgunluk veren ve eşi benzeri olmayan bir deneyim ama bu da en az onun kadar iyi, farkındayım. Onunla burada, böyle uzanmak.

Parmakları omurgamda bir aşağı bir yukarı geziniyor, nefesi saçlarımı karıştırırken dudakları şakağıma dayanıyor. Dürüst olmak gerekirse, bu bir mutluluk.

"Biliyor musun," diye mırıldanıyor. "Milyon yıl geçse de burada, yatağında bu şekilde olacağını düşünmezdim."

Göğsüne doğru mırıldanıyorum.

"Ben düşünmüştüm." "Saçmalık," diye gülüyor.

"Hayır, düşünmüştüm," diye iç geçiriyorum. "Sanırım bu yüzden beni bu işe karıştırmaman konusunda bu kadar kararlıydım. Eğer buraya gelirsem asla ayrılmayacağımı biliyordum."

"Vay canına, Dani. Bana çok takıntılısın." Yan tarafını çimdiklediğimde bağılıyor.

"Pislik."

Saçlarıma karşı sırtıyor.

"Biliyorum." "Peki şimdi ne olacak?"

Geriye yaslanıp gözlerimle buluştu. "Ne demek istiyorsun?" "Yani... şimdi ne olacak?"

"Ne istersek Dani." Saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor. "Sınır gökyüzüdür."

"İş için ne yapacağını biliyor musun?" "Ne," diye homurdanıyor, "benim şeker annem olmak istemiyor musun?" Onu tekrar çimdikliyorum ve bu sefer gülüyor.

"Bir şeyler düşüneceğim," diyor. "Endişelenmiyorum."

"Şey, düşünüyordum da," diye dikkatle başlıyorum. "Yakında bir terfi alacağım... ve benim yerimi doldurmak isteyecekler. Hatta benden birini tavsiye etmemi bile isteyebilirler. Eğer ilgilenirsen, küçük bir ortağa senin için iyi şeyler söyleyebilirim."

"Mm. En iyi haliyle adam kayırma." "Seni yine çimdikleyeceğim." "Kes şunu, moraracağım."

"Aptal olmayı bırak."

"Hm. Senin altında çalışma fikri hoşuma gitti." "Bu bir seks olayı değil."

"Eğer inanırsan her şey seks olabilir," diye dalga geçiyor.

"Teklifimi geri çekmeye çok yaklaştım."

"Seninle çalışmayı çok isterim," diye kıkırdıyor ve alnımdan öpüyor.

"S e n i n l e , senin altında... hiç fark etmez."

"Patronun olma fikri hoşuma gidiyor," diyorum düşünceli bir şekilde.

"Mm. Sen sadece bekle. Eninde sonunda bir seks olayı olacak. Rol yapmayı severim." "Ve... bu senin için gerçekten sorun olmaz mı? Eğer sen

Bir gün benim hakkımdaki fikrini değiştirecektin." "Dani."

Bakışlarıyla tekrar buluşmak için kendimi zorluyorum, göğsüm sinirden titriyor. "Öyle mi?"

"Yine aptallık ediyorsun."

Gözlerimi kısıyorum ama o sadece gülüyor ve sert bir öpücük için beni yukarı çekiyor.

"Asla" -dudakları yanağıma değiyor- "asla" -kısa bir süre gözlerimin arasına dokunuyorlar- "senin hakkındaki fikrimi değiştirmeyeceğim. Benimle takılıp kaldın, Ekşi Yama."

Sesimin bu kadar muhtaç çıkmasından nefret ediyorum. "Sonsuza kadar mı?"

"Kesinlikle," diyor kararlı bir şekilde. Dudakları tekrar benimkileri buluyor, o kadar uzun süre tutuyor ki neredeyse nefesimi içine çekiyor. "Asla 'son kez' diye bir şey olmayacak Dani. Sen ve ben için değil."

Kalbimin etrafına ördüğüm dikkatli duvarların son birkaç tuğlasının da onun sözleriyle yıkıldığını hissediyorum ve buraya nasıl geldiğimizi hiçbir zaman tam olarak anlayamayacak olsam da, bunu başardığımız için minnettar olmaktan mutluyum.

Asla "son kez" diye bir şey olmayacak Dani. İkimiz için de.

Dudaklarına karşı gülümsüyorum ve belki de onunla tanıştığımдан beri ilk kez... tartışmak için bir dürtü hissetmiyorum.

Azıcık bile değil.

Epilogu

DANI ON AY SONRA

"Tekrar çok teşekkür ederim Bayan Pierce," diyor Bayan Lyndon ağlamaklı gözlerle. "Sonunda rahatlayabileceğimi hissediyorum."

"Zor kısmı bitti," diye onu temin ediyorum, insanlar etrafımızdaki mahkeme salonundan çıkıyorlar. "Gelecek hafta konuşur ve her şeyi sonuçlandırırız, tamam mı? Bu gece kızlarınla birlikte kutlamaya git."

"Kutlayacağım," diyor mutlulukla. "Yakında konuşuruz."

Omzunu okşayıp kalabalığın içinde kızlarını bulmasına izin veriyorum. Bayan Lyndon'ın kocası tacizci bir pislik ve velayet hakkını kaybederken sağlıklı bir nafaka ve çocuk desteği ödemesine karar verildiğini görmek kesinlikle kutlayacağım tatlı bir zafer. Hâlâ dumanlı bir şekilde avukatına zehir kusan halinin yanından geçerken ona kendini beğenmiş bir gülümseme vermeyi ihmal etmiyorum. Neredeyse adam için üzüleceğim.

Avukat için, Bay Lyndon için değil.

Mahkeme salonunun kapısından çıkarken nefesimi üflüyorum, bu günü geride bıraktığım için mutluyum ve eve, umarım çok büyük bir kadeh şarap ve Ezra'nın yemeklerine gidiyorum. Buraya taşınalı altı ay oldu ve ben hâlâ nadiren yemek yapıyorum. Ezra bunun ataerkilliğe karşı kendi kişisel duruşum olduğu şakasını yapıyor. Yemek yapmaya devam ettiği sürece Ezra'nın istediği her konuda şaka yapmasına izin veriyorum.

Lafı açılmışken.

"Selam patron," diye sesleniyor tanıdık bir ses.

Hâlâ onunla tanıştığım ilk günkü kadar kendini beğenmiş görünüyor - o aptal suratı ve vücudu hâlâ ölümcül dikkat dağıtıcılar, ama artık hoş karşılanıyorlar. Ne de olsa o *benim aptalım*.

"Senin şu anda mahkemede olman gerekmiyor muydu?"

Elini uzatıyor, tuttuğumda beni yanına çekiyor. "Erteleme istediler." Yanağımdan öptü. "O yüzden erken çıktık."

"Ve sen de beni görmek için bir saniye daha bekleyemedin, öyle mi?" "Senin için açgözlü olduğumu biliyorsun, Sour Patch," diye kıkırdıyor.

"Burada olmana sevindim. Beni eve bırakabilirsin. Bir banyoya ve bir kadeh şaraba ihtiyacım var."

"Uzun bir gün müydü?"

"Kesinlikle bir pazartesi oldu."

Atkuyruğumdan kaçan bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Haziran düğün mevsimi olmalı, boşanma değil."

"Sen öyle san," diye hayıflanıyorum. "Gitmeye hazır mısınız?"

"Bu belgeleri önce beşinci kata bırakmamın bir sakıncası var mı?"

Elindeki manila zarfı fark ettim. "Elbette, sorun değil. Bu Franklin davası için mi?"

"Hayır, bu yeni gelen bir şey."

Beni asansöre götürürken parmaklarını parmaklarımın arasında dolaştırıyor ve arka duvara yaslandığımızda ona yaslanıyorum. Bu an ile Ezra'yla asansörleri paylaştığım ilk anılarım arasındaki ciddi fark neredeyse komik ve bu düşünceye gülümsüyorum.

Ezra fark etti. "Ne dedin?"

"Eskiden bu kadar güzel olmandan nefret ederdim," diye mırıldanıyorum. "Güzel miydin? Hâlâ güzel olmadığımı mı düşünüyorsun?"

Gözlerimi deviriyorum. "Bence öyle olduğunu biliyorsun."

"Beni böyle korkutma," diye alay ediyor. "Egomun ne kadar kırılgan olduğunu biliyorsun."

"Küçük olduğu kadar kırılgan," diye homurdanıyorum. Gülüyor ve şakağımı öpmek için dönüyor.

"Annen bu hafta sonu geliyor mu?" "Mm-hmm. Senin aileni de davet ettim."

"Vay canına, tüm aile mi? Olay nedir?"

"İhtiyacım var mı?"

"Bir parti için mi?" Burnumun ucuyla gülüyorum. "Hayır, genelde olmaz."

"Vera ve Nate'i davet ederdim ama bir hafta daha kalacaklarını duydum."

Yüzümü buruşturuyorum. "Zaten üç haftadır oradalar. Bu bir balayı mı yoksa izin mi?"

"Tanrım. Kaçmaları bingo kartımda yoktu."

"Hatırlarsan, benimkinde *vardı*."

"Evet, evet. Bunu unutmama izin vermedin."

Asansörün kapıları kayarak beşinci kata açılıyor ve Ezra elini benimkine dolamış bir şekilde, ilçe yazı işleri müdürünün ofisine giden geniş koridorda ilerliyor. "Bu hangi dava içindi?"

"Bir dava için olduğunu söylemedim," diye gizemli bir şekilde cevap veriyor. Başımı ona doğru eğiyorum. "O zaman ne için?"

Hemen cevap vermiyor, sadece bana o odayı aydınlatan sırtışını gösteriyor ve ilçe katibinin kapısının önüne gelene kadar beni çekiştiriyor.

"Ezra, neler oluyor?"

"Haziran'dayız," diyor.

Burnum kırılıyor. "Öyle mi?"

"Ve yarın rastgele bir Salı." "Şu anda felç mi geçiriyorsun?"

Zarfını uzatıyor, ben ondan alana kadar başını eğerek işaret ediyor. Zarfı parmaklarının arasından kaydırarak çıkarıyorum, zarfı açana kadar hâlâ kafasını falan çarptığını düşünüyorum.

Sonra tüm hava ciğerlerimi aceleyle terk ediyor. "Ezra, ne...?"

"Teksas eyaletinde evlilik ruhsatı almak için yetmiş iki saatlik bekleme süresinin yargıç tarafından kaldırılabilmesini biliyor muydun?"

Boğazımda büyüyen yumruyu bastırmak için yutkunuyorum ve parmaklarımı, ön yüzünde *Evlilik Sertifikası* yazan kalın kart stoğunun kabartmalı harfleri üzerinde gezdiriyorum.

"Ezra, bu nedir?"

"Tanıdığım biri var," diyor sırtarak.

Ezra uzanıp zarfı açıyor ve orada, iki imzayı bekleyen boş bir sertifikanın üstünde pırlanta bir yüzük duruyor. Çevik parmaklarıyla yüzüğü alıyor, sol elimi nazikçe tutuyor, sağ elim hala zarfı kavıyor ve hafifçe titriyor.

"Eee?" Yüzüğü parmaklarımdan birkaç santim uzakta tutuyor. "Yarın ne yapıyorsun?"

"Ezra... emin misin?"

Sırıttıyor. "Senin evet diyeceğinden emin olduğum kadar eminim."

"Kendinden o kadar eminsin ki," demekten kendimi alamıyorum ama biraz manik de olsa gülüyorum.

Yüzüğü kesin bir sonuçmuş gibi parmağıma geçiriyor, ağzına götürüyor ve dudaklarını oraya değdiriyor. "Bu özelliğimi seviyorsun."

"Nedenini bilmiyorum," diye alaycı bir şekilde cevap veriyorum.

"Bana hâlâ cevap vermedin." "Fazla

seçeneğim yok gibi görünüyor." Dudakları

kıvrılıyor. "Her zaman itiraz edebilirsin."

"İçimden bir ses reddedileceğimi söylüyor."

Beni kendine çekiyor, dosya aramızda düzleşiyor ve dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyor. "Kesinlikle, Bayan Pierce."

Kendi ağzımın kıvrıldığını, orada oluşan gülümsemenin neredeyse acıtacak kadar büyük olduğunu, göğsüm kabarırken gözlerimin sulandığını hissedebiliyorum.

"Eee?" Dudakları zar zor bir öpücükle benimkilere değiyor. "Ne diyorsun?"

Bir kolumu boynuna doluyorum. "Eminim seni de yazabilirim."

"Daha azını beklemezdim, Sour Patch."

Ağzımı onunkine yaslayıp gülüyorum. "Bu senin için Bayan Ekşi Yama olacak."

"Sana ne istersen onu derim Dani," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. "Sana benim diyebildiğim sürece."

Ve ortaya çıktığı üzere, bu anlaşmadan kesinlikle memnunum. Bunu fark ettiğimde kimse benden daha fazla şaşırmadı.

Kahrolası Ezra Hart.

Hiç şansım bile olmadı.

TEŞEKKÜRLER

Beyler. Bu benim kalbimin kitabı, ama birkaç kişi elimi tutmaya devam etmeseydi burada olmazdı. (Bu şaka asla eskimeyecek, çünkü aslında bir şaka değil. Berbat durumdayım).

Cindy Hwang'a, tanışmayı hayal edebileceğim en iyi editör olduğu için. Aklıma gelen her aptalca fikre şans tanımaya devam ettiğin için sana minnettarım.

Ajansıma ve harika menajerim Jessica Watterson'a. Sabrınız ve anlayışınız ruhuma merhem olmaya devam ediyor. Nevrotik bir karmaşa olabilirim ama sadece bir mesaj uzaklığında olduğunuzu bilmek beni sonsuza dek rahatlatıyor. (En azından benim için. Sana, tüm mesajlar için çok üzgünüm.)

Berkley'deki ekibime: Bejeweled Babes™, Kristin Cipolla ve Jessica Mangicaro, her zaman en büyük amigo kızlar oldukları için; Elizabeth Vinson, kesinlikle unutacağım her şeyin üstünde durduğu için; Rita Frangie Batour, yaptığı işte her zaman harika olduğu için (ve bir başka harika kapak için Monika Roe'ye özel bir sesleniş); ve hayallerimi gerçeğe dönüştürmek için perde arkasında çalışan diğer tüm insanlar.

Terapistime: Artık bu sektörde iki yıl geçirdim, beni bir arada tutan tutkal sensin.

Arkadaşım diyebilecek kadar şanslı olduğum kişilere, özel bir sıralama olmaksızın:

En mantıksız günlerimde bile mantığımın sesi olduğu için eşim (dinleyin, bu noktada yasal da olabilir) Kate Golden. Acentelerimizin bizi serseri çocuklar gibi bir araya getirip "*Arkadaş olun!*" dediği günü çok seviyorum.

Keri'ye, gönül kardeşim, grup sohbetinde yapabileceğimi hissettiğim son şey bu olduğunda bana "Siktir et" diyecek kadar cesur olan tek kişi olduğu için. Sana her gün minnettarım.

Kristen Baba, her zaman yanımda *olup* bana her şeyin yoluna gireceğini söylediğin için. Gün ışığına çıkmadan önce bu kitabın en büyük destekçisi sendin ve elimden tutup onu bugüne kadarki en sevdiğim çalışmam haline getirmeme yardımcı olduğun tüm saatler için sana minnettarım.

Sesli notları çoğu zaman günümün en önemli olayı olan Elena Armas'a. Bazen daha da *uzun* sesli notlarla sana ağlamama izin verdiğin için teşekkür ederim. Sesini duyduğuma her zaman memnun oldum.

Amber'a, duygularımın geçerli olmadığını hissettiğimde bile bana her zaman duygularımın geçerli olduğunu söylediğin ve duymam gerektiğini bilmediğimde bile her zaman söyleyecek doğru şeyi bildiğin için.

Vanessa'ya, az önce sorduğum aptalca soru için her zaman yanımda olmak için zaman ayırdığı için, ki bu soruların sayısı çok fazla. Bookstagram'ın bu geniş dünyasında evime bu kadar yakın, bu kadar sevimli biriyle tanışmak nadir bir şey, ama kısa bir sürüş mesafesinde olduğun için mutluyum.

Ruby Dixon'a, içinde bulunduğum bu çılgın yolculukta beni en çok destekleyen insanlardan biri olduğun için. Henüz deliliğe kaymadığımdan emin olmak için her zaman kontrol ettiğin için sana minnettarım.

Jessica Patrick'e, her zaman kafamdaki görüntüleri alıp onları promosyon sanatının en harika parçalarına dönüştürdüğü için. Yeteneğin beni hayrete düşürüyor. Uzun yıllar prestijli bir avukat olarak çalıştıktan sonra benimle oturup saçma sapan aşk romanımı gözden geçirmeye ve tamamen saçma olmadığından emin olmaya karar veren arkadaşım Kevin'e. Sana seks sahneleri olmayan bir versiyonunu bastığın için üzgünüm; muhtemelen en azından daha eğlenceli hale getirdi.

Bunu mümkün kılmaya devam eden tüm bookstagramcılara, blog yazarlarına, gazetecilere, BookToker'lara, kütüphanecilere ve eleştirmenlere. Sizi her zaman görüyor ve takdir ediyorum.

Okurlara: Her biriniz için çok minnettarım, çünkü siz olmasaydınız ben burada olamazdım. Bunu mümkün kılan sizlersiniz. Bu kitabı elinize aldığınız için tüm kalbimle teşekkür ederim.

Ve saçmaladığımda (ki çoğu zaman saçmalıyorum) bunu bana söylemekten mutluluk duyan kocama. Bazı günler aklımı başımda tutan tek şey sensin ve seni çok seviyorum.

Önizleme için okumaya devam edin

Th Matin Gam

Lana Ferguson'dan Sahte Eş'in devamı!

Açık

TESS

"İyi haber şu ki... ölmüyorsunuz."

Daha önce yaptığımız tüm kan testlerinin sonuçlarının olduğunu varsaydığım panosundan bana bakarak dikkatle beni inceleyen güzel, gülümseyen acil servis doktoruna - adının Dr. Carter olduğunu söyledi - bakakalıyorum.

"Neyim olduğunu biliyor musunuz?" Ellerimi birbirine kenetliyorum. "Yirmi dört saatlik garip bir hastalık falan mı?"

Dünden beri yaşadığım semptomların ciddiyeti göz önüne alındığında bu bana pek olası görünmüyor ama sanırım yine de bir olasılık.

Dr. Carter tekrar panosuna bakıyor, bir sayfayı çeviriyor ve orada bir şeyler okuyor. "Sakıncası yoksa birkaç soru daha sormak istiyorum."

"Elbette," diye cevap veriyorum sıkıntıyla, keşke bana sorununun ne olduğuna dair bir ipucu verse. "Sorun değil."

"Ailen... İkisinin de beta olduğunu mu söyledin?" Başımı salladım. "Evet, doğru."

"Peki ya kardeşlerin?"

"Onlar da betalar.

Hepimiz öyleyiz."

Dudaklarını kısaca birbirine bastırıyor. "Ailenizde şekil değiştirenlerle melezleşme geçmişiniz var mı?"

"Pardon?"

"Özür dilerim." Bana kibar bir gülümseme verdi. "Bu konuyla alakalı."

Geçmişı düşünüyorum, hatırlayabildiğim kadarıyla aile ağacımı zihinsel olarak gözden geçirmeye çalışıyorum. "Sanırım..." Kaşlarımı çatıyorum, hatırlamaya çalışıyorum. "Sanırım büyük büyükannem de bir şekil değıştirenđi. Ama onunla hiç tanışmadım. Ben doğmadan önce ölmüş."

"Hmm."

Notlarını tekrar taramasını izliyorum, geçen her saniye endişemi daha da artırıyor. Yirmi dört saat önce son derece sağlıklıydım ve yeni bir iş için heyecanla Denver'a yapacağım yolculuk için hazırlanıyordum. Seyahat benim için yeni bir şey değil; müteahhitlik işim Rustic Renovations beni ülkenin dört bir yanına götürüyor, ancak ilk kez bir uçaktan inip doğrudan en yakın acil servise gitmek zorunda kaldım.

Kramplarla başladı - korkunç, *korkunç* kramplar - ardından ateş, soğuk terleme ve çok sayıda mide bulantısı geldi ve uçak indiğinde, korkunç görünümünden dolayı uçağımdaki diğer tüm insanların bir tür veba taşıdığımdan endişe ettikleri açıktı. Şu anda bile kestane rengi perçemlerimin terden alınma yapıştığını hissedebiliyorum ve içinde bulunduğum küçük odanın benekli beyaz fayanslarının üzerine fırlamamı engelleyen tek şey kolumdaki serumun ara sıra yüksek dozda mide bulantısı ilacı vermesi.

"Pekala," diye başlıyor Dr. Carter dikkatle. "Kan testleriniz hormon seviyelerinizde anormal bir artış olduğunu gösterdi. Progesteron, östrojen ve kortizol seviyelerinizin hepsi olması gerekenin üç katı. Endokrin sisteminiz bu akını işlemekte zorlanıyor. Yaşadığınız tüm talihsiz semptomların nedeni de bu."

"Anlamıyorum. Hormonlarım neden birdenbire dengesizleşsin ki? Menopoz gibi bir şey mi? Daha yirmi sekiz yaşımdayım!"

"Öyle bir şey değil. Bu... Şey." İçini çekiyor, panoyu karnına doğru çekiyor ve bana sempatik bir bakış atarken beyaz önlüğüne yaslıyor. "Bu size şok gibi gelebilir Bayan Covington ama..."

Eğiliyorum, kığım hastane yatağıının kenarına doğru kayıyor, bu da içgüdüsel olarak külotumun kağıt önlüğümün arkasındaki boşluktan kimseye görünmediğinden emin olmak için arkama uzanmamı sağlıyor. "Ne var? Ne oldu?"

"Yaşadığınız şey tamamen sıra dışı değil. Aslında çoğu şekil değiştirenin ergenlik döneminin sonunda yaşadığı bir şey."

Göz kırpıyorum. "Ama... ben bir beta'yım."

"Evet, şey. Çekinik bir genin yaşamın ilerleyen dönemlerinde kendini göstermesi *tamamen* duyulmamış bir şey değil."

"Bu..." Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyorum, kaküllerimin dik durduğuna şüphe yok ama şu anda buna odaklanamam. "Bu imkansız."

"Korkarım imkansız değil," diyor Dr. Carter nazikçe. "Sadece pek olası değil."

Söylediklerini anlamaya çalışıyorum ama sanki başka biriyle konuşuyormuş gibi uzak geliyor. Birden bire-

Zorla yutkunuyorum. "Ne yani? Birdenbire kulaklarım ve kuyruğum mu çıkacak?"

"Hayır, hayır," diye gülerek beni temin ediyor Dr. Carter, saçının ballı bir dalını kulağının arkasına sıkıştırmak için uzanırken. "O kadar ani bir şey değil. Ancak yakın gelecekte yer değiştirme dürtüsü hissedeceksiniz. Size verebileceğim, vücudunuzun geçirmekte olduğu süreçle ilgili bilgilerle dolu bir sürü broşür var. Gerçi sizinki kadar geç ortaya çıkan bir vaka görmedim... bu yüzden deneyimlerinizin tamamen aynı olacağını garanti edemem."

"Sadece... bunun nasıl olabileceğini anlamıyorum."

"Bu sadece genlerinizdeki küçük bir aksaklık," diyor omuz silkerek. "Bir alışma süreci olacak ama hayatının tamamen alt üst olmayacağına söz verebilirim."

Onun için söylemesi kolay.

"Dört gözle beklemem gereken başka sürprizler var mı?" Huysuz gibi göründüğümü biliyorum ama sanırım geçirdiğim günden sonra buna izin var. "Canım daha fazla kırmızı et çekmeye ve yabancıları koklamaya mı başlayacak?"

Gülümsemesi biraz daha sıkılaşıyor ve biraz kırıncı olduğumu fark ediyorum. "Özür dilerim," diye düzeltiyorum sessizce. "Bu çok fazla."

"Anlıyorum," diyor. "Komik, arkadaşım bifteklerini neredeyse az pişmiş yiyor. Bu konuda ona hep takılıyorum. Kırmızı ete karşı hiçbir zaman özel duygular *beslemediğimi* söyleyebilirim ve *yabancıları* koklamaya gelince..."

kokusu alma duyusunda artış yaşarlar. Her şekil değiştirenin kendine özgü bir kokusu vardır ve bastırıcı kullanmayı tercih etmedikleri sürece - ki bu genellikle yalnızca belirli mesleklerde veya ortamlarda söz konusudur - bunları deneyimleyeceksiniz. İlk başta baş ağrısına neden olabilir, ancak zamanla bu hisse daha da alışacaksınız."

"Harika," diye mırıldanıyorum kederle. "Sadece harika."

"Samimi olmak gerekirse," diye devam ediyor Dr. Carter, "laboratuvar sonuçlarınızla ilgili başka şüphelerim var."

Bir iniltiyi bastırıyorum. Vücuduma başka ne oluyor olabilirdi ki? "Ne?"

"Sadece..." Elindeki çizelgeyi uzatıyor ve bana hiçbir anlam ifade etmeyen eğimli bir grafik gösteriyor. "Bu hormonların belirli seviyeleri ikincil bir tanımlamanın göstergesidir."

"İkincil bir atama mı?"

"Nadirdir, hatta inanılmaz derecede nadirdir... ama yine de sizin durumunuz da bir bütün olarak öyle. Yani bu noktada o kadar da şaşırtıcı olmaz."

"Anlamıyorum."

"Bence siz bir omega olabilirsiniz Bayan Covington." Yine aptalca göz kırpmıyorum. "Ne?"

"Dediğim gibi, çok nadir rastlanan bir durum ve bu çağda... şekil değiştiren olmaktan pek de farklı değil."

"Omega'nın ne olduğunu biliyorum," diyorum dalgınca. "Bir arkadaşım var-" Kalın kalın yutkunuyorum. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Şey," diye gülüyor. "Başlangıç olarak ben bir taneyim."

Siktir. Ayağımı ağızma soktum. Tekrar. "Özür dilerim. Özür dilerim. Genelde bu kadar pislik biri değilimdir."

"Sorun değil. Gerçekten. Bu kadar ani bir şekilde bununla yüzleşmenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Eğer sen de bir omega isen, beni nelerin beklediğini söyleyebilir misin? Eğer durum buysa?"

Arkadaşım Ada'ya her zaman sorabilirdim ama ona ya da başka birine nasıl anlatacağımı bile düşünmedim.

"Dediğim gibi, çoğu durumda o kadar da farklı değil. Google'da aramaya başlarsanız, Reddit'te çoğunlukla saçma olan bazı istenmeyen konulara girmeniz muhtemeldir, bu yüzden bunları görmezden gelebilirsiniz. Tek anlamı, ısınmalarınızın biraz daha sık olabileceğidir. Muhtemelen daha yoğun da olabilir."

"Isınmalarım mı?"

Oh Tanrım. Bu kesinlikle aklımın ucundan bile geçmemiştir.

"Evet," diye açıklıyor Dr. Carter sakince. "Genellikle, ergenlik çağındaki bir şekil değiştiren daha az yoğun ateşler yaşar -biz bunlara 'gençlik ateşleri' diyoruz- yani yumurtlama döngüsünü tam olarak sürdüremez ve aynı düzeyde, ah, ihtiyaç duymazlar."

"İhtiyaç mı?"

"Çiftleşme ihtiyacı." "Oh, kahretsin," diye inledim.

Dr. Carter bana küçük bir gülümseme verdi. "Kesinlikle."

Tüm dünyam kendi ekseninde dönmüyor olsaydı gülebilirdim. "Peki... bu arada ne yapacağım?"

Bir an için bunu düşünüyor. "Sana bazı hormon düzenleyiciler yazacağım ama dozu çok hafif olacak. Sadece bazı semptomlarınızı hafifletmeye yetecek kadar. Sonuçta vücudunuzun değişim döngüsünü kesintiye uğratmak istemiyoruz. Mide bulantısı ve kramplar için de bir şeyler getirebilirim. Bunun dışında... Mümkünse önümüzdeki birkaç haftayı evde geçirmenizi şiddetle tavsiye ederim. Vücudunuz yeni hormon seviyelerine uyum sağlarken başka hangi semptomları yaşayabileceğinizi tam olarak tahmin etmem imkansız ve diğer vardiyacıların etrafında olmak işleri daha da rahatsız edici hale getirebilir. Şehir sınırları içinde vites değiştirmeye izin verilmiyor, ancak planlanmamış herhangi bir olay olması ihtimaline karşı size durumunuzu açıklayan bir doktor raporu verebilirim. Aksi takdirde, şehrin kenarında rahatça vardiya yapabileceğiniz birkaç güzel ısı kliniği var. Normalde haftalar öncesinden randevu almanız gerekir ama yine de size özel durumunuzu açıklayan bir doktor raporu verebilirim."

Zihnim dönüp duruyor. Plansız vardiya değişimi mi? Isı klinikleri mi?

"Haftalarca saklanamam," diye itiraz ediyorum. "Buraya bir iş için geldim." "Uzaktan çalışma şansın var mı?"

"Ben bir müteahhidim. Kulübeler, pansiyonlar ve benzeri yerler için tadilat yapıyorum." "Ah. Bu çok zor."

"Öyle," dedim kuru bir ifadeyle.

Dr. Carter, "Açıkçası sizi herhangi bir şekilde zorlayamam," diyor. "Sadece öneride bulunabilirim. Ama ben olsam vücudunuzu yakından takip ederdim. Kendinizi aşırı yormak istemezsiniz."

"Ama ilaçların yardımı olur, değil mi?"

"Biraz," diyor. "Dediğim gibi, vücudunuzun geçirdiği değişimi işleyemeyeceği kadar çok ilaç vermek istemiyoruz. Bu doğal bir şey. Çoğunlukla, kendi akışına bırakmamız gerekiyor."

Bence *mükemmel*. Tek kelimeyle *mükemmel*.

"Tamam," diyorum başımı sallayarak. "Tamam. Bu iyi bir şey. Sadece... Bana bahsettiğin reçeteleri getirebilirsen, gerisini ben halledebilirim."

"Eğer başka bir sorun yaşarsan, tekrar gelmekten çekinme, tamam mı?"

"Elbette," diye cevap veriyorum, bunun pek olası olmadığını bilerek. İş sahası neredeyse iki saatler uzaklıkta. Her kramp girdiğinde toparlanıp yola çıkacak zamanım olmayacak. "Tabii ki."

"Tamam. Seni taburcu etmeden önce o reçeteleri getireceğim." Kapıya doğru dönmeye başladı ama bana son bir kez endişeyle bakarak durakladı. "Bir şey daha var. Pek olası değil ama alfalardan uzak durman gerektiğini söylemeliyim."

"Alfalar mı?"

"Başka bir ikincil tanımlama," diyor bana. "Onların feromonları, seninki ve benimki gibi, ortalama bir şekil değiştirenden daha güçlüdür. Birinin etrafında olmak sisteminizde hasara yol açabilir." Omuz silkiyor. "Muhtemelen sorun olmaz. Ayrıca inanılmaz derecede nadir bulunurlar." Dudaklarına küçük, tuhaf bir gülümseme dokunuyor. "Ama yine de... asla bilemezsin."

Hâlâ *feromonlara* takılmış bir halde gidişini izliyorum. Bunların hiçbirisi gerçek hayat gibi gelmiyor.

O gidince telefonumu kontrol ediyorum, kardeşlerimin grup mesajına cevap verdiğini ve iyi inip inmediğini sorduklarını görüyorum. Buna gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Kardeşlerimle bu tartışmayı yapmaya kesinlikle hazır değilim.

Aile. Hafta sonunda iş yerinde bana katılmak için uçakla geldiklerinde kardeşlerime ne diyeceğimi bile bilmiyorum.

İş.

İnledim. Hâlâ bu akşam küçük kayak kulübesine gitmem bekleniyor.

-Dağın hemen yukarısında, komşu Pleasant Hill kasabasının yakınında küçük bir yer. Konuştuğum kadın Jeannie yeterince iyi birine benziyor ve tadilatı denetlediğim önümüzdeki birkaç hafta boyunca kramp, terleme ya da Tanrı bilir başka bir şeyle başa çıkmak için tuvalete kaçmak zorunda kalırsam fark etmeyeceğini umuyorum.

Kuru kuru gülüyorum.

En azından işler daha kötüye gidemez.

- - -

"Nowheresville'e varabildin mi?"

Geriye dönüp baktığımda, muhtemelen Ada'nın aramasını telesekretere bırakmalıydım. Acil servisteki kibar doktorun bana tüm hayatımın değişmekte olduğunu söylemesinin üzerinden sadece birkaç saat geçti ama en iyi arkadaşım ruh halimi anlamaya gelince sudaki kanın kokusunu alan bir köpekbalığı gibi olduğundan, bunları ondan uzun süre saklayabileceğimden şüpheliyim.

"Neredeyse," diyorum ona, bir dur işareti için yavaşlarken. "Burası gerçekten alışılmışın dışında."

"Asla iyiye işaret değildir. İşte böyle baltayla öldürülürsün." Gözlerimi deviriyorum. "Baltayla öldürülmeyeceğim."

"Baltayla öldürülen herkes böyle düşünür. Kimse uyandığında 'Bugün baltayla öldürüleceğim' diye düşünmez ama sonra bir bakarsın ki yakacak odun olmuşsun."

"Seni o gerçek suç podcast'lerinden resmen uzaklaştırıyorum." "Seni insan olmaktan alıkoyduğumda yakacak odun."

"Kardeşlerim gelene kadar tek başıma kalacağım gözlerden uzak bir kayak kulübesine bu kadar yakinken 'insan yakacak odunu' terimini kullanmayı bıraksak nasıl olur?"

Ada hattın diğ er ucundan homurdanıyor. "Thomas ve Chase senden daha fazla tehlikede. Güzeller ama üst katta senin kadar donanımları yok. Kyle belki."

"Hey, Şimdi," diye gülüyorum. "Bu hiç hoş değil."

"Şaka yapıyorum," diyor. "O büyük kulpları sevdiğimi biliyorsun. Ama yine de senin operasyonun beyni, onların da kas gücü olmasının bir nedeni var."

"Ve kameramanlar," diye düzeltiyorum. "Ve kameramanlar," diye onaylıyor. "Orası ne kadar soğuk?"

"Donmuş ayak parmakları ile çatlamıŐ dudaklar arasında bir yerde."  rperdiğini duyar gibiyim.

"Hayır, teŐekk rl r." "Kesinlikle Newport'tan çok farklı."

"Daha sonra sahildeyken seni düşüneceğim," diyor sempati ile. "Bu her Şeyi daha iyi yapar."

"Tabii ki. Daha iyi hissediyor musun? Kontrolden geçtin mi?"

Düşünerek dudağımı ısırıyorum. Ada anlayacaktır. Onun ne olduğunu hiç sormadım ama bu, arkadaş olduğumuz yıllar boyunca ufak tefek Şeyler  ğrenmediğim anlamına gelmiyor. Henüz kimseye söylemeye hazır değilim. Bu konuda kendi hislerimi   zememiŐken olmaz. Zaten onun histerileri olmadan da yeterince panikliyorum.

"Daha iyi hissediyorum," diyorum ona. Bu *tam* bir yalan değil. Dr. Carter'ın bana verdiği ilaçlardan sonra kendimi daha iyi hissediyorum. "En azından  lm yorum."

"Kendini tekrar kötü hissetmeye baŐlarsan kontrol ettirmeyi unutma. Seninle son konuştuğumda gerçekten acı çekiyor gibiydin."

"Belki kötü bir Şey yemiŐimdir," diyorum, durumun böyle olmadığını bildiğim halde. Bu yine de olayların daha kolay bir Şekilde geliŐmesi bir olasılık olabilir. "HGTV'den bir haber aldın mı?"

"Henüz değil," diye iç geçirdim. "Birkaç hafta sürebileceğini söylediler."

"Evet, programa yeşil ışık yakmamaları aptallık olur. Aylardır bir TikTok'unuz bir milyon g r nt lenmenin altına düŐmedi."

"Kardeşlerim iyimser ama..."

"Endişeli olan sensin."

"O benim," diye gülüyorum. "Sadece ince ayrıntılara takılıyorum. İşimizi artık eğlenceli olmaktan çıkaracak hiçbir şeye atlamak istemiyorum, anlıyor musun? *Onların* kaprislerine tamamen boyun eğmek istemiyorum."

"Anlıyorum," diyor. "Baban ne düşünüyor?"

Ellerim direksiyonda sıkılaşıyor, çenem kenetleniyor. Bugün olanlardan sonra, evdeki sorunlarım tartışmak istediğim son şey.

"Bilmiyorum," diyorum ona dürüstçe. "Henüz ona bundan bahsetmedim." "Ona söylemedin mi?"

"Hayır ve kardeşlerime de ona söylememelerini söyledim." "Ama neden?"

"Çünkü..." Geçirdiği berbat yılı düşünerek kaşlarımı çatıyorum. *Hepimizin* geçirdiği. "Eğer bir sonuç çıkmazsa annemle babamı umutlandırmak istemiyorum. İyi haber aldığımda onlara söylerim."

"Bebeğim, bu kendine yaptığın çok büyük bir baskı." "Biliyorum," diye iç geçirdim. "Ama başka ne seçeneğim var ki?"

O kadar uzaktan bile gözlerindeki sempatiyi görebiliyorum, her şeyin bu anlaşmaya bağlı olduğunu düşündüğümde göğsüm daralıyor. Babamın sağlık sorunları söz konusu olduğunda yapabileceği *iyilikleri*.

"Bunların hepsi HGTV'nin geçip geçmemesine bağlı," diye homurdanıyorum. "Kapa çeneni," diye bağılıyor. "Geçerse, o zaman ceviz olurlar."

"Ceviz mi?"

"Uygun geldi," diye ekliyor. "Eğer kabul *ederlerse*, berbatlar ve kanallarını boykot edeceğim."

"İkimiz de biliyoruz ki *Property Brothers*'tan vazgeçtiğin gün bir ayağının çukurda olduğu gündür."

"Onlar çekiçli seksi ikizler. Bunun için yargılanmayacağım. Bir saniye." Sesi geri dönmeden önce bir an için diğer uçta ayaklarını sürüyerek konuştuğunu duyuyorum. "Seni sonra arayabilir miyim? Diğer hatta Perry'nin okulu var."

"Elbette. Seninle sonra konuşuruz, tamam mı?" "Tabii. Sonra ararım."

Telefonu kapatıyor ve ben bir anda ona başıma gelenleri henüz anlatmamaya karar verdiğim için daha da memnun oluyorum. Ada'ya olan biteni anlatacak kadar güvenmediğimden değil, sadece ne kadar endişelendiğini bildiğimden -içindeki anne bu- ve olan biten her şeyi ona anlatırsam, oğlunu ve Perry'yi toplayıp ilk uçağa atlayıp gitme ihtimali çok yüksek. Bekâr anne olma meselesiyle yeterince uğraşıyor; benim dramamın onu daha da strese sokmasına kesinlikle ihtiyacı yok. Önce kafamı toparlamak için kendime birkaç gün vereceğim.

Ada ile telefonu kapattıktan sonra araba yolunun sonunu görmem çok uzun sürmüyor. THE BEAR ESSENTIALS WILDERNESS LODGE yazan soluk ahşap bir tabela, doğru yerde olduğumu işaret etmek için pek de düz olmayan bir açıyla eğiliyor. Arabayı sürerken çevredeki karın bozulmamış beyazlığı içinde yer alan kulübeyi seçebiliyorum, kış manzarasının ortasında kütük dış cephe kaplaması sade. Ön tarafın etrafını saran bir güverte, yukarıya doğru çıkan bir dizi merdivene açılıyor ve ağır ahşap kapının her iki yanında çatıya kadar uzanan bir dizi geniş pencere var. Güneş ufukta batmaya başladığında arkasındaki gökyüzü zengin bir pembeler ve morlar dizisine bürünüyor, bu da her şeye *kartpostal* hissi veriyor - aşınma ve yıpranma dışında.

Hala güzel, çoğunlukla. Ama kesinlikle zor yıllar geçirmiş. Yaklaştıkça fark ettiğim merdivenlerde kırık korkuluklar, çatıda birkaç eksik kiremit var; kapının üzerindeki tabela bile solmuş ve yontulmuş, sanki rötuş için çok gecikmiş gibi. Denver'a döndüğümde iş yaptırmak için aramam gereken kişileri şimdiden zihnime not ediyorum.

Çok basit web sitesinde gördüğüm tek (kelimenin tam anlamıyla, sadece bir *tane* vardı) fotoğraftan daha az pitoresk ve şimdi bunun büyük olasılıkla eski bir fotoğraf olduğunu anlıyorum. İnşa ettiklerinden bu yana güncellediklerinden şüpheliyim.

Kiralık arabamı park ederken kendi kendime "Bir pansiyon için komik bir isim," diye mırıldanıyorum.

Bir dakika arabada oturup kardeşlerime bir mesaj atıyorum, ardından da babama bir mesaj göndererek pansiyona vardığımı bildiriyorum.

iş sahası. Telefonuma bakıyorum ve yaklaşan cevabını gösteren küçük noktaların belirmesini izliyorum, "Orada dikkatli ol evlat" dediğinde küçük bir gülümseme ağzıma değiyor.

Ona her şeyi anlattığımı düşünürsek, bugün olanları ondan saklamak garip geliyor, ama yaşadıklarını düşününce... Stresini daha da arttırmak istemiyorum. Aslında, kalbinin durumunu göz önünde bulundurursak, bunu yapmamam şart.

Arabadan inip kapının arkamdan kapanmasına izin veriyorum, etrafa daha iyi bakabilmek için. Hemen dışarıda park etmiş eski bir Bronco var, en iyi tahminime göre en az otuz yaşında olmasına rağmen orman yeşili boyası hala parlak ve bir şekilde kulübenin kendisinden daha iyi durumda gibi görünüyor. Bu sefer işim gerçekten zor. Göz alabildiğine çatlaklar ve çürüyen tahtalarla dolu kırık korkuluğa bakıyorum; bu sefer *gerçekten* işim çok zor.

Parmaklıklara o kadar yoğun bakıyorum ki neredeyse ön kapının açıldığını ve birinin dışarı adım attığını kaçıracağım, ama gözümün ucuyla hafifçe yağın karın hafif pullarına karşı büyük, karanlık bir şekil yakalıyorum ve kişi nihayet görüş alanına girdiğinde başka bir şeye odaklanmak zor. Bana doğru geliyor ve çürük merdivenlerden inen adamın iriliği karşısında ağzımın açık kaldığını hissedebiliyorum.

Uzun demek hafif kalır; bu adam benden bir karıştan daha uzun görünüyor ve ben 1.80 boyundayım. Ama bundan daha fazlası, *geniş*. Paltosunun kalın kırmızı ekosesi içinde kilometrelerce uzanıyormuş gibi görünen omuzları, siyah örgü termal gömleğini altına alan geniş göğsü, kesilmiş sakalı ve gözlerinden bir iki ton daha koyu olan koyu bukleleri dışarı fırlamış gri beresiyle sanki *Lumberjack Weekly*'den fırlamış gibi. Muhtemelen sakalının arasından çıkan yumuşak görünümlü ağzını incelemek için bir saniye fazla zaman harcıyorum, ama dürüst olmak gerekirse, bu yabancının şimdiye kadar gördüğüm en çekici insanlardan biri olabileceğini düşünürsek - ve birçok insan gördüm - muhtemelen mazur görülebilir. Tam önümde durdu ve bakışlarım yukarı, yukarı ve *yukarı*, öyle bir noktaya gitti ki boynumu bu dev adama doğru eğmek zorunda kaldım.

"Sen Esther misin?"

Gözlerimi kırpttırıyorum, sorusunun aniliği beni hazırlıksız yakalıyor.

"Tess." "Jeannie bir Esther'in geleceğini söyledi."

"Evet," diye cevap verdim. "Tess'i

kullanıyorum." Omuz silkti.

"Yeterince makul."

"Özür dilerim." Eldivenli elimi uzattım. "Ben Jeannie'nin tadilat için tuttuğu müteahhidim. Burada mı çalışıyorsun?"

Gözleri uzattığım elime kayıyor ama tutmuyor. "Öyle görünüyor."

Tanrım. Soğukluktan bahsediyorum.

Hâlâ kaşlarını çatmış elime bakıyor, ben de elimi yavaşça geri çekiyorum, gözlerim ağzının köşelerini aşağıya çevirişine takılıyor. Bu ifade onu daha da sert gösteriyor ve kendi kendime onun gerçekten de bir tür oduncu havası verdiğini düşünüyorum. Evdeki rafımda hayatının bir döneminde modellik yaptığı bir Harlequin romanı olduğundan eminim. Tek eksik bir balta, gerçekten.

Ada'nın ve benim burada öldürölmekle ilgili konuşmamızı hatırlayarak gülmekten kendimi alamıyorum. Adam benden kaçan kıkırdamaya kaşlarını çatıyor.

"Komik bir şey mi var?"

Elimi yüzümün önünde sallıyorum. "Cinayetin komik olduğunu düşünmüyorsan hayır."

"Pardon?"

"*Gerçek bir cinayet değil,*" diye düzeltiyorum. "Yani, tamam, sanırım gerçek bir cinayet. Yoldayken arkadaşım burada öldüröleceğıme dair bir şaka yaptı, ben de bana oduncu titreşimleri verdiğini düşündüm, bu da baltaları düşünmememe neden oldu, bu da cinayeti tekrar düşünmememe neden oldu ve-"

Sanki aklımı kaçırmışım gibi bana baktığını fark ediyorum.

"Bu muhtemelen kafamın içinde kalması gereken şeylerden biri."

Tam dört saniye daha kaşlarını çatarak bana bakmaya devam ediyor: "Seninle bu konuda tartışmayacağım."

"Doğru. Um." Boğazımı temizliyorum. "Jeannie buralarda mı?
Yazıştığımız onca e-postadan sonra kendimi şahsen tanıtmayı çok isterim."

"Jeannie dağın aşağısında. Evinde bir iş çıktı." "Oh. Ne zaman dönecek?"

"Yarın, sanırım." "Oh."

Buna başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Her şey hayal ettiğimden çok farklı geliyor, ama sanırım tüm bu yolculuğun nasıl geçtiği düşünüldüğünde bu olağan bir durum.

Ayı gibi bir adam arabama doğru başını sallıyor. "Bagajın

var mı?" "Hmm? Oh. Evet. Özür dilerim. Ben-"

Yanıt olarak homurdanıyor ama bir şey söylemiyor. Arka koltuğun kapısını açmak ve çantamı almak için arabaya doğru adım attığımda şaşırıyorum; öyle ki onu durdurmak için elimi uzattığımda şaşkın bir bakışla karşılaşıyorum.

"Yapmak zorunda değilsin," diyorum ona, gözlerinin yakından ne kadar karanlık görüldüğünden biraz dikkatim dağılmış bir halde. "Eşyalarımı alabilirim."

Burnumu gıdıklayan bir koku var - bana yağmuru ve güneş ışığını hatırlatan bir koku - ve kendi kendime bunun burada karda çok yersiz görüldüğünü düşünüyorum. Belki de onun parfümüdür? Aslında gerçekten çok hoş.

Benden çantaya bakıyor ve tekrar geri dönüyor; sonunda omuz silkiyor ve çantayı bırakıp dönerek ana güverteye çıkan basamakları tırmanmaya başlıyor. Ben kendi halime bırakılırken o botlarını son merdivene vuruyor. Sadece birkaç saniye sonra kendimi hatırlıyorum, çantamı kapıp aceleyle peşinden gidiyorum. İçeri girerken ön kapıyı açık bırakıyor ve ilerideki ışıkların sıcak parıltısında kayboluyor.

"Özür dilerim," diye tekrar teklif ediyorum arkasından içeri girerken.

"Adını duyamadım." "Vermedim," diye omzunun üzerinden savuruyor ve omuz silkiyor.

Flanel ceket.

"Kesinlikle bir katilin söyleyeceği bir şey," diye takılıyorum dilimi şaklatarak.

Ben dostça bir gülümseme olduğunu umduğum şeyi yapmaya çalışsam da o dönüp bana tuhaf tuhaf bakıyor. "Hunter," diye kabul ediyor. "Hunter Barrett."

Hunter.

Adının uygunluğuna neredeyse gülecektim. Kesinlikle bir Hunter'a benziyor.

Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve gözlerimin odada gezinmesine izin veriyorum.  n masanın arkasında dev bir geyik kafası var; Ekim ayında olmamıza rağmen boynuzları tozlu, eski Noel Baba şapkalarıyla süslenmiş. Daha iyi günler görmüş eski bir pirinç avize geniş giriş yolunda tepemizde asılı duruyor; armat rlerin arasından sarkan kalın örümcek ağları onlara bakarken yüzümü buruşturmama neden oluyor. Duvarlar tozla kaplı olsa bile sıcak hissettiren zengin lekeli bir ahşap ve kendi kendime biraz bakımla güzelce parlayabileceklerini düşünüyorum.

Tek eksik ayı postundan bir halı.

Dürüst olmak gerekirse, daha fazla keşifle bir tane bulamayacağıma henüz ikna olmadım.

Hunter'ın işlenmiş sedir ağacından yapılmış  n tezgâhın etrafında döndüğünü fark ediyorum; başındaki bereyi çıkarmak için başının üstüne uzanıyor. Altındaki koyu renk buklelerden oluşan kalın sa  yığını yüzünü çevreliyor ve onu bir şekilde daha vahşi gösteriyor - parmaklarımı saçlarının arasından geçirdiğimde nasıl hissedebileceğime dair ani bir merakla dolmamdan bahsetmiyorum bile. Tezg hın arkasındaki ahşap tabureye oturmak için tırmanıyor, ellerini açık bir defterin önündeki tezgâha dayayarak oraya yerleşiyor.

"Demek burada çalışıyorsun, öyle mi?"

Hafif bir sırtışla, "Buranın sahibi olmakla birlikte, evet," diyor.

Aptalca göz kırpıyorum. "Buranın sahibi sen misin?" "Son baktığımda  yleydim."

şaşkınlıktan ağzım bir karış açık kalıyor ve yeni müstakbel işverenime cinayet şakaları yaptığımı fark etmem sadece üç saniyemi alıyor.

Mükemmel.

AVCI

JEANNIE bana kulübeyi yenilemesi için birini tuttuğunu söylediğinde, sayısız nedenden ötürü buna tamamen karşıydım. Doğrusu hala da öyleyim. Bu yarım yamalak planın tasarlanmasından birinin yola çıktığını bana bildirmesine kadar geçen her adımda huysuz teyzemle mücadele ettim, ama itiraf etmeliyim ki, "burayı onarmak" için pansiyona geleceğini hayal edebileceğim tüm insanlar arasında, bu küçük hurda kadın hayal gücümün hayal ettiği herhangi birinden en uzak şeydi.

Yumuşak kestane rengi saçları gözlerinin önüne düşüyor, perçemleri yeterince uzun olduğu için onları yüzünden uzaklaştırmayı alışkanlık haline getirmiş gibi görünüyor. İri kahverengi gözleri, ondan hoşlanmamaya kararlı olmasaydım neredeyse sevimli olacak olan kalıcı bir soru ifadesi veriyor. Ayrıca, gerçekten de minicik. Nasıl oluyor da tüm burayı elden geçirmeyi düşünüyor? Bazı yüksek kısımlara ulaşmasını sağlayacak merdivenler bile yaptıklarını sanmıyorum.

Baykuşa benzeyen gözleri, Jeannie yerine *benim* için çalıştığı gerçeğiyle yüzleştğinde daha da genişliyor ve kuşkusuz pelüş pembe ağzı, uzun kirpiklerini tekrar tekrar kırıştırırken mükemmel bir O şekli alıyor.

"Ama ben..." Dudakları somurtarak büzüldü. "Ama bunca zamandır Jeannie'yle konuşuyordum."

Ve elimde değil; en başta burada olmasına duyduğum kızgınlık hala orada, yüzeyinin hemen altında fokurduyor, ve onun şaşkın bakışı ve

Sevimli olmaktan bir adım ötede olan buruşuk burun, bunu ortadan kaldırmaya yetmiyor.

"Muhtemelen seni işe almak istemediğim içindir." Ağzı açık kaldı. "Pardon?" "Özür dileyecek bir şey yok," diye kayıtsızca cevap veriyorum. "Beni işe almak istemedin mi?"

"Tüm bu tadilatlarla ihtiyacımız olduğuna Jeannie kadar ikna olmamıştım." Omuz silkiyorum, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmasına, omuzlarının kulaklarının etrafında kamburlaşmasına ve tıslamaya üç saniye kalmış bir kedi gibi görünmesine bakıyorum. "Bu işi çok uzun zamandır mı yapıyorsun? Bir müteahhit için küçük sayılır."

Aradığım yükselişi bu sağlıyor. "*Affedersiniz?*"

"Bir şey demek istemedim," diyorum sesimdeki aynı ilgisiz monotonluğu koruyarak. "Sadece bir gözlem."

Parmağını bana doğru uzatmadan birkaç dakika önce bana doğru tehditkâr bir adım attığını varsaydığım bir hamle yaparken, yumruklarını iki yanında sıkarak kasılmasını izliyorum. "Ben bunu *on yıldır* yapıyorum," diye kekeliyor. "Ondan önce babam on sekiz yıl yaptı." Odanın içinde çılgınca hareketler yapıyor. "İstesem bu köhne yeri tek tek söküp iki kat daha güzel bir şekilde yeniden kurabilirim."

Onun bu değerlendirmesine sinirlendiğimi hissediyorum, başka bir zaman birisinin ona böyle dediğini hatırlıyorum. "Dingin, ha?"

"Kahretsin." Boynundaki eşarbı çözmeye çalışırken yüz ifadesi mahcuplaşıyor ve birden kızarmış gibi görünüyor. "Bunu söylememeliydim." Gözlerini kısıyor ve parmağıyla tekrar beni işaret ediyor. "Ama etrafta dolaşıp ani gözlemler yapmamalısın. Eğer burada bu işi yapmamı istemiyorsan söylemen yeterli, hemen arkamı döner ve havaalanına geri dönerim."

Onu hâlâ burada istemiyorum - bu değişmedi - ama dürüst olmak gerekirse, şimdi ne planladığını görmek için neredeyse meraklanıyorum. Ufak tefek boyundan daha büyük görünen bir öfkeyle pembeleşmiş yanaklarına bakıyorum, yarı cüssemde olmasına rağmen en azından kıcıımı tekmelemeye *çalışmaktan* çekinmeyecek gibi görünen bu kadını garip bir şekilde merak ediyorum.

"Elbette," diyorum ona kayıtsızca. "Ama zaten buradasın. Eminim çok iyi bir iş çıkaracaksınız, Bayan Fixit."

Bir başka şaşkın ifadeyle ödüllendirildim, dudakları şaşkınlıkla bana bu lakabı söylüyordu. "Elbette," diye homurdanarak ellerini havaya kaldırdı. "Zaten burada olduğum için."

"Kesinlikle." Kollarımı başımın üzerine kaldırıp geriniyorum ve siyah Henley'im göğsümde geriliyor. "Şey... şu anda burada kalan kimse yok, bu yüzden istediğin odayı alabilirsin. Bütün sütler üst katta. Sahanlığın solundaki hariç hepsi müsait. O benim odam. Her odada ek bir banyo var. Yaşam alanı hemen şurada." Başımı odanın karşısındaki geniş girişe doğru sallıyorum. "Eğer oynarsan bilardo masası var. Jeannie kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeği pişiriyor - kahvaltıya yetişmek istiyorsan sabah sekizde aşağıda olmalısın. Öğle yemeği aşağı yukarı on ikide, akşam yemeği de altıda. Anladın mı?"

Gözle görülür bir şaşkınlıkla başını sallıyor ve ben de tezgâhın etrafında dönerek elimi uzatıyorum. Kısa bir süre kaşlarını çatarak bakıyor, avucunu benimkine dayamadan önce bakışlarını temkinli bir şekilde tekrar yüzüme çeviriyor.

"Tamam," diyor. "Sanırım anladım."

"Güzel." Ona bu kadar yakinken, ağır ve tatlı bir şeyin patlamasını hissediyorum ve daha fazla nefes almaya çalışırken burun deliklerim kendiliğinden alevleniyor, ama geldiği gibi hızla gitti. *Bu da neydi böyle?* "Şey..." Boğazımı temizleyerek ve elimi onunkinden çekerek söylüyorum. "Bear Essentials Wilderness Lodge'a hoş geldiniz."

Onu orada bırakmak için hareket ediyorum, çünkü aniden kendimi tuhaf hissediyorum, ama o "Ben sadece... kendi odamı mı seçeceğim?" diye seslenmeden önce merdivenlere zar zor varıyorum.

"İstedikini almanın tek yolu bu gibi görünüyor," diye omzumun üzerinden fırlatıyorum. Kendime engel olamadığım için de dönüp ona sırtıtıyorum. "Herhalde nerede kaldığını bilmemi istemiyorsundur," diyorum ciddi bir şekilde. Ve o bana şaşkın bir bakış attığında: "Baltalı bir katil olabileceğim için."

Tekrar kızarıyor ve ben onun rahatsızlığından bir parça memnuniyet duyuyorum. "Bana etrafı gezdirmek ve burası için planlarından bahsetmek istemez misin?"

Burası mı?" diye sesleniyor.

"Pek sayılmaz," diye cevap veriyorum, merdivenleri çıkmaya başlamıştım bile. "Bu küçük yeniden dekore etme projesinde ısrar eden Jeannie."

Kızgın bir ses çıkardı. "Ben *dekoratör* değilim."

"Elbette değilsiniz Bayan Fixit." Ona küçük bir el sallamak için elimi başımın üzerine kaldırıyorum. "Kahvaltı sekizde," diye hatırlatıyorum ona. "İyi geceler."

Aynı hoşnutsuz ciyaklamayı yapıyor ve sanki beni takip ediyormuş gibi ayakkabılarının yere vurduğunu duyuyorum ve birkaç adım öteden bile o garip kokuyla çarpılıyorum, dağılmadan önce kısa bir süre için adımlarımı ağırlaştıran bir koku. Ayaklarıma bakıp kaşlarımı çatıyorum, tekrar dönüyorum ve o kayarak dururken gözlerimi ona dikiyorum. Jeannie kesinlikle bana söylerdi eğer- Ama bu beni tekrar etkiliyor, tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor ve bunu yaptığının farkına bile varmadan merdivenlerden aşağı inip ona doğru tepiniyorum.

Beni dikizlemek için tam boyuna yükselmeden önce sadece bir anlığına küçülüyor. Kalbim bu kadar hızlı atmasaydı eğlenceli olabilirdi.

"Sen bir omega mısın?"

Gözle görülür bir şekilde kızardı. "Ne?"

Kalbimin kaburgalarımın arkasında güm güm attığını hissedebiliyorum çünkü Jeannie'nin beni buna maruz bırakmasına imkân yoktu. Her şeyden sonra olmaz.

Ama bu kadının geçmişim hakkında hiçbir fikri olmadığını biliyorum, bu yüzden ses tonumun hissettiğim kadar sinirli çıkmaması için elimden geleni yapıyorum.

"Sadece soruyorum çünkü," diye tekrar deniyorum, daha az agresif olmaya çalışıyorum ama başarısız olabileceğimden korkuyorum, "Bastırıcı kullanmıyorum."

"Bunu neden sordun ki?"

"Çünkü..." Ona doğru eğilip sanki mecburmuşum gibi içime çekiyorum. "Bir omega gibi kokuyorsun."

Ağzı açık kaldı. "Bu gerçekten kaba bir soru, değil mi?" Sanki cevaptan tam olarak emin değilmiş gibi soruyor.

"Belki," diyorum dürüstçe, "ama burada kalacaksan, muhtemelen önlem almak iyi bir fikir olacaktır. Bir olay yaşamamanızı istemem."

"Olay mı?"

Sanki ben çirkinleşiyormuşum gibi davranıyor. Eminim kokumu alıyordur? İkimizin de bu kapalı alanda herhangi bir bariyer olmadan ne kadar uzun süre birlikte yaşamamızın ne kadar kötü bir fikir olduğunu biliyor olmalı.

"Ben... Evet," diyorum, kafasının karışması beni gerçekten şaşırtıyor ama daha da ötesi, başka bir omega ile ortak bir alana katlanmak zorunda kalmayı aklım almıyor. Olanlardan sonra olmaz. Ses tonumdaki kızgınlığı şimdi duyabiliyorum. "Böyle bir şeyi önceden bilmek iyi olurdu. Dürüst olmak gerekirse, aynı mekânı paylaşacağınızı bile bile bu tür bir şeyi açıklamamak biraz kabalık."

Homurdanıyor. Gerçekten *homurdanıyor*. "Vay be. Daha ilk günden bu saçmalıklarla uğraşıyorum."

"Ne?"

"Ben iyiyim," diyor dişlerini sıkarak. "Ne olursam olayım bu işi yapabilirim ve sırf ben -çünkü ben- olduğum için orada oturup ayrımcılık yapmanıza izin vermeyeceğim."

"Bir omega mı?"

Yanakları pembeleşiyor. "Evet. O. Hormonal bir saçmalık yüzünden işimi yapamayacağımı ima edeceğini sanıyorsan başka bir şey daha var demektir."

Hah.

Cevabının beni şaşırttığını itiraf etmeliyim; daha önce kendi tanımlamalarından neredeyse rahatsız olmuş gibi görünen bir omega ile hiç tanışmamıştım, ama yine de sadece bir kişiyle tanıştım (Nuh'un eşini de sayarsanız iki) ve *o* kesinlikle olduğu şeyden utanmıyordu. Aksine, bundan zevk alıyordu. İşte tam da bu yüzden bir başkasıyla aynı çatı altında bu kadar uzun süre yaşamak zorunda kalma fikri içimi burkuyor.

Sanırım inat etmekte ısrar ederse kasabadaki eczaneden bastırıcı ilaç alabilirim -belki de ilaç almasını engelleyen bir rahatsızlığı vardır- ama yine de burası *benim* yerim. Neden alayım ki?

Çünkü ağız sulandırıcı kokuyor.

Bir omega'nın kokusunda benim gibi birini çağıran bir şey var; bu sadece omurgamda sürünen dizginlenmemiş arzunun küçük bir zing'i.

En basitinden, çok iyi bildiğim bir soluma. Birbirimizin varlığında bunları hissetmek DNA'mızın derinliklerinde var ve şu anda bunları hisseden tek kişi ben olsam bile, bu onun burada olmasının hala korkunç bir fikir olmadığı anlamına gelmiyor.

Ne yapacağımı şaşırmış bir halde ondan bir adım geri çekiliyorum. Hâlâ kırgın görünüyor. Hatta sinirli. Burada olmasını, yapmayı planladığı şeyi yapmasını hiç istemesem de, beni ne kadar huzursuz *etse* de düpedüz *kaba davranmak* niyetinde değildim.

"Ah...tamam," diyorum yavaşça. "Peki o zaman. Sadece düşününce bundan bahsetmek istedim."

"Düşünmek mi?" diye alay ediyor.

Acaba tanıştıklarında Mackenzie de Noah'ya bu kadar düşmanca mı davranıyordu?

Merdivenlere doğru yavaşça dönerken Bayan Fixit hâlâ bana ters ters bakıyor ve ben de merdivenleri ikişer ikişer çıkarken nefesimi tutuyorum; beni gerçekten öldürmek isteyebilecek bu güzel kokulu, minik müteahhitle arama mesafe koymam gerekiyor.

Yatak odamın kapısı kapanıp arkamdan kilitlenene kadar yavaşlamıyorum. Jeannie'nin sonunda beni işe almaya ikna ettiği müteahhitle tanışmakla ilgili pek çok beklentim vardı ama onun iri kahverengi gözleri tarafından neredeyse ezilmek, hayal ettiğim olasılıklar arasında bile değildi. Kendimi ona karşı soğuk davranmaya, hatta gerekirse düpedüz sevimsiz olmaya hazırlamıştım - Jeannie'nin gerekli olduğunda ısrar ettiği tüm bu fiyaskoya karşı son bir itirazda bulunmak için her şeyi yapardım. Ve denedim. Gerçekten denedim.

Ama küçük Bayan Fixit'in buna hiç niyeti yoktu.

Beni nasıl hırpaladığını hatırladıkça ağzımda bir gülümseme hayaleti belirliyor; o kadar küçük bir şey ki, yine de bana neyin ne olduğunu gösterdiğinde, dağın yamacında yavrularını koruyan bir boz ayı gibi şaha kalktı. Ve ben bunu sevimli bulmamalıydım. Ayrıca, ağaç kabuğu rengindeki yumuşak dalgalarını ve dağda yetişen karaca çiçeklerle aynı kızarmış tondaki dolgun ağzını incelerken bir an için bile kendimi kelimelerin kifayetsizliğinde bulmamalıydım.

Ve kokusu.

Hâlâ zenginliğinin tadını alabiliyorum; kovandan gelen ılık bal gibi, biraz daha baş döndürücü, fazla kaçırırsam başımı döndürebilecek bir şey.

Tess. İsmi ni kafamda test ettim, kulağa hoş geliyordu. Yumuşak, onun gibi. Ama o değil. Pek sayılmaz. Tess'in görüldüğü kadar yumuşak olmadığını söyleyebilirim. Onunla sadece birkaç dakika geçirdikten sonra bunu anlayabiliyorum. Bu da ona planladığım gibi davranmanın tahmin ettiğimden çok daha zor olacağı anlamına geliyor. Getireceği tüm değişikliklere ne kadar karşı olduğumun farkında olduğundan emin olmak için. Gözlerimi kapatıyorum, ağzını büzüşünü zihnimden uzaklaştırmaya çalışırken başımı yatak odamın kapısına çarpmasına izin veriyorum. Hayır, mesafemi koruyabilirim, diye düşünüyorum. Tatlı kokusu olsun ya da olmasın, onun burada olması hakkında ne hissettiğimi tam olarak bildiğinden emin olabilirim. Çünkü onun gibi birinin hayatıma girip her şeyi alt üst etmesine izin veremem. Bir daha olmaz.

Son sefer neredeyse beni kırıyordu.

İllüstrasyon: Jessica Patrick

Lana Ferguson, *USA Today*'in en çok satan yazarı ve eserlerinde baharattan ya da şımarıklıktan asla çekinmeyen seks-pozitif bir inektir. On beş yaşında solmuş bir Fabio kapağı eline geçti ve o zamandan beri asla eskisi gibi olmadı. Yazmadığı zamanlarda onu rastgele şov şarkıları söylerken, hangi Batman'in daha üstün olduğunu tartışırken ve arkadaşlarını *Yüzüklerin Efendisi*'nin genişletilmiş baskılarına maruz bırakırken bulabilirsiniz. Lana çoğunlukla kendi kafasının içinde yaşıyor, ancak bazen corgi'sini büyük Amerikan dış mekanının baltalıklarında kovalarken bulunabilir.

LANA FERGUSON'U ONLINE ZİYARET EDİN

LanaFerguson.com

[f Lana-Ferguson-100078243151433](https://www.facebook.com/Lana-Ferguson-100078243151433)

[i LanaFergusonWrites](https://www.instagram.com/LanaFergusonWrites)

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

What okuma
listenizde sırada ne
var?

Bir sonraki harika
okumamızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

